harold robbins

ELVEDA JANET

Yazarın Yayınevimizde Çıkan Diğer Kitapları:

Önce Hayaller Ölür
Tek Başına
Fedai
Sensiz Yaşanmaz
Aşk Günleri (Basılıyor)
Hayal Tacirleri
Kanunsuzlar
Mezar
Tecavüz (Basılacak)
79 Park Caddesi

altın kitaplar
yayınevi

2. Baskı

Dizgi - Baskı : Serbest Matbaası — Şubat/1982

Harold Robbins

Elveda Janet

(Goodbye Janette)

Türkçesi :

AZİZE BERGİN

BİRİNCİ BÖLÜM

TANYA

1

Erkek sinirliydi. Kadın onun odayı arşınlamasından, ara sıra pencerenin önünde durup yağmurla yıkanmış Cenevre sokağını seyretmek için tül perdeyi aralamasından anlamıştı bunu. Adam başını çevirip kadına bakarak, «Fransız hâlâ gelmedi,» dedi o kaba güneyli Almancasıyla.

Kadın elindeki örgüden başını kaldırmadan, «Mutlaka gelecek,» diye karşılık verdi.

Erkek büfeye gitti. Kendine bir şnaps hazırlayıp içkiyi bir yudumda bitirdi. «Ama Paris'teyken böyle değildi. O zamanlar parmaklarımı şaklattım mı hemen koşar gelirdi.»

Kadın sakin bir sesle, «O dediğin üç yıl önceydi,» diye mırıldandı. «Savaşı da Almanlar kazanıyordu...»

«Yoo, biz savaşı hiçbir zaman kazanmadık. Sadece kazanacağımıza inandık. Amerika savaşa katılır katılmaz, bu işin bittiğini hepimiz hissetmiştik.»

Aşağıdan kapının zili duyuldu. «Hah, işte geldi,» dedi adam.

Kadın ayağa kalktı, örgüsünü koltuğunun yanındaki masaya bıraktı. «Ben onu hemen yukarı getiririm,» diye

rek merdivenlerden indi.

Ziyaretçi eve girmişti bile. Hizmetçi paltosunu alıyordu. Kadının ayak seslerini duyunca, hemen sesin geldiği yana döndü, ev sahibesini görür görmez, o küçük beyaz ve düzgün dişlerini göstere göstere gülümsedi.

Beklenen ziyaretçi kadına yaklaşıp elini tuttu, dudaklarına götürdü. Kadın erkeğin seyrelmiş bıyıklarının parmaklarını gıdıkladığını hissetti. «Bon - soir, Anna,» dedi. «Her zamanki gibi çok güzelsin.»

Kadın da gülümseyerek aynı dilde karşılık verdi. «Ve sen de her zamanki gibi çok kibarsın, Maurice.»

Maurice güldü. «Ya ufaklık nasıl?»

«Janette beş yaşına geldi. Öyle büyüdü ki, onu görünce tanıyamayacaksın.»

«Tabii annesi gibi güzel bir kız olmuştur.»

Anna, «Kızımın güzel olması için bana benzemesi şart değil,» dedi. «Onun kendine özgü bir güzelliği var.»

«Harika,» dedi Maurice. «Sana sahip olamayacağıma göre, ben de kızının büyümesini beklerim.»

Anna güldü. «Çok uzun bir süre beklemen gerekebilir.»

Maurice çapkınca kadına baktı. «O zamana kadar da elimdekilerle yetinmek zorunda kalacağım.»

Anna, «Wolfgang bizi kütüphanede bekliyor,» dedi. «Benimle gel.»

Maurice kadının peşinden gitmek için onun merdivenden birkaç basamak yukarı çıkmasını bekledi. Merdivenin son basamağına gelinceye kadar da Anna'nın düzgün vücudunun iç gıcıklayıcı hareketlerini inceledi.

İki erkek tokalaştılar. Wolfgang sert bir hareketle topuklarını bitiştirip başını hafifçe eğdi, Maurice ise tam bir Fransız erkeği gibi başıyla selam verdi. Birbirlerinin ana dillerini kullanmaya yanaşmadıkları için İngilizce konuşuyorlardı.

Wolfgang, «Paris nasıl?» diye sordu.

«Pek Amerikanvari,» dedi Maurice. «Çikolatalar, sigaralar, çikletler... Eski havası yok Paris'in.»

Wolfgang bir saniye kadar sustuktan sonra, «Eh, hiç değilse Ruslar yok,» dedi. «Almanya mahvoldu.»

Maurice anlayışlı bir tavırla başını salladı, ama bu sözleri karşılıksız bıraktı.

İki erkeği seyreden Anna kapıya yöneldi. «Size kahve getireyim.»

İki erkek kapı kadının arkasından kapanıncaya kadar beklediler. Wolfgang büfenin önüne gitti. «Şnaps mı istersin, yoksa konyak mı?»

«Konyak içerim.»

Wolfgang bir kadehe Courvoisier marka konyak koyup Maurice'e uzattı, sonra kendine de bir şnaps hazırladı. Eliyle koltuğu işaret etti. Sehpanın iki yanındaki koltuklara karşılıklı oturdular. Wolfgang, «Kâğıtları getirdin mi?» diye sordu.

Maurice evet anlamına başını salladıktan sonra yanında duran küçük çantayı açtı. «Hepsi burada.» Noter damgalı mavi kâğıtlardan oluşan üç dosyayı sehpanın üzerine bıraktı. «Bunları inceleyince, her şeyin yerli yerinde olduğunu göreceksin. Şirketin tümü, senin isteğin üzerine Anna'ya devredildi.»

Wolfgang kâğıtlardan birini alıp göz gezdirdi. Hangi dilde yazılmış olursa olsun, anlaşılmayan hukuk terimleriyle dolu bir yazıydı bu.

Maurice, Wolfgang'a baktı. «Böyle yapmak istediğinden hâlâ emin misin? Dilersen, bu kâğıtları yakarız, o zaman her şey eskisi gibi devam eder.»

Wolfgang derin bir soluk alarak, «Başka seçeneğim yok.» dedi. «Gerçi bu şirketleri işgal döneminde yasalara uygun bir biçimde kendime malettim, ama Fransızların onları bana bırakacaklarını hiç sanmıyorum. Yahudiler geri dönecekler ve kendilerini şirketleri satmaya zorladığımı

ileri sürerek patırtı çıkaracaklar.»

Maurice ona hak verdiğini belli edecek şekilde başını salladı. «Nankör yezitler. Keşke bu kadar dürüst davranmasaydın, senin hakkında çok daha hayırlı olacaktı... Bu mendeburların ellerinden şirketlerini alıp, adamları da toplama kamplarına gönderenler oldu. Sen hiç değilse hayatlarını bağışladın onların.»

Kısa bir sessizlik oldu.

Maurice, «Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?» diye sordu.

«Güney Amerika'ya gideceğim. Karımla çocuklarım oradalar. Burada daha fazla kalamam. İsmimin açıklanması an meselesi, ondan sonra da beni yargılamak için Almanya'ya götürmek isteyecekler. Tabii İsviçreliler de hemen beni 'istenmeyen adam' ilan edeceklerdir.»

«Anna bunları biliyor mu?»

«Ona her şeyi anlattım. Durumumu gayet iyi anladı. Ayrıca onun ve çocuğunun hayatını kurtardığım için de bana minnettar. Onu Polonya'da bulduğum zaman, toplama kamplarından birine gönderilmesine ramak kalmıştı. Kocası genç kont savaş alanında ölmüş, ailesinden de kimse kalmamıştı hayatta.»

Wolfgang sözlerine ara verdi, beş yıl kadar önce, Anna'yla ilk karşılaştığı günü anımsamıştı birden.

***

Varşova'nın dışındaki lüks semtlerden birinde küçük bir evdi. Yüksek rütbeli Alman subaylarının çoğunun seçtikleri evlere göre pek küçüktü, ama Wolfgang da diğer subaylardan farklıydı. Köklü, varlıklı ve soylu bir aileden geldiği için gösteriş yapmak ya da üstünlüğünü çevresindekilere zorla kabul ettirmek ihtiyacı duymuyordu. Zaten askerlik ve politikayla da fazla ilişkisi yoktu. Öncelikle ye-

rel sanayinin Reich'a bağlı bir savaş endüstrisine dönüşmesini sağlamaktı başlıca görevi. Varşova'da ona verilen görev, daha çok bir temizlik harekâtıydı. Hazırlık çalışmaları tamamlanmıştı. Bundan sonra Wolfgang'ın yapacağı iş, çeşitli şirketlerin ve sanayi kuruluşlarının Reich yararına çalıştırılmasını sağlamaktı. Görevini tamamlamasının bir, bir buçuk ay süreceğini hesaplıyordu ondan sonra da Berlin'e dönüp yeni bir göreve atanmasını bekleyecekti. Otuz dört yaşında olmasına karşın, sırf Wehrmacht'taki meslektaşlarıyla aynı düzeyde olabilsin diye geçici bir süre için rütbesi tuğgeneralliğe yükseltilmişti. Özel sekreteri Johann Schwebel de, yanında kalabilmesi için çavuş rütbesiyle orduya alınmıştı.

Anna'yı ilk gören Schwebel olmuştu. Kamyon evin önünde durup da içindeki kadınlar aşağıya inmeye başladıkları zaman Schwebel kapıdaydı. Evin çekilip çevrilmesinde bir de dil sorunuyla karşılaşmasınlar diye Almanca bilen bir Polonyalı hizmetçiye gerek olduğunu SS'e daha dün bildirmişlerdi. Ve işte şimdi altı hizmetçi adayı kamyondan inmişti. Omzunda makineli tüfeğiyle bir nöbetçi avluya geldiğinde, kadınlar sıkıntı içinde bekleşiyorlardı.

Nöbetçi, Schwebel'in önünde durdu. «Size bu kadınları buldum. Beğendiğinizi seçebilirsiniz.»

Schwebel, «Kadınların belgelerini getirdin mi?» diye sordu.

Nöbetçi başını öne doğru sallarken, kâğıtları cebinden çıkardı. «İşte, hepsi burada.» Nöbetçi, Schwebel'in karşıya baktığını sezmişti, o da hemen başını arkaya çevirdi.

Kamyondan yedinci bir kız iniyordu. Öbürlerine hiç benzemiyordu bu kız. Kuşkusuz, sırtındaki giysiler değildi onu diğerlerinden ayıran. Kadınların hepsi de kurşuni renkli cezaevi üniforması giymişlerdi. Fakat nedense o giysi bu kadının sırtında bambaşka duruyordu. Belki de kadının havası değişikti. Uzun boylu, dimdikti. Umursamaz görünüşü

ve gururlu bir havası vardı. Özenle taranmış kestane rengi uzun saçları omuzlarını örtüyordu. Kadın sakin sakin çevresine bakındı, sonra kamyonun önüne geçip beklemeye koyuldu. Kendi aralarında konuşmaya başlayan öbür kadınların yanına gitmeye yeltenmedi bile.

Nöbetçi, «O Prenses,» dedi.

«Prenses mi?»

«Kadına kampta 'Prenses' adını verdiler. Kampa geleli aşağı yukarı on gün oldu. Bu süre içinde öbür kadınlarla tek kelime bile konuştuğunu duymadık. Kendi kabuğuna çekilmiş, kimseyle ilgilenmiyor. Polonyalı kızların sevişmeye de ne kadar meraklı olduklarını bilirsiniz. Erkekleri karşıdan görünce, içleri kıpır kıpır olur, hele sevişmeye kalkıştınız mı, zevkten çıldırırlar. Ama bu kadın sıfır... Aşağı yukarı on beş asker onunla yatıp kalktı, arkadaşların hepsine de aynı şekilde davranmış. İş bitinceye kadar yerinden hiç kıpırdamamış bile. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranmaya özen göstermiş. Orasını burasını temizleyip günlük işlerini yapmaya koyuluyormuş.»

Schwebel, «Bu kadının kâğıdı nerede?» diye sordu. «Önce onunla görüşmek istiyorum.»

«Köşesinde kırmızı bir çizgi var. Baş kısmına da bir A harfi yazılıp daire içine alınmış. Onu gelecek hafta Auschwitz'e gönderecekler. Onun gibiler burada işimize yaramaz.» Nöbetçi kaba kaba güldü. «Bana sorarsanız, ona boşverin derim. Bu kadının kanı donmuş.»

Schwebel evin holündeki küçük masanın başına oturmuş önündeki dosyaları inceliyordu. Üzerinde kırmızı bant bulunan dosyayı açtı.

Tanya Anna Pojarska. Doğumu: Kosciusko, 7 Kasım 1918, Varşova. Medeni durumu: Dul. Kocası Kont Peter Pojarska, Polonya ordusunda yüzbaşı rütbesiyle görevliyken, 1940 yılının Ocak ayında öldü. Bir kızı

var. Adı Janette Marie. 10 Eylül 1939'da Paris'te dünyaya geldi. Dini : Katolik. Babası Varşova Üniversitesinde modern diller profesörüydü, öldü. Ailesinin tüm bireyleri ölmüş. Varşova Üniversitesi Modern Diller Bölümünden 1937'de mezun oldu. Paris'te Sorbonne Üniversitesinde modern diller dalında doktora yaptı. Polonya dilinden başka İngilizce, Almanca, Rusça, İtalyanca ve İspanyolca biliyor. Ailesinden kalan tüm mallara, 12 Ekim 1939 tarihinde el konuldu. Vatana ihanet ve bozgunculukla suçlanıyor. Varşova Gestapo Dosyası : 72943/029. Çalışma kampına gönderilmesi kararlaştırıldı. Kızını da yanına almasına izin verildi.

Schwebel öbür dosyaları da teker teker incelemiş ve adaylar arasında o işe bu kadından daha uygun birinin bulunmadığına çoktan karar vermişti. Öbürleri özellikleri olmayan kişilerdi. Biraz Almanca bilmelerine karşın, kültür bakımından çok düşük düzeydeydiler. Schwebel başını kaldırınca, kadının masanın önünde durduğunu gördü.

Schwebel Almanca, «Oturun, Frau Pojarska,» dedi.

«Teşekkür ederim.» Kadın yavaşça oturdu.

Schwebel Almanca konuşmaya devam etti. «Göreviniz bu evi çekip çevirmek olacak. Ayrıca bazı belgelerin çevirilerini yapıp hazırlanmalarına yardım edeceksiniz. Nasıl, bu işlerin altından kalkabilir misiniz?»

«Kalkabileceğimi sanıyorum.»

«Sadece altı haftalık bir görev bu.»

«Bu dönemde altı hafta bir yaşam boyu sayılabilir.» Kadın derin bir soluk aldı. «Kızımı da yanımda getirmeme izin verilecek mi?»

Schwebel şöyle biraz duralar gibi oldu.

Kadın hemen atıldı. «Kızım kimseye ayak bağı olmaz. Gerçekten çok uslu bir çocuk...»

«Böyle bir kararı ben veremem. Generalin bileceği iş bu.»

Kadın gözlerini Schwebel'inkilere dikerek, «Kızımı orada bırakamam,» diye alçak sesle konuştu.

Schwebel susuyordu.

Kadın hemen, «Ama minnet duygularımı belirtmemin başka yolları da olsa gerek,» dedi.

Schwebel genzini temizledi. «Ben elimden geleni yapacağım. Fakat yine de son kararı generalin vermesi gerekiyor.» Schwebel ayağa kalktı. «Siz burada bekleyin.»

Kadın, Çavuş Schwebel'in merdivenleri çıkıp generalin odasına girişini gözleriyle izledi. Adam biraz sonra merdivenin sahanlığına çıkıp, «Buraya gelin,» diye seslendi.

Schwebel kapıyı açıp kadına yol verdi. Pencerenin önünde durmuş bir dosyayı incelemekte olan general başını arkaya çevirince, kadının ilk tepkisi şaşkınlık oldu. Adam öyle gençti ki... Belki de otuz beş yaşında falan... Kocası Peter'den fazla büyük olmadığı belliydi.

Schwebel'in sesi arkadan geldi. «Tuğgeneral von Brenner, bu hanım Frau Pojarska.»

Wolfgang kadına dikkatle baktı. Birden boğazı düğümlenir gibi oldu. Kadının o çirkin cezaevi üniformasının altında gizli kalan dişiliğini sezmişti. Sesi boğuklaştı. «Schwebel sizin bu işi yapabileceğiniz kanısında,» dedi. «Yalnız bir sorun var.»

Kadın berrak bir sesle konuştu. «Bunun bir sorun olması gerekmeyebilir.»

General sessizce kadını süzmeye devam etti.

Kadın, «Size söz veriyorum böyle olacağına,» dedi. Sesi birden güçlenivermişti. «Kızımı orada ölüme terkedemem.»

General savaştan çok uzakta, bu çatışmalardan hiç etkilenmeden öğrenimlerini sürdüren kendi çocuklarını düşündü. Kadın gözlerindeki ifadeyi görmesin diye de başını

yana çevirmişti. Schwebel kadının sözlerini ona aktarırken ne demişti? Altı hafta bir yaşam boyu olabilir... Sadece altı hafta sürecekti bu iş. Kızını yanına almaması için de bir neden yoktu. General kadına döndü. «Çocuğu buraya getirmenize izin veriyorum.»

Kadının gözlerinin içi birdenbire buğulandı, ama sesini çok iyi kullanıyordu. «Teşekkür ederim, Herr General.»

«Başka giysiniz var mı?»

Kadın başını iki yana salladı. «Kampta her şeyimi aldılar.»

«Size başka giysi bulmamız gerekiyor. Konukları eve buyur edip onları ağırlamak sizin göreviniz olacak. İki kadın daha gerekli bize. Bir aşçı ve temizlik işleriyle çamaşır yıkamayı üstlenecek bir kadın bulmalıyız. Onları da siz seçiverin.»

«Emredersiniz, Herr General.»

«Schwebel'e çocukla diğerlerinin eve gelmelerine izin verdiğimi belirten bir yazı hazırlatacağım. Sonra da onunla birlikte alışverişe çıkacaksınız. Kendinize giysi, öbürleri için de üniforma satın almamız gerekiyor. Bu akşam yemeğe dek, yani sekize kadar her şey halledilmiş olmalı. Yemek listesini hazırlamayı da size bırakıyorum.»

General kadının arkasından kapının kapanmasını bekledi, sonra dikkatini önündeki kâğıtlara vermeye çalıştı. Ama kafası takılmıştı bir kez. Schwebel, «Üzerinden on beş erkek geçmiş,» demişti. Kulaklarına inanamıyordu. Olup bitenlerin hiçbiri kadının yüzünde iz bırakmamıştı. Ne öfke, ne nefret, ne de perişanlık vardı bu yüzde. Besbelli hissetmek istemediği şeyler onu asla etkileyemiyordu.

Yemek generali pek şaşırttı. Menü özenle hazırlanmıştı. Et yemekleri, sebze ve salatadan sonra sıra kahveyle konyak ikramına gelmişti.

Yemeğin sonunda Anna da salona gelip, «Yemekten memnun kaldınız mı, Herr General?» diye sordu.

«Çok güzeldi.»

Anna hafifçe gülümsedi. «Buna sevindim. Sağolun. Benden başka bir isteğiniz var mı?»

«Hepsi bu kadar, teşekkür ederim. İyi geceler.»

«İyi geceler, Herr General.»

Vakit gece yarısına yaklaştığı halde generalin gözüne uyku girmemiş, yatağında dönenip duruyordu. Sonunda yataktan kalktı, robdöşambrını sırtına geçirip odadan çıktı. Schwebel'in kapısının altından dışarı ışık sızıyordu. General kapıyı açtı.

Schwebel okumakta olduğu kitabı elinden bırakmadan yatağından fırladı. «Herr von Brenner...» diye kekeledi. «Yani Herr General demek istedim.»

Wolfgang, «Kadının odası hangisi?» diye sordu.

«Bir kat üstümüzde, merdivenin hemen başındaki oda.»

General odanın kapısını kapadı ve üst kata çıktı. Kadının kapısının altından ışık sızmıyordu. Bir an duraladıktan sonra kapıyı açıp içeri girdi.

Pencereden giren soluk ayışığında kadının yatağında doğrulduğunu farketti. Bir saniye sonra karyolanın yanındaki gece lambası yandı. Kadının saçları omuzlarından aşağı dalga dalga dökülüyordu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Hiç konuşmadı.

General karyolanın yanındaki uydurma beşiği görmüştü, beşiğin önüne gitti. Bebek başparmağını ağzına sokmuş mışıl mışıl uyuyordu. General eğildi, yavaşça bebeğin parmağını ağzından çekti. Doğrulurken, «Parmak emmek dişlerine zarar verir,» diye mırıldandı.

Kadın hâlâ konuşmuyordu.

«Bebeğin adı nedir?»

«Janette.»

«Güzel bir ad.» General tekrar çocuğa baktı. «Pek de şirin bir yavru.»

«Teşekkür ederim, Herr General.» Kadın başını kaldırıp erkeğe baktı. «Sizin de çocuğunuz var mı?»

«İki tane.»

«Onlardan uzak kalmak herhalde size güç geliyordur.»

«Öyle...»

«Ya karınız?»

«Ondan uzak kalmak da güç geliyor.» General birden ne diyeceğini şaşırmış gibi oldu, hemen kapıya yürüdü. «Neyse, iyi geceler...»

General odasına döneli on dakika olmuş olmamıştı ki, kapı açıldı, kadın içeri girdi. General birden doğruldu.

«Işığı yakın,» dedi kadın. «Beni iyice görmenizi istiyorum.»

General başucundaki gece lambasının düğmesine bastı. Kadın uzun beyaz bir gecelik giymiş, saçları omuzlarına yayılmıştı. Geceliğin bir omzunu aşağı sıyırırken, yumuşak bir sesle, «Bana dikkatle bakın,» dedi.

Kadının bir göğsü kumaş yığının arasından belirince, generalin soluğu kesildi, tıkanır gibi oldu. Sonra sıra ikinci göğüse gelmişti. Kadın geceliği beline kadar indirince, yarı belinden yukarısı çıplak kalmıştı. Geceliği ağır ağır aşağı çekerken general de gözleriyle kadının ellerini izliyordu. Ve sonunda gecelik beyaz bir kumaş yığını halinde yere düştü.

Kadın karyolanın yanına geldi, generalin üzerinden yorganı çekti. Adamın pijamasının belini çözdü. Bir an gözlerinin içine baktıktan sonra karyolanın yanına diz çöktü. Yavaşca kasıklarını okşayan elleri adamın kalçalarında birleşti ve onu kendine doğru çekti. General inleyerek kıvranmaya başladı. Ellerinin altındaki kasların gerildiğini hissedince, kadın başını kaldırıp emreden bir sesle, «Acele etmeyin,» dedi.

General nasılsa başını sallamayı başardı. Bir kadının

erkeğe böylesine yoğun bir zevk verebileceğini aklına hayaline getiremezdi. Kadın bir elini öne getirip avucundakini hafifçe sıkarak, «Ne zaman boşalmanız gerektiğini ben söylerim...» diye fısıldadı.

Altı hafta sonra, general Paris'e hareket edecek olan trene binerken, kadın ve çocuk da onunla birlikteydi.

***

Wolfgang hiç konuşmadan belgelerin sonuncusunu imzaladı. Sonra başını kaldırıp Maurice'e baktı. «Eh, bu iş de böylece bitmiş oluyor, değil mi?»

Maurice, «Teknik bakımdan öyle sayılır,» diye yanıt verdi. «Ama başka sorunlar da var.»

Wolfgang soran gözlerle ziyaretçisine baktı.

«Anna'nın Fransa'da oturma izni Petain hükümetinden sağlanmıştı. Yeni rejim bu belgeyi geçerli saymayabilir.»

«Neden? Anna'nın yersiz yurtsuz bir kimse olduğu belirlenmiş, Fransa'da sürekli oturma izni de bu nedenle verilmişti. Savaştan önce Sorbonne Üniversitesinde öğrenim görmüş. Dahası, kızı da işgalden önce Fransa'da dünyaya gelmiş.»

«İzin belgesi verilenlerden bazıları işgalcilerle işbirliği yapmakla suçlandıkları için belgeleri ellerinden alındı. Ayrıca Paris'te aranızdaki ilişkiyi bilen pek çok kişi var.»

Wolfgang birkaç saniye kadar düşündü. «Peki, böyle bir tehlikeye karşı ne yapabiliriz?»

«Bunu ben de çok düşündüm ama soruna kesin bir çözüm bulamadım. Tek çıkar yol, Anna'nın resmen Fransız vatandaşlığına geçmesi.»

Wolfgang ayağa kalktı. «Saçmalama... Şimdi ne yapacağız?» Büfenin önüne gidip kendine bir içki daha hazırladı.

Maurice bir köşede sessiz sedasız oturan Anna'ya baktı. Kadın da elindeki örgüden başını kaldırıp Maurice'le göz göze geldi. Bir an bakıştılar, sonra Maurice başını öne eğdi, Anna da tekrar örgüsünü örmeye koyuldu.

Wolfgang içkisini bir dikişte bitirdi, kadehini ikinci kez doldurduktan sonra döndü, bitkin bir halde kanepeye çöktü. «Belki de bu kadar uğraşmaya değmeyecek... Keşke şu şirketleri satıp dertten kurtulsaydık.»

Maurice, «Şu anda şirketleri satmaya kalkışırsan, beş para alamazsın,» dedi. «Fransızlar meteliğe kurşun atıyorlar. Ama beş yıl sonra ortalık yatışıp da durum normale dönünce, şirketler çok para edecek.»

Wolfgang, «Beş yıl mı?» diye acı acı güldü. «O zamana kadar kim öle, kim kala... Beş yıl sonra nerede olacağımızı kim bilebilir?»

Maurice, «Eğer o zamana kadar ölürsek, zaten hiçbir şeyin önemi kalmaz,» diye karşılık verdi. «Ama sağ olursak, tabii iş değişir.»

Wolfgang, «Eğer Anna'nın oturma iznini iptal ederlerse, zaten her şeyi yitiririz,» diye mırıldandı. «Şirketleri de geri alırlar o zaman.»

Maurice, «Artık bu tehlikeyi göze almak zorundayız,» dedi.

Anne elindeki örgüden başını kaldırmadan, yumuşak bir sesle konuştu. «Eğer bir Fransız erkeğiyle evlenecek olursam, Fransız vatandaşı sayılırım.»

Wolfgang bir an şaşkın şaşkın kadının yüzüne baktıktan sonra Maurice'e döndü. «Doğru mu bu?»

Maurice bir baş işaretiyle Anna'nın sözlerini doğruladı.

«Öyleyse güvenebileceğimiz birini bul, Anna onunla evlensin.»

Maurice eliyle belgeleri işaret etti. «Ben böyle birini tanımıyorum... Ya sen?»

Wolfgang dalgın dalgın önce kâğıtlara, sonra da Maurice'e baktı. «Sen evli değilsin.»

Maurice hemen karşı çıktı. «Bu çok tehlikeli olur. Benden kuşkulanan bir sürü De Gaulle yanlısı var... Hem ben de Manş'ın öbür kıyısına geçmek için son dakikaya kadar bekledim.»

«Ama senin anlattığın öyküye inandılar. Onlara yardım etmek için gizlendiğini biliyorlardı, üstelik müttefiklere epey de bilgi sağlamıştım.»

«Doğru ama o zaman savaş hâlâ devam ediyordu. Şimdiyse sorgu sual dönemi başladı.»

Wolfgang, «Amcanın bu sorunu çözeceğinden hiç kuşkum yok,» dedi.

«Amcam öldü... Dört ay oluyor öleli.»

«Peki, şimdi La Beauville Markisi kim oldu?»

«Öyle biri yok. Amcam vâris bırakmadan öldü.»

«Amcanın malı mülkü ne olacak?»

«Her şey hazineye kaldı. Tabii biri çıkıp da veraset vergisini ödemeyi göze alırsa, durum değişebilir. Kuşkusuz veraset vergisini ödeyecek kişi aileden biri olmalı.»

«Ne dersin, sizin aileden böyle biri çıkabilir mi?»

Maurice başını iki yana salladı. «Aileden sağ kalan tek kişi benim. Eğer babam hayatta olsaydı, markilik unvanı ona kalacaktı. Fakat şimdi her şey gidecek, mal mülk, unvan, para pul, hepsi...»

Wolfgang konuyu kurcalamaktan vazgeçmemişti. «Veraset vergisini ödeyebilsen, marki unvanını sana verirler mi?»

Maurice kısa bir süre düşündü. «Hükümet benim bu parayı ödememi kabul ederse, sanırım marki unvanı da bana kalabilir.»

«Veraset vergisi ne kadar tutuyor?»

«Çok para... Beş milyon Frank. Aslında verginin kesin miktarını kimse bilmiyor. Hükümetin elindeki kayıtlar ye-

tersiz.»

Wolfgang ayağa kalktı. Birden pek heyecanlanmıştı. «Bana bir dakika izin ver, biraz düşünmek istiyorum.»

Anna'yla Maurice, Wolfgang'ın oda içinde aşağı yukarı gezinişini gözleriyle izlediler. Sonunda Wolfgang, Maurice'in karşısına geçip durdu. «Bu şirketler markinin karısıyla ortak mülkiyetine geçerse, devletin bunlara el koyması söz konusu olmaz, değil mi?«

«O zaman kimse bir şey yapamaz. Amcam, Mareşal Petain'in yönetimine karşı çıkıp da her şeye rağmen Fransa'da kalmayı göze alan birkaç kişiden biriydi. O zaman bile kimse amcama dokunmaya cesaret edememiş. Sadece sayfiye evinde yarı sürgün hayatı yaşamaya zorlanmış...»

Wolfgang memnunlukla gülümsedi. «Öyleyse tamam. Tüm sorunlarımız çözülmüş sayılır. Sen Anna'yla evleneceksin. Ben de veraset vergisini ödeyip marki unvanına sahip çıkmanı sağlayacağım. Sonra da şirketler ailenin ortak malı olacak. Böylece işleri yoluna koyacağız...» Wolfgang kadehini dudaklarına götürüp içkisini bitirdi. Maurice'in omuzlarına hafifçe dokunarak, «Sizi Beauville Markisi ilan ediyorum,» dedi.

Maurice yan gözle Anna'ya baktı. Kadının hızlı hızlı örgüsünü örmeye devam ederken, yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini farketti. 1940 sonbaharında, Paris'te ilk kez karşılaştıkları zaman da Anna'nın aynı şekilde gülümsediğini anımsamıştı.

*
**

Maurice, Iena Bulvarında büyük apartmanların arasına sıkışıp kalan küçük evin önündeki birkaç basamak merdiveni çıkıp kapıyı çaldı.

Üniformalı bir hizmetçi açmıştı kapıyı, Maurice'i tepeden tırnağa dikkatle süzdükten sonra, «Adınız, mösyö?» dedi.

Maurice cebinden bir kart çıkarıp hizmetçiye verdi. «General von Brenner ile randevum var.»

Hizmetçi karta bir göz attı. «İçeri buyrun, mösyö.»

Maurice kadının arkasından hole girdi. Hizmetçi evin odalarından birine girip gözden kaybolurken, o da beklemeye koyuldu. Duvarlara şöyle bir göz gezdirdi. Hepsi de bomboştu, sadece daha önce asılı duran tabloların bulundukları yerlerde duvarların rengi hafifçe solmuştu. Maurice, kimbilir hangi talihsiz Fransız ailesinin evinden barkından edilip, yuvasını Prusyalı fatihlere bırakmak zorunda kaldığını düşündü. Bir zamanlar duvarları süsleyen tablolara ne olmuştu acaba? Fransızlar tabloları da alıp götürebilmiş miydiler, yoksa hepsi de generalin Almanya'daki evine mi gönderilmişti?

Maurice arkasından kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Bir erkeğin ayak sesleriydi bunlar. Döndü. Çavuş üniformalı bir asker kolunu havaya kaldırıp selam verdi. «Heil Hitler.»

Maurice de kolunu havaya kaldırıp ileri uzattı. «Heil Hitler.»

Schwebel bir kapıyı açarak, «General birkaç dakika sonra gelecek,» dedi. «Acaba salonda bekleyebilir misiniz?»

«Memnuniyetle.» Maurice salona girer girmez, kapı kapandı. Bu odanın eşyasına el değmemişti galiba. Duvardaki tablolara da... Şömine yanıyordu. Maurice hemen ateşin karşısına geçip ellerini ısıtmaya çalıştı. Sonbaharın yeni yeni kendini göstermeye başladığı şu günlerde normal olarak Paris'te ılık bir hava hüküm sürmesi gerekirken, kuzey rüzgârlarının getirdiği serin hava ve rutubet insanın iliklerine işliyordu. Fransızlar havanın böyle soğumasına da Almanların neden olduğunu ileri sürüyorlardı.

Maurice kapının açıldığını duyunca hemen o yana döndü, gelenin general olduğunu sanmıştı. Oysa içeri giren, uzun boylu genç bir kadındı, koyu kumral saçlarını küçük

bir topuzla ensesine toplamıştı. Bu saç modeli, çıkık elmacık kemiklerine ve koyu renk iri gözlerine pek yakışmıştı, koyu renk sade ama şık bir öğleden sonra elbisesi vardı üzerinde.

Genç kadın Parisli aksanıyla, «Mösyö Beauville misiniz?» diye sordu.

Maurice bu soruyu bir baş işaretiyle yanıtladı.

Genç kadın Maurice'e yaklaştı. «Ben de Madam Pojarska'yım. General sizinle ilgilenmemi istedi. Yanınıza gelmesi düşündüğünden daha uzun sürebilir. Size bir kahve ya da içki ikram edebilir miyim?»

«Kahve içebilirim.»

«Belki biraz da kurabiye istersiniz... İnanın, bizim kurabiyelerimiz, Paris'in en iyi kurabiyelerini aratmaz.»

Maurice gülümsedi. «Beni zayıf tarafımdan yakaladınız, madam.» Doğruydu bu. Paris Almanlarla dolduğundan beri şöyle ağız tadıyla yenecek kurabiye bulmaya olanak kalmamıştı.

Biraz sonra Maurice kanepeye kurulmuş, önüne getirilen mis kokulu saf kahveyi yudumluyor, bir yandan da çatalını taptaze milföye batırıp çıtır çıtır kırılan ince yufka parçalarını toplamaya çalışıyordu. «Bu milföy nefis olmuş,» diye mırıldandı.

Genç kadının dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. «Fransa'da bazı şeyler asla değişmez...»

Maurice hayretle genç kadının yüzüne baktı. Doğrusu bir Alman generalinin evinde böyle bir söz duyacağını hiç aklına getirmemişti. «Siz daha önce de Fransa'da bulundunuz mu, madam?»

«Ben burada öğrenim gördüm. Sorbonne'da öğrenciydim.» Genç kadın Maurice'in tabağına bir milföy daha koydu. «Kızım da burada doğdu. Savaş patlak verdikten hemen sonra...»

«O halde kızınız Fransız olmalı.»

«Hayır, Polonyalı. Ölen kocam da, ben de Polonyalıyız.»

«Fransız yasalarına göre, herhangi bir girişimde bulunmadıysanız, çocuğunuz Fransız vatandaşı sayılır.»

Genç kadın bir an düşündükten sonra, «Öyleyse kızım Fransız vatandaşı,» dedi. «Çünkü savaşın başladığı gün kocam Polonya'ya geri döndü. O arada vatandaşlık konusunda herhangi bir girişimimiz olmadı.»

Maurice merakla kaşlarını kaldırdı. «Ölmüş kocanız mı?»

Genç kadın başını öne eğdi. «Kocam ülkesini savunmak uğruna cephede öldü.»

«Üzüldüm.»

Genç kadın düşünceye dalar gibi oldu. Sonra, «Kader böyleymiş,» dedi. «Savaşın yarattığı tek dul ben değilim, sonuncusu da olmayacağım. Polonya, Almanlara yenilen tek ülke değildi, Fransa da sonuncusu olmayacak.»

Maurice susuyordu.

«Ama her şeye rağmen insanlar yaşamayı sürdürüyorlar, yeni bir düzene uymak zorunda kalsalar bile sonuç değişmiyor...»

«Çok haklısınız. Bizi yöneten güçlerle aşık atamayız. Onlar bizimle değil, biz onlarla uyum sağlamak zorundayız.»

Kapı vuruldu. Çavuş odaya girdi. «Generalin işi bitti. Mösyö Beauville'i çalışma odasına götürmenizi istiyor.»

Maurice genç kadının arkasından holü geçti, başka bir odaya girdi. Kadın şöyle biraz duraladı, kapıyı vurdu ve içerden bir yanıt gelmesini beklemeden kapıyı açtı.

General von Brenner, Maurice'in umduğundan çok daha gençti. Maurice'den fazla büyük göstermiyordu. General alışılmış asker selamı yerine, konuğuna elini uzattı. «Mösyö Beauville, hoşgeldiniz, sizinle tanışmayı gerçekten çok istiyordum.» General Fransızcayı Alman şivesiyle ko-

nuşuyordu.

Maurice de Fransız şivesiyle Almanca konuşarak generale karşılık verdi. «Bu benim için büyük bir onur, Herr General.»

İki erkek şaşkın şaşkın birbirlerini süzdüler. Sonra general birdenbire gülmeye başladı. «Benim Fransızcam da sizin Almancanız kadar kötü.»

Maurice de güldü. «Pek o kadar değil...»

«İngilizce biliyor musunuz?»

«Evet, biliyorum.»

«O halde İngilizce konuşmaya ne dersiniz? O zaman birbirimize mahçup olma derdinden kurtuluruz. Anna da bize yardım edebilir.»

Maurice İngilizce karşılık verdi. «Tamam, anlaştık.»

General, «Şimdi işimize bakalım,» dedi. «Fransız Sanayi Bakanlığı yetkilileri benimle işbirliği yapmanızı istiyorlar. Böylece ülke endüstrisini ortak düşmanımıza karşı savaşmamızı sağlayacak ağır sanayi'e dönüştürme olanağını bulacağız. Tabii ilk işimiz, silah ve cephane imalini sağlayacak savaş sanayi kurmak olacak.»

«Bunu önceden tahmin etmiştim. Onun için de hemen çalışmaya koyulup bazı dosyalar hazırladım. Dosyalar şu sırada özel kuryelerle buraya getirilecek. İzin verirseniz, ben hemen çalışmaya başlamak istiyorum.»

İşgal döneminde, üç yıl süren ortak çalışmaları sırasında ikisi de başka fırsatların doğmaya başladığını sezmişti. Savaşla ilgili olmayan iş kuruluşlarının sahipleri şirketlerini satmak için âdeta yalvarıyorlardı. Yeni düzende pek çok işadamının mal sahibi olmasına izin verilmiyordu. Büyük bir şarap imalathanesi, maden suyu şişeleyen bir kuruluş, parfüm ve kozmetikler için hammadde hazırlayan başka bir büyük kuruluş gibi... Hepsi de yok pahasına sa-

tışa çıkarılmıştı. Bu kuruluşların sahipleri, çok az bir parayla ülkeden dışarı çıkma izni karşılığında, şirketlerini devretmeye hazırdılar. Sözkonusu şirketlerin gerçek sahiplerinin adları kayıtlara geçmediği için de, bu adamlar hakkında herhangi bir dosya düzenlenmemişti. Aslında bunlar savaş yıllarında pek az iş yapan, adı sanı bilinmeyen şirketlerdi. Wolfgang bunları savaş sonrasını düşünerek satın almıştı. Bu şirketlerin mallarına ilgi duyulacağı, satış olanaklarının artacağı dönemi bekleyecekti.

Aşağı yukarı iki yıl kadar sonra, 1943 yazının sıcak ve rutubetli bir gününde Wolfgang, Batı Genel Karargâhında düzenlenen bir toplantıdan dönmüştü. Anna onun pek sıkıntılı olduğunu hemen farketmiş, ancak erkeğin içini dökmeye hazır olacağı zamanı sabırla beklemeyi yeğleyerek susmuştu. Wolfgang akşam yemeğinden sonra purosunu tüttürüp kahvesini yudumlarken, konuşma ihtiyacını duymuştu.

«Beni Berlin'e geri çağırıyorlar,» diye sıkıntılı bir sesle açıkladı.

Anna, Wolfgang'a baktı. «Orada ne kadar kalacaksın?»

«Geri dönmeyeceğim. Buradaki görevim tamamlandı. Anavatanda bazı imalat sorunları varmış, onlarla ilgilenmemi istiyorlar.»

Anna bir süre sesini çıkarmadı. «Ben hemen eşyamızı toplamaya başlayayım.»

«Hayır.» Wolfgang kararlı bir sesle sözlerini sürdürdü. «Sen benimle gelmiyorsun.»

Anna sesini çıkarmadan erkeğe baktı.

«Seni Almanya'ya götüremem. Ailem...»

Anna hemen, «Anlıyorum,» dedi. Derin bir soluk aldı, sonra gülümsemeye çalıştı. «Ben durumumdan yakınmıyorum. Unuttun mu, altı hafta için anlaşmıştık...»

«Ama beraberliğimizin sonu değil bu. Başka planlarım var.»

«Benim uğruma kendini tehlikeye atmanı istemiyorum.»

«Bu işin tehlikesi falan yok. Maurice'e yarın sabah kahvaltı saatinde burada olmasını tembih ettim. O gelince, planımı ikinize de açıklayacağım.»

Anne uzun bir süre sustuktan sonra sordu. «Sen ne zaman gideceksin?»

«Cuma günü.»

Anna erkeğin gözlerinin içine baktı. «Bugün günlerden salı,» diyerek ayağa kalktı. «Hadi yatalım. Fazla zamanımız kalmadı.»

Wolfgang konuşmak için hizmetçinin kahvaltı sofrasını toplayıp odadan dışarı çıkmasını bekledi. Maurice ile Anna küçük masanın başında oturuyorlardı. Wolfgang düşer gibi, «Almanya savaşı kaybetti,» dedi.

Maurice de, Anna da susuyordu. Wolfgang sözlerini sürdürdü. «Savaş bir bakıma ticarete benzer. İlerlemeyi kesince, hızını yitirirsin. Sonra sıra kontrolü kaybetmeye gelir. Führer çok büyük bir hata yaptı. Manş'ı geçip İngiltere'ye saldırması gerekirken, Rusya'ya doğru ilerlemeye başladı. İşte o aşamada savaşın kaderi belli olmuştu.»

Öbürleri hâlâ susuyorlardı.

«Artık her şeyin sona ermesi an meselesi. Bu nedenle biz de bir plan yapmalıyız. Savaştan sonra pek çok fırsat doğacak. Gözümüzü açıp bunlardan yararlanmaya çalışmalıyız.» Wolfgang başını kaldırıp Maurice'e baktı. «İşe senden başlayacağız. Eğer Fransa'da edindiğimiz malı mülkü elinde tutmak istiyorsan, öncelikle taraf değiştirmelisin. Manş'ı geç ve de Gaulle'cülere katıl.»

Maurice hemen bu öneriye karşı çıktı. «Olanaksız bu... Adamlar beni görür görmez vururlar.»

«Eğer benim planımı uygularsan, bir şey yapmazlar.

Sana Müttefikler için paha biçilemeyecek derecede büyük önem taşıyan bazı bilgiler vereceğim. Onların henüz bilmedikleri bazı imalat kolaylıkları ve verimi arttırma yöntemleri bunlar. Amcana gidip bu bilgiyi elde edebilmek için gizli gizli bizimle çalıştığını anlatacaksın. Yeterli bilgiyi edindikten sonra da Manş'ın öbür kıyısına geçebilmek için onun yardımına gereksinmen olduğunu belirteceksin. Amcanın sana bu konuda yardımcı olacağına inanıyorum. Öbür tarafta mutlaka adamları vardır. Benim de yardımımla, bir ay içinde Manş'ın öbür kıyısına ulaşabileceğini tahmin ediyorum.»

Maurice hâlâ kararsızdı. «Çok tehlikeli bir girişim olacak bu.»

«Orası öyle ama burada kalmak daha da tehlikeli. Fransızlar seni vatan haini ve işbirlikçi olduğun gerekçesiyle kurşuna dizebilirler.»

Maurice susuyordu.

Wolfgang bu kez de Anna'ya döndü. «Ailemin Cenevre'de bir evi var. O evin yöneticisi olarak çalışman için İsviçre'de oturma izni sağladım sana. Tabii Janette'i de götüreceksin. Ben ayrıldıktan sonra bir ay kadar burada kalırsın. Sonra İsviçre'ye geçersin. Gerekli dosyaları ve kâğıtları hazırlamana yardımcı olsun diye Schwebel'i de burada bırakacağım. Daha sonra da şoförlük yaparak İsviçre'ye götürecek sizi. Janette'in hastalığını bahane edeceksin. Doktor küçük kızın iyileşmesi için bir süre Alpler'de kalması gerektiğini belirtmiş olacak. Siz sağ salim İsviçre'deki eve yerleşince, Schwebel de Almanya'ya, benim yanıma dönecek.»

Anna, Wolfgang'a baktı. «Bu işler olup biterken, sen ne yapacaksın?»

«Ailemi Almanya'dan çıkarmanın yollarını arayacağım. Benim durumum yüzünden hepimiz Müttefiklere boy hedefi olacağız.»

«Aileni nereye göndereceksin?»

«Güney Amerika'da bizim gibilere sığınma hakkı tanıyan pek çok ülke var. Tabii bir ücret karşılığında. Ama ödenecek ücret para olduğuna göre önemi yok.»

«Peki, ya sen ne yapacaksın?»

«Karımla çocukları sağ salim Güney Amerika'ya gönderdikten sonra Cenevre'ye, senin yanına döneceğim.»

Anna düşünceli görünüyordu. «Başka bir çözüm yok mu?»

Wolfgang başını iki yana salladı. «Hayır, yok... Bu işin sonu bir yıl, iki yıl, hatta üç yıl sonra gelebilir. Ama inan bana, bir gün mutlaka her şey bitmiş olacak.»

Üçü de kendi âlemine dalmıştı. Bir süre hiçbirinin sesi çıkmadı. Maurice kendi kendine konuşur gibi, «Günün birinde varlıklı bir adam olacağımı düşler dururdum,» diye mırıldandı.

Wolfgang gülümsedi. «Benim dediklerimi yaparsan, belki de kısa sürede düşlerin gerçekleşir.»

Maurice gittikten sonra Wolfgang ayağa kalktı. «Gel, çalışma odama geçelim.»

Anna, Wolfgang'ın arkasından onun özel çalışma odası olarak kullandığı küçük odaya yürüdü. Wolfgang içeri girer girmez, kapıyı kapadı ve hemen kilitledi. «Az sonra sana göstereceğim şeyi, dünyada senden başka kimse bilmiyor. Maurice de, Schwebel de, hatta kendi ailem de... Hiç kimse bilmiyor. Sadece ben biliyorum. Şimdi de sen öğreneceksin.»

Wolfgang masasının başında duran koltuğu başka tarafa koyup altındaki kilimi kaldırırken, Anna onu merakla izlemeye koyuldu. Wolfgang elini döşemenin üzerinde gezdirerek bir çıkıntıyı aradı. O çıkıntıya bastırınca, otuz beş kırk santim büyüklüğünde yaylı bir kapak açılıverdi. Wolfgang elini kapaktan içeri uzattı, küçük bir kasa çıkar-

dı. Kasayı masanın üzerine koydu, kapağını açtıktan sonra Anna'ya, «Gel bak,» dedi.

Anna, Wolfgang'ın yanına geldi. Küçük kasanın içi çil çil altın parayla doluydu. Bu görünüm karşısında, Anna'nın soluğu kesilmişti.

Wolfgang, «Altın,» dedi. «Bunun gibi tam kırk kutu var burada. Tam yüz bin altın para...»

Anna, «Aman Tanrım,» diye mırıldandı. «Gözlerime inanamıyorum.» Erkeğin yüzüne baktı. «Nereden buldun bu parayı?»

«Soru sormak yok. İşte bunların hepsi benim. Önemli olan da bu. Sen altın dolu kutuları İsviçre'ye getireceksin.»

«Peki ama nasıl getireceğim? Sınırı geçerken bagajlar didik didik aranıyor, bunu biliyorsun.»

Wolfgang gülümsedi. «Ben her şeyi düşündüm.» Anna'ya pencerenin önüne gitmesini işaret etti. Avluda duran Mercedes arabayı gösterdi. «Bunun diğer arabalardan hiçbir farkı yok, değil mi?»

Anna, «Yok tabii,» dedi.

«Yanılıyorsun. Yan kaportalar ve kapılarda boşluk var. Bu bölmeler ses geçirmeyen bir maddeyle kaplandı. Böylece araba hareket halindeyken, altın paraların şıngırtısı duyulmayacak. Arabayı özel olarak yaptırdım.»

«Ya bu arabayı yapan adamlar konuşursa...»

«Konuşmayacaklar. Hepsi de Yahudiydi... Ayrıca onlar buradan gideli de çok oldu.»

«Öldüler mi yani?»

Wolfgang bu soruya yanıt vermedi. Masasının başına döndü, küçük kasayı yerine koydu, sonra kilimi örtüp sandalyeyi de eski yerine çekti ve oturdu. «Bu parayı sen tek başına götüreceksin. Bölmeleri nasıl açacağını sana göstereceğim. Fakat bu işi yaparken seni hiç kimse görmemeli. Anladın mı, hiç kimse görmemeli. Eğer gören olursa senin

de, küçük kızının da hayatı tehlikeye girer. İnsanların bu hazineyi ele geçirmek için neleri göze alabileceklerini anlatmama gerek yok sanırım.»

Anna başını öne doğru salladı. Bundan çok daha az bir para uğruna ne korkunç cinayetler işlendiğini biliyordu.

«Her gece en az bir iki saat evde yalnız kalmaya bakacaksın. İşi bir gecede bitirmen şart değil. Daha bir ay vaktin var. Her şey yerli yerine konunca, yola çıkarsın.»

«Sadece Schwebel mi gelecek benimle?»

«Hayır. Biri daha olacak yanınızda. Eski bir paraşütçü... Güçlü kuvvetli ve eğitim görmüş bir kiralık katil. Eğer yolda başınız derde girerse, bu adam her şeyi halleder.»

«Peki, oraya varınca parayı ne yapacağım?»

«İsviçre bankalarından birinde bir kasa kiralarsın. Sonra da altınları kasaya koyarsın. Yalnız her seferinde bir miktar altın götürmelisin. Mercedes boşalınca, Schwebel ile yardımcısı arabayı Almanya'ya, bana geri getirecekler.»

Anna koltuğa gömüldü. «İlk kez içime bir korku düştü.»

Wolfgang genç kadına dikkatle bakarak, «Aslında ben de korkuyorum,» dedi. «Fakat başka seçeneğimiz yok. Bu iş bittikten sonra birarada olmak istiyorsak, bunu başarmalıyız.»

Bunca zamandır birlikte oldukları halde Wolfgang, Anna'ya bir kez bile onu sevdiğini söylememişti. Seviştikleri sırada, şehvetin doruğuna eriştiği zamanlar bile duygularını sözlerle değil, iniltilerle açığa vururdu. İşte şimdi de o küçük evin kapısında dururlarken, Wolfgang hâlâ dimdik ve soğukkanlı görünmeye özen gösteriyordu.

Kibarca eğilip Anna'yı iki yanağından öperken, «Dikkatli ol,» diye mırıldandı.

Anna başını öne eğdi. «Merak etme, dikkatli olacağım.»

Wolfgang daha sonra annesinin yanında duran Janette'e döndü. Heyecandan gözleri irileşen küçük kızı kucağına aldı. Önce alnından, sonra da gözlerinden öptü. «Hoşçakal, küçüğüm.» dedi Almanca. «Uslu bir çocuk ol ve anneni sakın üzme. O ne derse yap.»

Çocuk başını salladı. «Peki, general baba...»

Wolfgang gülümseyerek çocuğu annesine uzattı. «Sizleri yakında göreceğim,» dedikten sonra döndü, kapıdan dışarı çıktı. Bir kez olsun dönüp arkasına bakmadan, onu tren istasyonuna götürecek olan arabaya bindi.

Anna araba gözden kayboluncaya dek kapıda bekledi, sonra içeri girdi. Janette'i kucağından indirdi.

«Anne?»

Anna dönüp kızına baktı.

«General baba geri dönecek mi?»

Genç kadın şaşırmıştı. «Bu soruyu neden sordun, yavrum?»

«Nana diyor ki, Mösyö Maurice yeni baba olacakmış.»

«Nana budalanın biri... Ne dediğini bilmiyor.»

«Ama Nana general babanın Almanya'ya gittiğini söyledi. Biz onunla birlikte gidemezmişiz. Bundan sonra da Mösyö Maurice bize bakacakmış...»

«Nana yanılıyor. General baba burada olmadığı zamanlar her şeye ben bakarım... Başka kimse değil. Mösyö Maurice ya da bir başkası bize karışamaz.»

«Öyleyse general baba geri dönecek, değil mi?»

Anna bir an bocaladıktan sonra, «Evet, geri dönecek,» dedi. «O budala Nana'ya da bu sözleri aynen söyle.»

İki saat sonra Schwebel istasyondan dönünce. Anna onu yukarıya, generalin çalışma odasına çağırdı. Schwebel odaya girip kapıyı kapamayı da ihmal etmedi. Anna generalin masasına oturmuştu. «Galiba bir sorunla karşılaşacağız...»

Schwebel sesini çıkarmadan Anna'nın sözlerini tamamlamasını bekledi.

«Çocuğun dadısı... Bu kadın çok geveze. Janette'e generalin geri dönmeyeceğini söylemiş. Çocukla böyle konuştuğuna göre, başkalarına kimbilir daha neler anlatır...»

Schwebel başını salladı.

«Olmayacak yerde, olmayacak bir iki söz söylemesi, generalin planlarını tehlikeye düşürebilir.»

Schwebel, «Ben bu sorunu hallederim, kontes,» dedi.

Anna adama hayretle baktı. Schwebel o güne kadar hep «Frau Pojarska» diye hitap etmişti ona. Kontes sözcüğünü ilk kez kullanıyordu.

Schwebel'in yüzündeki ifadede bir değişiklik olmamıştı. «Başka bir emriniz var mı, kontes?»

Anna başını iki yana sallayarak, «Sağol,» dedi. «Başka bir isteğim yok, Johann.»

Schwebel nazik bir tavırla genç kadını selamlayıp dışarı çıktı. İki gün sonra dadı haftalık iznini aldı. Ve bir daha da dönmedi.

Maurice telefonda kısık bir sesle, «Seni görmeliyim,» dedi.

Wolfgang Paris'ten ayrılalı üç hafta olmuştu ve bunca zamandır da Anna, Maurice'in sesini ilk kez duyuyordu. «Ben evdeyim,» dedi.

Maurice alçak sesle konuşuyordu. «Durumu anlamıyorsun... Belki de beni sürekli izliyorlar... İlk girişimlerde bulunduktan sonra senin evine gelmeye cesaret edemem.»

«Sorunu telefonda konuşamaz mıyız?»

«Sana verilmesi gereken bazı kâğıtlar var. Örneğin, Fransız ve İsviçre yetkili makamlarının seninle Janette için verdikleri çıkış izni gibi. Ortak işlerimizi ilgilendiren

başka sorunlar da var...»

«Üzgünüm, ama seni ziyaret etmeme hiç olanak yok. Ben evden dışarı adımımı atarsam, Schwebel de benimle gelmek zorunda. Ona verilen emir bu.»

«Hay aksi şeytan...»

Anna, Maurice'in tekrar konuşmasını bekledi.

Maurice, «Fazla zamanımız da kalmadı,» dedi. «Öbür gün ben gitmiş olacağım.»

Anna hâlâ susuyordu.

«Bu akşam gece yarısından sonra evin arka kapısında beni bekle. Eğer yarım saat içinde oraya gelemezsem, daha fazla bekleme.»

O gece on ikiyi on geçe, Anna evin arka kapısının hafifçe vurulduğunu duydu. Hemen yerinden fırlayıp kapıyı açtı. Maurice içeri girer girmez kapıyı dikkatle kapadı.

«Herkes uykuda mı?» diye fısıldadı.

Anna evet anlamına başını salladı.

«Ya Schwebel?»

«General evden ayrıldığından beri Schwebel ahırın üzerindeki küçük dairede kalıyor.»

Maurice birden, «Bana içecek bir şey ver,» dedi.

«Gel...» Anna, Maurice'i ikinci kattaki küçük çalışma odasına götürdü. İçki dolabını açıp bir şişe konyak çıkardı. Kadehini ağzına kadar doldurup Maurice'e uzattı.

Maurice içkinin yarısını bir yudumda içtikten sonra derin bir soluk aldı. Yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı. «İp üstünde yürüyen bir cambazdan farkım yok,» diye yakındı. «Sorular... Sorular... Her köşede başka bir tuzak...»

Anna karşılık vermedi.

Maurice içkisinden bir yudum daha aldı. «Wolfgang'dan haber alabildin mi?»

«Hayır. Almam gerekir miydi?»

Maurice dikkatle genç kadına baktı. «Hayır, sanmıyorum. Ama yine de ne yapar yapar sana bir haber iletirdi,

diye düşündüm.»

Anna konuyu değiştirdi. «Bana bazı kâğıtlar vereceğini söylemiştin.»

«Evet.» Maurice ceketinin önünü açıp iç cebinden bir zarf çıkardı. «Senin ve Janette'in çıkış belgeleri, Fransız ve İsviçre makamları tarafından onaylanıp imzalandı.»

Anna zarfı açıp belgelere baktı. Hepsi tamamdı. Kâğıtları masanın üzerine bıraktı. «Görüşülmesi gereken başka sorunlar da var, demiştin.»

«Bunlar kâğıda dökülecek türden değil...»

«Ne demek istediğini anlayamadım.»

«Altınlar...»

«Altınlar mı?» Anna sesindeki hayret ifadesinin inandırıcı olmasına çalıştı. «Ne altını?»

«Zaman zaman kulağıma bazı söylentiler çalındı. Duyduğuma göre, Wolfgang fırsat buldukça altın para almış...»

«Bunu ilk kez senden duydum. Oysa olup biten her şeyi bildiğimi sanıyordum.»

«Wolfgang sana altınlardan hiç sözetmedi mi?»

Anna hayır anlamına başını salladı.

«Garip... Oysa bu haber genellikle güvendiğim kaynaklardan gelmişti.»

«Sen o kaynakları bir kez daha incelesen iyi edersin.» Anna kısa bir duraklamadan sonra birdenbire aklına gelmiş gibi, «Bu da sana kurdukları tuzaklardan biri olmasın sakın?» dedi. «Generalle arandaki ilişkinin derecesini anlamak için böyle bir düzmeceye başvurmuş olamazlar mı?»

«Bunu hiç aklıma getirmemiştim. Tabii mümkün...» Maurice hayran hayran genç kadına baktı. «Sana neden daha ilk gündenberi tutulduğumu şimdi anlıyorum.»

Anna gülümsedi. Rahatladığını bakışlarıyla belli etmemek için de çaba harcıyordu. «Bak işte, bunlar tam Fransız erkeklerine yakışan sözler ve davranışlar.»

«Doğru değil bu...» Maurice, Anna'nın elini tuttu. «Sa-

na karşı beslediğim duyguları anladığını sanıyordum.»

Anna elini hemen geri çekmedi. Maurice'in ondan kuşkulanmasını istemiyordu. Bir iki saniye sonra, «Vakit geç oluyor,» dedi. «Burada fazla kalmak senin için tehlikeli olabilir.»

«Hayır.» Maurice'in yüzü birden kıpkırmızı kesildi. «Bir daha elime böyle bir fırsat geçmeyebilir. Neler hissettiğimi bilmeni istiyorum.»

«Maurice...» Anna yavaşça elini geri çekti. «İkimiz de çocuk değiliz. Şimdi bunun ne yeri, ne de zamanı.»

Maurice'in sesi değişmişti. Meydan okurcasına, «Ben bir metre seksen boyundaki o Alman generallerinden biri değilim,» dedi. «Ama onların hiçbirinin sahip olmadığı güç var bende, hepsini kıskandıracak özelliğe sahibim.» Hemen pantolonunun fermuarını açtı. «Şuraya baksana.»

Anna şaşkınlığını gizleyemeden, Maurice'e baktı. Dediği doğruydu. Hiçbir erkeğin organı bu denli iri ve güçlü olamazdı.

«Dokunsana şuna... Bir avcuna değil, iki avcuna bile sığmaz.»

«Dediğini yapamam. Boşuna ısrar etme.»

«Neden?»

Anna, Maurice'in gözlerinin içine baktı. «Cinsel duygularımın uyarılmasını istemiyorum. Aybaşı döneminde buna özellikle dikkat ederim.»

Maurice genç kadının yüzünü inceledi. «Bana yalan söylemiyorsun ya...»

«Hayır, yalan söylemedim.» Anna zoraki bir gülümsemeyle sözlerini sürdürdü. «Böyle bir canavarın tehdidi altında yalan söylemeye kim cesaret edebilir ki...»

Maurice derin bir soluk aldı, sonra arkasına dönüp pantolonunun fermuarını çekti. Tekrar genç kadına döndüğü zaman, heyecanı yatışmış gibiydi. «Haklısın,» dedi. «Her

şeyin zamanı ve yeri var. Ve sen bunu asla unutamayacaksın...»

Anna bir hafta sonra sınırı geçip İsviçre'ye gitti. Schwebel ile eski paraşütçü arabanın ön koltuğuna oturmuşlar, Anna ile Janette de battaniyelere sarınıp arka kanepeye yerleşmişlerdi. Sınırdaki nöbetçiler bagaja bakmak gereğini bile duymadan, onları selamlayıp yolcu etmişlerdi.

* * *

Ve işte şimdi, bir yıl kadar sonra, Wolfgang bu akıl almaz evlenme işini yoluna koymaya çalışırken, Maurice'in Paris'te o son gece söylediği sözleri anımsamıştı. Ve o anda adamın haklı olduğunu anladı. Gerçekten de gördüğü manzarayı unutamamıştı Anna. Dikkatini elindeki örgüye vermek için büyük çaba harcamasına rağmen, Maurice'in o kocaman ve tehdit edici iğrenç organını görür gibiydi.

Wolfgang valizi çat diye kapatıp doğruldu. Sonra Anna'ya döndü. «İşte bu iş de bitti...»

«Evet.»

Karyolanın iki yanında duruyorlardı. «Uzun süre görüşemeyeceğiz. Belki de yıllarca sürecek ayrılığımız...»

«Biliyorum.»

Wolfgang acı acı gülümsedi. «Senin düğününde de burada olamayacağım.»

Anna hiç sesini çıkarmadı.

Wolfgang genç kadının yanına gitmeye yeltenmedi. «Sana âşık olduğumu hiç söylemedim, değil mi?»

Anna başını iki yana salladı. «Hayır, ağzından hiç böyle bir söz çıkmadı.»

«Ama seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?»

«Evet, biliyorum.»

«Belki bizimkisi başkalarının sevgisine, aşkına benzemiyor... Ama ben kendi anlayışıma, duygularıma göre, sana âşık olmuştum.»

«Biliyorum. Ben de seni aynı şekilde seviyorum.»

Wolfgang saatine bir göz attı. «Galiba vakit tamam...»

Anna kapıyı açıp dışarda bekleyen Schwebel'e işaret etti. Adam valizi aldı, Anna'yla Wolfgang da onun peşinden aşağıya indiler. Yarı yolda Anna elini Wolfgang'ın koluna değdirip onu durdurdu. Schwebel'in dışarı çıkmasını bekledikten sonra, «Altınlar,» dedi. «Onları ne yapmamı istiyorsun?»

«Oldukları yerde kalsınlar. Ben yerleşir yerleşmez sana yazar, ne yapacağını haber veririm.»

Anna adamın kolunu hâlâ bırakmamıştı. «Keşke buradan Alınanya'ya değil de doğruca Güney Amerika'ya gitseydin.»

«Öyle ama Almanya'da yapılacak işlerim var. Sen hiç tasalanma, bana bir şey olmaz. Fransız bölgesinde kalacağım, Maurice her şeyi halletti.»

«Ben yine de ona güvenemiyorum.»

Wolfgang işi şakaya vurmaya çalıştı. «Çok ayıp... İnsan hiç müstakbel kocasından böyle söz eder mi?»

Anna gülümsemedi. «Onunla evlenmem düşüncelerimi değiştirmez.»

«Maurice çok hırslı bir adam. Paraya ve unvana sahip olmak istiyor. Bunları da ancak bizim sayemizde elde edebileceğini anladı. Hiçbir şey olmayacak, inan bana.»

Anna, Wolfgang'ın gözlerinin içine baktı. «Senin başına bir şey gelmesini istemiyorum. Bana çok, çok iyi davrandın.»

Wolfgang birden boğazına bir şey kaçmış gibi genzini temizledi. «Sen de bana çok, çok iyi davrandın.»

«Sen yine de çok dikkatli olmaya bak.»

Wolfgang, «Sen de dikkatli ol,» dedi. «Söylediklerimi hiç aklından çıkarma. Evlendikten sonra sakın şirketleri ona devretmeye kalkışma. Maurice ne kadar ısrar ederse etsin, böyle bir teklife sakın yanaşayım deme. Kocanı sadece şirketlere genel müdür yapmakla yetin. Eğer şirketleri neden ona devretmediğini sorarsa, transfer için gerekli belgeleri sana teslim etmediğimi söylersin.»

«Merak etme, bu dediklerini hiç unutmam.»

«Böyle yaparsan, Maurice'den sana bir kötülük gelmez. Her şeye sahip olmadıkça, bir kötülük yapmayı göze alamaz.»

«Anlıyorum.»

Wolfgang bu kez genç kadını dudaklarından öptü. Anna'nın dudaklarında hafif bir tuz lezzeti kalmıştı. Wolfgang geri çekilip genç kadına baktı. «Ağlamak yok.»

Anna'da başını iki yana salladı. «Hayır, ağlamak yok.»

«Savaşta çok garip şeyler oluyor... Fakat sen o günleri bile güzelleştirmiştin.» Wolfgang genç kadını tekrar öptü. «Bu da ufaklık için. Ona söyle, anaokulundan dönmesini bekleyemeden yola çıktığım için çok üzgünüm.»

«Söylerim...»

Birlikte sokak kapısına yürüdüler. Wolfgang, Anna'yı son olarak öptü. Bu kez şefkat dolu bir öpücükle yetinmişti. «Elveda, sevgilim...»

2

Paris'ten telefon eden Maurice'in sesi coşku doluydu. «De Gaulle hükümeti önerimi kabul etti» diye müjdeyi verdi. «Şu anda Beauville Markisiyle konuşuyorsun.»

«Mösyö le Marki, size tebriklerimi sunabilir miyim?»

Maurice, «Madam la Markiz,» dedi. «Sizin bana sunmanızı beklediğim tek şey bu değil.»

Anna güldü. «Bak işte buna sevindim.»

Maurice, «Dahası var,» dedi. «Eski belgelerin dosyalardan alınıp yokedilmelerini sağladım. Senin için yeni kâğıtlar ve dosyalar hazırlandı.»

«Bunu nasıl başardın?»

«Onu hiç sorma. Biraz pahalıya maloldu ama değdi doğrusu. Bundan sonra kimse seni hiçbir şekilde suçlayamaz. Yeni belgeleri sana postaladım. Sana da yeni çektireceğin fotoğrafları bu belgelere iliştirip Fransız konsolosuna imzalatmak kalıyor. İşte hepsi bu kadar.»

«Ama Paris'te beni tanıyanlar çıkabilir.»

«Ben bunu da düşündüm. Saçlarını sarıya boyat, modelini de değiştir. Şu sıralarda Paris'te, omuzlara dökülen dalgalı saçlar çok moda. Bu modelin sana da çok yakışacağını tahmin ediyorum. Paris'te hanımlar kaşlarını aldırıp kalemle kaş çiziyorlar. Göz makyajında koyu renkler moda, bir de elmacık kemiklerinin dikkati çekmesini sağlamaya çalışacaksın. Fotoğraf çektirmeden önce bu dediklerimi uygula. Haa, bir şey daha var. Fransa'da oturma izninin Konteş Tanya Pojarska adına düzenlendiğini göreceksin. Anna adını bile bile kullanmadım. Anımsayacağın gibi, Wolfgang da Tanya isminin Alman adı olmadığı gerekçesiyle, bu adı kullanmanı istememişti. Ben de ne olur ne olmaz, belki Anna ismi birilerine bir şeyler anımsatır diye bu adı kullanmanı istemiyorum.»

Anna, «Yarın sabah ilk işim, bir güzellik salonuna gitmek olacak,» dedi. Birden genç kadının zihninde bir şimşek çakmıştı. «Bakıyorum, son modayı yakından izlemişsin.»

Maurice güldü. «Unuttun mu, bizim Grasse'da bir parfüm fabrikamız var. Bu işi genişletip kozmetik imalatına geçmek çok kolay olacak. Bir süreden beri kozmetik sana-

yinin özelliklerini inceliyorum. Savaş yıllarının verdiği çöküntü unutulmaya başlar başlamaz bu sanayi gelişecek. Kadınlar artık sade görünmekten bıkmış olmalılar.»

Anna, «Galiba haklısın,» dedi.

«Haklı olduğumu biliyorum. Bu alanda bazı girişimlerde bulunmak için gerekli temaslara başladım bile.»

Anna, «Belki de pek zamansız olacak ama bir şeyi unuttun,» diye anımsattı.

«Nedir o?»

«Evlenme işimiz...»

Kısa süren bir sessizlik oldu. «Paris'e geldiğin zaman evleniriz, diye düşünmüştüm.»

Anna, «Hayır,» dedi. «Olmaz. Ben Fransızları iyi tanırım. Orada evlenmeye kalkışırsak, bir yığın kâğıt imzalatacaklar, dahası bizi soru yağmuruna tutacaklar. Her şeyi uzun uzun inceleyecekler. Nikâh işi de uzadıkça uzayıp yılan hikâyesine dönecek. Hem bu arada adamların her şeyi kurcalamaları da sakıncalı. Oydu buydu derken, kimbilir neleri öğrenecekler?.. İşte o zaman planlarımız da suya düşer. Ben kâğıtları tamamlatır tamamlatmaz, burada evleniriz. Böylesi çok daha kolay olacak.» Anna güldü. «Üstelik Fransa'ya Beauville Markisinin eşi olarak gelmek de hoşuma gidecek.»

Anna, Maurice'in telefon başında tedirginlikle orasını burasını çekiştirdiğini görür gibi oluyordu.

Maurice, «Tabii, hayatım,» dedi. «Sen nasıl istersen öyle olsun.»

«Şey, aklıma gelmişken sorayım, Berlin'deki dostlarından Wolfgang hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?»

«Hayır, hiç haber çıkmadı.»

«Wolfgang'ı merak ediyorum. Gideli iki aydan fazla oldu.»

«Endişelenme... Wolfgang'ın başına bir şey gelseydi, ben mutlaka haber alırdım. Belki de çoktan Almanya'dan

ayrılmıştır.»

«Umarım, öyle olmuştur...»

«Kâğıtlar hazır olur olmaz, beni ara.»

Anna, «Tabii ararım,» dedikten sonra telefonu kapadı.

O sırada kapı açıldı, Janette odaya girdi. Küçük kız elindeki kâğıdı sallaya sallaya, «Anne,» diye bağırdı. «Şu yaptığım kuş resmine baksana... Öğretmen bana tam not verdi. Bugüne dek hiç böyle bir kuş görmediğini de söyledi.»

Anna kâğıdı çocuğun elinden aldı. Öğretmen haklıydı. Yeryüzünde böyle bir kuş yoktu. Sadece kâbus dolu düşlerde görülebilirdi böylesine korkunç bir canavar. Kartalla yarasayı anımsatan garip bir yaratığı resimlemişti Janette.

Küçük kız, «Ne güzel değil mi?» diye bağırdı.

Tanya evet anlamına başını salladı. «Çok güzel.» Kâğıdı çocuğa geri verdi. «Aman resmi iyi bir yere sakla da kaybolmasın.»

«Bu resmi çerçeveletip başucuma asmak istiyorum.»

Tanya zoraki bir gülümsemeyle, «Pekala,» dedi.

Janette, «Telefonda Fransızca konuşuyordun... Kimdi konuştuğun?» diye sordu.

Tanya çocuğu kucağına aldı. İşte ona her şeyi anlatmanın tam zamanıydı. «Annen evleniyor, yavrum.»

Janette'in yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. «General baba geri mi dönüyor?»

Tanya, «Hayır,» dedi. «Biz Paris'e gideceğiz. Maurice ile evleniyorum.»

Janette'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra birdenbire ağlamaya başladı. «Hayır, anne, hayır... Ondan hoşlanmıyorum. Kötü bir adam o...»

Tanya sabırla, «Yoo, hiç de kötü bir adam değil,» diye karşılık verdi. «Tersine çok iyi bir insan. Göreceksin.. Seni de çok seviyor.»

Janette haykırdı. «Hayır, sevmiyor işte! Benden nefret

ediyor. Sen bakmadığın zamanlar beni hep çimdikliyor, canımı acıtıyor.»

«Yanılıyorsun. Canını acıtmak istemez... Sana olan sevgisini göstermek istiyor besbelli.»

«Hayır, hayır! Yüzünden beni üzmek istediğini anlıyorum. Çimdik attığı zamanlar ağlamazsam, gözümden yaşlar boşanıncaya kadar durmadan çimdikliyor.» Janette avaz avaz ağlıyordu. «Onunla evlenmeni istemiyorum. General babayla evlenmelisin.»

Tanya çocuğu kucağından indirdi, kararlı bir sesle, «Çok üzgünüm ama, yavrum,» dedi. «Senin aklının eremeyeceği bazı şeyler var. Maurice ile evleneceğim, bunu sana ilk ve son kez söylüyorum. Bir daha da bu konuyu tartışmayacağız. Hadi sen şimdi koş odana git. Biraz sakinleşmeye çalış.»

Çocuk hıçkıra hıçkıra kapıya kadar gitti. Dışarı çıkmadan önce arkasına döndü, koluyla burnunu ve yüzünü sildikten sonra, «Bana ne,» diye homurdandı. «Sen onunla evlenirsen evlen... Umurumda değil. Ama ben onu hiç sevmeyeceğim.»

Tanya ile Maurice üç hafta sonra evlendiler. Tanya küçük kızına nikâh töreni için beyaz bir elbise aldığı halde, Janette annesi ve müstakbel üvey babasıyla birlikte nikâh dairesine gitmemekte direndi.

*
* *

Tanya aynanın karşısına geçip kendini inceledi. Sarı saçlı olmaya bir türlü alışamamıştı. Garip değil mi, sanki bambaşka bir insanın kişiliğine bürünmüş gibiydi. Önceleri cinsel ilişki konusunda çekingen olduğunu, şehvet duygularına kolayca gem vurabildiğini düşünüyordu. Oysa şimdi her şey değişmişti. Aşırı ihtiras duyuyor ve cinsel istek-

lerini baskı altında tutamayacağını biliyordu. Onu yöneten gizli bir güç vardı sanki. Ve Tanya bu güce karşı koyamıyordu.

Genç kadın ipek gibi yumuşacık saçlarını ağır ağır fırçalamaya koyuldu. Sonra duraladı. Ona ters gelen bir şey vardı... Birden gerçeği farketti. Düğün gecesi için seçtiği beyaz elbisedeydi terslik.

Tanya otele getirdiği küçük valizin başına gidip içinden giysileri çıkardı. Biraz sonra sırtındaki beyaz geceliği değiştirmişti. Tekrar aynaya baktığında, o siyah dantel geceliği neden son anda valize koyduğunu anlamakta gecikmedi. İşte şimdi artık gerçekten bambaşka bir insan olmuştu.

Tanya aynanın karşısında kendini bir kez daha gözden geçirdi. Eh, artık hazırdı. Birden bacaklarının titremeye başladığını hissetti. Kendini toparlayabilmek için tuvalet masasının iki kenarına sıkı sıkı tutundu. O şeffaf dantel geceliğin altından göğüslerinin irileşen uçları dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu.

Tanya sinirli sinirli başını salladı. Ne olmuştu ona? Bu adam hayatının ilk erkeği olacak değildi ya... Bir an için gözlerini kapadı. Birden gözlerinin önünde o iri organ danseder gibi oldu. Erkeğin gücünün değişmez simgesi... Erkeğin kendisi bir hiçti. Sadece gücünü simgeleyen organ önemliydi. Tanya dizlerinin kesildiğini, karnından kasıklarına doğru bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Bacaklarının arasında bir nabız atıyordu sanki.

Bacaklarının titremesi kesilinceye kadar bekledi, sonra banyonun elektriğini söndürdü, yatak odasına giden kapıyı açtı. Gözlerinin loş ışığa alışması bir iki saniye sürdü.

Maurice karyolanın yanında çırılçıplak duruyordu, sırtı genç kadına dönüktü. Ağır ağır Tanya'ya döndü. Genç kadın önce karanlıkta parlayan gözlerini ve kasılmış dudaklarını farketti, sonra gözleri o etkileyici simgeye takıl-

dı. Bacakları yine titremeye başlamıştı. Ağzının kuruduğunu, ılık bir ıslaklığın kasıklarına yayıldığını hissediyordu.

Maurice hiç konuşmadan, genç kadına bir eliyle yaklaşmasını işaret etti, öbür eliniyse arkasına gizlemişti.

Tanya yere yığılmamak için büyük çaba harcayarak erkeğe doğru bir adım attı. Sonunda onun yanına gelmişti, başını hâlâ yukarı kaldıramıyordu. Maurice'in erkekliği onu büyüleyivermişti.

Maurice ani bir hareketle siyah dantel geceliği yukardan aşağı yırtıverdi. İnce kumaş yığını Tanya'nın ayaklarının dibine serilmiş, genç kadın çırılçıplak kalmıştı. Maurice hâlâ konuşmuyordu.

Tanya bacaklarının arasındaki ıslaklığın giderek arttığını hissetti. Fakat yerinden kıpırdayacak hali yoktu. Sanki Maurice'in güç kaynağı olan o organ, Tanya'nın da vücudunun dermanını kesmişti. Maurice'in arkasına gizlediği öbür elini öne getirdiğini farketmedi bile. Ansızın vücudunu saran acının beynine ulaşması ancak bir saniye sürdü. Öyle müthiş bir acıydı ki bu, elinde olmadan acı bir feryat kopardı.

Tanya o anda erkeğin elindeki dokuz düğümlü kamçıyı görmüştü. Kamçının iplerinin ucundaki düğüm yerlerinde küçük metal topuzlar parlıyordu. Genç kadın başını öne eğip vücuduna baktı. Kamçı göğüslerinde, karnında ve kalçalarında iz bırakmaya başlamıştı. Metal topuzların dokunduğu yerlerden kan fışkırıyordu.

Tanya ağzını açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Maurice kaba bir sesle, «Orospu karı!» diye bağırdı. «Benim de öbürleri gibi olacağımı mı sanıyorsun? Senin bilmem nene köle mi olacağım?»

Tanya sadece başını sallayabildi. Ağzını açıp da tek kelime söyleyecek durumda değildi. Geçirdiği şok ona sesini kaybettirmişti.

Kamçı yine şaklayınca Tanya acı içinde kıvrandı. Sonra Maurice'in pramakları genç kadının saçlarını kavradı, hızla saçlarından çekip onu yere yatmaya zorladı. Tanya elleriyle yüzünü kapamaya çalıştı, ama Maurice saçlarından tutmuş, başını geriye çekiyor, erkekliğini simgeleyen organa bakmaya zorluyordu onu.

Maurice kaba ve acımasız bir sesle konuştu. «Sen kölesin, o da senin efendin. Ona iyice bak!»

Tanya başını öbür yana çevirmeye çalıştı, fakat Maurice onu saçlarından öyle bir kavrayış kavramıştı ki, başını oynatmasına olanak yoktu. Sonra kamçı tekrar şakladı. Bu kez Tanya'nın sırtında yol yol iz bırakmıştı. Metal topuzlar iki kez daha indi. Tanya acı içinde avaz avaz haykırıyordu.

Çığlıkların Maurice'i etkilediği belliydi. Gittikçe büyüyen organ birden kasıldı, öne doğru fırlayacakmış gibi oldu, sonra ansızın boşalıverdi. Maurice çok öfkelenmişti. Hırsını Tanya'dan almak için kamçısını vargücüyle genç kadının vücuduna indirdi. Tanya çığlıklar atarken, iri organ bir dizi kasılmayla Tanya'nın vücudunu sırılsıklam etmişti.

Sonra her şey bitiverdi. Maurice kadını yere itti. Tanya yüzükoyun yere yatmış, hıçkırıklarla vücudu sarsılıyordu. Maurice birkaç saniye derin derin soluk alırken, hiç sesini çıkarmadan Tanya'ya baktı. Sonra ayağıyla kadını iterek onun sırtüstü dönüp kendisine bakmasını sağladı.

Maurice'in sesi artık normal çıkıyordu. «Banyoya git, şırfıntı,» dedi. «Kendini iyice temizle.»

Tanya kıpırdamadı.

Kamçı tekrar şakladı. Tanya'nın vücudu acı içinde irkildi.

«Sana ne diyorsam onu yap...»

Tanya ağır ağır ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürü-

nerek banyonun kapısına giderken, Maurice arkasından bağırdı. «Dur!..» Tanya durdu. Erkeğin ayaklarının ona yaklaştığını ve tam karşısında durduğunu gördü. Başını yukarı kaldırmamıştı.

Maurice, «Yüzüme bak,» diye emretti.

Tanya başını kaldırdı. Maurice organını bir eliyle tutmuştu. Birden genç kadının üzerine yakıcı, sarı bir sıvı akmaya başladı. Amonyaklı sıvı yaralarına değdikçe, acısı bir kat daha artıyordu. «Hayır!» diye feryat ederek oradan uzaklaşmaya çalıştı. Fakat kamçı yeniden vücudunda şakladı. Tanya acı içinde yere yığılıp kaldı.

Sonunda Maurice işini bitirmişti. Bir kahkaha attı. «Şimdi gidebilirsin.»

Tanya nasılsa, başını kaldırıp erkeğe bakabilecek gücü kendinde buldu. «Bu yaptıkların için seni öldüreceğim.» Sesi yılan ıslığı gibiydi.

Maurice tekrar güldü. «Hayır, öldüremezsin.» Onun sesi de kin ve nefret doluydu. «Böyle bir şey yapmaya kalkışırsan, sen de, çocuğun da ölürsün. Beni budalanın biri sanıyorsan yanılıyorsun. Eski belgelerin hepsi emin bir yerde. Eğer benim başıma bir şey gelirse, bunlar yetkililere teslim edilecek.»

Maurice gidip karyolanın kenarına oturdu. Sesi değişmişti, artık iyice rahatladığı belliydi. «Kendini ve ortalığı temizledikten sonra yatağa gel,» dedi. «Seni bekleyeceğim.» Yatağa uzanıp yorganı üzerine çekti. «Acele etmene gerek yok. Önce biraz kestirsem iyi olacak.»

Tanya kapının tokmağına tutunup güçlükle ayağa kalktı. Bir saniye kadar kapıya yaslanıp gücünü topladıktan sonra kapıyı açtı.

Yeniden içeri girdiğinde, gün ağarmıştı ve Maurice uyuyordu. Tanya sırtına giyecek bir şey almak için yavaşça elbise dolabına giderken, Maurice arkasından sesleniverdi. «Buraya gel.»

Tanya yerinden kıpırdamadı.

Maurice yatağın içinde doğrulmuştu, kamçısı da elindeydi. «Sana buraya gel dedim.»

Tanya ağır ağır erkeğe doğru yürüdü.

«Yat şuraya, bacaklarını da aç.»

«Hayır.» Kamçı olanca hızıyla genç kadının vücudunda şakladı. Tanya sesini çıkarmadan yatağa girdi.

Maurice üzerindeki yorganı çekip attı. Erkeklik simgesi tehdit edici biçimde duruyordu. Genç kadına yaklaşıp onunla sevişmeye çalıştı. Fakat Tanya taş gibi kaskatı kesilmişti. Onunla yatmak bir heykelle sevişmekten farksız olacaktı. Ama Maurice kararını vermişti. Ve hoyrat bir biçimde genç kadına sahip oldu.

Tanya acı bir çığlık kopardı. Maurice hareketlerini sürdürürken, Tanya da avaz avaz haykırmaya devam etti. Genç kadın böylesine büyük acı çekeceğini rüyasında görse inanmazdı. Bitmek tükenmek bilmeyen bir işkenceydi bu...

Sonunda aşk oyunu tamamlanmış, Maurice rahatlamıştı. Fakat Tanya'yı hemen rahat bırakmadı. Dirseklerinin üzerinde doğrulup gülümsedi. «Senin istediğin de bu değil miydi? Atınki gibi kocaman...»

Tanya nefret dolu gözlerle Maurice'e baktı. Buz gibi bir sesle, «Atlarınki seninkinden büyük, ama atlarla sevişmeyi hiçbir zaman istemedim,» dedi.

Maurice, Tanya'nın yüzüne bir tokat indirdi. Parmaklarının izleri kalmıştı, ama genç kadın yine de istifini bozmadı. «İşini bitirdin mi?»

Maurice evet anlamına başını salladı.

«Öyleyse çekil üstümden. Vücudumda senin izin kalsın istemiyorum...»

Maurice genç kadının banyoya gidişini gözleriyle izledi. «Tanya...»

Tanya dönüp arkasına baktı.

Maurice gerçekten şaşırmış görünüyordu. «Seni anla-

yamıyorum... İstediğin nedir?»

Tanya derin bir soluk alarak, «Bir erkek,» dedi, sonra banyoya girip kapısını kapadı.

Şoför arabanın kapısını açınca, Maurice hemen dışarı fırladı, Tanya'nın arabadan inmesine yardım etmek için elini uzattı. Fakat kadın elini vermeden arabadan indi, Janette yanına gelinceye kadar bekledi, sonra dönüp eve baktı. «Çok büyük bir ev bu.»

«Yok pahasına satın aldım bu evi. Sahipleri bir an önce satmak istiyorlardı.»

Tanya, Janette'in sıkı sıkı eline sarıldığını hissetti. Kurşuni renkte kocaman yapının genişliği yirmi metreden fazlaydı. Sokağa bakan küçük bir bahçesi vardı, bahçenin kenarları demir parmaklıklarla çevrilmişti. Büyük kapının hemen berisinde, binanın kapısına giden küçük bir patika vardı. Renkli camdan yapılan kapının üzerine Beauville Markisinin arması yerleştirilmişti.

Şoför arabadan valizleri indirirken, Tanya da Maurice'in arkasından kapıya yürüdü. Adam zili çalmaya fırsat bulamadan üniformalı bir uşak kapıyı açtı.

Maurice alaycı bir sesle, «Gelini eşikten kucağında geçirmem gerekir mi?» diye sordu.

Tanya bu soruyu yanıtlamak zahmetine katlanmadı.

Evde çalışan hizmetkârlar soyluların geleneklerine uyarak yeni hanımefendiyle tanışmak için kabul salonunda sıraya dizilmiş bekliyorlardı. Tam altı kişiydiler ve hepsi de üniformalıydı. Uşak Henri, aşçılığı üstlenen eşi Marguerite, temizlik ve diğer işlerle görevli dört hizmetçi kız hizmetkâr kadrosunu oluşturuyordu. Şoför René hâlâ dışardaydı.

Tanya hizmetkârların teker teker ellerini sıkıp selamlarına hafif birer baş hareketiyle karşılık verdi. Hizmetkâr-

lar saygıyla, «Madam la Markiz,» diye mırıldandılar.

Tanışma töreni tamamlanmak üzereyken, salonun kapısından içeri genç bir adam girdi. Elinde bir sürü kâğıt vardı. Maurice ile Tanya'yı görünce, birden duraladı. İngilizce, «Oh bağışlayın,» dedi. «Geldiğinizden haberim yoktu.»

Amerikalı olduğunu anlamak için konuşmasına gerek olmadığını düşündü Tanya. Giyiniş tarzından bir bakışta ne mal olduğunu da anlamıştı. Bakışlarını Amerikalıdan ayırıp Maurice'e yöneltti.

Maurice, «Sevgilim, sana özel yardımcım ve sekreterim Jerry Johnson'u takdim edeyim,» dedi. «Jerry, Madam la Markiz ve kızı Janette.»

Amerikalı sıkıntılı bir tavırla eğildi. «Sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk oldu, Madam la Markiz.»

Tanya adamla tokalaşmak istemedi. «Memnun oldum, Bay Johnson...»

Maurice, «Hayatım, evi gezmek ister misin?» diye sordu.

Tanya başını iki yana salladı. «Yolculuk beni epey yordu. Önce biraz dinlenip kendime gelmek istiyorum.»

Maurice, «Pekala,» dedi. Sonra uşağa döndü. «Madam la Markisi dairemize götürüp dinlenmesini sağlayın.» Tekrar Tanya'ya döndü. «Jerry ile bazı dosyaları gözden geçirmem gerekiyor. Biraz sonra yanına gelirim.»

Tanya genç Amerikalıya şöyle bir baktı. Birden bazı gerçekler kafasına dank ediverdi. Düşüncelerinin yüzündeki ifadeden anlaşılmasına meydan vermeden, ağır ağır başını salladı. Sonra Janette'i elinden tutup uşağın peşinden üst kata çıktı.

Tanya banyonun küvetinden çıkıp büyük bornoza sarındı. Çabucak kurulandıktan sonra bornozu çıkarıp yere bıraktı. Aynanın karşısında durdu. Düğün gecesinin izleri vücudundan silinmişti ama aklından asla... Genç kadın sır-

tına ipekli bir sabahlık geçirdikten sonra yatak odasına geçti. Hizmetçiyi çağırmak için düğmeye bastı ve tuvalet masasının önüne oturdu. Biraz sonra kapı hafifçe vuruldu.

«Girin.»

Fransız hizmetçi içeri girip abartmalı bir reveransla yeni hanımını selamladı. «Buyrun, madam.»

Tanya hizmetçiye baktı. Siyah kıvırcık saçlı, koyu renk iri gözlü bir genç kızdı. «Senin adın nedir, yavrum?»

«Adım Louise, madam.»

«Louise, lütfen bana çay getirir misin?»

«Memnuniyetle, madam.» Hizmetçi Tanya'ya tekrar selam verdikten sonra odadan çıktı.

Tanya da yeniden aynaya döndü. Tembel tembel elini saçlarında gezdirdi. Sarışın olmanın en kötü yanı, saçlarının birkaç haftada bir elden geçirilmesi zorunluluğuydu. Gerçi kadınların çoğu boyalı saçların diplerinden koyu renk saçın çıkmasına pek aldırış etmiyordu, ama Tanya bunu iğrenç bulmaktaydı.

İşte yine kapı vuruluyordu. Tanya hizmetçi kızın çay tepsisiyle geri geldiğini düşünerek Fransızca, «Girin,» diye seslendi.

Aynadan kapının açıldığını gördü. Jerry elinde bir dosyayla içeri girerken, Tanya da çarçabuk sabahlığına sarınıverdi. Sonra soran gözlerle genç adama baktı. «Evet?..»

«Marki bu kâğıtları imzalamanızı istiyor.»

Tanya olur anlamına başını salladı. «Dosyayı masanın üzerine bırak, ben sonra bakarım.»

Jerry yerinden kıpırdamamış, kararsızlık içinde bekliyordu.

Tanya, «Başka bir şey var mı?» diye sordu.

«Marki bu kâğıtların hemen imzalanması gerektiğini belirtmişti.»

Tanya yerinden kalkıp genç adamın karşısına geçti. «Markiye söyle, iyice okuyup incelemeden hiçbir kâğıdı

imzalamam. Sen dosyayı bana ver, gerisine karışma.»

Jerry hemen dosyayı Tanya'nın eline tutuşturup kapıya doğru yürüdü.

Tanya adamın arkasından seslenince, Jerry duraladı. «Haa sahi, sen Maurice'le nerede, nasıl tanıştın?»

Jerry, «Birkaç yıl önce İngiltere'de tanıştık,» dedi. «Müttefik kuvvetler karargâhında. Özgür Fransız Ordusunun irtibat subayı olarak görevliydim. Savaş sona erince, Avrupa'da kalmaya karar verdim. Marki de lütfetti, beni yanına aldı.»

«Anlıyorum.» Tanya düşünceli düşünceli başını salladı, sonra gülümsedi. «Bu iş ikiniz açısından da isabetli olmuş.»

«Öyle...» Jerry şimdi biraz daha rahatlamış görünüyordu. Hafifçe gülümseyerek kapıya doğru yürüdü, elini kapının tokmağına götürdü.

«Jerry...»

Genç adam elini kapının tokmağından çekmeden, arkasına dönüp genç kadına baktı. «Buyrun, hanımefendi...»

Tanya damdan düşer gibi, «Maurice ile ne zamandan beri sevişiyorsunuz?» diye sordu.

Genç kadın erkeğin yüzüne dalga dalga al bastığını ve kurşuniye kaçan mavi gözlerinin nefretle parladığını farketti. Sonra bu soruyu yanıtlamamak için dudaklarını kısıp hızla odadan dışarı çıktı, kapıyı arkasından vurarak kapadı.

Maurice odaya geldiğinde, Tanya pencerenin önündeki küçük kahvaltı masasına oturmuş, bir yandan çayını yudumluyor, bir yandan da dosyayı inceliyordu. Başını kaldırıp erkeğe baktı. «Girmeden önce kapıyı vurabilirdin. Bu gayet basit bir görgü kuralıdır.»

Maurice'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. «Jerry bana senin kâğıtları imzalamadığını haber verdi.»

Tanya hiç istifini bozmadan, «Bu kâğıtları okumadan

tabii imzalayamazdım,» dedi, sonra önündeki kâğıtlara göz ucuyla baktı. «Okuduktan sonraysa imzalamamaya karar verdim.»

Maurice, «Biz evlendikten sonra her şeyin ortak hesabımıza geçirilmesi kararlaştırılmıştı,» dedi. «Wolfgang böyle demişti.»

Tanya tatlı bir sesle Maurice'i doğruladı. «Evet, Wolfgang böyle demişti.»

«Öyleyse ne duruyorsun, imzala şunları.»

Tanya başını salladı. «Hayır.»

«Ama bunları imzalamak zorundasın. Ben bu anlaşmaya güvenerek birçok mali sorumluluğa girdim.»

«Vah vah, büyük bir şanssızlık bu...»

«Şu evi bile o anlaşmaya güvenerek satın aldım.»

«Farkındayım. Evin tapusu senin üzerine olacak ama parası Wolfgang'ın şirketlerinden, onun servetinden ödenecek. Wolfgang'ın kendi parasıyla seni zengin etmeyi amaçladığını hiç sanmıyorum.»

Maurice tehdit dolu bir sesle, «Demek, mal mülk ne varsa her şey sende kalacak, öyle mi?» diye sordu.

«Wolfgang'dan bu durumu değiştirmemi bildiren bir mektup almadıkça, evet.»

«Peki, ya ondan hiçbir haber alamazsan?»

Tanya omuzlarını silkti.

Maurice, «Fransız yasalarına göre, bu evin parasını ödemek sana düşüyor,» dedi.

Tanya sakin sakin, «Bunu biliyorum,» diye kabul etti. «Yarın notere başvuracağım. Kâğıtlarda gerekli değişiklikleri yaptırdıktan sonra parayı ödeyeceğim.»

«Peki, ya ben ne yapacağım? Elim kolum bağlı oturacak mıyım?»

«Daha önce yaptığımız anlaşmayı uygulayacağız. Sen şirketlerin genel müdürü olacaksın. Eğer bu şirketleri iyi yönetirsen, pekala büyük bir servet sahibi olabilirsin.»

Maurice yine tehdit dolu bir sesle konuştu. «Bu işi kıvıramayacaksın... Unutma, her an ülkeden sınır dışı edilebilirsin.»

«Peki, kirli çamaşırlar ortaya dökülürse, senin durumun ne olacak? Bunu hiç düşündün mü? Hele adamlara, hangi koşullar altında evlendiğimizi açıklarsam, başına neler gelir acaba?»

Maurice hiç konuşmadan dikkatli dikkatli genç kadına baktı.

Tanya sakin bir sesle, «Şimdi gidebilirsin,» dedi. «Haa, aşağıya inerken uşağa da haber ver, birazdan evi gezmek istiyorum...»

Maurice alaycı bir tavırla, «Madam la Markizin benden istedikleri başka bir şey var mı acaba?» diye sordu.

«Evet, var. Erkek arkadaşına söyle, yemek saatinden önce pılısını pırtısını toplayıp bu evden çıksın. Hizmetkârların dedikodu yapmaya ne kadar meraklı olduklarını bilirsin. Mösyö le Markinin bir oğlancı olduğunu tüm Paris'e yaymalarını istemiyorum.»

Tanya erkeğin arkasından kapı kapanıncaya kadar bekledi, sonra banyoya girdi, makyaj malzemelerinin durduğu kutuyu açtı. Krem kutularını, losyon şişelerini telaşla dışarı çıkardı. Sonra elini uzatıp en altta kalan deri mahfazayı aldı. Mahfazanın üzerinde yaldızlı harflerle 'W. B. Schweringen' sözcüğü yazılıydı.

Tanya deri mahfazayı açtı. İçinde gümüş rengi çelik usturalar yan yana dizilmişti. Tam yedi ustura vardı. Her biri haftanın belirli bir gününde kullanılacaktı. Usturaların fildişinden yapılmış saplarına günler siyah harflerle yazılmıştı. Tanya bunları Cenevre'deki evin banyosunda bulmuş ve ani bir kararla ustura kutusunu çantasına atıvermişti. Ama bu işi ani bir kararla yapmadığını şimdi çok iyi biliyordu. Wolfgang'ın da giderken bunları evde unutmadığını anlamıştı. Tam tersine, Tanya'nın onları kolayca bul-

masını istemiş olacaktı.

Tanya hemen yatak odasına döndü, odanın ortasında durup çevresine bakındı. Birkaç saniye sonra da kararını vermişti. Yatağın iki yanına, yastıkların altına birer ustura yerleştirdi, sonra bir tanesini yatağın tam ortasına gizledi. Bir başkasını küçük kanepedeki yastığın içine sakladı. İki usturayı yatağın ayakucunun iki yanına gizledi, bir tanesini şezlongun altına sakladı ve sonuncusunu da kahvaltı masasının yakınındaki pencerenin kenarına, perdenin arkasına koydu. Son bir kez daha çevresine bakındı ve tam uşak kapıyı tıklattığı sırada, deri mahfazayı banyodaki kutuya yerleştirdi.

Uşağın evi gezdirmesi iki saatten fazla sürmüştü. Sonunda genç kadının odasına döndüklerinde, Tanya uşağa, «Aferin Henri,» dedi. «Seni kutlarım. Evi gayet iyi derleyip toplamışsın.»

Henri hafifçe öne doğru eğildi. «Teşekkür ederim, madam. Acaba Madam la Markiz eşyasının yerleştirilmesine vakit ayırabilecekler mi?»

«Evet, eksik olma.»

«Ben Louise'e haber vereyim, gelip size yardım etsin. Sanırım kızınızın odasında işini bitirmiş olmalı.» Uşak bir an duraladı. «Acaba madam yemeğin kaçta hazır olmasını ister?»

«Tam sekizde.»

«Yemek salonunda mı?»

Tanya merakla uşağa baktı. «Bunu neden sordun?»

Uşak ezildi, büzüldü. «Şey, Mösyö le Marki bu akşam yemeği evde yemeyeceklerini bildirmişlerdi de...»

Tanya sesini çıkarmadı.

«Belki siz küçük hanımla birlikte kahvaltı salonunda daha rahat yemek yersiniz. Kahvaltı salonu çok sevimlidir,

pencereleri bahçeye bakar...»

Tanya olur anlamına başını salladı. «Çok güzel bir fikir bu, Henri. Sağol.»

«Eksik olmayın, hanımefendi.» Uşak Tanya'yı selamlayıp kapıya yürüdü.

«Henri...»

Uşak durdu. «Buyrun, madam.»

«Kocamın odası dışında, evin bütün odalarını gezdirdin. Şimdi de kocamın odasını görmek istiyorum.»

Henri duraksadı. «Bağışlayın ama, madam, ben sandım ki...»

«Kocamın odasının yerini bile bilmiyorum.»

Uşak Henri genç kadının odasının öbür ucundaki daracık bir kapıyı işaret ederek, «Eğer madam beni izlerse...» dedi.

Tanya kapıya baktı. Normal oda kapılarından daha küçük ve dardı bu kapı. Doğrusu genç kadın onun oda kapısı değil de dolap kapısı olduğunu sanmıştı. Kapı daracık bir koridora açılıyordu. Bir metre genişliğinde ve bir metre uzunluğundaki koridorun sonunda yine küçük bir kapı vardı.

Henri ikinci kapıyı açınca, Tanya kocasının odasına girdi. Bir an durup çevresine bakındı. Bunu önceden tahmin etmesi gerekirdi. Maurice evin en güzel odasını kendine ayırmıştı. Odanın dört penceresi de sokağa ve ilerdeki parka bakıyordu. Öyle de ilginç bir şekilde döşenmişti ki, bir bakıma Tanya'nınkinden çok daha kadınca bir hava taşıyordu. Tanya banyoya geçti. Burası bile onunkinden iki misli büyüktü.

Tanya banyodan odaya döndüğünde, uşağın odada onu beklediğini gördü. «Çok güzel bu oda, Henri.»

Uşak duygularını gizlemeye çalışarak, «Evet, madam, öyle,» dedi.

«Fikrimi değiştirdim. Bugün eşyamı yerleştirmek iste-

miyorum. Louise'i bana yardıma göndermene gerek yok. Bu işi yarın da yapsak olur.»

«Emredersiniz, madam.»

«Yarın aynı zamanda odaları da değiştireceğiz. Ben bu daireye geçeceğim, kızıma da benim odam uygun. Markinin eşyasını kızımın şimdi kaldığı odaya taşıyacaksınız.»

«Ama, madam?» Uşak şaşkına dönmüştü.

«Evet, ne var, Henri?»

«Mösyö le Marki... Yani patron...» Uşak kekelemeye başlamıştı. «Bu değişiklikten hiç hoşlanmayacak.»

Tanya dik dik uşağa baktı. «Eğer yanılmıyorsam, patron seni ücret karşılığında burada çalıştıran kişi değil mi? Yani aylığını ödeyen kişi...»

«Evet, madam, öyle.»

«O halde tasalanmana hiç gerek yok.» Tanya sakin bir tavırla sözlerini sürdürdü. «Senin ücretini veren Mösyö le Marki değil de ben olduğuma göre, patronun sayılırım. Memnun etmek zorunda olduğun tek kişi benim.»

Uşak başını öne eğdi. «Evet, madam.»

«Haa bir şey daha var, Henri. Yarın odaların eşyasını değiştirirken bir çilingir çağır, kilitleri de değiştirsin.»

«Evredersiniz, madam. Başka bir isteğiniz var mı, efendim?»

Tanya odadan çıkıp küçük koridorda yürümeye başladı. «Bay Jerry Johnson eşyasını evden taşır taşımaz bana haber ver.»

«Jerry Johnson evden ayrıldı bile, madam. Aşağı yukarı bir saat kadar önce, biz dördüncü katı gezerken o da buradan ayrıldı.»

«Güzel.» Tanya evin yönetiminde kendisinin söz sahibi olduğunu uşağa anlatmaya çalışmış, Henri de genç hanımının ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. «Teşekkür ederim, Henri.»

«Mösyö Maurice bizimle yemek yemeyecek mi?»

Tanya küçük masada, karşısında oturan kızına baktı. «Hayır, yavrum. Mösyö dışarı çıktı.»

Janette merakla, «O kızla mı?» diye sordu.

Tanya afallamıştı. «Hangi kızdan sözediyorsun?»

Janette, «Canım işte o kız,» dedi. «Erkek giysileriyle dolaşan kız...»

Tanya şaşkın şaşkın kızına baktı. «O kız değil ki, basbayağı erkek.»

Janette, «Öyleyse neden onu evden kovdun?»

Tanya'nın şaşkınlığı iyiden iyiye artmıştı. Bu çocuk tahmin ettiğinden daha da akıllıydı. «Başka birisi için oda gerekli,» diye soruyu geçiştirmeye çalıştı. Fakat bu sözlerinin pek de inandırıcı olmadığını kendisi de biliyordu.

Janette tabağındaki çorbayı bitirmeye çalıştığı için bir süre konuşmadı. Henri çorba tabağını kaldırınca, tekrar annesine baktı. «Ben yine de onun kız olduğuna inanıyorum.»

«Bunu da nereden çıkardın?»

«Mösyö Maurice aşağıya inip de ona evi terketmesini istediğini açıkladığı zaman ben mutfaktaydım.»

«Bu, onun kız olduğunu kanıtlamaz ki.»

«Daha sonra merdivenlerden yukarı çıkarken, onun odasının önünden geçtim. Zavallı ağlıyor, Mösyö Maurice de onu öpüp her şeyin düzeleceğini söyleyerek teselli etmeye çalışıyordu. Mösyö Maurice ona sanki bir kızmış gibi davranıyordu.»

Tanya bir süre sesini çıkarmadı. Sonunda, «Belki de adamcağız gerçekten çok üzgündü,» dedi.

Janette yine başını iki yana salladı. «Dolabından çıkardığı elbiseleri bir valize dolduruyordu. Benim orada durduğumu görünce, Mösyö Maurice kapıyı ayağıyla itip kapadı, ama beni kandıramadılar.»

Tanya, «Aslında bunun hiç önemi yok,» diye kestirip

attı. «Kız olsa da olmasa da evden ayrıldı ve bir daha da buraya adımını atamayacak.»

İkinci yemek getirilinceye kadar ikisi de konuşmadı. Janette tabağındaki eti kesmeye başladı. «Yemek çok güzel değil mi? Fransız yemekleri İsviçre'dekilerden daha lezzetli.»

Tanya gülümsedi. «Evet, yavrucuğum, öyle.»

Janette yemeğinden bir lokma daha aldı. «Hımmm, gerçekten çok sevdim,» dedi, sonra sesinin tonunu hiç değiştirmeden, «Mösyö Maurice senin canını yakmıyor mu?» diye sordu.

Tanya dehşete düşmüştü. «Janette, bunları nereden öğreniyorsun?»

Janette çok doğalmış gibi, «Tabii okulda,» diye yanıtladı. «Çocukların hepsi bundan sözediyor. İçlerinden bazıları, babalarının annelerine ne yaptığını da görmüşler. Acaba Mösyö Maurice sana o şeyi yaparken, sizi izlememe izin verir misin?»

Tanya, «Hayır,» dedi. «Senin gibi cici bir kızın böyle şeylerden sözetmesini de hiç doğru bulmuyorum. Terbiyeli kızlar bunları konuşmaz.»

«Bir gece sen general babayla beraberken odanıza geldim. Beni görmediniz. Sonra yavaşça dışarı çıktım.» Janette tabağından çatalıyla bir lokma et aldı. «Ama Mösyö Maurice'in o şeyi general bakanınkinden daha büyük. Onun için canını acıtabilir, diye düşündüm.»

«Öyle olduğunu nereden biliyorsun?»

«Mösyö Maurice tuvaletin kapısını hep açık bırakıyor. Benim de gözüm kayıyor içeriye. Zaten o da bunu biliyor. Beni görünce hep gülümsüyor.»

Tanya ne diyeceğini şaşırmıştı. Maurice ile evlendikten sonra, adam Cenevre'de sadece bir hafta kalmış, sonra da evi hazırlamak için Paris'e dönmüştü. O günden sonra da Janette, Maurice'i uzun bir süre görmemişti. «Her

neyse, bir daha Mösyö Maurice'i gözetleyemeyeceksin. Yarın odanı değiştireceğiz. Benimkinin yanındaki odaya taşınacaksın.»

«Peki, Mösyö Maurice hangi odada kalacak?»

«Senin odana yerleşecek.»

«Yani seninle bebek yapmayacak, öyle mi?»

Tanya kararlı bir sesle, «Hayır,» dedi.

«Neden yapmayacak?»

Tanya kızına baktı. Sesi birden yumuşayıverdi. «Çünkü senden başka çocuğum olsun istemiyorum. Tek çocuğum sensin ve öyle kalacaksın.»

Janette'in yüzü birdenbire tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı. Yerinden kalkıp annesinin yanına koştu, kollarını genç kadının boynuna dolayarak, «Sahi mi?» diye coşkuyla bağırdı.

Tanya da kızına sarıldı. «Elbette... Senden başka bebeğe ihtiyacım yok.»

«Buna sevindim, anne. Benden başka çocuğunun olmasını istemiyorum.»

Tanya başucundaki gece lambasını söndürdüğünde vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Gözkapaklarının kurşun gibi ağırlaştığını hissediyordu. Uzun bir gün geçirmişti. Cenevre'de sabahın altısından önce kalkmış ve o saate dek dinlenememişti. Dokuz saat süren tren yolculuğu da ayrıca yormuştu onu. Maurice eve dönünceye kadar uyumamaya karar vermişti ama uykuya yenik düşeceğe benzerdi. Aslında biraz da uyuması gerekiyordu.

Uykusunun içinde kulağına mırıldanmalar ve gülüşmeler geldi. Seslerden etkilenmemek için yorganı başına çekti fakat gürültü bir türlü kesilmek bilmiyordu. Sonunda gözlerini açtı, çalar saatin fosforlu rakamlarına baktı. Saat üçe on vardı. Yatağın içinde sırtüstü yatıp sesleri dinledi.

Sesler kocasının odasıyla kendisininkini birleştiren koridordan gelir gibiydi. Maurice'in yanında biri daha vardı galiba... Ama sesler öylesine karışıktı ki, koridorda bir kişinin mi, yoksa birkaç kişinin mi yürüdüğünü anlamak olanaksızdı. Tanya hiç sesini çıkarmadan karanlıkta bekledi. Biraz sonra sesler kesildi ve genç kadın da tekrar uykuya daldı.

Odanın elektrik düğmesinin şak diye çevrilip içersinin gündüz gibi aydınlanmasıyla uykudan uyandığında aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremedi. Yatağın içinde doğrulup aydınlığa alışıncaya dek gözlerini kırpıştırdı. Birkaç saniye içinde aydınlığa alışıverdi.

İki oda arasındaki kapı açılmıştı. Maurice kapının arkasında durmuş, Tanya'ya bakıyordu.

Genç kadın soğuk bir sesle, «Çık dışarı,» diye bağırdı.

Maurice odadan çıkacak yerde tam tersini yaptı, hızlı adımlarla odanın ortasına kadar geldi. Çırılçıplaktı. Sağ elinde dokuz düğümlü kamçısı vardı. Odanın ortasına gelince, sol eliyle organını tuttu.

Tanya erkeğin yüzüne tükürür gibi, «Bu kez işe yaramayacak,» dedi. «Defol odamdan!»

Maurice birden gülmeye başladı, sonra arkasına dönüp seslendi. «İçeri gir, Jerry sevgilim. Bir Alman orospusuna nasıl davranılacağını sana göstereyim.»

Jerry kapıda göründü. O da çıplaktı. Elinde büyük bir konyak şişesi vardı. Yalpalayarak genç kadına bakıp kıkır kıkır güldü.

Kamçı Tanya'nın vücudunda şaklamak üzereyken, genç kadın atik davranıp kamçının uçlarından birkaçını yakaladı, bir koluyla da yüzünü kapadı. Kamçı bu kez göğsünde şakladı.

Maurice, «Çık yataktan dışarı, pis sürtük!» diye bağırdı.

Tanya sesini çıkarmadan emri yerine getirdi. Erkeğin

karşısına geçti, dimdik durdu. Beyaz geceliğinin etekleri yeri süpürüyordu.

Maurice, «Jerry, şu karının geceliğini parçala,» diye emretti.

Jerry kıkır kıkır gülmeyi sürdürerek Tanya'ya yaklaştı. «Biraz içki ister miydin, hayatım?» diyerek elindeki içki şişesini salladı.

Tanya sesini çıkarmadan şaşkın şaşkın adama baktı.

Maurice, «Ona iyilik yaramaz,» dedi. «Sen geceliğini yırt. Onun istediği şey bende var.»

Jerry geceliğini yırtmaya çalışırken, Tanya ses etmeden durdu. Geceliğin kumaşı pek sağlamdı, Jerry çok uğraştığı halde yırtamadı. Sonunda geceliği omuzlarından aşağı çekip genç kadının çıplak kalmasını sağladı. Afallamıştı Jerry. Elini uzatıp Tanya'nın göğsüne dokunmaya çalışırken, «Ne kocaman şeyler bunlar,» diye kıskançlık dolu bir sesle konuştu.

Tanya öfkeyle Jerry'nin eline bir tokat vurdu.

Jerry yine kıkır kıkır güldü. «Merak etme, hayatım... Bir yıla kalmaz, göğüslerin beline sarkar, birer un torbasına dönüşürler. Böyle kocaman göğüslü kadınların sonu budur hep. O zaman da övünecek yanın kalmaz.»

Kamçı vücuduna sarılırken, Tanya can acısıyla dudaklarını ısırdı.

Maurice, «Buraya gel,» diye bağırdı.

Tanya erkeğe doğru yürüdü, tam önünde durdu. Maurice genç kadını yine saçlarından yakalamış, başını zorla öne eğdirmişti. «Efendine dikkatli bak, köle bozuntusu...»

Tanya başını yana çevirmeye çalıştı ama kamçı omuzlarında şaklayınca, direnmeden vazgeçti. Maurice öfkeli bir tavırla Tanya'yı önünde diz çökmeye zorladı. Zorla ağzını açtırdı. «Haydi bakalım, görevini yerine getir.»

Tanya ağzını kapamak istedi, ama bu kez de kamçıyı sırtına yemeye başlayınca, acı içinde göğüs geçirdi.

«Şimdi... Dediğimi yapacak mısın?»

Tanya ağır ağır başını erkeğin bacaklarının arasına yaklaştırdı. Bir elini erkeklik organına uzatırken, öbür eliyle de yavaşça yatağın altına gizlediği usturayı aradı.

Maurice bir zafer kahkahası attı. «Sana onun ne istediğini biliyorum demiştim...»

Jerry de kıkırdadı. «Ağzına sığmayacak. Paris'te seninkinden daha büyüğü yok bu meretin.»

Ustura Tanya'nın avcundaydı. Gümüş renkli bıçak bir an için ışıkta parladı. Maurice'in organında ince bir kan çizgisi belirmişti.

Maurice acı içinde bir çığlık attı. Başını öne eğip yarasına baktı. «Bana ne yaptın, alçak karı?» Kanı görünce, «Beni öldürdün!» diye bağırmaya başladı ve baygın bir halde yere yığıldı kaldı.

Tanya ayağa kalkmıştı. Kanlı usturayı hâlâ elinde tutuyordu. Sonra Jerry'ye döndü.

Jerry de birdenbire ayılmış, yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Tanya'nın elindeki usturaya şaşkın şaşkın bakıyordu; bir şeyler söylemek için ağzını açtıysa da dudaklarının arasından ses çıkmadı.

Tanya, «İstesem onu öldürebilirdim,» dedi. «Ama bunu mahsus yapmadım.» Maurice'in yanından geçip banyoya doğru yürüdü. Kapıya gelince, durup Jerry'ye baktı. «Bir doktor çağırsan iyi olacak. Kesiğin dikilmesi gerekiyor. Yoksa kan kaybından ölebilir.»

Jerry çatlak bir sesle, «Sen ne yapacaksın?» diye sordu.

«Uyumak için kızımın odasına gideceğim. Sarhoş olduğunuz zaman birbirinize yaptığınız şakalardan ben sorumlu olamam...»

Ertesi sabah Tanya, Janette'i yeni okuluna bıraktıktan sonra kahvaltı masasına oturmuş kahvesini yudumlarken,

Maurice içeri girdi. Tanya başını kaldırıp erkeğe baktı. Sanki gece hiçbir şey olmamış gibi sakin bir sesle, «Otursan iyi edersin,» dedi. «Pek de iyi görünmüyorsun.»

Maurice hemen oracıktaki sandalyelerden birine çöktü. «Doktor yara izinin belki de ölünceye kadar geçmeyeceğini söyledi.»

«Vah vah...»

Maurice kahve kabına uzanıp fincanını doldurdu. Kahvesinden bir yudum içtikten sonra, «Peki, şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

Tanya erkeğin gözlerinin içine baktı. «Oyun oynamayı bırakıp işe koyulacağız. Birlikte olmamızın asıl amacı da bu değil miydi?»

Maurice sıkıntılı sıkıntılı başını salladı.

Tanya, «Sen iyi bir iş adamısın,» dedi. «Vaktiyle Wolfgang öyle demişti. Onun yargısına ve senin yeteneğine saygım var. Bu düşüncelerimde hiçbir değişiklik olmadı.»

Maurice de başını kaldırdı. Saygı dolu bir ifadeyle, «Sen garip bir kadınsın, Tanya,» diye mırıldandı.

«Belki... Ama bizim bir ortak yanımız var.»

«Nedir o?»

«İkimiz de her şeye rağmen ayakta kalabildik. Buraya kadar birlikte geldik. Bir anlık bir budalalığın her şeyi berbat etmesine izin veremeyiz.»

Maurice düşünceli düşünceli kahvesini yudumladı. Kahve çoktan soğumuştu. Fincanı elinden bıraktı. «Olup bitenlere de kızmadın, öyle mi?»

«Kızmam gerekir miydi? Benim açımdan bu mesele çoktan kapandı. Ya sen? Kızgınlığın sürüyor mu?»

Maurice biraz düşündü. «Hem evet, hem hayır... Ama yine de sen haklısın. Bu iş kapandı.»

«Her şeye rağmen, birlikte düzenli bir yaşam kurabiliriz, Mösyö le Marki...» Tanya gülümsedi. «İkimiz için de böylesi daha hayırlı olur.»

Maurice ağır ağır başını salladı. «Madam la Markiz, sizin haklı olduğunuzu yavaş yavaş aklım kesmeye başladı.»

«Elbette haklıyım, Maurice.» Tanya gülümseyerek servis çanının kordonunu kavradı. «Şimdi Henri'yi çağırayım, sana sıcak kahve ve kahvaltı getirsin.»

3

Telefondan gelen ses, on yıl uzunluğunda bir koridordan yankılanır gibiydi. «Ben Johann Schwebel.»

Maurice birden karnının içinde bir şeylerin düğümlenir gibi olduğunu hissetti. Aradan on yıl geçmesine karşın, korku tüm benliğini sarmıştı. Ağzını açıp konuşamıyordu.

Alman şivesiyle konuşan erkek, «Beni hatırladın mı?» dedi. «Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu.»

«Yaa, öyle... Gerçekten çok oldu.»

«Madam la Markizi aradım ama evde yoktu. Onun yerine seni bağladılar.»

«Evet. Tanya yemeğe davetliydi.»

Johann, «Seninle buluşup görüşmemiz gerekiyor,» dedi.

«Tabii. Şimdi neredesin?»

«Paris'teyim.»

«Tanya'yla görüşeyim, sonra sana haber veririm.»

«Belli bir yerde olmayacağım. Yarın sabah saat on bire doğru ben seni ararım.»

«Güzel.» Maurice'in elindeki aygıttan ses çıkmıyordu. Bir süre dalgın dalgın aygıta baktı, sonra yavaşça yerine bıraktı. Bir sigara alıp yakmaya çalıştı. Fakat bu hiç de kolay olmayacaktı. Elleri titriyordu.

Doktor, Tanya'nın bacaklarını muayene masasındaki halkalardan çıkarmasına yardım ederken hiç konuşmadı. Genç kadın bacaklarını yana açıp masanın üzerinde doğrulurken, doktor da geri çekildi. Tanya'nın sırtında beyaz muayene giysisi vardı.

Doktor, «Hadi giyinin,» dedi. «Sizi on dakika sonra özel büromda bekleyeceğim.»

Tanya'nın bir soru sormasına fırsat kalmadan doktor odadan çıkmıştı. Hemşire genç kadının elbisesinin asılı durduğu dolabın kapısını açtı. Onun giyinmesine yardım etti.

Doktor küçük büroya girdiğinde, Tanya masanın karşısındaki koltuğa oturmuş onu bekliyordu. Doktor büyük bir dikkatle kapıyı kapayıp masasının başına geçti.

Tanya, «Çok ciddi görünüyorsunuz, Doktor Pierre,» dedi.

Doktor başını salladı. «Hamilesin.»

Tanya gülümsedi. «Hepsi bu mu? Doğrusu bir an için endişelenmiştim. Nasıl olsa bu sorunun üstesinden geliriz...»

Doktor hayır anlamına başını salladı. «Yoo, bu kez olmaz.»

Tanya birden şaşaladı. «Neden olmuyor? Daha önce de aynı yöntemi uyguladık ya...»

«Geç kaldık bu kez. Cenin adamakıllı büyümüş. Aşağı yukarı on beş haftalık olmuş.»

«Hay aksi şeytan...»

«Neden durumu farkeder farketmez bana başvurmadın? Daha önce yaptığın gibi... Dört haftalık, beş haftalık, hatta altı haftalık hamileyken, bu işi bitirmek kolay.»

«Meşguldüm... Ayrıca pek de önem vermedim. Âdet günlerimin birkaç ay aksadığı oluyordu...»

«Bu kez yanılmışsın.»

«Cenin bu kadar büyüdükten sonra da kürtaj yapılıyormuş... Pek çok kişiden duydum bunu.»

«Evet, bu durumda da kürtaj yapılmasına yapılır. Ama

çok tehlikeli olur. Üstelik senin sağlık durumun da pek iyi değil. Şu son yedi yıl içinde tam üç kez kürtaj yaptırdın, bunlar sağlığın açısından hiç de iyi olmadı. Ayrıca artık çok genç de değilsin. Otuz sekiz yaşındasın. Fizyolojik açıdan vücudun böylesine önemli bir müdahaleyi atlatacak kadar güçlü değil. Rahimin eski esnekliğini yitirdiği bir gerçek. Kürtaj masasında bir kanamayla hayata veda edebilirsin.»

Tanya derin bir soluk aldı. «Sigara içebilir miyim?»

Doktor masanın üzerinde duran sigara paketini Tanya'ya uzattı. Genç kadının sigarasını yaktıktan sonra, «Marki de bu habere sevinecektir.»

Tanya kesik kesik güldü. «Amma da yaptın, Doktor Pierre. Beni güldürmesene. Dünya âlem işin içyüzünü biliyor. Onun ne mal olduğu malum... Bu iş Paris'te yılın en büyük gırgırı olacak.»

«Başka seçeneğin yok. Tabii eğer ölmeyi yeğlemiyorsan...»

Tanya ağır ağır başını salladı.

«Bir süre buradan uzaklaşabilirsin. Çocuğu doğurduğunu kimse öğrenmez.»

«Ne kadar sürer bu iş?»

Doktor genç kadını alıcı gözüyle inceledikten sonra, «Şimdilik hiçbir şey belli değil,» dedi. «Perhiz yaparsan, kilo almazsın. Giyimine de özen gösterirsen, kimse senin hamile olduğunu anlamaz. Belki son üç ay Paris'ten uzaklaşman yeter.»

Tanya hemen karşı çıktı. «Olanaksız bu. Benim işlerim başımdan aşkın. Bürodan bu kadar uzun süre ayrı kalamam. Sonra başım iyice derde girer.»

«Öyleyse sorunu bir de markiyle görüş, ne yapacağınızı birlikte kararlaştırın. Belki kafa kafaya verirseniz, akla yakın bir yalan uydurursunuz.»

Tanya güldü. «Halk belki yutar ama yakın çevremizi

asla inandıramayız.»

«Ama senin yaşamın başkalarının düşüncelerinden çok daha önemli olmalı.»

«Evet, orası öyle.»

«Doğacak çocuğun babasını biliyor musun?»

Tanya doktora baktı. «Bunu neden sordun?»

«Babanın kan grubunu öğrenirsek iyi olur. Kan uyuşmazlığı önemli sorunlar yaratabilir. Kızın dünyaya geleli aşağı yukarı on yedi yıl oldu. Bu süre içinde senin de vücudunda bazı değişmeler olmuştur...»

Tanya kısa bir süre düşündü. O ay iki erkekle ilişki kurmuştu. Fakat çocuğun Amerikalıdan olduğunu tahmin ediyordu. Adet günlerinin aksamaya başladığı dönemde o Amerikalıyla buluşuyordu. «Evet, babanın kim olduğunu biliyorum.»

«Acaba sana kan grubunu açıklar mı?»

Tanya omuzlarını silkti. «Bilemem... Adam şimdi Amerika'da karısı ve çocuklarıyla beraber. Ona mektup yazamam. Belki telefonla işi hallederim.»

Doktor Pierre, «Böyle bir telefon konuşması yapmaya değer,» dedi.

Tanya başını sallayıp ayağa kalktı. «Onu arayacağım.»

Doktor da yerinden kalkmıştı. «Hemşire sana bir beslenme reçetesi verecek. Bunu uygulamaya özen göstermelisin. Dediklerimi yaparsan, fazla kilo almazsın. Ayrıca her gün bazı vitamin ve mineralleri almanı istiyorum. Bunların listesini de rejim reçetesiyle birlikte hemşire sana verecek. Bir ay sonra seni tekrar muayene etmek istiyorum.»

Tanya doktora baktı. «Kürtaj yapamayacağından emin misin?»

«Kürtaj yapılmasına yapılır ama ben bunu doğru bulmuyorum. Doktor genç kadınla göz göze geldi. «Ve sakın budalaca bir işe de girişme, çünkü onda dokuz ihtimalle böyle bir girişim senin hayatına malolabilir.»

«Budalaca bir iş yapmayacağım, Doktor Pierre. Söz veriyorum.»

«Güzel.» Doktor gülümsedi. «Eğer adamın kan grubunu öğrenebilirsen bana da bildir.» Masanın başından ayrılıp Tanya'nın yanına geldi, genç kadını yanaklarından öptü. «Sakın endişelenme, Tanya... Hepimiz bundan çok daha kötü durumlarla da karşılaştık. Her soruna mutlaka bir çözüm bulunur.»

Tanya evet anlamına başını salladı. Savaş döneminde doktor da bir toplama kampında kalmıştı. Kampta kollarına yapılan dövmeler hâlâ duruyordu. Yaşamını gaz odalarından birinde yitirmemesiniyse sadece doktor olmasına borçluydu. Tanya da birden adama sarılıp onu yanaklarından öptü. «Çok haklısın, Doktor Pierre. Teşekkür ederim.»

***

Janette bluzu büyük bir dikkatle katlayıp valize yerleştirdikten sonra eşya toplama işi tamamlanmıştı. Odasını dikkatle gözden geçirdi. Hiçbir şey unutmadığını anlayınca, rahat bir soluk alıp valizi kapadı. Sonra bunu da öbür valizin yanına taşıdı. Ertesi sabah saat yedi buçukta İsviçre'ye giden trende olacaktı. Okula gidiyordu.

Janette pencerenin önünde duran masasının başına geçip arkadaşı Marie Therese'i aradı. Telefonun zili uzun uzun çaldıktan sonra Marie Therese telefona cevap verdi. Her zamanki gibi soluk soluğaydı. «Alo?..»

«Ben valizlerimi hazırladım,» dedi Janette.

Marie Therese, «Aman Tanrım,» diye heyecanla bağırdı. «Ben daha işe başlamadım bile.»

«Oraya gelip sana yardım etmemi ister misin?»

Marie Therese kıkır kıkır güldü. «İstemez olur muyum hiç... Ama o zaman da işler kalır. Dün geceki gibi...»

Janette o geceyi anımsadı. Öğleden sonra Champs Ely-

sees'de «Asi Gençlik» filmini oynatan sinemaya gitmişlerdi. Amerikan sinemasının yeni oyuncularından James Dean'in başrolde olduğu bu film bir Amerikan yapımıydı. İkisi de bu filmi dördüncü kez izlemişlerdi. Tıpkı onlara benzeyen Amerikan gençlerinin öyküsünü konu alıyordu film. Amerikalı gençleri de ana ve babaları anlayamıyorlardı. Dahası, James Dean'de onları etkileyen gizli bir güç vardı. Gözlerini kapadılar mı, kendilerini James Dean'in güçlü kolları arasına sığınan Natalie Wood'un yerine koyuveriyorlardı.

Bu kez sinemadan çıkarlarken, Marie Therese, James Dean'in bir posterini satın almıştı. İşte aktör yüzünde öfkeli bir ifadeyle bacaklarını iki yana açmış, dimdik duruyordu. Bir tutam kumral saç gözlerinin üzerine dökülmüştü. Marie Therese bu posteri okulda karyolasının başucuna asmayı tasarlıyordu.

Sinemadan eve dönünce, Marie Therese dolabından boş bir valiz alıp karyolanın üzerine koydu. Kapağını açtı, posteri güzelce katlayıp valize yerleştirdi. «Eşyamı toplamaya başlasam iyi olacak.»

Janette de, «Ben o işe başladım bile,» diye karşılık verdi. «Valizin birini doldurdum. Geriye bir tek valiz kaldı.»

«Keşke ben de senin gibi olabilseydim. Her zaman gayet düzenli ve dikkatlisin. Bense her işi son dakikada yapmaya alışmışım.»

Janette güldü. «Ama sonunda sen de işi tamamlıyorsun.»

Marie Therese de güldü. «Evet. Doğrusunu istersen bunu nasıl başardığımı ben de bilemiyorum.» Genç kız bir dolabın gözünü çekip bir kucak dolusu iç çamaşırı çıkardı, bunları karyolaya, valizin yanına yığdı. Sonra çamaşırları cinslerine göre ayırmaya koyuldu. Sutyenleri, külotları, gömlekleri ayrı ayrı katladı. Sonra da yüzünü buruş-

turdu. «Ne iğrenç şeyler değil mi?»

Janette omuzlarını silkerek beyaz ve bej pamuklu çamaşırlara baktı. «Kurallar böyle. Okul bunları kullanmamızı istiyor. Kurallara uymaktan başka seçeneğimiz yok.»

Marie Therese, «Tiksiniyorum bunlardan,» dedi. «James Dean'in de bunları beğeneceğini hiç sanmam, ha ne dersin?»

«Onun neden hoşlanacağını bilemem ki...»

Marie Therese birden kıkır kıkır gülmeye başladı. «Hadi var mısın, şunları James Dean'e gösterelim, bakalım ne diyecek...» Genç kız posteri valizden çıkardı, birkaç toplu iğneyle duvara mıhladı. James Dean öfkeli bakışlarla iki kızı süzüyordu. Marie Therese bir sutyenle bir külotu aldı, elbisesini çıkarmadan, üzerine koydu. «Nasıl bunları beğendin mi, Jimmy?» diye sordu.

Marie Therese sonra Janette'e döndü. «Gördün mü? Jimmy'nin bunları beğenmeyeceğini sana söylemiştim. Hadi, sen de bir takım çamaşır alıp dene bakalım...»

Janette arkadaşının dediğini yaptı. Marie Therese önce Janette'e, sonra da postere baktı ve başını salladı. «Değişen bir şey yok.» Çamaşırları hırsla yatağın üzerine fırlattı. «Şu okuldan nefret ediyorum...»

Janette çamaşırları güzelce katlayıp düzenli bir şekilde üst üste koydu. Sonra duvardan posteri almak istedi.

Marie Therese hemen, «Ona dokunma,» dedi. «Belki de giysilerimizi çıkarmadan denediğimiz için bunları James Dean'e beğendiremedik.»

Genç kız hemen elbisesini çıkardı, külot ve sutyenle kaldı. Sutyenini de çıkarıp elbisesinin yanına bıraktı. Ve bej rengi pamuklu sutyeni taktı. «Böylesi daha mı iyi, Jimmy?»

Marie Therese bu kez de Janette'e döndü. «Sen de elbiseni çıkar.»

Janette damarlarındaki kanın yüzüne hücum ettiğini

hissetti. «Budalalık bu.»

«Hayır, hiç de değil. Böyle yapmazsak, James Dean isabetli bir karar veremez ki. Ayrıca okul kapandığından beri de seni görmedim. Bakalım o günden beri daha irileşmiş misin?»

Janette arkadaşına baktı. Marie Therese hayli değişmiş, gelişmişti. Göğüsleri en azından bir beden büyümüştü. Janette arkadaşına bakarken, içine garip bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Ağır ağır elbisesini çıkardı.

Marie Therese'in çığlığı Janette'i şaşırttı. «İpekli! Hem de siyah ipekli... Vay sinsi karı vay! Bana bundan hiç sözetmedin. Etekliğini çıkar. Külotunu da görmek istiyorum.»

Janette sessiz sedasız etekliğini çıkardı ve arkadaşına bakmadan posterin karşısında durdu. İçindeki sıcaklık şimdi bacak aralarına da yayılıyordu.

«Külotun da siyah ipek dantelden. Bunları nereden buldun? Öyle güzel ve gıcıklayıcı ki...»

Janette hâlâ arkadaşının yüzüne bakmıyordu. «Bunları bana üvey babam verdi. Kullandığım pamuklu çamaşırlardan nefret ediyormuş.»

«Üvey baban iç çamaşırlarını nasıl görebildi?»

«Yazın öyle sıcak oluyor ki, biraz hava girsin diye odamın kapısını açık bırakıyorum. Üvey babam kapının önünden geçerken beni görmüş. Bir gün odama girip elindeki büyük kutuyu masanın üzerine bıraktı. 'Bugünden itibaren evde olduğun zamanlar bunları kullanacaksın,' dedi. 'Giydiğin çamaşırlar çok çirkin.' Böyle dedikten sonra odamdan çıktı.»

Marie Therese derin bir soluk aldı. «Tanrım... Peki, üvey baban başka bir şey yapmadı mı?»

Janette hâlâ postere bakıyordu. Vücuduna yayılan sıcaklığın bacaklarının arasında bir ıslaklık yarattığını farketti. «O günden sonra, annem evde olmadığı zamanlar üvey babam odama gelmeye başladı. Kendisi bir koltuğa

oturuyor, ben de armağan ettiği bu siyah çamaşırları giyip karşısında aşağı yukarı geziniyorum. Biraz sonra da çamaşırları çıkarıp ona vermemi istiyor ve fermuarını açıp çamaşırlarımı sürterken de onu seyretmemi istiyor. İşini bitirince çamaşırları bana geri veriyor. Suratıma bir tokat aşkedip, 'Sürtük,' diyor. 'Bu iğrenç paçavraları yıka.' Sonra da odadan çıkıyor.»

Marie Therese'in ağzı bir karış açılmış, gözleri de birer faltaşı gibi olmuştu. Janette bir gerçeği arkadaşına açıklayamamıştı. O da Maurice yanağına tokat vurduğu zaman tüm benliğini saran isteri kriziydi. Üvey babası odadan çıktıktan sonra bitkin bir halde yere yığıldığını, eski gücünü kazanıncaya kadar bir süre beklemek zorunda kaldığını anlatmaya dili varmamıştı.

Marie Therese, «Üvey baban bu kadarla mı yetiniyor?» diye üsteledi. «Başka bir şey yapmıyor mu?»

Janette güldü. «Amma yaptın ha... Üvey babam Paris'in en ünlü oğlancısı.»

«Yine de...» Marie Therese hâlâ merakını yenememişti. Alçak bir sesle konuşmaya devam etti. «Duyduklarım doğru mu? Yani o şeyin büyüklüğü hakkında söylenenler...»

Janette başını salladı. «Evet, büyük olmasına çok büyük ama...»

«Bizim Parlak Donald'ınkinden de büyük mü?»

Parlak Donald, İsviçre'de gölün öbür kıyısındaki okulda öğrenim gören bir İngiliz delikanlısıydı. Danslı toplantılara katılırdı. Parlak Donald orasının öteki çocuklarınkinden daha büyük olmasıyla övünüyordu. Janette yine güldü. «Üvey babamın yanında Donald'ınki parmak çocuk kalır.»

«Tanrım...» Marie Therese hem şaşırmış, hem heyecanlanmıştı. Elini bacaklarının arasına götürdü. «Ay çok fena oldum. Hadi yatağa uzanalım da birbirimize yardım edelim.»

Karyolaya oturup birbirlerini okşamaya başladılar. Bu

işi ilk kez yapmıyorlardı. Fakat James Dean'in posteri önünde çok daha heyecan verici olmuştu...

Janette telefonda, «Eşyanı bir an önce toplamaya çalış,» dedi. «Yemekten sonra gelirim, birlikte sinemaya gideriz.»

«İşte buna olanak yok. Okula gideceğim günün gecesi mutlaka annem ve babamla evde kalmam gerekiyor.»

«Pekala. Öyleyse seninle yarın sabah saat yedi buçuk treninde buluşuruz.»

Janette telefonu kapayıp arkasına dönünce, Maurice'in kapı önünde durduğunu gördü. Hemen saatine bir göz attı. Daha beşti. Üvey babası erken dönmüştü. Genellikle akşam yediden önce eve pek gelmezdi.

Maurice odaya girerek kuşkulu bir tavırla, «Telefonda kiminle konuşuyordun?» diye sordu.

Janette başını öne eğip gözlerini yere dikti. «Marie Therese ile konuşuyordum.»

«Onun gibi budala bir kızla bu kadar zaman konuşacak ne bulursun anlayamıyorum...»

Janette karşılık vermedi. Başını hâlâ yukarı kaldırmamıştı.

Maurice, «Annen nerede?» diye sordu.

Janette, «Bilmiyorum,» dedi.

«Daha eve dönmedi mi?»

Janette omuzlarını silkti.

«Niye yüzüme bakmıyorsun?»

Janette yüzünün kızardığını hissederek gözlerini yukarı kaldırdı.

«Telefon da etmedi mi?»

«Bilmiyorum, onunla hiç konuşmadım.»

Maurice'in dudakları öfkeyle kısıldı. «Pis sürtük belki de jigololarından biriyle âlem yapıyordur. Zaten ne zaman önemli bir şey olsa, annen sırra kadem basar.»

Janette başını tekrar öne doğru eğdi. Maurice'in sözlerine karşılık vermedi.

«Eğer annen arar da onunla konuşursan, söyle kendisini mutlaka görmeliyim.»

Janette peki anlamına başını salladı.

«Çok önemli. Anlaşıldı mı? Onunla mutlaka konuşmam gerek.»

Janette adama bakmadan yine başını salladı.

Maurice kızgın bir tavırla kızın yüzüne bir tokat vurdu. «Sorularıma yanıt verirken yüzüme bak.»

Janette bacakları titreyerek adamın yüzüne baktı.

«Peki,» diye fısıldadı. Sesi soluğu kesilmişti âdeta. «Anlıyorum.»

Maurice tehdit dolu bakışlarla Janette'i süzdü. «O alçak karının bana yaptıklarının cezasını bir gün sen ödeyeceksin, bunu bilmiş ol.» Arkasına döndü, dışarı çıkıp arkasından kapıyı hızla kapadı.

Janette bir koltuğa çöktü. Bütün vücudu tir tir titriyordu. Birden doyuma ulaşmış, titreyen bacaklarının arası ıslanıvermişti.

***

Tanya, Relais Plaza'nın kapısından girerken, Jacques Charelle onu görmüştü. Kokteyl saatinde içersi tıklım tıklım doluydu. Salondakilerin konuşmaları arı kovanını anımsatan bir uğultu halinde çevreye yayılıyordu. Jacques Charelle ayağa kalkıp genç kadına işaret etti.

Tanya kalabalığın arasından adamın masasına yaklaşırken, salonda gördüğü tanıdık kişilere de başıyla selam verdi. Jacques kibar bir tavırla Tanya'nın elini öptü, tabureye rahatça oturmasını sağlamak için masayı tuttu. Tanya sırtını pencereye vermiş, yüzünü salona dönmüştü. Jacques Charelle de tam karşısına oturdu.

Jacques Charelle, «Doğrusu insanın gözlerini kamaştı-

rıyorsun, hayatım,» dedi. «Her geçen gün biraz daha güzelleşiyorsun.»

Tanya bu sözlere için için güldü. Kadınların hamileliklerinin ilk dönemlerinde her zamankinden daha güzel olduklarını söylememiş miydiler?.. «Mersi, mösyö,» diye erkeğe karşılık verdi Tanya. «İnsan yaşlandıkça güzelleşmek de pek kolay olmuyor.»

Jacques güldü. «Bazı kadınlar hiçbir zaman ihtiyarlamazlar. Sen de öylelerindensin. Günün nasıl geçti?»

Tanya omuzlarını silkti. «Şöyle böyle...» Başını kaldırıp garsona baktı. «Bana lütfen bir martini getirin.» Tekrar Jacques'a döndü. «Sen neler öğrendin?»

Jacques yandaki masaya işaret etti. Tanya o tarafa bakınca, Balmain Modaevinin müdürlerinden birinin üç kişiyle birlikte yandaki masada oturduğunu gördü. Jacques fısıltıyı andıran alçak bir sesle, «Burada olmaz,» dedi.

Tanya başını salladı. Jacques haber ajanlarından birinde moda muhabiriydi. Fakat asıl parayı bir tür moda casusluğu yaparak kazanıyordu. Ne yapıp edip, her moda yaratıcısının yeni mevsim için hazırladığı modellerin özelliklerini herkesten önce öğreniyordu. Üç yıldan beri Tanya da onun casusluğundan yararlanıyordu. Doğrusu adamın verdiği bilgiler gerçekten çok değerli olmuştu. Tanya, «Sakin bir yerde yemek yeriz,» dedi.

Jacques Charelle, «Bu akşam benim evime gel,» diye bir öneride bulundu. «Sana güzel bir yemek hazırlarım.»

Tanya az kalsın bu daveti kabul edecekti, fakat birden aklına geldi. Janette'in son gecesiydi bu. Ertesi gün okula dönecekti. «Bu gece gelemem,» dedi. Garson martiniyi masaya bırakmıştı. «Yarın geceye ne dersin?»

Jacques özür dilercesine, «Yazı işleri müdürü yarın akşam burada olacak,» dedi.

Tanya içkisinden bir yudum aldı, sonra doktorun öğütlerini anımsadı. Alkol yasaktı. Kadehi masaya bıraktı. «La-

net olsun.»

Jacques Charelle büyük bir anlayışlıkla susup bekledi.

Tanya, «Öyleyse bu gece buluşmaktan başka çare kalmıyor,» dedi. «Fakat geç saatlere kadar kalamam. Kızım yarın okula dönüyor, bu gece onunla beraber olmak istiyorum.»

«En geç saat onda evde olursun.»

Garson masaya geldi, Tanya'nın önüne bir kart bıraktı. Tanya kartın üzerindeki Alman gotik harfleriyle yazılmış yazıya bir göz attı, sonra başını kaldırıp garsona, «Sana bu kartı veren bey nerede?» diye sordu.

Garson, «O bey az önce buradan ayrıldı,» dedi. «Sizi rahatsız etmek istemediğini söyledi.»

Tanya kartı elinden bırakmadan yerinden kalktı, koşar adımlarla kapıya yürüdü. Tam o sırada bir taksinin hızla uzaklaştığını farketti ama arabada kim olduğunu anlayamamıştı. Sokak da tenhaydı. Görünürde tanıdık bir kimse yoktu. Tanya tekrar elindeki karta baktı.

JOHANN SCHWEBEL
FİNANZEN DİREKTOR
VON BRENNER GmbH
Montevideo Munich
Uruguay F. W. G.

Genç kadın kartın arkasını çevirdi. Johann'ın el yazısı hiç değişmemişti. «Yarın sabah saat dokuzda bu numarada olacağım. Lütfen beni ara. J.»

Tanya ağır ağır geri döndü. Jacques ayağa kalkmıştı. Endişeli bir sesle, «Bir aksilik mi var?» diye sordu.

Tanya yerine otururken, «Hayır,» dedi. «Hiçbir aksilik yok. Sadece uzun süredir görmediğim biri yollamış bu kartı. Onu tekrar görmek isterdim.»

«Eski bir sevgili mi yoksa?» Jacques gülümsedi.

Tanya başını salladı. «Hayır, öyle sayılmaz.»

Jacques Fransızlara özgü temkinlilikle, «Benden sana bir öğüt, hayatım,» dedi. «Asla eski sevgililerin peşinden gitmeyeceksin. Onlarla tekrar karşılaştığında, eskisi gibi olmadıklarını görmek seni üzecektir.»

Tanya erkeğe baktı. Bu adamdan almak istediği haber birdenbire önemini yitirmişti. «Bak, ben iyice düşündüm,» dedi. «Bu gece buluşmaktan vazgeçelim. Kızımla beraber olmak çok daha önemli.»

Tanya eve vardığında, saat yediyi geçmişti. Kapıyı Henri açtı. «Bon soir, madam.»

«Bon soir, Henri. Bana not bırakan oldu mu?»

Henri, «Hayır, madam,» dedi. «Fakat Mösyö le Marki eve geldiler.»

Tanya peki anlamına başını salladı. «Ya Janette?»

«Küçük hanım odasında, madam.» Uşak duraladı. «Acaba madam yemeğin kaçta hazır olmasını ister?»

«Sekiz buçukta.» Tanya merdivenleri çıkmaya başladı. Koridoru geçip Janette'in odasının önünde durdu. Kapıyı hafifçe vurdu.

Kapıyı Janette açtı. Hemen gülümsedi. «Anne...»

Tanya eğilip kızını öptü, sonra onun peşinden odaya girdi. Gözleri hemen odanın bir köşesinde duran valizlere takılmıştı. «Eşyanı hazırladın mı?»

«Evet, gitmeye hazırım... Sabah yedide gidiyorum.»

Tanya gülümsedi. «Okula dönmek için sabırsızlanıyor musun?»

Janette, «Bir bakıma öyle sayılır,» dedi. «Doğrusunu istersen tatilden de bıkmaya başladım. Yaz aylarında Paris'te yapacak bir şey bulamıyorum. Kızların çoğu geziye çıkıyorlar...»

«Belki gelecek yaz işim bu denli çok olmaz. O zaman biz de geziye çıkarız.»

«Belki... Haa sahi, az kalsın unutuyordum. Maurice bu akşam eve pek erken geldi. Seni arıyordu. Hemen onunla konuşman gerektiğini sana bildirmeliymişim.»

«Pekala. Ben Henri'ye yemeğin sekiz buçukta hazır olmasını tembih ettim. Bu saat sana da uygun mu?»

«Tabii.» Janette annesine baktı. «Yemeği ikimiz baş başa mı yiyeceğiz? Yoksa Maurice de bizimle beraber olacak mı?»

«Eğer sen öyle istiyorsan, ikimiz baş başa yeriz.»

«Daha iyi olur.»

«Öyleyse anlaştık. Yemeği baş başa yiyeceğiz.» Tanya odadan çıkarken, «Ben seni çağırırım,» dedi.

Koridorun öbür ucuna doğru yürüdü. Maurice'in odasının önünde durdu. Kapıyı vurdu, Maurice'in seslendiğini duyunca, hemen içeri girdi.

Maurice şezlonga oturmuştu, elinde yarısı boşalmış bir konyak şişesi vardı. Yerinden kalkmadan, tiksinti dolu bakışlarla karısını süzdü. «Bütün gün hangi cehennemdeydin?»

Tanya bu soruyu duymazlıktan geldi. «Beni görmek mi istedin?»

«Bugün hangi jigolonun altındaydın?» Maurice sarhoş ağzıyla sözcükleri yaya yaya konuşuyordu.

«Öyle bir şey yapmış olsam bile seni ilgilendirmez,» diye karşılık verdi Tanya. «Kuşkusuz senin tipinde bir erkek olmazdı bu. Şimdi bana söyleyeceğin önemli bir şey var mı, yok mu? Eğer yoksa, gidip banyo yapacağım.»

Maurice'in sesi öfkeliydi. «Bugün kimin aradığını dünyada tahmin edemezsin.»

Tanya bir anda her şeyi anladı. Maurice'in bir açıklama yapmasına gerek kalmamıştı. Tanya susuyordu.

Maurice, «Johann Schwebel aradı,» diye homurdandı. Sonra kadının yüzünü inceledi. «Şaşırmadın mı?»

«Şaşırmam mı gerekirdi?»

«Belki de yanlış bir sözcük kullandım. Şaşırmak yerine endişelenmek daha uygun düşecekti.»

«Endişelenmek için de bir neden olduğunu sanmıyorum. Defterlerde bir hile yapmadık. Wolfgang'ın hissesi duruyor.»

«Sen budalanın tekisin,» diye sesini yükseltti Maurice. «Ya işe el koymak isterlerse? Her şeyi geri almaya kalkışırlarsa? Söylesene o zaman bizim halimiz ne olur?»

«Johann böyle bir tasarıdan sözetti mi?»

«Hayır. Sadece ikimizle görüşmek için bir randevu istedi. Ona yarın, sabah saat on birde bizi aramasını söyledim.»

Maurice'in yüzü içkiden kıpkırmızı kesilmişti. Tanya onun çok sıkılıp üzülmedikçe gündüzleri bu kadar çok içki içmediğini biliyordu. «Onu tekrar arayıp bir randevu ayarlayabilirdin.»

«Johann belli bir yerde olmayacağını, kendisinin bizi yeniden arayacağını söyledi.»

Johann'ın yaptığı her işin önemli bir nedeni olurdu. Örneğin, saat on birde Maurice'i arayacağını söylediği halde, Tanya'dan kendisini saat dokuzda aramasını istemişti. Tanya odadan çıkmaya hazırlandı. «Neyse, yarın her şeyi öğreniriz.»

Maurice de ayağa kalktı. «Sırf sana bu haberi verebilmek için bekliyordum. Yemeği dışarda yiyeceğim. Araba sana gerekli mi?»

«Hayır... Arabayı sen alabilirsin. Ben bu akşam evde kalacağım. Yemeği Janette'le birlikte yiyeceğiz.»

***

Johann V. George Otelinden çıkıp bir taksi bekledi. Paris... Hiç değişmiyordu bu kent. Savaştan sonra geçen bunca yıl içinde de değişmemişti. Tıpkı Fransızlar gibi. Çıkarını bilen, ısrarcı ve bencil... İnsanın karşısına geçip, «Bana baksana. Güzel değil miyim?» derler. İşin en kötü yanı da bunun gerçek olmasıdır. Gerçek... tabii ona ödenecek ücreti biliyorsan...

Kapıcı taksinin kapısını açarken, aynı anda beş Franklık bahşişi cebine indirmeyi ve şapkasını çıkararak Johann'ı selamlamayı başardı. Johann şoföre adresi verdikten sonra kanepeye yaslandı, çantasından bir dosya çıkarıp incelemeye koyuldu.

Dosyada bankanın ona verdiği, Fransız şirketlerinin durumuna ilişkin raporlar vardı. Birinci kâğıda bir göz attı. Daha sonra bir sigara yakıp ikinci kâğıdı inceledi. Dosyadaki kâğıtların hepsine baktıktan sonra, dalgın dalgın arabanın camından dışarısını seyretmeye başladı. Garip... Bu raporlara bakılırsa, şirketlerin hepsinin hesapları olması gerektiği gibiydi. Dahası, şirketlerin hiçbiri Fransızların yöntemleriyle yöneltilmemişti. En azından, şirketler faturalarını günü gününe ödemeye özen göstermişlerdi. Oysa Fransız şirketlerinin bu denli dürüst davrandıkları hiç görülmemişti. Mutlaka Tanya'nın işi olmalıydı bu. Maurice'e kalsa, asla böyle dürüst davranmazdı. Johann içinden şöyle bir hesap yaptı. Evet, artık hiç kuşkusu kalmamıştı. Tanya'nın işiydi bu. Tanya kazanılan paranın yarısını von Brenner'in hesabına ayırmıştı. Kârın yüzde ellisine ortaktı.

Taksi kaldırıma yanaşınca, Johann Schwebel arabadan indi. Saatine baktı. Dokuza beş vardı. Şoföre borcunu ödedikten sonra hızlı hızlı yukarıya, avukatın bürosuna çıktı. İçgüdüsü onu yanıltmamıştı. Tanya'dan avukatın bürosuna telefon etmesini istemekle akıllıca bir iş yaptığını biliyordu. Maurice ile görüşmeden önce Tanya'yı görmesinin doğru olacağına dair bir his uyanmıştı içinde.

Kapı hafifçe vurulunca, Johann hemen gidip kapıyı açtı, sonra yana çekilip, Tanya'nın otel odasına girmesini bekledi. Yavaşça kapıyı kapadı ve dönüp Tanya'ya baktı. Kısa bir süre hiç konuşmadan bakıştılar. Sonunda Johann hafifçe öksürdü. «Eski dostlar lokantada ya da avukat bürolarında biraraya gelmemeli,» dedi.

Tanya sesini çıkarmadan başını öne doğru salladı. Johann kadının gözlerinin yaşlarla dolduğunu farketmişti. Kendisi de boğazının düğümlenir gibi olduğunu hissetti. Johann elini uzattı. Tanya bu hareketi görmezlikten geldi. Kısık bir sesle, «Eski dostlar sadece tokalaşmakla yetinmezler,» dedi.

Johann kollarını iki yana açtı, Tanya da koşup adamın kolları arasına atıldı. Johann, Tanya'nın gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını öptü. Tanya başını erkeğin göğsüne yaslayarak, «Ah, sevgili Johann,» diye mırıldandı. «Benim sevgili, iyi yürekli, biricik dostum.»

Johann da genç kadını daha iyi görebilmek için çenesini tutup başını yukarı kaldırdı. «Anna,» dedi, sonra hemen hatasını anladı. «Tanya...»

«Tanya adını kullanıyorum artık...»

Johann, «Seni gördüğüme çok sevindim,» dedi.

«Görüşmeyeli yıllar oldu. Tam on yıl senden bir tek haber alamadım. Oysa ben çok daha önce temas kurabileceğimizi sanmıştım.»

Johann, Tanya'ya baktı, nedense şaşırmış görünüyordu. Tanya'nın neden böyle düşündüğünü gerçekten anlayamamıştı. «Gel, sana bir içki ikram edeyim,» dedi.

Tanya kanepeye oturduktan sonra, «Şimdi canım hiçbir şey içmek istemiyor, eksik olma,» dedi.

«Öyleyse kahve getirteyim.» Johann oda servisinin garsonunu çağırmak için düğmeye bastı. Birkaç dakika sonra da elinde kahve fincanıyla Tanya'nın karşısına geçmişti. Halinden memnun görünüyordu. «Şimdi bana biraz da Ja-

nette'den sözet. Artık koca bir kız olmuştur.»

Tanya gülümsedi. «On altı yaşına geldi. Bu sabah da İsviçre'deki okuluna döndü.»

«Ona yetişemediğime üzüldüm. Oysa Janette'i de görmek isterdim. Eğer annesine benziyorsa, çok güzel bir kız olmalı.»

«Onun kendine özgü bir güzelliği var. Bana pek benzemiyor.»

Johann, «Herhalde buraya neden geldiğimi merak ediyorsun,» dedi.

«Sadece neden bu kadar geç geldiğini merak ediyorum. Hesapların gayet düzenli olduğunu kendi gözlerinle göreceksin. Parayı da, ayrı bir hesaba yatırdık.»

«Peki ama neden? Von Brenner Gesellschaft'a borcunuz kalmadı ki.» Johann bunları söylerken birden her şeyi anlayıverdi. Tanya'ya dikkatle baktı. «Wolfgang...» diye söze başladı ama cümlesinin arkasını getiremedi.

Tanya gülümsedi. «Wolfgang'a verdiğim sözü tuttum, kazandığımız paranın yarısını ayrı bir hesaba yatırdım.»

Johann üzgün bir sesle sordu. «Yoksa bilmiyor muydun?»

«Neyi?» Johann'ın bakışlarındaki ifade, Tanya'nın içini ürpertmişti. Birden her şeyi anladı. Ağlamamak için yumruğunu sıkıp ağzına götürdü. «Wolfgang öldü mü? Ne zaman?»

Johann elleri titreye titreye fincanı masaya bıraktı. «On yıl önce. Bildiğini sanıyordum.»

«Hayır, bilmiyordum.» Tanya kendini toparlamaya çalıştı. «Nasıl öldü?»

«Ruslar onu tutuklamaya geldikleri zaman öldürdüler. Zaten her zaman onu sağ yakalayamayacaklarını ve savaş suçlusu olarak yargıç önüne çıkaramayacaklarını söylerdi. Wolfgang hiçbir zaman Nazi Partisine üye olmamıştı.»

«Fransızların bölgesinde güvence altında olacağını san-

mıştım. Ruslar onu nasıl ele geçirdiler?»

«Bunu hiç kimse tam olarak bilmiyor. Besbelli Sovyet bölgesinde bir toplantıya gitmiş olmalı.»

Tanya birkaç saniye kadar düşündükten sonra, «Maurice biliyordu,» dedi. «Hem de başından beri...»

«Bu konuda bir şey diyemem.»

Tanya, Johann ile göz göze geldi. «Ben biliyorum. Wolfgang'ın öldüğünü öğrenirsem, onunla evli kalmayacağımı sezmişti.»

«Ya şimdi?»

«Bu iş bitti. Ondan boşanacağım.»

«Ya şirketler ne olacak? Onlar da Beauville'in malı sayılmıyor mu?»

Tanya başını iki yana salladı. «Hayır. Şirketlerin sahibi benim. Onları Beauville'e devredersem, öncelikle Wolfgang'a kazık atılacağını sezmiştim.»

«Çok isabetli bir iş yapmışsın.» Johann birden gülümsedi. «Şimdi çok zengin bir kadınsın. Her şeyin var... Artık her şey senin... Kimseye beş kuruş borcun yok. Sanırım, aslında Wolfgang'ın istediği de buydu.»

«Evet.» Tanya, İsviçre'deki kasada duran altınları anımsadı. Wolfgang ile İsviçre'de yaşamaya başladıkları zaman bile Wolfgang altınları geri almak istememişti. Hatta kasanın kartına kendi isminin de yazılmasını bile önermemişti. Daha başlangıçta, Wolfgang varının yoğunun Tanya'ya kalmasını tasarlamıştı. Genç kadının gözleri yaşardı. Zavallı Wolfgang...

Johann merakla sordu. «İyi misin?»

Tanya başını kaldırdı. «Şimdi çok iyiyim.» Tevekkeli Maurice, Johann'ın ortaya çıkmasından bu denli tedirgin olmamıştı... Sanki hesaplaşma gününün gelip çattığını anlamış gibiydi. «Beni neden görmek istediğini anlatacaktın...»

Johann anlatmaya başladı. «Şarap imal eden şirketi bü-

yük bir para karşılığında satın almak isteyen bir şirket var. Şirketin ürünlerini indirimli satışlarda halka sunmak istiyorlar.»

«Şirketi onlara satmamı önerir misin?»

«Tabii bu senin bileceğin iş. Ama yerinde olsam, bunu yapmam.»

«Peki, ne yapardın?»

«Onların planladığı şeyi uygulardım. Böylece şirketin şimdi kazandığı paranın on mislini kazanmasını sağlardım.»

«Ama biz bile bile halkın dikkatini çekmemeye özen gösterdik. Ne denli az dikkat çekersek, hakkımızda o kadar hayırlı olacağına inanmıştık.»

«On yıl önceydi. Artık kimsenin bir şeye aldırdığı yok.»

Tanya erkeğin gözlerinin içine baktı. «Hamileyim. Martta doğum yapacağım.»

Johann'ın şaşkınlığı sesinden de anlaşılıyordu. «O halde doğum yapmadan önce kocandan boşanamazsın.»

Tanya kararlı bir sesle, «Ondan hemen boşanacağım,» dedi. «Benim doğuracağım bir çocuğun onun adını taşımasına asla izin vermeyeceğim. Boşandıktan sonra da doğum yapmak için Amerika'ya gideceğim. Çocuğun babası Amerikalı.»

«Peki onunla evlenecek misin?»

«Bunun hiç önemi yok,» dedi Tanya. «Fakat işi tek başıma yönetmem olanaksız. Her şeye rağmen işin başında bir adamım olmalı.»

Johann susuyordu.

«Sen bu görevi üstlenemez misin, Johann? Wolfgang'a yardım ederdin. Hem sana ücretli bir görev önermiyorum, şirketlerde ortaklık teklif ediyorum.»

Johann kararsız bir tavırla, «Bilmem...» dedi. «Belki de senin aradığın adam ben değilim. Aslında benim mesleğim muhasebecilik. Oysa sana basit bir muhasebeci yeterli değil.»

«Gerekirse, başkalarını da işe alırım. Fakat insan güveni satın alamaz. Bu ancak zamanla elde edilir.»

***

«Hayır!» diye cırtlak bir sesle bağırdı Maurice. İsteri nöbeti geçirir gibiydi. «Senden asla boşanmayacağım. Bu şirketleri kurmak için ben de en az senin kadar çalışıp didindim. Elime üç beş kuruş para verip beni kapı dışarı edemezsin. Malların üstüne oturabileceğini öğrendin diye bunu yapamazsın.»

Tanya nefret dolu soğuk bir sesle, «Midemi bulandırıyorsun,» dedi. Koltuğundan kalktı. «Boşansan da, boşanmasan da şirketlerle ilişiğin kesilecek.»

Maurice masasının başından genç kadını şaşkın şaşkın süzdü. Şimdi sesi biraz daha sakinleşmişti. «Bu iş senin sandığın kadar kolay olmayacak. Fransız yasalarına göre, kadının mallarının kontrolu doğrudan doğruya kocaya verilir. İstersem, seni yirmi yıl mahkemelerde süründürürüm. O zamana kadar da şirketlerin beş paralık değeri kalmaz.»

«Hepsi yerin dibine batsın! Ben onlara muhtaç değilim.»

«Lüks yaşamaya alıştın. Bundan sonra eski alışkanlıklarını sürdüremeyeceksin. Üstelik artık eskisi kadar genç de değilsin. Çevrede senden çok daha genç ve güzel kızlar var. Tabii seni becerecek erkek bulmasına bulursun, ama sana bakmayı göze alacak birini yakalayamazsın. Ondan sonra da tepetaklak olursun...»

Tanya kocasına baktı. «Bana ne anlatmaya çalışıyorsun? Dilinin altındaki baklayı çıkar...»

«Bu sorunu sakin sakin, akla mantığa uygun bir biçimde çözebileceğimizi söylemek istiyordum. Aklı başında, olgun iki insan gibi karşılıklı oturup işi çığırından çıkarmadan, bir hiç uğruna birbirimizi mahvetmeden, işleri yoluna

koyabiliriz.»

«Peki, bunu nasıl yapacağımızı da söyler misin?»

Maurice derin bir soluk aldı. «Önce boşanmayı aklımızdan çıkaralım. Evli kalalım. Bunda hiçbir sakınca yok. Böylesi ikimiz için de yararlı olacak. Eğer markiz unvanını bırakırsan, sadece para sana istediğin yaşam biçimini sağlamaya yeterli olmaz. Beauville Markizi Tanya adı, Tanya Pojarska adından çok daha etkilidir. Eski kocanın unvanı Paris'te kimseyi ilgilendirmez. Eğer işin içinde Beauville adı olmasaydı, Janette'i İsviçre'deki o okula dünyada kabul etmezlerdi.»

Tanya susuyordu. Maurice sözlerini sürdürdü. «Şirketlerin tümünün sağladığı net gelirin yüzde yirmisini bana vermeye hazırdın. Bu da aşağı yukarı yüz, yüz yirmi beş milyon Frank ediyor. Bu para yerine, şirketlerden birini bana devredersin. Ben de diğer iki şirketteki hisselerimden vazgeçerim. Açgözlü biri olmadığımı kanıtlamak için de üç şirketten en küçüğünü bana vermeni istiyorum. Şu maden suyu imal eden şirketi... Onun net kazancı, senin bana üç şirketten vereceğin toplam paradan çok az tutar.»

Tanya hayretle Maurice'e baktı. «Birdenbire neden bu denli cömert davrandığını anlayamadım.»

«Cömertlik yapmıyorum. Sadece pratik olmaya çalışıyorum. Bana bir iş gerekli. Ele güne karşı küçük düşmemek için bir şirketin sahibi olmalıyım. O şirketin getireceği parayla ben de rahat yaşarım. Bu iş tamamlanınca, ayrı yaşamaya başlarız. Ben kendi yoluma, sen de kendi yoluna gidersin. Böylece ticari bir evlilik yapmış sayılırız.»

«İzin ver de biraz düşüneyim.»

«Düşünecek bir şey var mı?» Maurice artık iyice rahatlamıştı. «Şu anda sarsılmış durumdasın. Bunun da birçok nedeni var. Wolfgang... Bir aptallık yapıp hamile kalman...»

Tanya şaşkın şaşkın, «Sen bunu nereden öğrendin?»

diye sordu.

«Paris'te hiçbir sır yirmi dört saatten fazla gizli kalamaz. Öfkeli ve üzgünsün. Bu yüzden de sana yardımı dokunacak tek kişiyi saf dışı bırakmak istiyorsun. Beni. Ama bu arada kendi çocuklarına da zarar verdiğinin farkında değilsin. Janette'e ve doğacak çocuğuna yani.»

Tanya yine susuyordu. Maurice ayağa kalktı. Sakin bir tavırla, «Tanya,» dedi. «Çocuğunun babasız bir piç olarak değil de, Beauville adıyla dünyaya gelmesini istemez misin? Beauville'lerin bir vârisi olarak dünyaya gelmesi, sence akla daha uygun değil mi?»

Tanya hâlâ susuyordu. Maurice hafifçe gülümsemeye çalıştı, sonra omuzlarını silkti. «Hem ne biliyorsun? Bir erkek çocuk dünyaya getirirsen, oğlan benden sonra Beauville Markisi olur...»

***

Janette, İsviçre'de okumaya başladığından beri ilk kez Paris'e dönüşünde, annesi onu tren istasyonunda karşılamamıştı. Şoför René platformda genç kızı bekliyordu, Noel tatili arifesinde bastıran soğuktan korunmak için paltosunun yakalarını kaldırmıştı.

Janette trenin merdivenlerinden inerken, «Annem nerede?» diye sordu.

Şoför genç kızın valizini elinden aldı. «Anneniz kendini pek iyi hissetmiyor, Matmazel Janette. Sizi evde bekliyor.»

Janette şoförle yan yana yürümeye başlarken, «Annemin nesi var?» dedi.

Şoför yan gözle genç kıza bakıp, «Öyle önemli bir rahatsızlık sayılmaz,» diye mırıldandı.

Tren istasyonunun arkasında 'Park Yapılmaz' levhası konmuş olan açıklığa geldiler. Rolls Royce arabayı parketmek için bundan daha uygun bir yer düşünülemezdi. Şoför

arabanın kapısını açıp genç kızın içeri girmesini bekledi. Sonra da valizi ön koltuğa bıraktı.

Trafiğin en sıkışık olduğu saatlerdi. Caddeler işlerinden evlerine dönmek için sabırsızlanan sürücülerin arabalarıyla doluydu; tabii her kavşaktan da bir araba selinin anacaddeye akması trafiği iyiden iyiye sıkıştırmıştı. Şoför René dikiz aynasından genç kızı incelemeye koyulmuştu. Janette kanepenin kenarına ilişmiş, yol boyunca sıralanan mağazaların vitrinlerine bakıyordu.

Şoför, «Noel telaşı devam ediyor,» dedi.

«Evet, öyle görünüyor.»

«Meteorolojiye bakılırsa, her an kar yağışı başlayabilirmiş.»

«İsviçre'de ekimin son haftasından beri kar yağıyor.»

«Kayak yapmaya fırsat bulabildiniz mi?»

«Tabii,» dedi Janette. «Zaten İsviçre'de yapılacak başka bir şey de yok ki.»

Şoför söyleyecek başka söz bulamayınca, araba evin önünde duruncaya kadar konuşmadan yola devam ettiler. René arabanın kapısını açmak için dışarı fırlamaya fırsat bulamadan, Janette arabadan inmiş, bir solukta koşup evin kapısına varmıştı. Kapıyı Henri açtı, genç kız ona, «İyi günler,» diye seslenip çevresine bakınmadan, doğruca annesinin odasına koştu. Kapalı kapının önünde duraklayarak hafifçe kapıya vurdu.

İçerden annesi, «Girin,» diye seslendi.

Janette kapıyı açıp içeri daldı. «Anne,» diye heyecan içinde bağırdı. Sonra birden olduğu yerde durdu kaldı, ağzı hayretten aralanmıştı.

Tanya kızının yüzündeki ifadeyi görünce, işi şakaya vurmaya çalıştı. «Canım, öyle bakma... Karnı burnunda hamile kadınlara benzer halim yok. Bebek daha altı aylık.»

Janette sesinde dehşet dolu bir ifadeyle, «Ama sen bana hiçbir şey söylemedin,» dedi.

Tanya sordu. «Söylenecek ne vardı ki? Böyle şeyler her kadının başına gelebilir.»

Janette birden öfke dolu bir sesle, «Ben çocuk değilim,» dedi. «Önceden bana her şeyi açıklayabilirdin.»

Tanya susuyordu, kızının böyle öfkelenmesine şaştığı belliydi.

Janette annesiyle göz göze gelmeye çalıştı. «Adam sana zorla sahip oldu. Bu yüzden de bana durumu açıklamadın. Halinden utanıyordun...»

Tanya, «Hayır, kızım,» dedi. «Yanılıyorsun, bu iş senin düşündüğün gibi olmadı.»

Janette'in sesinde tiksinti dolu bir ifade belirdi. «O halde adamın sana bunu yapmasına izin verdin, öyle mi?»

Tanya ilk kez kızına verecek bir cevap bulamamıştı. Sonunda kendini toparladı. «Belki şimdi odana gidip bir banyo yapsan daha iyi olacak. Sıcak su sinirlerini gevşetir, yorgunluğunu alır. Seninle sonra konuşuruz.»

Janette'in dudakları kasıldı. «Vaktiyle bana başka çocuk istemediğini söylemiştin.»

Tanya'nın sesi sertleşti. «Dediğimi yap, Janette. Odana git. Sen sakinleştikten sonra oturur konuşuruz.»

Janette döndü, annesininkiyle kendisinin odasını ayıran koridora yürüdü.

Tanya hemen kızını uyardı. «Senin odan orası değil. Maurice'in dairesini hazırlattım sana.»

Janette öfkeyle sordu. «Benim odamda kim kalıyor? Yoksa Maurice mi?»

«Hayır,» dedi Tanya. «Maurice artık bizimle oturmuyor. Senin eski odanı bebek odası yapmaya karar verdim.»

Janette şaşkın şaşkın annesine baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Acı bir sesle, «Mutlu Noeller, anne,» diye bağırdı ve hıçkıra hıçkıra odadan dışarı fırladı.

Tanya bir süre kapalı kapıya baktı. Koridordan aşağı koşan kızının ayak seslerini duyuyordu. Bir an kızının pe-

şinden gitmeyi düşündü ama hali yoktu. Koltuğuna yığıldı kaldı. Janette'in kısa sürede yeni duruma alışacağından emindi. Kızı biraz sakinleşince, baş başa verip konuşacaklardı. O zaman Tanya kızına olup bitenleri açık açık anlatacaktı.

Ne var ki, Tanya yanılmıştı. Janette annesinin açıklama yapmasını beklemiyordu. Annesinin odasından çıkar çıkmaz, kendi dairesine gidecek yerde, evden dışarı fırladı, bir taksiye atlayıp tren istasyonuna gitti ve gece treniyle Lugano'daki okuluna döndü.

Johann, «Bu iş iki yıl sürer,» dedi. «Gelecek yıl bir şey yapmamız olanaksız. İmalatımızın tümünü sürekli müşterilere tahsis etmek zorundayız.»

Tanya önünde duran rapora bir göz attıktan sonra başını salladı. «Belki böylesi daha iyi. Bizim de şirkete çeki düzen verip reklamını yapmamıza zaman kalır.»

«Tabii ilginç bazı olasılıklar da var. Örneğin, şu anda piyasada şişeleme işi yapan iki firma faaliyette. Sanırım, bu kuruluşları ucuz bir fiyata satın alabiliriz.»

«Hemen gerekeni yap. Sonucu da bana bildir.»

Johann, «Bir noktaya daha değinmek istiyorum,» dedi. «Bana kalırsa, şimdilik yerel piyasaya el atmaktan vazgeçmeliyiz. Böyle bir şey yapmaya kalkışırsak, köklü bazı firmalarla kıyasıya mücadele etmemiz gerekecek. Fransızları bilirsin. Şımarık ve de geleneklere bağlı kişilerdir, değişiklikten hoşlanmazlar. Bana öyle geliyor ki, Amerika'ya el atarsak, kârlı çıkarız. Orada şarap piyasası daha yeni yeni gelişiyor. Onlara uygun bir fiyat da verebiliriz. Amerika'da Fransız etiketi taşıyan bir şarap büyük rağbet görecektir.»

«Buna benim de aklım yattı.»

«Amerika'da Fransız malı şarap isteyen büyük dağıtıcı firmalar var. Schieffelin, Bronfman, hatta Twenty - One Brands... Hepsi de büyük paralardan ve büyük iş olanaklarından dem vuruyorlar. Şişeleme tesislerini kurabilmek için onlardan yüklü bir avans alabileceğimizi umuyorum.»

«Onların parasına gereksinmemiz yok.»

Johann, «Haklısın,» diyerek Tanya'yı onayladı. «Fakat insanın kendi sermayesi yerine başkasınınkiyle çalışması, çok daha iyidir. Ayrıca şişeleme tesislerine para yatırmazsak, çoktandır istediğin gibi, bir modaevi satın alıp bunu işletmeye de paramız kalır. Ama para kazanan modaevine ben daha hiç rastlamadım. Bunlar sürekli zarar ederler. Chanel bile.»

«Ama Chanel modaevinden kaybettiğini parfüm işinden çıkarıyor. Bunu biliyoruz. Ona gerekli esans hammaddesini sağlamakta güçlük çekiyoruz. Eninde sonunda modaevlerinin tümü bu işe girişecek. Ben bu alanda da öncü olmak istiyorum.»

«Doğrusunu istersen, bu iş beni biraz tasalandırıyor. Bu modaevlerinden biriyle çalışıp paranın suyunu çekmesine göz yummak tehlikeli olabilir. Konuştuğum modaevi sahiplerinin hepsi de sadece isimlerini satmak için dünyanın parasını istiyorlar. Onlara elini uzatırsan, kolunu almaya bakarlar.»

«Benim bildiğim bir modaevi var. Onu istediğim fiyata razı edebileceğimizi sanıyorum. Shiki Modaevi...»

Johann'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. «Japonların modaevini mi? Onun defileleri geçen mevsimin en başarılı gösterisi oldu. **Vogue** ve **L'Officiel** dergileri onun modelleriyle dolu. Gazeteler bile Shiki'nin moda dünyasında devrim yarattığını belirtiyorlar.»

Tanya güldü. «Sen basına aldırma... Shiki'nin modelleri gerçekten olağanüstü, basın da bunlara bayılıyor. Fakat Shiki'nin yarattığı kıyafetleri kullanmak olanaksız.

Bunlar pratik değil, üstelik kimse de satın almıyor, Jacques Charelle adamın gırtlağına kadar borç içinde olduğunu söyledi.»

«Peki madem durum böyle, sen neden o modaevini satın almak istiyorsun?»

«Benim için isim önemli. Eğer Shiki bize bu olanağı sağlarsa, biz de onun işlerini yoluna koymasına yardım ederiz. Üstelik asıl neyin para getirdiğini de unutma. Coco Chanel bunun farkında değil. Parfümeri. Eğer Chanel'in Beş Numara'sının yüzde yirmi beşini biz imal edersek, büyük para kazanırız. Ondan sonrasını artık Tanrı bilir... Belki de kozmetik işinin aslan payı bize kalır.» Tanya derin bir soluk aldıktan sonra, «Ah, kadın olmak ne kötü... Yapılacak bir yığın iş var, oysa ben de hamileyim,» diye yakındı.

Johann anlayışlı bir tavırla başını salladı. «İki ayın daha kaldı.»

«Bana o iki ay hiç geçmeyecekmiş gibi geliyor.»

«Yanılıyorsun, zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçiverecek.»

Tanya derin derin düşünceye dalmıştı. Sonunda, «Çok endişeliyim,» dedi.

Johann hemen atıldı. «Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok ki. Sağlığın yerinde.»

«Böyle şeyler hiç belli olmaz... Janette'i doğurduğum günlerdeki kadar genç değilim. Bir sorun çıkabilir.»

Johann susuyordu.

«Ben hiç vasiyet yazmadım. Bir aksilik çıkarsa, Janette ne olacak? Ya da yeni doğacak bebek? Hâlâ Maurice ile evliyim. Bakarsın adam her şeye sahip çıkar.»

Johann, «Fransız yasalarına göre, çocukların özel olarak mirastan yararlanmaya hakları var.»

«Çocuklar reşit oluncaya kadar birinin velayeti altında olmaları gerekebilir. Maurice, Janette'i evlat edinmişti,

öbür çocuğun da yasalara göre babası sayılacak. Bu durumda Maurice sadece kendi hissesini değil, aynı zamanda çocuklara kalan hisseyi de kontrol etme hakkına sahip olacak. İşte ben bunu istemiyorum.»

Johann sesini çıkarmadı, düşünceli görünüyordu.

«Çocukların korunması konusunda güvenebileceğim tek kişi sensin. Eğer ben ölürsem, çocukların vasisi olur musun?»

«Tabii olurum. Ama senin başına hiçbir kötülük gelmeyeceğini ikimiz de biliyoruz.»

«Çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalabiliriz. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. Avukatla görüş, yarın sabah burada olmasını sağla. Her şeyin düzenli olmasını istiyorum.»

«Ben o işle ilgilenirim.» Johann böyle dedikten sonra dikkatle genç kadına baktı. «Zihnimi kurcalayan bir nokta var. Christian Dior'da çalışan o genç adamı yanına alıp onunla birlikte yeni bir modaevi kurmayı planlıyordun. Bu tasarına ne oldu?»

«Yves St. Laurent'i mi kastediyorsun?»

«Ta kendisi.»

«O işden iki nedenle caydım. Dior ile Boussac onun modaevinden ayrılmasına izin vermediler, bu birinci neden. İkincisi, Yves St. Laurent henüz adını moda dünyasına kabul ettirmiş sayılmaz, onu öne kavuşturmak için bir servet harcamamız gerekebilir. Jacques ile de bu konuyu görüştüm. Gerçi çok yetenekli bir delikanlı ama Dior onun kendi gölgesinden kurtulmasına izin vermedikçe, hiçbir şey olamaz. İyi de, kötü de... Öte yandan Shiki'nin adı herkesin ağzında.»

Johann kuşkulu bir tavırla, «Pekala,» dedi. «Umarım ne yaptığını biliyorsundur.»

Tanya erkeğe gülümsedi. «Biliyorum. Charelle'i eğitmek için yıllar yılı çalıştım ve bu arada ben de ondan pek

çok şey öğrendim. Belki Jacques paragöz biri, ama her mevsim daima başarılı adamları ortaya çıkarıyor.»

«Onun bu işten kazancı ne olacak?»

«Jacques'ı halkla ilişkiler müdürlüğüne atayacağım. Kazandığı paranın beş misli geçecek eline. Ayrıca çalıştığı haber ajansından çalıp çırptığı da cabası...»

Johann güldü. «Sen her şeyi düşünmüşsün.»

«Bu hiç de güç olmadı.» Tanya'nın yüzünde tasalı bir ifade belirdi. «Keşke Janette'i' anlamak da bu kadar kolay olsaydı.»

«Onunla hâlâ görüşmedin mi?»

Tanya başını iki yana salladı. «Telefonlarıma bile cevap vermiyor.»

«Bebek dünyaya geldiği zaman Janette de her şeyi unutacaktır. Göreceksin...»

Tanya düşünceli düşünceli, «Bilemiyorum,» dedi. «Janette garip bir çocuk... Her şeyini gizlemesi beni düşündürüyor. Onu hiç tanımıyor gibiyim.»

*
* *

Ufak tefek Japon hem sarhoştu, hem de esrardan kafayı bulmuştu. Bir elinde şarap kadehi, öbür elindeyse marihuanalı sigara vardı. «Schiaparelli, Balmain, Maggy Rouff, hepsi de aynı şeyi denedi. Bunlar hâlâ dünün dullarına tuvalet hazırlıyorlar. Kadınların hepsi de kefenle bile örtünemeyecek derecede yaşlı... Dior bile işin farkında. Günümüzün kadınları giyim kuşamda yenilik istiyorlar. Yeni bir dünyaya kavuşmak üzereyiz, kadınlar da herkesten önce o yeni dünyanın malı olmak peşinde.»

Juan Delgado ağır ağır geziniyor, Schiaparelli'nin imzasını taşıyan uzun elbisesinin etekleri yeri süpürüyordu.

«Sanırım, o yeni dünyaya gitmek isteyen kadınlara öncülük etmeyi tasarlıyorsun, değil mi?»

Shiki homurdandı. «Çok doğru.»

Juan, «Bırak bu boş hayalleri,» dedi. «Metroya bilet alacak paran bile kalmadı.»

«Sen o kadar anlarsın işte...» Shiki üstünlük taslayan bir hava içinde konuştu. «Daha bu sabah, beni başkalarına bağımlı olmaktan kurtaracak kâğıtları imzaladım.»

Juan, «Ağır ol, dostum,» dedi.

Shiki, «Doğru söylediğimi sana kanıtlayacağım,» diyerek bakışlarını salonda gezdirdi. Maurice ile Jerry Johnson'un barın yanında durduklarını hemen farketmişti. «Gel benimle...»

Juan adamın peşinden yürüdü. Shiki, Maurice'in karşısına geçti. «Juanita seninle bir anlaşma yaptığıma inanmıyor. Olanları anlat ona.»

Maurice afallamıştı. «Ne anlaşması?»

Juan Delgado keyifli keyifli güldü. «Nasıl, palavracının teki olduğunu söylememiş miydim?... Adam senin neden sözettiğini bile bilmiyor. İçtiklerin senin kafanı iyice bulandırmış...»

Shiki kısacık boyunun elverdiği ölçüde diklenmeye çalışarak, «Ben hiçbir zaman o derece kafamı bozmam,» dedi. «Anlaşmayı bu sabah adamınız Schwebel ile imzaladım. Sizin şirketlerden biriyle anlaştık. 'Tanya Parfümleri' falan gibi bir adı var şirketin.»

Maurice, «Karımın sahip olduğu şirketlerden biri bu,» dedi. «Benim onlarla bir ilgim yok. Karımın işlerine pek karışmam.» Merakla Shiki'ye baktı. «Kâğıtları Schwebel mi imzaladı dedin? Peki Tanya neredeydi?»

Shiki bu soruya şaşmış göründü. «Bildiğini sanıyordum. Karın dün gece senin çocuğunu doğurmak için hastaneye yattı.»

«Dün gece mi?» Maurice iyiden iyiye afallamıştı. «Doğuma en azından iki hafta daha var sanıyordum.»

Delgado kendini tutamadı. Salona dönüp yüksek bir

sesle konuştu. «Sevgili dostumuz Marki Hazretleri baba olmak üzereler, ama saygıdeğer eşleri, ona durumu bildirmek zahmetine bile katlanmamışlar.» Delgado bir an durakladıktan sonra, «Aman canım, kadın neden böyle bir zahmete katlansın?» dedi. «Hanımefendi o Amerikalıyla iş tutarken bebek yapacağını da söylememişti ki.»

Maurice öfke içinde, «Seni gidi rezil herif seni,» diye homurdandı. «Gevezelik edeceğine önümde diz çök ve aç ağzını.»

Juan Delgado hemen yere diz çöktü. Sanki dua etmeye hazırlanıyormuş gibi ellerini yukarı kaldırıp bitiştirdi. «Tanrım sana şükürler olsun,» dedi gözlerini yukarıya kaldırarak. «Düşlerimi gerçekleştirdin...»

Maurice adamı hızla itince Delgado kahkahalar atarak yere yuvarlandı. Maurice hırsla salondan ayrıldı, Jerry de peşindeydi.

Küçük özel kliniğin önünde arabadan indiklerinde, saat sabahın ikisi olmuştu. Boş kaldırımı geçip kliniğin kapısına geldiler. Maurice önce kapıyı açmaya çalıştı, başaramayınca zile bastı. Kapı açılıncaya kadar da parmağını zilden çekmedi.

Biraz sonra hademelerden biri uyku sersemliği içinde gelip kapıyı açtı. «Mösyö, mösyö, biraz sabırlı olun. Burada uyuyan hastalar var.» Hademe çevresine bakındı. «Hanım nerede?»

Maurice, «Hanım mı?» diye sordu. «Hangi hanım?»

Hademe, «Hasta,» diye karşılık verdi. «Burası doğum kliniği. Gece vakti kapıyı sadece baba adayları çalar da...»

Maurice, «Karım burada,» diye kestirip attı. «Onu görmek istiyorum.»

Hademe kapıyı kapamaya çalıştı. «İmkânsız bu, mösyö. Gece saat ondan sonra ziyaretçi kabul etmiyoruz. Sabahleyin gelin.»

Maurice ayağını kapının arasına koyup kapanmasina engel oldu. «Karımı hemen şimdi görmek iştiyorum. Kararım kesin. Ben Beauville Markisiyim.»

«Charles de Gaulle de olsanız, umurumda değil,» diye kapıcı homurdandı. «Sabahleyin tekrar gelin.»

Maurice'in elinde bir banknot belirdi. «Eğer başhemşireyle görüşürsem, bu iyiliğini hiç unutmam.» Maurice'in sesi biraz yumuşamıştı.

Paranın Maurice'in elinde görünmesiyle hademenin cebinde kaybolması bir oldu. «Eğer mösyö biraz beklemek zahmetine katlanırlarsa... Ben hemen döneceğim.»

Kapı kapandı. Maurice ile Jerry dışarda beklemeye koyuldular. Jerry, «Belki de sabah tekrar gelsek daha iyi olacak,» dedi.

«Hayır. Karımı bu gece göreceğiz.» Maurice'in sesi öfke doluydu.

Kapı yine açıldı. Bu kez kaskatı kolalanmış beyaz üniformalı, kır saçlı bir hemşire vardı hademenin yanında. Kadın, «Üzgünüm ama, efendim, kurallar...» diye söze başladı.

Maurice hemen onun sözünü kesti. «Kuralları biliyorum, hemşire hanım. Fakat az önce Paris'e ayak basan ve karısıyla çocuğunu görmek için sabırsızlanan zavallı bir adama merhamet edin.»

Maurice'in elindeki ikinci banknot da hemşirenin kolalı üniformasının cebinde kayboldu. «Pekala, dediğiniz gibi olsun mösyö.» Hemşire kapıyı açıp iki erkeği içeri aldı. «Ama lütfen gürültü yapmamaya dikkat edelim.»

Hastane kokan o uzun koridorda hemşirenin peşinden yürüyüp bir odanın önünde durdular. Hemşire başını iki erkeğe çevirip, «Madam la Markiz çok güç bir doğum yaptılar,» diye alçak sesle konuştu. «Yüksek dozda yatıştırıcı verdik, kendileri şu anda uyuyorlar. Kapıdan bakabilirsiniz sadece. Lütfen içeri girmeyin.»

Maurice peki anlamına başını salladı. Hemşire kapıyı açtı. Oda küçük bir lambayla aydınlatılmıştı, içersi çok loştu. Maurice karısına baktı. Tanya yatakta sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı. O loş ışıkta bile genç kadının yüzünün gayet solgun olduğu farkediliyordu. Maurice geri dönüp hemşireye, «Bebek nerede?» diye fısıldadı.

Hemşire kapıyı yavaşça kapadı. «Lütfen, beni izleyin, mösyö.»

Koridorun öbür ucuna kadar yürüyüp sağa döndüler. Çift camlı büyük bir pencerenin önünde durdular. Pencereden içeri baktıklarında, içerde yedi sekiz kadar minik beşiğin bulunduğunu ve her beşikte birer bebeğin yattığını gördüler.

Maurice hemşireye döndü. «Bunların hangisi benim?»

Hemşire, «Bir saniye izin verin, mösyö,» dedi. «İçeri girip kızınızı kucağıma alayım. Siz de ona pencereden bakın.»

«Kız mı?» Maurice kulaklarına inanamamıştı. «Kızım mı oldu?»

Hemşire gülümsedi. «Evet, mösyö, dünyanın en güzel kızı... Altın sarısı saçlar, masmavi gözler... Kızınızın gözleri ölünceye kadar mavi kalacak. Bir saniye bekleyin de, o güzel yavruyu kendi gözlerinizle görün...»

Hemşire bebek odasına girdi. Yeni doğan bebeği kucağına alıp havaya kaldırdığı zamansa, Maurice ile Jerry oradan ayrılmıştı bile.

Maurice boş sokaklarda arabayı çılgın gibi sürüyordu. «Sürtük!» diye öfkeli öfkeli homurdandı. «Alçak karı... Bu işi bile doğru dürüst yapamadı.»

Jerry, «Biraz sakin ol,» dedi. «Yoksa bu gidişle ikimiz de öleceğiz.»

«Hiç değilse erkek çocuk doğurabilirdi.» Maurice hâlâ öfkeliydi. «Ailenin adını devam ettirecek biri gerekli. Ama

yoo, alçak karı bunu düşünür mü hiç?.. Bunlar yetmiyormuş gibi, bir de sapsarı saçlı, mavi gözlü bir piç doğurmuş... Paris'e rezil olacağız... Ailemin yedi yüzyıllık geçmişinde sarı saçlı, mavi gözlü tek kişiye rastlayamazsın.»

Jerry, «Canım, ne farkeder?» dedi. «Bu çocuğun senden olmadığını zaten herkes biliyor.»

«Bu daha da kötü ya. O karıyla evli kalmanın tek nedeni bir erkek çocuğa sahip olmaktı, bunu da herkes biliyor.»

Maurice arabayı yıldırım hızıyla sürdü. Sen Nehri üzerindeki köprüden geçip Saint Louis Adasına geldiler, daracık sokaklardan ilerleyerek oturdukları apartmanın önünde durdular. Maurice arabadan indi, kapıyı büyük bir öfke içinde hızla kapadı. «Rezil karı,» diye homurdandı. «Ona bu yaptıklarını ödeteceğim. Göreceksin...»

***

Dr. Pierre odaya girdi. Karyolanın yanında durup genç kadına baktı. «Bugün nasılsın?» Gülümsüyordu.

«Yorgunum.»

Doktor omuzlarını silkti. «Öyle olman çok normal.» Tanya'nın kalbini muayene etti, nabzına, tansiyonuna baktı. «Durumun gayet iyi.»

«Ya bebek nasıl?»

«O da çok iyi... Ondan daha sağlıklı bir bebek olamaz. Bu sabah kızını emzirdin mi?»

«Evet.»

«Güzel. Öğle yemekleri için ona bir mama hazırlayacağız. Birkaç gün mama ve anne sütüyle beslenecek. Daha sonra ana sütünü keseceğiz.»

«Bu iş daha ne kadar sürer?»

«Üç dört gün...»

«Göğüslerimin fazla büyüyüp sarkmasını istemiyo-

rum.»

Doktor gülümsedi. «Sen onu hiç dert etme. Sana birkaç iğne yapacağım. Sütünün kesilmesini ve göğüslerinin kısa sürede normal duruma dönmelerini sağlayacak.»

«Burada kaç gün kalmam gerekiyor?»

«Bir hafta kadar. Sonra evine dönebilirsin.»

«Çok işim var.»

«İşler bir süre bekleyebilir. Şimdi sağlığın işlerinden çok daha önemli. Bugün öğleden sonra odanın içinde biraz yürümeye başlayabilirsin. Kendini fazla yormamaya dikkat et.» Doktor çantasını çat diye kapadı. «Bu akşam sen uyumadan önce gelir, durumuna bakarım.»

«Sağolun, Doktor Pierre.»

Doktor dışarı çıkarken, gece nöbetine kalan başhemşire içeri girdi. «Günaydın, Madam la Markiz.»

«Günaydın, hemşire hanım.»

«Hatırınızı sormak için uğradım.»

«Çok iyiyim. İlginize teşekkürler.»

«Hemşire, «Kocanızın buraya geldiğini size haber vermediler mi?» diye sordu.

Tanya şaşırmıştı. «Hayır... Hiç kimse bundan sözetmedi. Ne zaman geldi kocam?»

«İki gece önce. Sabahın ikisine doğru geldi. Dün izinli olduğum için size haber veremedim.»

«Kocam bebeği gördü mü?»

«Hayır. Bebeği göstermek için cama geldiğimde, kocanız oradan ayrılmıştı.»

Tanya susuyordu.

Hemşire rahatlatıcı bir tavır takınmaya çalışarak, «Siz hiç endişelenmeyin,» dedi. «Böyle yapan pek çok koca gördüm. Fransız erkekleri erkek evlat yerine bir kız çocuğa sahip olunca, daima böyle tepki gösterirler. Fakat göreceksiniz, kocanız kısa sürede her şeyi unutup kızını sevmeye başlayacaktır.»

Tanya zoraki bir gülümsemeyle başını salladı.

Hemşire saatine baktı. «Şimdi gidip biraz uyusam iyi olacak. Ben akşama yine uğrarım.»

«Eksik olmayın, hemşire hanım.»

Kapı kapanınca, Tanya odanın karşı köşesine baktı. Tuvalet masasının üzerinde duran çiçekler Johann'dan gelmişti. Bir başka vazoyu dolduran gülleriyse Jacques göndermişti. Maurice hastaneye gelmişti demek... Ondan hiçbir haber çıkmaması doğrusu çok garipti. Hani, çiçek göndermesini falan beklediğimden de değildi ya... Kapı yine vuruldu.

«Buyrun.»

Gelen Johann'dı. Jacques da yanındaydı. İki erkek yine kucak dolusu çiçek getirmişti. Karyolaya yaklaşırlarken tatlı tatlı gülümsediler. Jacques, «Bugün çok iyi görünüyorsun,» dedi.

«Amma da yaptın ha. Berbat halde olduğumun farkındayım.»

Johann, «Yoo, hayır, yanılıyorsun,» diye atıldı. «Gerçekten harikasın bugün.»

«İkiniz de iltifat ediyorsunuz.» Tanya gülerek iki erkeğe sevgi dolu gözlerle baktı. «Sabahın bu erken saatinde ikinizi birden hangi rüzgâr attı buraya?»

Johann, «İki sorunumuz var,» dedi. «Herhangi bir girişimde bulunmadan önce senin kararını öğrenmek istiyoruz.»

«Pekala. Birinci sorun nedir?»

Jacques konuşmaya başladı. «Shiki ile yaptığımız anlaşmayı halka duyurmamız gerekiyor. Shiki bunun hemen yapılmasını istiyor. Oysa ben bazı nedenler yüzünden en az bir ay beklemeyi tasarlıyorum. Her şey bir yana, açıklamayı bir süre geciktirirsek, basın toplantısına sen de katılabilirsin. Bu tanıtma toplantısında hazır bulunman, bence çok önemli. Ayrıca sonbahar modasının açıklandığı dö-

nemde yeni modellerle işe girişirsek, çok daha akıllıca bir iş yapmış oluruz.»

Tanya kararlı bir sesle, «Ben de senin planını onaylıyorum,» dedi. «Shiki'ye söyle, açıklamayı daha sonra yapacağız. Gelelim ikinci soruna...»

İki erkek bir an bakıştıktan sonra Johann konuştu. «Maurice ile başımız dertte. Kocan seni zina yaptığın gerekçesiyle mahkemeye verip boşayacağını söylüyormuş. Jacques'a bakılırsa, bu haberi tüm Paris'e yaymış.»

Jacques da Johann'ın sözlerini bir baş işaretiyle onayladı. «Benim duyduğum bu. Sadece bir kaç değil hem de... Nereye gittiysem, hep aynı dedikoduyu fısıldadılar.»

Tanya bir süre düşündükten sonra, «Bunun bizi pek etkileyeceğini sanmıyorum,» dedi. «Aslında ben de Maurice'den boşanmak istiyordum. Kocam benden önce davranıp mahkemeye başvurursa vursun. Bu onun bileceği iş.»

Johann atıldı. «Ama böyle bir dava işleri arapsaçına döndürebilir. Maden suyu şirketini ona devrederken, şirketin mali durumu konusunda da kendisine yanıltıcı bilgi verdiğini iddia ediyor.»

«Avukatlarla görüştünüz mü?»

Johann başıyla evetledi. «Bu suçlamalardan bir sonuç alamaz ama sorun yaratabilir. Özellikle halkla ilişkiler açısından.»

Tanya bu kez de Jacques'a döndü. «Bu haberi gizli tutabilir misin?»

«Gazetelerden gizleyemem. Fakat sen onu yalanlamak istediğin takdirde, gazetelerde sana daha fazla yer ayrılmasını sağlayabilirim. Hem canım, bu adam da kusursuz değil ya... Kirli çamaşırlarını ortaya dökeceğimizi bildirirsek belki hizaya gelir.»

Tanya, «Pekala,» dedi. «Bu kararımızı Maurice'in öğrenmesine özen gösterin. Bu arada avukatlarıma da söyleyin, kocam aleyhine boşanma davası açmaya hazırlansınlar,

onu eşcinsellikle suçladığımı bildirsinler. Eğer Maurice benim aleyhime dava açmaya kalkışacak olursa, hemen harekete geçileceğini bilmeli.»

Johann genç kadına baktı. «Bunlarla uğraşmana hiç gerek yok. Senin işlerin zaten başından aşkın.»

«Ama başka çaremiz de yok... Hayatın gerçeklerini kabul etmek zorundayız.»

«Galiba sen haklısın... Janette ile konuşabildin mi?»

«Kızım telefonlarıma hâlâ cevap vermiyor. Arkadaşı Marie Therese'i aradım, Janette'e bir kız kardeşinin dünyaya geldiğini haber vermesini söyledim.»

«Bebeğe bir isim bulabildin mi?»

«Evet. Ona Lauren adını vereceğim.»

«Lauren mi? Pek garip bir isim bu.»

«Babaannemin adı... Babamın annesi Amerikalıydı, onun adına bayılırdım. Küçükken bana Lauren denilmesini isterdim hep.»

*
* *

Marie Therese odaya girdi. «Müdire hanım seni görmek istiyor.»

Janette okuduğu kitaptan başını kaldırdı. «Beni ne yapacakmış?»

«Bir şey söylemedi. Sadece hemen odasına gitmeni istedi.»

Janette kitabı kapayıp kaldırdı. «Gidip bakayım, şu ihtiyar cadı benden ne istiyormuş. Hemen dönerim.»

Janette odanın kapısını vurup içeri girdi. Müdire masa başında oturuyordu. Tam karşısında da sırtı kapıya dönük bir erkek vardı. Kapı açılırken, erkek ayağa kalkıp Janette'e döndü.

Maurice, «Bon jour, Janette,» dedi.

Janette bir an şaşkın şaşkın adamın yüzüne baktıktan sonra, okul protokoluna uyarak dizlerini kırıp onu selam-

ladı. «Bon jour, baba.»

Müdire gülümsedi. Öğrencilerin ana babaları okula geldiler mi, bu kadını da bir telaştır alırdı. «Baban seni, annenle yeni kız kardeşini ziyaret edesin diye Paris'e götürecekmiş. Ne güzel değil mi?»

Janette önce Maurice'e, sonra müdireye baktı. «Gitmeyeceğim. Derslerime çalışmam gerekiyor.»

Maurice, «Ama annen seni görmek istiyor,» dedi. «Kadıncağız hâlâ klinikte yatıyor.»

Janette meydan okuyan bir tavırla, «Annemi görmek istemiyorum,» diye karşılık verdi.

Müdire sert bir sesle, «Babanla bu şekilde konuşmaya utanmıyor musun?» dedi.

Maurice'in eli birden Janette'in yanağında şakladı. Janette bir an için üvey babasıyla göz göze geldi, sonra başını öne eğdi. Yanaklarının kızardığını hissetmişti. Bu sıcaklık tüm benliğini sarmış, onu güçlendirmişti. Olduğu yerde hiç kıpırdamadan durdu.

«Şimdi odana çık, birkaç parça eşyanı bavula koy ve on dakika sonra burada ol.» Maurice bu sözleri pek otoriter bir tavırla söylemişti.

Janette başını yukarı kaldırmadan, «Peki,» diye mırıldandı, sonra dönüp odadan çıktı.

Maurice tekrar müdireye dönerek özür dilemek ister gibi gülümsedi. «Kabalığımı bağışlayın, madam. Günümüzün çocukları ancak sert muameleden anlıyorlar. Biz çocukken hiç bunlar gibi değildik.»

«Anlıyorum, Marki Hazretleri. Bu çocukların bize neler çektirdiklerini dünyada tahmin edemezsiniz.»

Kondüktör biletleri inceledikten sonra Maurice'e geri verdi. «Her şey tamam, Mösyö le Marki. Yemek vagonu saat altıda açılacak. Yolculuğunuzun daha rahat geçmesi

için yapabileceğim herhangi bir şey olursa, lütfen bana haber verin.»

Maurice adama bir banknot uzatarak, «Mersi, mösyö,» dedi.

Kondüktör parayı avucuna saklayıp dışarı çıktı, kompartmanın kapısını da dikkatle kapadı. Janette ile Maurice karşılıklı oturuyorlardı. Maurice eline bir gazete alıp genç kıza, «Sen de rahatına bak,» dedi. «Gece yarısından önce Paris'e varamayız.»

Janette pencereden dışarısını seyre koyuldu. Tren dağları döne döne tırmanmaya başlamıştı. Saat henüz üçtü ama günün bu vaktinde bile ortalık kararmaya yüz tutmuştu. Gökyüzü bulutlarla örtülüydü, ara sıra yağmur da çiseliyordu. Janette eline bir kitap alıp okumaya başladı. Fakat okuduklarından hiçbir şey anlamıyordu. Biraz sonra okuduklarını anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Sadece okuyormuş gibi yapmaya başladı.

Aşağı yukarı bir saatten beri hiç konuşmuyorlardı. Sonunda Maurice gazetesini bırakıp ayağa kalktı. Küçük tuvaletin kapısını açtı. Tuvaletin kapağını kaldırıp su dökmeye başlamadan önce, tuvaletin kapısını kapamak zahmetine katlanmadı.

Janette de başını kitabından kaldırmış, ona bakıyordu. Tuvaletin her yanı aynayla kaplıydı. Janette tıpkı kalın bir hortumdan olduğu gibi suyun fışkırışını hayretle izliyordu. O anda da Maurice başını çevirdi, aynada Janette ile göz göze geldi. Janette hemen gözlerini aşağı indirdi. Yine yanakları kızarmaya başlamıştı. Maurice geri dönüp Janette'in karşısına otururken, genç kız gözlerini elindeki kitaptan hiç ayırmadı.

Maurice konuşmadan altın tabakasından bir sigara çıkarıp yaktı, sonra Janette'i süzmeye başladı. Genç kız üniformasını çıkarmamıştı. Beyaz bluz ve mavi etek, dizlerine kadar gelen beyaz çoraplar ve bir çift siyah pabuç gi-

yimini tamamlamaktaydı. Fakat bu loş kompartmanda Janette olgun bir kadın gibi duruyordu. Sanki çocuk giysileriyle bu gerçeği gizlemeye çalışmıştı.

«Janette, sana verdiğim çamaşırları giydin mi?»

Genç kız üvey babasının yüzüne bakmadı. «Hayır.»

«Neden giymedin? Sana ben yanında olduğum zamanlar hep bu çamaşırları giymeni söylememiş miydim?»

«Ama okulun yönetmeliğine aykırı...»

«Şimdi okulda değilsin. Onları giymen gerekirdi.»

Janette başını kaldırıp Maurice'e baktı. «Bana zaman bırakmadın ki... On dakikada hazır olmam gerekiyordu.»

«Çamaşırlar yanında mı?»

«Evet, valizde...»

«Hadi, onları giy.»

«Şimdi mi?»

«Evet, şimdi.»

Janette ayağa kalktı, valizi kompartmanın eşya rafından indirdi. Hemen kapağını açıp siyah iç çamaşırları aldı, tuvalete doğru yürümek istedi.

Maurice onu durdurdu, «Hayır. Onları benim yanımda giymeni istiyorum.»

Janette sesini çıkarmadan erkeğe baktı, sonra bakışları kompartmanın pencerelerine takıldı.

Maurice kızın ne düşündüğünü hemen anlamıştı. «İstersen perdeleri kapa, kapıyı da kilitleyiver.»

Janette hiç kıpırdamadı.

Maurice tehdit dolu bir tavırla elini havaya kaldırdı. Bunun üzerine Janette hemen perdeyi çekti, kapıyı içerden kilitledi, sonra erkeğe döndü.

Maurice, «Hadi,» dedi.

Genç kız bluzunun düğmelerini ağır ağır çözmeye başladı. Bluzu çıkardıktan sonra sıra etekliğine geldi. Belindeki düğmeleri çözüp etekliği yere bırakıverdi. Daha sonra eğilip etekliğiyle bluzunu yerden aldı, güzelce katladı. Er-

keğe arkasını döndükten sonra sutyenini çıkarmaya koyuldu.

Maurice, «Bu tarafa dön, yüzüme bak,» diye emretti.

Janette bir an için onunla göz göze geldi, sonra başını öne eğdi. Başını hiç hareket ettirmeden, sutyenini ve külotunu çıkardı, siyah dantel sutyenle ipek külotunu giydi.

Maurice, «Daha işin bitmedi,» diye bağırdı. «Jartiyerle ipek çoraplar nerede?»

Janette bu soruya cevap vermeden, Maurice'in sözünü ettiği şeyleri valizden aldı. Jartiyeri taktıktan sonra kanepeye oturup çorapları giydi. Yeniden ayağa kalkıp çorapların konçlarını jartiyere tutturdu. Bu işi tamamlayınca, bluzunu almak istedi.

Maurice, «Hayır,» dedi. «Git yerine otur.»

«Bu kılıkta mı?»

«Evet, bu kılıkta ya... Giyinmeni istediğim zaman sana haber veririm.»

«Ama burası çok soğuk.»

«Birazdan alışırsın.»

Janette hiç sesini çıkarmadan, erkeğin karşısındaki kanepeye büzülüp oturdu. Maurice bir yandan kızı süzerken, bir yandan da sigarasını tüttürmeye koyulmuştu. «Göğüslerin çok büyümüş, daha şimdiden sutyen küçük geliyor,» diye homurdandı. «Tıpkı anneninki gibi... Senin vücudun da tam bir orospu vücudu.»

Janette karşılık vermedi.

«Bacaklarını aç.»

Janette hemen söyleneni yaptı. İpekli külotun yana kaydığını farketmişti, çıplaklığını gizlemek için elini bacaklarının arasına götürdü.

Maurice hemen kızın elini bir tokatla engelledi. «Sana böyle bir şey yap demedim.» Birden bir kahkaha attı. «Her yerin fahişelerinki gibi... Anneninki de öyledir.»

Janette ağlamaklı olmuştu. Gözlerinden boşanan ses-

siz yaşlar yanaklarından süzülürken, dudaklarını sımsıkı kenetledi.

«Aaa, ağlıyor musun?»

Genç kız cevap vermedi.

Maurice birden uzandı, kızın bacaklarını kavradı. Janette öyle şaşırmıştı ki, az kalsın hemen ayağa fırlayacaktı. Ama erkeğin elinin temasıyla bacakları titremeye başladı. Artık kıpırdayacak hali kalmamıştı. Kendini becerikli ele terkederken inliyordu.

Maurice elini çektiğinde gülüyordu. «Sen tıpkı annen gibisin, Janette... Sulu gözlü, sulu...»

Koridordan yemek vagonunda servisin başladığını bildiren açıklama yapılınca, Maurice ayağa kalktı. Tuvalete gidip ellerini yıkamaya başladı.

Bu arada başını yana çevirdi. «Sen de artık giyinebilirsin, Janette. Karnım acıktı. Zaten bu mendebur trenlerde sofraya ne denli erken oturursan, o kadar iyi yemek yersin. Gecikirsen, en güzel yemekler tükenmiş olur.»

Tren sağnak halinde yağan yağmur yüzünden, Paris'e bir buçuk saat gecikmeli olarak varabildi. Jerry onları istasyonda bekliyordu. Arabayı Saint Louis Adasındaki apartmanın önünde durdurduğu zaman, saat sabahın ikisi olmuştu.

Asansörle beşinci kata çıkarlarken, Jerry, «Karnınız açsa, buzdolabında soğuk bir şeyler var,» dedi.

Janette, «Ben acıkmadım,» diye mırıldandı. Sonra Maurice'e baktı. «Beni niye eve götürmedin?»

Maurice kızın yüzüne bir tokat aşketti. «Sana konuş diyen olmadı. Ancak ben izin verirsem konuşabilirsin.»

Asansör durunca, Janette sesini çıkarmadan, iki erkeğin peşinden sahanlığa çıktı. Jerry cebinden anahtarları alıp kapıyı açtı. Janette apartman dairesinin lüksüne şaş-

mış kalmıştı. Binanın dışından hiçbir şey belli olmuyordu. Ama içersi bambaşkaydı. Pahalı eşyalar, değerli halılarla döşenmişti. Duvarlarda Amerikan sistemi yeni havalandırma aygıtları vardı.

Maurice önden yürüyüp salona geçti, oradan da kendi odasıyla Jerry'ninki arasındaki küçük bir aralığa girdi. Burası kapısız bir oda gibiydi. Sadece küçük bir karyola, bir koltuk ve bir köşede bir musluk vardı. Besbelli hizmetçi odası olsa gerekti.

Maurice, «Eşyanı buraya bırakabilirsin,» dedi Janette'e.

«Annemi ne zaman göreceğim?»

Maurice kıza baktı. «Zamanı gelince, ben sana haber veririm.» Sonra Jerry'ye döndü. «Karnım acıktı.»

«Yiyecekleri dolaptan çıkarayım.»

Maurice, «Hayır,» dedi. «Sen Janette'e yiyeceklerin yerini göster, sofrayı o hazırlar.»

Janette, «Ben yorgunum,» diye mırıldandı. «Uyumak istiyorum.»

Maurice kıza bir tokat indirince, Janette bir anda dengesini kaybedip karyolaya düştü. «İşte bu senin uykunu kaçırmaya yeter,» diye söylendi Maurice. «Şimdi sırtındaki o gülünç üniformayı çıkar da, sofrayı hazırlamaya başla.»

«Ama ben yanıma başka giyecek almadım ki...»

«Trende giydiklerin yeter. Zaten başka giysiye ihtiyacın olmayacak.» Maurice bu sözleri söyledikten sonra Jerry'e döndü. «Sen burada onu bekle. Sonra ne yapacağını gösterirsin. Ben gidip bir duş yapayım, şu sırtımdakileri de değiştirmek istiyorum. Trende üstüm başım leş gibi oldu.»

Maurice odadan çıktıktan sonra, Janette de yataktan kalktı. Jerry orada durmuş genç kızı seyrediyordu.

Janette, «Arkanı dön,» dedi.

Jerry sırıttı. «Neden döneyim? Nasıl olsa her yanını göreceğim...»

Janette yerinden kıpırdamadı.

«Eğer Maurice'i tekrar buraya çağırmak zorunda kalırsam, üstat fena halde bozuk çalacaktır...»

Janette bu sözleri duyar duymaz, arkasına dönüp çarçabuk soyundu. Jerry'nin yanına geldiği zaman oğlan bir ıslık öttürdü. «Vay canına... Maurice haklıymış. Sen tıpkı annene benziyorsun.»

Janette şaşkınlıkla, «Annemi de gördün mü?» diye sordu.

«Evet, ne sandın ya... Şimdi gel de üstada yiyecek bir şeyler hazırlayalım.»

Genç kız Jerry'nin ardından mutfağa gitti. Maurice siyah bir robdöşambr ve kadife terliklerle yemek salonuna geldiğinde, onlar da sofrayı yeni kurmuşlardı.

Maurice sofraya şöyle bir göz gezdirdi. «Şamdanlar nerede?»

Jerry hemen atıldı. «Ah bağışla, şamdanları unutmuşum. Şimdi getiririm.» Büfenin önüne gitti. Biraz sonra şamdanlar sofraya konmuş, elektrik söndürülmüştü.

Maurice şarap şişesine uzanırken Jerry'e, «Sen de üstünü değiştir. Birer kadeh şarap içelim,» dedi. İki kadehe şarap koyup, Jerry odadan çıkarken, kadehlerden birini Janette'e uzattı. «Al, bu senin.»

Janette başını iki yana salladı. «Ben şarap falan istemiyorum.»

«Ben sana içer misin diye sormadım. İçmeni emrediyorum.»

Janette kadehi alıp dudaklarına götürdü, içkiyi ağır ağır yudumlamaya başladı, sonra kadehi masanın üzerine bırakmak istedi.

Maurice sert bir sesle, «Hepsini içeceksin,» diye bağırdı.

Janette kadehi tekrar eline aldı, bu kez içkiyi bir dikişte bitirdi. Koyu kırmızı şarabın verdiği sıcaklık tüm

vücuduna dalga dalga yayılmaya başlamıştı.

Maurice kızın kadehini yeniden doldurdu. «Hah, işte böylesi daha iyi. Benim dediklerimi yaparsan, seninle aramızda hiçbir sorun çıkmaz.» Tabağını salam, dil ve peynirden oluşan soğuk yiyeceklerle doldurdu. Sonra bir parça ekmek koparıp iştahla yemeğini yemeye koyuldu. «Hımm, hepsi çok güzel... Sen niye yemiyorsun?»

«Aç değilim, sadece yorgunum.»

«Bir seyler yersen, yorgunluğun geçer.» Maurice bu sözleri söylerken, Jerry de yemek salonuna geri dönmüştü.

Janette ona bakakaldı. Jerry incecik şifondan, uzun etekli bir kadın elbisesi giymişti. Elbiseyi çıplak vücuduna geçirdiği için her tarafı meydandaydı. Yüzüne de makyaj yapmıştı. Dudaklarına ruj sürmüş, kirpiklerini rimellemiş, gözkapaklarını boyamış, yanaklarına allık sürmüştü.

Maurice, Janette'in yüzündeki ifadeyi görünce güldü. «Ne var? Jerry'nin güzel bir kız olduğunu kabul etmiyor musun yoksa?»

Janette bu soruya karşılık vermedi. Jerry zoraki bir kahkaha attıktan sonra bir koltuğa çöktü. Elbisesinin etekleri yukarı sıvanmış, organı açıkta kalmıştı.

Maurice yemeği atıştırmaya devam ederken gülümsedi. «Nasıl, Jerry de güzel değil mi? Kuşkusuz benimki kadar büyük değil ama biçimi güzel.»

Janette derin bir soluk alarak, «Maurice,» diye mırıldandı.

Maurice hemen işaret parmağını tehdit dolu bir tavırla havada salladı. «Baba diyeceksin.»

Janette adamla göz göze geldi. «Baba...»

«Böylesi daha iyi, Janette. Şimdi ne söylemek istiyorsun bakayım?»

«Neden?» diye fısıldadı Janette. «Neden? Bütün bunların nedenini anlayamıyorum.»

«Anlaşılmayacak bir şey yok ki, Janette. Senin anan

bir orospu... Sen de buradan ayrıldığın zaman, annenden çok daha büyük bir orospu olacaksın.»

Janette odadan dışarı fırlamaya hazırlanırken, «Beni burada tutamazsın!» diye bağırdı.

Genç kız kapıya varmadan, Maurice onu bir hamlede bileğinden kıskıvrak yakalayıverdi. Sonra sürükleyerek geri getirdi. «Bana kalırsa, sen küçük bir bebek gibi davranıyorsun, Janette. Yaramazlık eden bebeklere ne yaparlar, biliyorsun sanırım. Bir temiz döverler...»

Maurice bir sandalyeye oturdu, Janette'i de yüzükoyun kucağına yatırdı. Sonra eli ritmik hareketlerle inip kalkmaya başladı. Janette önceleri acıyla kıvrandı, sonra bacaklarına doğru garip bir sıcaklığın yayıldığını farketti. Çığlıkları hafif, şehvet dolu bir iniltiye dönüşmüştü.

Maurice güldü. «Dövülmek hoşuna gidiyor mu?»

Janette evet anlamına hızlı hızlı başını salladı.

Maurice gülerek bir elini uzatıp kızın bacaklarının üstünü okşamaya başladı, öbür eliyle de poposuna vurmaya devam ediyordu. Janette artık kendine hâkim olamıyor, soluk soluğa küçük çığlıklar atıyordu.

Maurice, «Bak, beğendin mi yaptığını, yaramaz kız,» dedi. «Jerry'yi de heyecanlandırdın, dahası zavallıyı kıskançlıktan çılgına döndürdün... Canı bir şeyler istemeye başladı...»

Janette birden irkildi. Jerry çırılçıplak karşısına geçmişti.

Maurice, «Ne duruyorsun, Jerry?» dedi.

Jerry kızı saçlarından tutup ağzını zorla açtı. Janette korkudan boğulacak gibiydi. Bir yandan çırpınıyor, bir yandan da soluk almaya çalışıyordu. Jerry yere çöktüğü anda, Janette iliklerine kadar titrediğini hissetti. Maurice'in inip kalkan elinin temposu hızlanmıştı. Janette de bu tempoya uyarak kendini doyumun zevk dalgalarına bıraktı.

Maurice birden Janette'i kucağından yere atıp ayağa kalktı. Janette yerde acı acı inliyordu. Maurice kıza gülümsedi. «Bu birinci dersimizdi, sevgili yavrum. Daha pek çok ders alacaksın... Ve zamanla hepsini sevmeyi de öğreneceksin.»

Maurice, Jerry'ye döndü. «Onu yatağa götür.»

Jerry kızı kucaklayıp yatak odasına götürdü, karyolaya bıraktı. Maurice de arkasından gelmişti. Kızın elini tuttu. Janette bir şakırtı duydu. Sonra koluna bakakaldı. Bileğine bir kelepçe geçirilmiş, öbür ucu karyolanın demirine bağlanmıştı.

«Sırf gece bir şeytanlık yapmaya kalkışmayasın diye bu önlemi almak zorunda kaldık. Hani kaçmaya filan yelteniverirsin diye...»

Maurice sözlerini bitirdikten sonra, Jerry ile birlikte dışarı çıktı. Odanın ışığı da söndürülmüştü. Janette gecenin karanlığında bir başına kalmış, vücudu acı hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Janette artık geceyle gündüzü birbirinden ayıramıyordu. Adamlar onu odasından almaya geldikleri zaman, perdeler mutlaka kapalı oluyordu. Banyonun pencereleri bile örtülüydü. Yemeklerde hep aynı şeyler geliyordu sofraya. Hiçbir zaman sabah kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeği için hazırlanmış izlenimini uyandırmıyordu yiyecekler. Sofrada değişik soğuk etler, ekmek ve şarap vardı hep. Janette'in beyninde garip değişiklikler olmaya başlamıştı. Artık kızcağızın canını sıkan tek şey, gece karyolaya bağlanıp karanlıkta tek başına yatmaktı. Adamların onu almaya gelecekleri saati iple çekmeye başlamıştı. Acı çekmeye bile dünden hazırdı, çünkü bu acının arkasında tüm benliğini saran tatlı bir heyecan geliyordu.

Maurice'in sözleri de aklından hiç çıkmıyordu. «Unut-

ma, Janette, acı çekmeden asla zevke ulaşılmaz... Bunların ikisi birbirini tamamlar... Mutluluğun doruğuna ulaşmak için önce acı çekmek gereklidir...»

Her defasında önce dayakla işe başlanıyordu. Bir keresinde Jerry'nin, «Dokuz düğümlü kamçıyı neden kullanmıyorsun?» diye sorduğunu duymuştu.

Onu Maurice'in yatağına ilk kez götürdükleri geceydi galiba... Janette'i kollarından karyolaya bağlamışlardı. Maurice, «Önce sen işini gör,» demişti. «Kızı bana hazırla...»

Jerry, Janette'in önünde diz çöküp kıza sahip olmaya çalışmıştı. Janette acı içinde bir çığlık atınca, Jerry de bitkin bir halde geri çekilivermiş ve Maurice'e, «Kadınlarla iş tutamam demiştim sana...» diye yakınmıştı.

Maurice öfkeli bir hareketle Jerry'i kenara iterek sırtındaki ipekli ropdöşambrı çıkarıp yatağa yaklaşmıştı.

Janette gözlerini adamın önünden ayıramadan, «Korkuyorum,» diye dehşet içinde bağırmıştı.

Maurice, «Unutma, Janette, acı çekilmeden zevke ulaşılmaz,» diyerek kızı kendine doğru çekmişti.

Maurice yavaş yavaş vücuduna sahip olmaya çalışırken, Janette gözleri evlerinden uğramış bir halde onu seyrediyordu. Maurice bir an için duraklayıp kızın gözlerinin içine baktı, sonra birden olanca gücüyle ona sarılıverdi.

Janette büyük bir acı duyarak çığlık attı. Maurice hemen eliyle kızın ağzını kapadı, öbür eliyle de kımıldamasına engel oldu. Bir saniye sonra Janette gözlerini açtı, şaşkın şaşkın erkeğe baktı ve sonunda gözlerini aşağı indirdi. Maurice kızın ciğerlerinin havayla dolduğunu hissetmişti. Janette'in gözleri tekrar erkeğe yöneldi, bu kez bakışlarında bir merak ve şaşkınlık ifadesi vardı. Maurice de bir an için kıza hayretle baktı, sonra elini ağzından çekti ve onu karyolanın demirlerine bağlayan ipleri çözdü.

Janette gözlerini yumarak kollarını boynuna dolayıp Maurice'e sımsıkı sarıldı.

Birden Janette'in gözleri açılmıştı. «Yüzümü tokatlasana.»

Maurice kızın yüzüne bir tokat vurdu.

«Bir daha vur...»

Bu kez Maurice'in parmakları kızın yanağında bembeyaz bir iz bırakmıştı. Janette gülümsedi. «Beni gerçekten seviyorsun değil mi, baba?»

Maurice kahkahalarla güldü. «Nihayet bana baba dedin. Sen benim küçük fahişemsin!..»

Janette, «Evet,» diye fısıldadı. «Evet. Sen bunu başından beri biliyordun... Hep böyle olmak istemiştim.»

Janette bundan sonra küçük odadaki karyolaya bir daha yatmadı. Maurice'in büyük karyolasını onunla paylaştı. Bir sabah uyandığında, odaya dolan güneş ışınları gözlerini kamaştırdı.

Maurice karyolanın yanında duruyordu. Çoktan giyinmişti. «Annen dün gece hastaneden eve döndü,» dedi. «Jerry seni eve bırakacak.»

«Annemi görmek istemiyorum.»

«O zaman okula dönmek zorunda kalırsın.»

«Burada kalamaz mıyım?»

Maurice başını iki yana salladı. «Hayır. Eğer okula dönmezsen, başına büyük dertler açılabilir.»

«Ama ben senin yanında kalmak istiyorum.»

«Kalamazsın.» Maurice elini cebine sokup bir anahtarlık çıkardı. «Ama senin için bir anahtar yaptırdım. Gelecek ay Paskalya tatili başlayınca, buraya gelebilirsin. Biz evde olmasak da sen anahtarla kapıyı açıp içeri girersin.»

Janette o gün öğleden sonra trene binip okula döndü.

*
* *

Jacques çiçeklerle bezenmiş büyük oturma salonunda bir koltuğa çöktüğü zaman, nisan ayının güneşi de yavaş yavaş pencerelerden çekilmeye başlamıştı. Jacques başını kaldırıp Tanya ile Johann'a baktı, «Öldüm bittim... İyi ki, bitti bu iş..»

Johann başını salladı, «Basın toplantısının, çok iyi geçtiğini sanıyordum.»

Jacques, Tanya'ya döndü. «Toplantıyı burada, senin evinde yapmakla akıllılık ettik. Sanırım herkes bu jestten memnun kaldı. Gazeteciler de konferans yerlerinden, otel salonlarından bıktılar.»

«Acaba Shiki'nin yeni modellerini de beğendiler mi?»

Jacques, «Duyduğum kadarıyla, modellere hepsi bayılmış,» dedi. «Yeni koleksiyonların defilelerle halka sunulacağı günü sabırsızlıkla bekleyecekler. Gazeteciler senin bu işe büyük bir ciddiyetle sarıldığını biliyorlar.»

Tanya, «Shiki gitti mi?» diye sordu.

Jacques, «Evet,» diye cevap verdi. «Konuk gazetecilerin sonuncusu gözden kaybolur kaybolmaz, Shiki de gitti.» Jacques ayağa kalktı. «Ben de aynı şeyi yapsam iyi olacak. Sizler de biraz dinlenirsiniz. Yarın büroda işden başımızı kaşıyacak vaktimiz olmayacak.»

Johann, «Ben de biliyorum,» dedi. «Tebrikler.»

Tanya gülümsedi. «Kutlamak için daha pek erken. Defileler tamamlanıncaya kadar bekleyelim hele...»

Johann, «Ben artık hiç endişe etmiyorum,» dedi. «İşler tıkır tıkır yürüyecek.»

Tanya iki erkeği kapıya kadar geçirdi, onlar da vedalaşırlarken genç kadını yanaklarından öptüler. Tanya kapıyı kapadıktan sonra yukarı çıkmaya hazırlanırken, Henri yanına geldi. Sıkıntılı bir tavırla, «Madam,» dedi.

«Evet, ne var?»

«Matmazel Janette odasında.»

«Janette mi? Kızım burada mı?» Tanya şaşkın bir ta-

vırla, «Neden bana daha önce haber vermedin?» diye sordu.

«Matmazel Janette geldiği zaman basın toplantısı devam ediyordu, madam. Kızınız sizi rahatsız etmememi söyledi.»

Tanya başka tek kelime söylemeden yıldırım gibi merdivenlerden yukarı çıktı. Janette'in odasının kapısı kapalıydı. Yavaşça kapıyı tıklattıktan sonra içeri girdi. Janette pencerenin önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Tanya, «Janette, yavrum!» diye bağırdı.

Genç kız annesinden tarafa döndü. Bakışları donuk ve ifadesizdi. Sıkıntılı bir sesle, «Merhaba, anne,» dedi.

Tanya kızına şaşkın şaşkın baktı. Janette'in yüzü kaşık kadar kalmış, gözlerinin altında mor mor halkalar belirmişti. «Janette,» diye endişeyle bağırdı. «Neyin var senin?»

Janette annesine yaklaşmayı düşünmedi bile. Meydan okuyan gözlerle kadına baktı. «Hamileyim.»

Tanya, «Hayır,» dedi. «Olamaz... Hayır.»

«Evet anne. Oldu bile.»

Tanya kızına yaklaştı. «Vah benim zavallı yavrum.»

Janette annesinin ona sarılmak istediğini anlamazlıktan geldi. «Ben senin zavallı yavrun değilim. Artık o günler geride kaldı.»

«Neden beni aramadın? Hiç değilse telefonlarıma cevap verseydin ya...»

«Bu neyi değiştirirdi ki?» Janette omuzlarını silkti. «Nasıl olsa o çocuğu doğuracaktın.»

«Bir kız kardeşin var, Janette.»

«Kızkardeşimin de bir kardeşi olacak.»

Tanya kızının yüzüne bakakaldı. «Anlamadım.»

«Aptallaşma, anne. Seni hamile bırakan erkekti benimle ilişki kuran...»

«Olanaksız bu...»

«Öyle mi dersin, anne? Senin klinikte yattığın hafta,

Maurice okula geldi, seni ziyaret etmem için beni Paris'e getirdi. Fakat beni kliniğe götürmedi. Bir hafta onun evinde kaldım. Sen klinikten eve döndüğün gün de ben okulun yolunu tuttum.»

«Maurice ha?» Tanya kulaklarına inanamamıştı. «Onun bile böyle bir şey yapabileceğini düşünemiyorum.»

Janette küçük çantasından anahtarlığı çıkarıp annesinin yanında duran masaya fırlattı. «Paskalya tatilinde rahatça eve gireyim diye bana özel anahtar verdi.»

Tanya önce anahtarlara, sonra kızına baktı. Göz pınarları yaşlarla dolmuştu. «Neden seninle konuşmama izin vermedin? Neden? Sana her şeyi anlatacaktım. Maurice, Lauren'in babası değil. Evlendiğimiz günden beri o adamı yanıma yaklaştırmadım.»

Janette, «Yalan söylüyorsun, anne,» dedi.

«Hayır, yalan söylemiyorum. Kız kardeşini görür görmez, gerçeği anlayacaksın. Sarışın, mavi gözlü... Maurice neden beni zina suçuyla mahkemeye verip boşanmak istedi sanıyorsun? Onun ailesinde şimdiye dek sarı saçlı, mavi gözlü bir çocuk görülmemiş de ondan.»

Janette şaşkın şaşkın annesine baktı. «Bunu bilmiyordum, anne. Hiç kimse bana bir şey anlatmadı.»

Tanya derin bir soluk aldı. Sanki içi taş kesilmişti. «Artık önemi yok. Olan olmuş bir kez... Şimdi gelecek için plan yapmamız gerekiyor. Yarın ilk işimiz Doktor Pierre'i ziyaret etmek olacak.»

Birdenbire Janette'in gözleri yaşlarla doldu. «Ah, anne, ne kadar üzgünüm bir bilsen...»

Ana kız kucaklaştılar, gözlerinden boşanan yaşlar birbirlerinin yanaklarını ıslattı. Uzunca bir süre, dışarda hava iyice kararıncaya kadar sarmaş dolaş durdular.

İki gün sonra Tanya, Doktor Pierre'in küçük bürosunda, onun ameliyathaneden dönmesini bekliyordu. Doktor

içeri girerken, Tanya da ayağa kalktı. «Kızım nasıl, Doktor Pierre?»

«İyileşecek,» dedi doktor. «Her şey halledildi. Janette şimdi dinleniyor.»

«Tanrıya şükürler olsun.»

Doktor Pierre ciddi bir tavırla konuştu. «Evet, Tanrıya şükürler olsun... Eğer çocuğu doğurmaya kalkışsaydı ölürdü.»

Tanya doktorun yüzüne bakakaldı.

Dr. Pierre başını salladı. «Kızının ne tür bir hayvanla ilişki kurduğunu bilemiyorum ama zavallının içi paramparça olmuş. Herif kıza kütükle falan saldırmış olmalı. Rahim ve kanallardan başka yumurtalıkları da parçalanmıştı. Gözlerime inanamadım.» Doktor, Tanya'nın gözlerinin içine baktı. «Onu elimden geldiği kadar onarmaya çalıştım. Hiç değilse bu felaket onun başına yeni sorunlar açmayacak.» Doktor kısa bir duraklamadan sonra derin bir soluk aldı.

Tanya endişe içinde, «Doktor, benden bir şey gizlemeye çalıştığın belli,» dedi.

Doktor bir saniye kadar düşündükten sonra, «Janette bundan sonra çocuk doğuramayacak,» diye açıkladı. «Kadınlık organlarının hepsini almak zorunda kaldım.»

Aradan tam on gün geçmiş, Janette bir gün önce okula dönmüştü. Tanya küçük arabasını Saint Louis Adasındaki apartmanın önünde parkettiğinde gecenin sabah ikisiydi. Arabanın kapılarını kilitledi, anahtarlığı çantasına attı ve apartmanın anahtarlarını eline aldı. Durup binaya şöyle bir baktı. Pencerelerin hiçbirinden ışık sızmıyordu. Ağır ağır dış kapıya doğru yürüdü.

Dış kapıyı açan büyük anahtardı, kilitte kolayca dön-

dü. Tanya karanlık koridora yavaşça süzüldü. Koridorun ışıklarını yakmak için eli elektrik düğmesine uzanır uzanmaz kendini toparladı. Gözleri karanlığa alışıncaya kadar bekledi, sonra asansörün kapısına yürüdü.

Eski asansörün gıcırtısı Tanya'yı öylesine etkilemişti ki, bu gürültünün tüm Paris halkını ayağa kaldırmaya yeteceğini sandı bir an. Asansör duruncaya kadar da heyecandan soluğunu tuttu. Her katta iki daire vardı. Tanya bir saniye kadar çevresine bakındıktan sonra bir kibrit yaktı. İşte Maurice'in dairesini bulmuştu. Kapıda «Beauville Markisi» yazılı bir pirinç levha vardı.

Tanya gözlerini kapayıp şöyle bir düşündü. Acaba bir şey unutmuş muydu? Vasiyetini imzalayıp yürürlüğe koydurmuştu. Altınları muhafaza ettiği kasayla ilgili olarak da İsviçre'deki bankaya gerekli talimatı verdirmişti. Eğer Tanya'nın başına bir şey gelirse, Johann her şeyle ilgilenecekti. Çocuklar korunacaklardı.

Tanya ilk anahtarı kilide sokup yavaşça çevirdi. Hafif bir şıkırtı oldu. Güzel. Şimdi sıra ikinci anahtara gelmişti. Onu da yavaşça kilitte döndürünce kapı ağır ağır açıldı.

Tanya daireye girdikten sonra biraz durup etrafı dinledi. Evin içinde çıt yoktu. Yavaşça kapıyı kapadı. Şimdi evin içinde ne tarafa gitmesi gerektiğini kararlaştırmaya gelmişti sıra.

Janette'in ona anlattıklarını anımsamaya çalıştı. Tam karşıdaki, oturma odası olsa gerekti. Sağdaki kapı servis girişine ve mutfağa açılıyordu. Oturma odasının yanındaki de herhalde yemek salonuydu. Maurice'in yatak odasına, yemek salonunun öbür ucundaki küçük kapıdan geçiliyordu.

Tanya karanlıkta bir şeye çarpmamak için büyük bir dikkatle ve ağır ağır ilerledi. İşte sonunda yatak odasının kapısına gelmişti. Çantasını tekrar açıp usturayı çıkardı. Bu işi Wolfgang'ın usturasıyla yaparsa, hak yerini bulmuş

olacaktı. Wolfgang'ı Ruslar'a ihbar edenin Maurice olduğundan zerre kadar kuşkusu yoktu.

Tanya usturanın keskin tarafını dışa dönük tutarak kapıyı açtı. Halının üzerinde ağır ağır yürüdü. Karyolaya yaklaştı. Yorganın altındaki karaltıyı görmedi de hissetti. Derin uykuya dalmış görünen karaltının solukları duyuluyordu. Tanya, «Maurice,» diye alçak bir sesle mırıldandı.

Erkek yatağın içinde döndü, doğrulmaya çalıştı. İşte o zaman Tanya usturayı adamın vücuduna sapladı. Adam acı bir feryat kopardı. Eliyle karyolanın yanındaki masadan bir şey almaya çalıştı. Tanya artık usturayı rasgele indiriyordu erkeğin gövdesine. Adamın elinde madeni bir cismin parıldadığını da gördü, ama hırsını yenemeyip usturayı saplamaya devam etti.

Birden korkunç bir gümbürtü oldu, masmavi bir alev Tanya'nın gözlerini kamaştırdı ve aynı anda sanki göğsüne kocaman bir balta inmiş gibi sendeledi. Fakat usturayı hâlâ elinden bırakmamıştı. Sonunda adam yatağa serilip öylece kaldı.

Tanya soluk soluğaydı. Elini erkeğin vücuduna değdirdi. Parmakları bir kan gölüne batmıştı. Hemen elini geri çekti. Ustura da yere düşmüştü. Göğsüne saplanan sancı giderek şiddetleniyordu. Bir elini göğsüne bastırınca, elbisesinden yayılan ılık kan parmaklarını ıslattı. İşte o zaman yaralanmış olduğunu anladı.

Tanya ağır ağır yürüyerek apartmandan çıkmaya hazırlandı. Fakat her adım atışında göğsündeki sancı biraz daha şiddetleniyordu. Apartmanın kapısına varması, ona bir yüzyıl kadar uzun geldi. Artık sancı bütün vücuduna yayılıyordu ve gözleri kararmaya, başı dönmeye başlamıştı. Sanki parmaklarının arasından akan kanla birlikte bilincini de yitirir gibiydi.

Kapıya vardı. Birdenbire dışardaki holün ışığı yandı ve kapı Tanya'nın önünde ardına kadar açıldı. Adam gör-

düğü manzara karşısında beyninden vurulmuşa dönmüş, şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmış, öylece duruyordu. Arkasından gelen ışık Tanya'nın yüzünü aydınlatıyordu.

Tanya da adama dehşet içinde baktı. «Yoo, hayır, Maurice!» diye avaz avaz bağırdı. «Sen öldün... Az önce öldürdüm seni...» Sonra Tanya bir daha ayılmamak üzere kendini kaybederken yere yığıldı kaldı...

İKİNCİ BÖLÜM

JANETTE

4

Shiki tuvalin karşısına geçmiş, deseni eleştirici gözlerle inceliyordu. Arkasında kapının kapandığını ve ona yaklaşan kızın ayak seslerini duydu. Başını çevirmeden, «Hemen soyun,» dedi. «Çıplak kalınca bana haber ver.»

Biraz sonra kızın sesini duydu. «İşte hazırım.»

Shiki tuvaldeki eskizi elindeki kara kalemle düzeltmeye dalmıştı. Bir iki küçük bir düzeltme yaptıktan sonra arkasına döndü. «Aman Tanrım...» Ağzı bir karış açık kalmıştı.

Janette adamın şaşkın haline güldü.

«Kim olduğunu neden açıklamadın?»

«Kadınlarla ilgilenmeye başlayacaksan, ilk kez benimle ilgilenmeni istedim.»

Shiki yanında duran koltuğun üzerine atılmış sabahlığa uzandı. Sıkıntılı bir sesle, «Giy şunu,» dedi.

Janette sabahlığı almadı. «Hadi, Shiki, bırak numarayı. İşe popomu öpmekle başla. Hem hiç belli olmaz, belki de hoşlanırsın.»

Shiki, «Kes bu saçmalığı,» dedi sinirli sinirli. «Çalışıyorum.»

«Kimseye söylemem.»

«Yeni bir modelin denemesini yapmak için bana bir manken göndermelerini istemiştim. Gelenin o manken olduğunu sandım.»

«Modeli benim üzerimde de deneyebilirsin.»

Shiki başını iki yana salladı. «Olmaz.»

«Neden olmazmış?»

Shiki genç kızı alıcı gözüyle inceledi. «Fazla dişisin. Göğüslerin çok iri, kalçaların da... Manken olacak tipte değilsin, hepsi bu.»

Peki benim tipim nedir?»

«Annen gibisin. İri ve güçlü. Tam köylü tipi... Sadece hayvansal duygular ve seks... Sokağa çıkıp yürümeye başlayınca, kadınların hepsi de senden nefret edecektir. Sırtına ne giyersen giy, o kadınlar senin giydiklerini satın almak istemeyeceklerdir. Her kadın senin gibi olmayı düşler, bu nedenle de seni kıskanacaklardır.»

«Bu iltifatı pek de beğendiğimi söyleyemem.» Janette blucinini alıp bacaklarına geçirdi. Sonra da erkek terzisinin elinden çıkma bol gömleği giydi, gömleğin eteklerini beline sıkıca bağladı.

Shiki, «Senin burada ne işin var?» diye sordu.

«Johann ile randevulaşmıştık. Fakat onun toplantıda olduğunu öğrenince, vakit öldürmek için sana uğramayı düşündüm.»

«Seni görmek her zaman hoşuma gidiyor.»

Janette gülümsedi. «Manken tipinde olmasam bile mi?»

«Evet, öyle olmasan bile...»

«Belki de mankenlerini değiştirsen daha iyi olacak. Çevrede senin mankenlerinden çok, bana benzeyen kız var.»

«Sana benzeyen kızların çoğu bizim hazırladığımız giysileri kullanamaz.»

«Belki de işlerin bu kadar kötü gitmesinin de nedeni bu. Çok küçük bir pazarı elde etmeye çalışan bir sürü mo-

daevi var.»

Shiki hemen kendini savunmaya çalıştı. «Bizim işimiz gayet iyi.»

Janette, «Ondan kuşkum yok,» diye atıldı. «Sadece yüksek sesle düşünüyordum...»

Shiki'nin masasındaki telefon çalmaya başlamıştı. Shiki hemen telefonu açtı, sonra Janette'e baktı. «Johann'ın toplantısı bitmiş, şimdi onunla görüşebilirsin.»

«Teşekkürler.» Janette adama eliyle bir öpücük yollayıp odadan çıktı.

Shiki bir an kapalı kapıya dalgın dalgın baktıktan sonra kapıyı içerden kilitledi ve masasının başına döndü. Bir süre masada oturdu, sonra kutudan bir esrarlı sigara çıkarıp yaktı. Koltuğuna yaslanarak burun deliklerinden çıkan dumanları seyre koyuldu.

Anasının kızı... Anasına bak, kızını al, Tıpkı annesi, tıpkı annesi... Ama kızı daha başka...

Janette, «Üniversitede iki yıl kafa patlatmak bana yetti,» dedi. «Artık oraya dönmeyeceğim.»

Johann'ın yüzünden düşüncelerini okumak olanaksızdı. Masasının başından genç kıza dalgın dalgın baktı. Bir bakıma bu habere pek de şaşmamıştı. Janette artık on dokuz yaşındaydı ve hiç de çocuk sayılamazdı. Aslında her geçen gün Johann'a, annesini biraz daha fazla anımsatıyordu. Johann, Tanya'yla ilk kez karşılaştığında, o da aşağı yukarı bu yaşlardaydı. Kızıla çalan kestane rengi saçları, tıpkı Janette'inkiler gibi yüzünün bir bölümünü örtüp omuzlarına yayılmıştı. Johann, «Peki, okumak yerine ne yapmak istiyorsun,» diye sordu.

«Artık işlerle ilgilenmenin zamanı geldi, sanıyorum. Eh, öyle ya, şunun şurasında iki yıl kaldı. Ondan sonra

işlerin başına geçip her şeyden sorumlu olacağım. Bence artık bir şeyler öğrenmeye başlasam iyi olacak. Sen ne dersin?»

Janette de tıpkı annesi gibiydi. Johann başını öne doğru salladı. «Seninle aynı fikirdeyim. Şimdi asıl önemli olan şu : İşi öğrenmeye nereden başlamak istiyorsun?»

«Maurice brüt kazancımızın yüzde altmış beşinden fazlasının Amerika Birleşik Devletleri'nden geldiğini söylüyor. Oysa ben oraya hiç gitmedim.»

«Bu doğru.»

«Maurice önümüzdeki ay Amerika'ya gidecek, beni de yanında götürüp gezdirmeyi önerdi.»

Johann şaşkınlığını belli etmedi. Janette'in Maurice ile konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Temkinli bir tavırla, «Eksik olmasın,» dedi. «Böyle bir gezinin sana ne bakımdan yararlı olacağını düşünüyorsun? Aslına bakarsan, Maurice bizim şirketlerin hiçbiriyle ilgili değil. Onun kendi işleri var.»

«Orası öyle ama Maurice herkesi tanıyor.»

Johann bir iki saniye sustuktan sonra, «Ben böyle bir geziye karşı değilim,» dedi. «Ayrıca sen de seyahate çıkmak için benden izin almak zorunda değilsin. Ama Amerika'ya gitmeden önce hiç değilse bir iki ay büroda çalışman daha doğru olmaz mı? Burada işlerin temel kurallarını öğrendikten sonra Amerika'ya gidersen, bu gezi her bakımdan çok yararlı olur.»

«Ama ben şimdi gitmek istiyorum. Büroda oturur kalırsam, sıkıntıdan aklımı oynatabilirim. Sabahtan akşama kadar büroda kapalı kalmak bana üniversiteyi anımsatıyor. Sınıfta oturmakla büroda oturmak arasında bir fark göremiyorum.»

Johann, «Eninde sonunda görevini yapmak zorunda kalacaksın,» dedi. «Bir işi yönetmek, senin sandığın gibi, öyle eğlenceli bir şey değil.»

«Bunu biliyorum. Ama sen işlerle yeterince ilgileniyorsun. Bense daha çok işin yaratıcı yanı ve pazarlamasıyla ilgilenmeye kararlıyım. Biz Fransa'da işleri hâlâ dededen kalma yöntemlerle yürütüyoruz. Oysa Amerika birçok bakımdan bizi fersah fersah geride bırakmış. Onlardan pek çok şey öğrenebiliriz gibime geliyor.»

«Yine de oraya gitmeden önce bir süre burada çalışmanı salık veririm.»

«Maurice gelecek ayın sonunda gidecek. Bana altı haftalık bir süre kalıyor. Senin için yeterli mi bu süre?»

«Hiç yoktan iyidir tabii. Umarım, senin için de yeterli olur.»

«Ben her şeyi çabuk kavrarım. Altı hafta yeter.» Janette bu sözleri ciddi bir tavırla söylemişti. Hemen ayağa kalktı. «Yarın saat kaçta gelmemi istiyorsun?»

«Tam dokuzda burada ol. Bence senin için en uygun yer, kontrol bölümü.»

Janette gülümsedi. «Yarın sabah saat dokuzda buradayım. Teşekkür ederim, Johann.»

Johann da yerinden kalktı. Garip değil mi, Janette'in büroya gelmek istemesi onu pek sevindirmişti. Tanya'nın ölümünden sonra şirkette bir boşluk, bir eksiklik olmuştu. Belki bundan sonra o boşluk dolar, eksiklik giderilirdi. «Kız kardeşin nasıl?»

Janette, Johann'a baktı. «İyi... Büyüyor... Üniversiteden döndüğümden beri kardeşimi pek göremedim. Dadısı ona kol kanat germiş, kimseyi yanına yaklaştırmıyor.»

Johann, «Kardeşinle biraz ilgilensen çok iyi olur,» dedi. «Kızcağız hiç değilse bir aileye sahip olduğunu düşünür.»

«Ne yazık ki, bende analık duygularından eser yok. Kardeşimin başka çocuklardan bir farkı olduğunu kabul edemiyorum.»

«Bu çok kötü...»

«Evet, öyle. Yoksullar çocuklarını kendi olanaklarıyla yetiştiremeyeceklerini anlayınca, onları zengin ailelere evlatlık verirler. Peki, ya zenginler ne yapar?»

Johann bir süre sustu, sonra, «Sanırım, onlar da bizim yaptığımızı uygularlar,» dedi. «Sevginin, şefkatin yerini dadının alacağını sanırlar...»

«Maurice aramızda bir anlaşmaya varabileceğimizi söylüyor. O zaman Maurice de bizim eve yerleşecek. Böylece kardeşim belki biraz daha normal bir aile düzenine kavuşur. Hem ne de olsa, Maurice yasal olarak kardeşimin babası.»

«Senin de...»

«Evet, orası öyle. Ancak iki yıl sonra reşit olacağım ve Maurice'den kurtulacağım. Lauren'in ise önünde daha uzun yıllar var.»

Johann susuyordu.

«Bizim başımıza bir şey gelirse, yani senin ve benim... Lauren kime kalır?»

«Herhalde Maurice'e kalır. Başka kimse yok.»

«Ne kötü...» Janette biraz düşündükten sonra, «Acaba Maurice neler tasarlıyor?» dedi. «Birdenbire hepimize karşı iyilik perisi kesilmesinin nedenini merak ediyorum.»

«İnan, hiçbir fikrim yok.»

«Ona güvenmiyorum. Zaten başından beri güvenmemiştim.»

«Zamanla her şeyi öğreniriz. Ama gerçekler ortaya çıkıncaya kadar da çok dikkatli ol. Sakın herhangi bir kâğıdı imzalayayım deme.»

Janette güldü. «Merak etme. O kadarına aklım eriyor.» Kapıya doğru yürürken birden durup başını geriye çevirdi. «Johann, sen çok hoş bir adamsın, neden şimdiye kadar hiş evlenmedin?»

Johann genç kızın sorusuna yanıt vermeden, dalgın dalgın yüzüne baktı.

Janette birden anlamıştı. «Annem... Sen ona aşıktın, değil mi?»

Johann yine sesini çıkarmadı.

«Annem öldü. O iş artık kapandı. Kendine iyi bir kadın bulup evlenmeye bak. O zaman Lauren'e de mutlu bir yuva sağlayabilirsin.»

Johann birdenbire gülümsedi. «Sana bir sürprizim olacak...»

Janette büyük bir içtenlikle Johann'ın yanına koştu, boynuna sarılıp yanaklarından öptü. «Bu benim için gerçekten çok güzel bir sürpriz olur.» Sonra tekrar kapıya yürüdü, durup elini havada sallayarak, «Yarın sabah görüşmek üzere,» dedi. «Tam dokuzda buradayım.»

Johann masasının başına döndü. Sıkıntılı bir tavırla koltuğuna çöktü. Biraz sonra telefona uzanıp bir numarayı çevirdi. Telefona bir kadın sesi cevap verdi. Johann Almanca «Heidi, sen misin? Yemek için saat sekiz iyi mi? Ben gelir seni alırım,» dedi.

*
* *

Jacques buzlu içki bardağını genç kızın önündeki kokteyl masasına bırakırken, «Bu adam fazla tutucu,» dedi. Sonra Janette'in yanına oturdu, cebinden küçük şişeyi çıkardı. Jacques büyük bir ustalıkla küçük şişedeki beyaz tozu masaya serperken, Janette de içkisini yudumlayarak erkeği seyre koyulmuştu. Jacques yine büyük bir ustalıkla yüz franklık bir banknotu huni gibi kıvırıp bunun yardımıyle masa üzerinde duran kokaini burun deliklerine çekti. «Çok iyi cins bu,» dedi. «Bir arkadaşım Amerika'dan getirdi.»

Janette de hemen erkeği taklit etti. Kokain beyninde patlarken, nabız atışlarının hızlandığını hissetti. «Hımm, gerçekten çok etkiliymiş...»

Jacques içki kadehini eline alıp dudaklarına götürdü.

«Paris'te satılan süprüntülere benzemiyor. Şerefe...»

«Şerefe...»

İçkilerini yudumladılar.

Jacques, «Annen buradayken her şey çok başkaydı,» dedi. «Onun yeni buluşları olurdu, herkes büyük bir heyecan içinde, hevesle çalışırdı. O zamanlar gerçekten bir şeyler yaptığımıza inanıyorduk. Artık bunların hepsi bitti. Johann'ın tek istediği, şirketi bugünkü düzeyinde tutabilmek. Çalışma alanını genişletmek için sermaye gerekli. Johann da tehlikeyi göze alamıyor.»

Janette, «Ama her şeye rağmen para kazanıyoruz, değil mi?» diye sordu.

«Tabii kazanıyoruz. Fakat çok daha fazlasını kazanmamız gerekir. Öbür şirketlerin yanında biz yerimizde sayıyoruz.» Jacques genç kıza baktı. «Burada çalışmaya gerçekten niyetli misin?»

Janette evet anlamına başını salladı.

Jacques gülümsedi. «O halde şirket henüz fırsatları kaçırmış sayılmaz. Bizim için bir umut var demektir. Sen burada olunca, Johann da belki biraz silkinip atılım yapmaya yanaşır.»

Janette anlamlı anlamlı erkeğe baktı. «Buraya iş konuşmak için gelmedim.»

Jacques kızın gömleğinin önünü kapatan düğümü çekti. Gömleğin önü birden açılıverince, Janette'in iri göğüsleri ortaya çıktı. Eğilip dudaklarını kızın göğsüne yaklaştırırken, «Tanrım,» diye mırıldandı.

Janette erkeğin başını yukarı kaldırdı. «Shiki göğüslerimin fazla büyük olduğunu söylüyor.»

«O ne anlarmış...» Jacques başını Janette'in göğsüne gömmüştü. Bir eliyle de göğüs uçlarını hafif hafif okşuyordu. «Çok güzel...»

«Shiki'ye orayı öpmesini söyledim ama dediğimi yapmadı.»

«Bana böyle bir şeyi söylemene gerek yok. Yeter ki şu pis pantolonunu çıkar...»

Janette ayağa kalktı. Fermuarını açıp pantolonu çıkardı. «Shiki diyor ki, oram da çok büyükmüş...» Janette adama arkasını dönmüş ve hafifçe öne eğilmişti.

Jacques susuyordu.

«Popoma vursana.»

Jacques şakacıktan kızın poposuna vurdu.

«Daha hızlı vur. Sanki gerçekten beni dövmek istiyormuş gibi...»

«Canını acıtmak istemiyorum ki.»

«Canımı acıtmazsın, korkma. Sana ne söylüyorsam onu yap. Olanca gücünle vur.»

Jacques kızın poposuna bir tokat indirdi. Parmaklarının izi kalmıştı kızın kaba etinde. Duraladı.

Janette hırsla, «Hadi, daha vur,» dedi. «Durma...»

Jacques'ın eli hızlı hızlı inip kalkmaya başladı. Janette'in kaba etleri dayaktan kızarmaya başlamıştı. Birden kızın inleye inleye kıpırdanmaya başladığını farketti. Janette kendi kendine doyuma ulaşmaya çalışıyordu. Jacques da heyecanlanmıştı. Birden tepesi attı. Bu hınzır cadı rahatlamak için Jacques'ı kullanıyordu. Bu kez kızı gerçekten dövmeye başladı.

Janette, «Ben geliyorum,» diye bağırdı. «Engel olamayacağımmmm...»

Jacques öfkeyle kızı tutup kendine doğru çevirdi. Janette'in yüzünde garip bir ifade vardı. Jacques'ın orada olduğunu da bilmiyormuş gibiydi. Jacques hiç düşünmeden, Janette'in yanağına bir tokat aşketti. «Ya ben ne olacağım, hınzır karı?»

Janette şaşkın şaşkın erkeğe baktı. Birden sesi soluğu kesilmişti. Sonra erkeğin önüne diz çöktü.

Biraz sonra Jacques içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Doyuma ulaşmak Jacques'in dermanını kesmişti. Fa-

kat Janette onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Erkek bu azaba daha fazla dayanamayacağını anlayıncaya kadar Janette onu bırakmadı. Sonunda Jacques kızı saçlarından tutup geri itmek zorunda kaldı.

Janette'in saçları ve yanakları ıslaktı. Jacques bir süre şaşkın şaşkın Janette'e baktı. «Sen çılgının tekisin...»

Janette'in bakışları birden donuklaştı. «Ben annem gibi değilim. Sakın bir daha bu sözü ağzına alayım deme.»

Janette ayağa kalkmak istedi. Fakat Jacques onu omuzlarından itip olduğu yerde kalmaya zorladı. «Sana o biçim çılgınsın demek istemedim... Seninkisi bambaşka... Harika.»

Jacques, Janette'in yavaş yavaş yatışmaya başladığını hissetti. «Annemle de seviştin değil mi?»

Jacques başını öne doğru salladı.

«İyi miydi bari?»

Jacques kıza baktı. «Evet. Ama senin gibi değildi. Sen tek kelimeyle harikasın.»

Janette, «Annem aslında çılgın falan değildi,» dedi. «Sadece sinir sistemi allak bullak olmuştu. Çok fazla çalışıyordu, kafası binbir sorunla meşguldü.»

«Biliyorum.»

Janette ayağa kalktı. «Hay allah, sırılsıklam olmuşum. Bin kez mi doyuma ulaştım ne...» Parmaklarını vücudunda gezdirerek sözümona kurulamaya çalıştı. Sonra parmaklarını erkeğe uzattı. «Beni tatmak istemez misin?»

Jacques ağır ağır kızın parmaklarını emdi.

«Nasıl iyi mi?»

«Hımın, bal gibisin.»

«Anneminki kadar güzel mi?»

«Daha güzel.»

Janette kahkahayla güldü, sonra erkeğin yüzünü kendine doğru çekti. «Öyleyse, ye beni.»

*
**

Johann arabayı kadının oturduğu apartmanın önüne parketti. Bir iki saniye motoru stop ettirmeden bekledi, sonra arabanın öbür yanına uzanıp kapıyı açmaya çalıştı.

«Daha erken. Yukarı gelip bir şey içmez misin?» diye sordu genç kadın.

Kadın yine Almanca konuşmaya başlamıştı. Johann böyle zamanlarda yaptığı gibi hafifçe gülümsedi. Kadının hafif Amerikan şivesiyle Almanca konuşması pek hoş oluyordu. Amerikan şivesi Almancaya tatlı bir melodi katıyordu ki, aslında dilin en büyük eksiği buydu. Johann kadına İngilizce karşılık verdi. «Teşekkür ederim.» Sonra kontağı kapadı.

İki kişinin zor sığdığı küçük asansör onları üçüncü kata çıkarırken, Johann kadından yayılan esans kokusunu içine çekti, aynı zamanda kadının vücudunun ılık teması da Johann'ı büyülemişti. Asansör durunca, Johann da biraz rahatladı. Sonra kadının ardından dairenin kapısına yürüdü. Anahtarı çantasından çıkarıp kapıyı açıncaya kadar bekledi.

Burası Fransızların 'stüdyo' adını verdikleri türden küçücük bir daireydi. Gündüzleri kanepeye dönüştürülen bir yatağın bulunduğu orta boy bir salon, küçük bir mutfak ve banyodan oluşmaktaydı. Salonun bir köşesinde bir gece lambası yanıyordu. Her şey bir yana, bu lamba kadının Amerikalı olduğunu kanıtlamaya yeterdi. Hiçbir Fransız ya da bir Avrupalı evde yokken bir lambayı açık bırakmayı düşünmezdi.

Genç kadın Johann'a oracıktaki koltuğa oturmasını işaret etti. «Evde viski, cin, votka ve konyak var...»

«Ben konyak içerim.»

Kadın mutfağın kapılarını açıp bulaşıklığın üzerindeki küçük dolaptan bir içki şişesiyle iki kadeh çıkarıp kadehleri altın sarısı içkiyle doldurduktan sonra erkeğin yanına döndü. Johann kadının elindeki kadehlerden birini aldı.

«Teşekkür ederim.»

Kadın gülümsedi. «Bir hanımın evine gittiğin zamanlar hep böyle resmi mi davranırsın?» Artık İngilizce konuşuyordu.

«Alışkanlık,» dedi Johann. Kadehini kaldırdı. «Sağlığına...»

Kadehlerini tokuşturup içkilerini yudumlamaya başladılar. Kadın kanepeye geçip oturduktan sonra, «Yemek çok güzel geçti,» dedi. «Gerçekten çok hoşuma gitti.»

«Pek bir şey yemedin ki.»

«Perhizime dikkat etmek zorundayım.»

«Neden? Ben hiçbir fazlalık görmedim sende.»

Kadın güldü. «İşte bu yüzden yiyeceklerime dikkat etmek zorundayım ya. Ne yesem kilo alıyorum.»

Johann, «Neyse, yine de yemekten hoşlanmış olmana sevindim,» dedi.

«Gerçekten çok güzeldi...» Kadın sus pus olmuştu. Düşünceli görünüyordu.

Johann konyağından bir yudum daha aldı. «İçkimi bitirip gitsem iyi olacak... Yarın sabah erkenden büroda olmam gerekiyor.»

Kadın, «Bak, Johann,» dedi. «Gelecek hafta Amerika'ya döneceğim.»

Johann ağır ağır başını salladı. «Ben de öyle tahmin etmiştim. Buraya bir daha ne zaman geleceksin?»

Kadın Johann'ın gözlerinin içine baktı. «Geri döneceğimi hiç sanmıyorum. Hiç değilse, uzun bir süre...»

Johann yüreğine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. «Buna üzüldüm. Heidi. Oysa senin ziyaretlerini sabırsızlıkla bekliyordum.»

«Ben de... Ama sırf seni özlediğim için.»

Johann susmuş, kadehi elinde evirip çevirmeye başlamıştı.

«İki yıldan beri üç ayda bir Paris'e geliyorum, Johann.

Her gelişimde de seninle buluşuyoruz. Öğle, akşam yemekleri... Artık kaç kez buluştuğumuzu bilemiyorum. Benim hakkımda neler düşündüğünü, neler hissettiğini biliyorum, ancak hiçbir zaman ağzını açıp tek kelime söylemiyorsun. Asla... Neden, Johann? Bunu bir türlü anlayamıyorum.»

Johann derin bir soluk aldı. Heidi'nin üzgün görünen mavi gözlerine dikkatle baktıktan sonra, «Kırk altı yaşındayım, Heidi. Senden on yedi yaş büyüğüm,» dedi.

Heidi hemen atıldı. «On altı yaş büyüksün. Gelecek ay otuzuma basıyorum.»

«Ben ciddi bir adamım, çevremde herkes bana saygı duyar. Seninle gönül eğlendirmeyi göze alacak, hovarda tipli biri değilim. Senden öyle hoşlanıyorum ki, böyle bir kötülüğü asla yapamam.»

«Ben çocuk değilim, Johann. Yaşını başını almış bir kadınım. Üstelik boşanmış bir kadınım... Benim de duygularım olabileceğini hiç aklına getirmiyor musun? Benim de kendime göre bazı isteklerim olamaz mı?» Heidi başını iki yana salladı. «Oysa sen ağzını açıp da tek kelime bile söylemedin. Şimdi bile nedenini açıklamıyorsun.»

«Benim sorumluluklarım var, hem de çok ağır sorumluluklar bunlar...»

«Biliyorum. Janette ile Lauren. Her fırsatta bana onlardan sözettin. İyi hoş da, bu sorumluluklar senin özel bir yaşamın olamayacağı anlamına mı geliyor? Ya da bir aile kurmana engel mi oluyor sorumlulukların?»

«Çocukların benden başka kimseleri yok. Bir söz verdim. Önce von Brenner'e... Sonra da Tanya'ya.. Verdiğim sözden dönemem.»

«Sana verdiğin sözden dön demiyorum ki... Sadece senin de kendine göre özel bir yaşamın olması gerektiğini hatırlatıyorum, o kadar.»

«Heidi...»

Kadın erkeğin sesindeki acı dolu ifadeyi hemen sezmiş-

ti, yerinden kalkıp Johann'ın önünde diz çöktü. Başını kaldırıp erkeğin yüzüne baktı. «Seni seviyorum, Johann. Sen de beni seviyor musun?»

«Evet.» Sözcükler Johann'ın dudakları arasından birbiri arkasından dökülmeye başlamıştı. «Evet, evet, seni seviyorum.»

«Öyleyse ne duruyorsun? Öpsene beni.» Heidi heyecan içinde bağırdı. «İki yıldır bir kez bile öpmedin beni. Tanrı aşkına, daha ne duruyorsun?»

Kadının kolları Johann'ın boynuna dolanırken o da eğildi, dudakları Heidi'nin yumuşacık dudaklarını buldu, gözlerinden boşanan yaşların tuzlu ıslaklığıyla dudakları nemlendi.

*
* *

Janette arabayı parkederek bir yer buldu, kontağı kapadıktan sonra arabadan dışarı fırlayıp kapıları kilitledi. Memnun memnun gülümsedi. İşte mini arabanın iyiliği de burada belli oluyordu. Böyle küçük arabayı parkedecek yer bulmak son derece kolaydı.

Saat gecenin on birini geçmişti, fakat La Coupole'de daha günün yarısı bile olmamıştı. Tiyatrolar yeni yeni boşalmaya başlamıştı, lokanta tıklım tıklım doluydu. Janette bu kalabalığın arasından güçlükle kendine yol açıp lokantanın arka tarafına geçti. Kuytu bir köşede ona ve arkadaşlarına ayrılan masaya yaklaştı. Akşamın yedisinden sabahın ikisine kadar bu masa boş kalmıyordu. Gruptaki delikanlı ve genç kızlar masayı boş bırakmamak konusunda anlaşmışlardı. Masada tek kişi de kalsa, bir başka arkadaş gelinceye kadar o kişi masada oturmak zorundaydı. Masa bir dakika boş kalırsa, başkasına verilebilirdi, tabii o zaman onlar da diğerleri gibi ayakta dikilip bir masanın boşalmasını beklemek zorunda kalırlardı.

Masada Marie Therese ile Françoise oturuyordu, önle-

rinde de Coca - Cola şişeleri vardı. Karşılarında oturan Jean'a bakıyorlardı. Delikanlı başını kollarının arasına alıp masaya dayanmıştı. Janette eğilip iki kızı da yanaklarından öperken, «Jean'ın nesi var?» diye sordu.

Françoise tiksinti dolu bir sesle, «Kafayı bulmuş,» dedi. «Faslılardan biri ona bir parça siyah haşhaş vermiş. Ben de iki çimdik aldım ve uçurtma gibi oldum, ama Jean malın hepsini kullanmak istedi. Onun bu masaya kadar nasıl geldiğine bile şaşıyorum.»

Janette, Jean'ın yanına otururken, «Kafasız herif,» dedi.

Garson sanki ışınlanmış gibi yanlarında bitivermişti. «Bon soir, Janette.» Garson gülümsedi. «Bu akşam ne getireyim sana?»

«Bon soir, Sami.» Janette de adama gülümsedi. «Bu akşam karnım zil çalıyor. Hamburger, patates kızartması ve bira istiyorum.»

«Hemen getireyim.» Sami geldiği gibi yine birden ortadan kayboluverdi.

Janette lokantaya göz gezdirdi. «Tanıdık kimse var mı?»

Marie Therese omuzlarını silkti. «Kimse yok.» Sonra dikkatli dikkatli Janette'e baktı. «Sen nerelerdeydin? Gözlerinin bakışını pek beğenmedim...»

Janette güldü. «Buranın ışıklandırma sisteminin oyunu bu. Gözlerimi hemen alıştıramıyorum.»

Marie Therese, «Bana böyle adi numaralar yapma,» dedi. «Seni iyi tanırım. Mutlaka bir şeyler almış olmalısın.»

Janette çok güçlü ve enerji dolu olduğunu hissetti. Tekrar güldü. Bluzunun göğüs cebine eliyle vurarak, «Kokain,» dedi alçak bir sesle. «Hepimize yetecek kadar getirdim...»

Sami masaya gelip hamburger tabağıyla birayı Janette'in önüne bıraktı. Janette büyük bir iştahla hamburgerini atıştırmaya başladı. Ağzındaki lokmayı yutmadan, «Aç-

lıktan bayılacaktım,» dedi.

Françoise, «Ben bundan bir şey anlamadım,» diye başını salladı. «Duyduğum kadarıyla, kokain iştah kesermiş.»

Janette tabağındaki patateslerden birkaçını eliyle tutup hardala batırdıktan sonra ağzına attı. «Bana böyle bir şey söyleyen olmadı. Yemeğimi bitirir bitirmez, buradan çıkar benim eve gideriz.»

Françoise, «Jean'ı ne yapacağız?» diye sordu.

«Canı cehenneme... Bırakalım uyusun. Sabahleyin karga tulumba edip dışarı atarlar.»

Françoise, «Yoo, ona bunu yapamam,» dedi. «Sonra benimle bir daha konuşmaz.»

«Bir şey kaybetmiş olmazsın ki... Jean'ın doğru dürüst iki çift laf ettiğini hiç duymadım.»

Françoise kızmaya başlamıştı. «Parmaklarını şaklatır şaklatmaz, koşup sana gelmiyor diye Jean'dan hoşlanmıyorsun.»

Janette şaşkın şaşkın kızın yüzüne baktı. «Budalanın teki olduğu için ondan hoşlanmıyorum. Budala insanlara hiç dayanamam.» Janette tabağında kalan son kırıntıları da temizledikten sonra elini havaya kaldırıp garsonu çağırdı. «Ben bir kahve içip gideceğim. Sizler bir şey içmek ister misiniz?»

Françoise, «Hayır, teşekkür ederim,» dedi. Yan gözle Jean'a baktı. «Endişelenmeye başladım. Sabaha kadar başında oturup bekleyemem ki...»

Sami yine sihirbazlığını gösterdi. Janette parmaklarını peçeteyle sildikten sonra peçeteyi garsona uzattı. «İki duble İtalyan kahvesi ve temiz bir peçete lütfen.»

«Hemen.» Sami genç kızın önündeki kirli tabağı ve bardağı kaldırdı. Birkaç dakika sonra da elinde kahve tepsisiyle geri döndü. Kahveyi Janette'in önüne bıraktıktan sonra soran gözlerle masadakilere baktı.

Janette, Jean'ı işaret etti. «Kahveyi onun için istettim.»

Sami tekrar masadakilere bakıp omuzlarını silkti. Tepsiyi masaya bıraktıktan sonra yürüyüp gitmeye hazırlanırken, Janette onu durdurdu.

«Lütfen hesabı yazıver.»

Sami küçük hesap defterini çıkardı ve kurşun kalemiyle bir şeyler yazarak kâğıdı çekip kopardı, Janette'e uzattı. «Borcunuz otuz sekiz frank.»

Janette adama elli franklık bir banknot verdi. «Üstü sende kalsın.»

Sami gülümseyerek, «Mersi, Janette,» dedi ve hemen ortadan kayboldu.

Janette kahvesini bir kaç yudumda bitirdikten sonra boş fincanı masaya bıraktı.

Françoise, «Jean'a kahveyi nasıl içireceksin?» diye sordu.

«Kolay canım...» Masanın ortasında duran su sürahisini aldı, içindeki suyu Jean'ın başına boca etti.

Jean hemen kendine gelmiş, masada duran kitaplarını toplayıvermişti. Sarhoş ağzıyla, «Tanrım,» diye mırıldandı.

Janette temiz peçeteyi uzattı, sonra kahve fincanını ona doğru itti. «Önce kurulan, sonra da kahveyi iç bakalım, uyuyan güzel.»

Jean peçeteyle yüzünü kuruladı. «Bunu neden yaptın?»

Janette güldü. «Kız arkadaşın gece sabaha kadar burada uyur kalırsın diye endişe ediyordu.» Janette, Françoise'a baktı. «Jean artık uyandı. İstersen, bizimle gelebilirsin.»

Françoise başını salladı. «Ben kalsam daha iyi olacak.»

«Sen bilirsin.» Janette arkasını döndü. «Yürü gidelim, Marie Therese.»

Öyle çabuk dışarı çıktılar ki, masaya yaklaşan delikanlıyı farketmediler bile. Masaya gelip boş sandalyelerden birine çöken delikanlı, «Janette'in nesi var?» diye sordu. «Az kalsın beni yere düşürecekti. Zahmet edip bir merhaba bile demedi.»

Françoise haset dolu bir sesle konuştu. «Marie Therese'i masadan kaldırıp götürmeye can atıyordu. Burada kalacaklar diye ödü koptu.»

Delikanlı, «Şansıma küseyim,» dedi. «Acaba peşlerinden gidersem, onları seyretmeme izin verirler mi? Oynaşmalarını görmeyi öyle istiyorum ki...»

Jean birdenbire uyanıvermişti. «Ben de istiyorum, Michel. Hadi var mısınız, hep birlikte gidelim...»

Françoise kızgın kızgın, «Sen otur oturduğun yerde,» diye söylendi. «Kahveni içmeye bak.»

Janette arabayı park yerinden çıkarırken, Marie Therese yakınan bir sesle, «Gece boyunca nerelerdeydin?» diye sordu. «Tam saat dokuzda orada olacağını söylemiştin.»

Janette arabanın farlarını yaktı, sonra arkasından gelen fren ve korna seslerini umursamadan, anacaddenin trafiğine daldı. Köşeye gelince, kırmızı ışık yanmadan geçip gidebilmek için sinyal lambasını yakmadan arabayı sola çevirdi, üçüncü vitese takıp hızla yol almaya başladı.

Marie Therese, «Uuu, sen iyice kafayı bulmuşsun,» dedi. «İtalyanlar gibi sürüyorsun arabayı.»

Janette karşılık vermedi. Radyonun düğmesini çevirince, Avrupa istasyonundan yayınlanan müzik küçücük arabayı doldurdu.

Marie Therese bir paket sigara çıkardı. İki sigara yakıp birini Janette'e uzattı. «Hâlâ nerede olduğunu söylemedin...»

«Johann'ı görmek için büroya gideceğimi söylemiştim.»

«Büro saat altıda kapanıyor. Oysa sen on bir buçuktan sonra lokantaya gelebildin.»

«Sen polisten de betersin.» Kırmızı trafik lambası yanınca, Janette frene bastı ve başını çevirip arkadaşına baktı. Marie Therese'in yüzünde kırgın bir ifade vardı.

«Şey, aslında bürodan çıkarken, asansörde Jacques Charelle'e rastladım. Bir de baktım onun evinde soluğu alıvermişim.»

Marie Therese afallamıştı. «Bunu nasıl yapabilirsin, Janette? O adam annenin...» Cümlesinin sonunu getiremedi.

«Annemin aşığı mıydı, diye sormak istiyorsun.» Janette güldü. «Tabii öyleydi... Fakat annemin tek aşığı o değildi ki. Başkaları da vardı. Ne çıkar bundan?»

«Sen iyice azıtmışsın. Kokaini Jacques mı verdi?»

«Evet.»

«Nasıl şey bu? Şimdiye dek hiç kokain kullanmadım.»

«Bu geceye kadar ben de kullanmamıştım. Ama çok zevkli... insanı gerçekten bulutların arasına götürüveriyor.»

«Senin hiç kokain kullanmadığını Jacques da biliyor muydu?»

«Tabii bilmiyordu. Bunu açıklamaya da hiç niyetim yoktu. Sanki eskiden beri kokain kullanıyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Önce onun neler yaptığını dikkatle izledim. Sonra aynı şeyleri ben de yaptım. Anladığım kadarıyla, herif sırf beni başından savmak için kokain verdi.» Janette yan gözle Marie Therese'e baktı. Arkadaşının yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. «Şimdi ne oldu, Tanrı aşkına?»

Marie Therese ağlamaklı bir sesle, «Seni hiç anlamıyorum, Janette» dedi. «Ben seni seviyorum ve senden başka kimseyle de sevişemiyorum. Sen de beni sevdiğini söylüyorsun, ama önüne gelenle rahatça sevişebiliyorsun.»

«Bunun aynı şey olmadığını sana kaç kez tekrarlamam gerekiyor bilmem ki,» diye Janette sıkıntılı bir sesle konuştu. «Birini sevmekle biriyle sevişmek ayrı ayrı şeylerdir.»

Marie Therese, «Benim için öyle değil,» diye karşılık verdi.

«Anlamıyorum... Seninle birlikte pek çok kez başkalarıyla seviştik ya.»

«Tam üstüne bastın. O zamanlar seninle beraberdik. Birbirimizin zevkini, coşkusunu paylaşıyorduk. Fakat sırf oynaşmaya doyamadığın ve sevişmenin tadı damağında kaldığı için bana gelmeni hiç de doğru bulmuyorum.»

Janette kızmıştı. «Madem böyle düşünüyorsun, o halde seni evine bırakayım.»

Marie Therese, «Belki böylesi gerçekten daha iyi olur,» diye karşılık verdi.

Janette arabayı Marie Therese'in evinin önünde durduruncaya kadar ikisi de konuşmadılar. Marie Therese birkaç saniye yerinden kıpırdamadı. Sonra Janette'e dönüp, «Seni seviyorum,» dedi. «Ama sen de her defasında beni kırmak, gücendirmek için bir şey icat ediyorsun.»

Janette kıza bakmadı. Gözlerini karşıya dikmişti. «Benim hiç suçum yok. Sen her zaman kendine bir üzüntü kaynağı buluyorsun. Bir daha sefere gerçeği öğrenmeye yüreğin dayanmayacaksa, lütfen soru sorma.»

Marie Therese arabadan indi. Eğilip kapıdan baktı. «Yarına kadar kendimi toparlarım. Üniversitede buluştuğumuz zaman her şey düzelir.»

«Yarın beni üniversitede göremeyeceksin.»

«Neden?»

«Çünkü o baş belası üniversiteden ayrıldım. Yarın sabah büroda çalışmaya başlıyacağım.»

«Yoo, hayır, olamaz, Janette. Seni her gün göremezsem, ben ne yaparım?»

«Buna alışmaya çalış. Günün birinde hepimiz büyüyüp olgunlaşacağız.» Janette uzanıp kapıyı kapadı, sonra Marie Therese'e hiç aldırmadan, gaza basıp oradan uzaklaştı. Zavallı Marie Therese kaldırımda kalakalmıştı.

Janette öfkeli öfkeli, «Budala aşifte,» diye mırıldandı. Bir an için La Coupelle'e dönmeyi düşündü. Oraya gitse

mutlaka birini bulabilirdi. Fakat birden fikrini değiştirdi. Bu gece bir erkeğin katılığından, hoyratlığından yeterince nasibini almıştı. Şimdi ona bir kadının yumuşaklığı ve duyarlığı gerekliydi. Ani bir kararla frene bastı, sonra geri geri gidip Marie Therese'in yanına döndü. Kızcağız kaldırımın kenarında durmuş, ağlıyordu.

Janette arabayı durdurdu, sonra kapıyı açarak, «Özür dilerim,» dedi. «Hadi gir içeri.»

Maurice, «Yılda yüz milyon frank,» dedi. «O namussuz Naziyi buradan defedebilirsek, bize bu kadar para kalacak.»

Jacques şaşkın şaşkın adamın yüzüne baktı. Hâlâ uykusu açılmamıştı. Maurice sabahın ikisinde telefon edip onu uyandırmıştı. Sabahleyin görüşmelerini önermesi de bir işe yaramadı. Maurice apartmanın giriş katından telefon ediyordu çünkü. Jacques, «Bana bir dakika izin ver,» diyerek yataktan zar zor kalktı. «Yüzüme biraz soğuk su çarpayım... Yılda yüz milyon frank kazanmak için öncelikle uykumu açmam gerekir.»

Çıplak ayaklarla banyoya girdi. Işığı yakıp kapıyı kapadı. Ellerini lavabonun kenarlarına dayayıp aynaya baktı. Berbat haldeydi. Ölüden farkı yoktu. O yezit karı durmak nedir bilmemişti ki... Bu kadar kısa bir süre içinde dört kez doyuma ulaşmak bir rekor sayılırdı. Daha önce böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştı. Beşinci denemede de kendini ayakta tutabilmesi büyük başarıydı. Hoş, Jacques'ın doyuma ulaşıp ulaşmaması, Janette'in hiç umurunda olmamıştı ya... Bir erkekle sevişirken onun doyuma ulaşmasının bir anlam taşıdığından da belki haberi yoktu.

Jacques soğuk su musluğunu açarak yüzünü, boynunu güzelce yıkadı. Bunun pek de fazla yararı olmamıştı. Ağır ağır yüzünü kuruladı. Ah o doymak bilmeyen yezit karı...

Büronun asansöründe onunla karşılaştığı zaman, onun aşk delisi bir kadın olduğunu hiç düşünmemişti. Jacques daha anlayışlı ve yumuşak tavırlı olgun kadınlarla sevişmeye alışkındı.

Ama yine de Janette'de annesini anımsatan şehvetli bir hava vardı. Jacques'ın onu evine davet etmesinin de başlıca nedeni buydu zaten. Annesiyle seviştikten sonra kızıyla da denemenin zevkli ve eğlenceli olacağını düşünmüştü. Janette'in de aynı düşünceyi paylaştığınıysa neden sonra anlayabilmişti.

Janette'in arabası binanın önünde duruyordu. Jacques'ı arabaya almış, birlikte onun apartmanına gelmişlerdi. Jacques ona büroda ne yaptığını sorduğu zaman, Janette ertesi sabahtan itibaren orada çalışmaya başlayacağını açıklamıştı. Janette bir yandan büroda yapmayı tasarladığı işleri anlatırken, arabanın vitesini değiştirdikçe, eli erkeğin bacağına değmişti. Jacques kızın elinin temasından huylandığını gizlemek için arabanın koltuğuna iyice büzülmüştü.

Janette de hemen durumun farkına varmıştı. Gülerek, «Eğer dışarı çıkarırsan, iki vitesi birden idare ederim,» dedi.

Jacques gülümsedi. «Boşuna zahmet etme, apartmanın önüne geldik bile.»

Asansörle yukarı çıkarlarken, Janette adama baktı. «Annem senden hoşlanırdı... Senden sık sık sözettiğini anımsıyorum.»

«Ben de annenden hoşlanırdım.»

Asansörün kapıları açılırken, Janette de evet anlamına başını salladı, sonra hiç konuşmadan erkeğin ardı sıra dairenin kapısına yürüdü.

Jacques aynaya baktı. Hâlâ pek düzelememişti. Bereket kokain imdada yetişmişti. Önceleri pek kullanmak is-

tememişti. Fransızlar zamanın tam yirmi yıl gerisindeydiler. Uyuşturucu madde denildi mi, korkudan akılları başlarından gidiyordu. Fakat kızın daha önce de uyuşturucu kullandığı belliydi.

Şimdi birazcık kokain alırsa, bundan ona bir zarar gelmezdi, tersine belki de kafasını toplamasına yardımcı olur. Maurice'in neden sözettiğini daha kolay anlardı. Neyse ki, ecza dolabında kokain bulundurmayı âdet edinmişti. Yoksa salona gidip de Maurice'in gözü önünde çekmesi yakışık almazdı. Maurice kelimenin tam anlamıyla katıksız bir Fransızdı çünkü.

Jacques avcuna biraz kokain serpti, sonra bir fiske alıp burun deliklerine yaklaştırdı. İçine çeker çekmez, uyuşturucu etkisini göstermeye başlamıştı. Şişeyi yerine kaldırırken, aynaya bir kez daha baktı. Daha şimdiden düzelmiş, gözlerinde mahmurluktan eser kalmamıştı.

Banyodan çıkıp salona döndü. Maurice pencerenin önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Jacques'ın içeri girdiğini duyunca, arkasına döndü.

Jacques, «Hiç değilse, uykum iyice açıldı,» dedi. «Bağışla. Bir içki içer misin, diye sormayı unutmuşum.»

«Viskin varsa, içerim.»

«Tabii var. Buzlu mu olsun?»

«Hayır, teşekkür ederim. Savaş yıllarında İngiltere'de alıştım viski içmeye. Onlar viskiyi sek içiyorlar.»

«Tabii.» Jacques ise viskiyi Amerikalılar gibi buzlu içmekten hoşlanıyordu. «Viski içmenin en uygarca yöntemi bu.»

Jacques, Maurice'e viski, kendine de bir kadeh konyak hazırladı. Karşılıklı oturdular. «Sağlığına...» İçkilerini ağır ağır yudumladılar. Jacques konuğunun kadehini dudaklarından uzaklaştırmasını bekledi. «Yılda yüz milyon frank kazanmaktan sözettin. Tanrı aşkına, neyin nesi bu?»

Maurice hafifçe gülümsedi. Kanadalıların bir atasözü

vardı. Neydi o?.. Atlı silahşörler peşine düştükleri adamı mutlaka ele geçirirler. Ama para bu işi daha çabuk yapar.

«Janette akşamın altısından on bir buçuğuna kadar buradaydı. Sanırım, bu süreyi hep konuşmakla geçirmişsinizdir.»

Jacques şaşkın şaşkın Maurice'in yüzüne baktı. «Sen bunu nereden öğrendin?»

«Janette'e okulu bırakıp büroda çalışması için ısrar eden ben olduğuma göre, onun ne yaptığını öğrenmeyi de görev saydım.»

«Kızın peşine adam mı taktın yoksa?»

Maurice bir baş işaretiyle doğruladı.

«Yine de bununla o sözünü ettiğin para arasında bir bağlantı kuramadım.»

«Her şeyi sana açıkladığım zaman ikisi arasında bağlantı kurman güç olmayacak. Janette'in eğitilmesi gerekiyor. İşin henüz el atılmamış kazanç kaynaklarını bilmesi şart. Ben, kendime göre, onu eğitmeye başladım bile. Sen de birçok bakımdan ona yardımcı olabilirsin. Belki de Janette her şeyi öğrendiği zaman, Johann'a karşı harekete geçmek isteyecektir.»

«Böyle bir girişimde bulunsa bile sonuç alamayabilir. Janette yirmi bir yaşına basmadan, şirkette söz sahibi olamayacak. Onun arkasından da Lauren yirmi bir yaşına basıncaya kadar ipler Johann'ın elinde kalacak. Janette'in, Johann'a karşı koyması, onun kararlarını onaylamama hakkına sahip olması için iki yıl daha beklemesi gerekiyor.»

Maurice atıldı. «Yoo, iki yıl beklemek zorunda değil. Fransız yasalarına göre, Janette evlendiği takdirde malının mülkünün kontrolünü kocasına devretmek durumunda kalacak.»

*
* *

Kapı vuruluyordu. Johann başını kaldırdı. «Girin.»

Janette, Johann'ın çalışma odasına girdi. Tüvid etek ceket ve ipekli bluz giymişti. Ceketle bluz genç kızın iri göğüslerini güçlükle örtebilmişlerdi, ama neredeyse düğmeler kopacak, kızın göğüsleri ortaya çıkacaktı. Janette, Johann'ın masasının önüne geldi. Hafifçe gülümseyerek, «Altı haftalık süre tamamlandı,» dedi.

«Evet.»

«İşler benim düşündüğüm kadar da basit değilmiş.»

Johann gülümsedi. «Öyle...» Johann masadan bir kurşun kalem aldı. «Ama sen de çok iyi çalıştın. Seninle ilgili övgü dolu raporlar yağdı bana. Her zaman gerekli soruları sormayı da başarmışsın.»

«Ama daha pek çok şey öğrenmek zorundayım.»

Johann kıza uzun uzun baktı. «O halde en doğru yanıtı da vermeye hazır olmalısın.» Kalemini masaya bıraktı. «Ama sakın düş kırıklığına uğrama. Hepimiz pek çok şey öğrenmek zorundayız.»

«Fikrimi değiştirdim. Gelecek hafta Maurice'le Amerika'ya gitmeyeceğim.»

Johann bu kez nasılsa şaşkınlığını gizleyemedi. «Böyle bir karara varmana yol açan nedir?»

«Bu geziye henüz hazır olmadığımı anladım. Amerika'ya gittiğim zaman Yeni Dünyalıların, bizim işlerde çalışanlarda görmek istedikleri özelliklerin tümüne sahip olmalıyım.»

«Darılma ama bu sözlerinden bir şey anlayamadım.»

Bu kez gülümseme sırası Janette'e gelmişti. «Oturabilir miyim?»

«Tabii.» Johann telaşla, «Özür dilerim. Birden senin oturmak isteyeceğini akıl edemedim,» dedi. Sonra kızın tam karşıdaki koltuğa oturuşunu seyretti.

Galiba Janette onun aklından geçenleri okuyordu. «Sana annemi hatırlatıyor muyum?»

«Evet, hem de pek çok... Özellikle senin o koltukta oturuşunu görmek, bana anneni hatırlatıyor.»

«Aynı şeyi pek çok kişiden duydum. Biliyorum, hepsi de bunu bana iltifat olsun diye söylüyorlar, ancak Amerika'ya şimdilik gitmekten vazgeçmemin nedenlerinden biri de bu. Annemde hiçbir zaman bir Fransız kadınının havası yoktu. Ama ben Amerikalıların düşledikleri gibi bir Fransız kadını olmak istiyorum. Yoksa Fransız modasını temsil ettiğime kimseyi inandıramam. Son moda, güzel giysiler ve nefis şaraplar. Fiziksel bakımdan bunları simgelediğimi söyleyemem.»

«Neden böyle düşünüyorsun?»

«Jacques ile defilelere gittim. Amerikalı müşterilerin ne aradıklarını ve bizden ne beklediklerini öğrendim. Ben o tipte değilim. Fazla iri bir vücudum var. Her bakımdan... Shiki çok haklıydı.»

«Ama dış görünüşünü değiştiremezsin ki...»

«Öncelikle kilo vermekle işe başlayabilirim. Boyuma göre, altmış altı kilo çok fazla. Benim için ideali, en çok elli beş kilo olmalı.»

«Zayıflamaya çalışırken, hastalanıp yatağa da düşebilirsin.»

«Yok canım,» dedi Janette, «İsviçre'de okuduğum okulun yakınında bir klinik var. Orada harika işler yapıyorlar, üstelik her şey tıbbi kontrol altında gerçekleştiriliyor. On kilo zayıflarsam, Shiki'nin bana vereceği her türlü giysiyi rahatça kullanabilirim.»

«Bu hiç de o kadar önemli değil.»

Janette ciddi bir tavırla, «Bence çok önemli,» dedi. «Eğer bu işde bir varlık göstermek istiyorsam, öncelikle bu dünyanın bir parçası olduğumu kanıtlamalıyım.»

Johann bir süre konuşmadı. «Maurice'e haber verdin mi?»

Janette başını iki yana salladı. «Kimseye bir şey söyle-

medim, Jacques'a bile. Kararımı ilk kez sana açıklıyorum.»

«Buna herkesten çok Jacques üzülecek. Bir ay kadar sonra seninle New York'ta buluşmayı planlıyordu.»

Janette gülümseyerek, «Biliyorum,» dedi. Sonra ayağa kalktı, yüzündeki gülümseme kaybolmuş, sesi de nedense soğuklaşmıştı. «Beni Las Vegas'a götürüp orada evlenmeyi düşünüyordu. On sekiz yaşımı geçtiğim için orada kimse benim evlenmeme karışamazmış.»

Johann sesini çıkarmadan kıza baktı.

«Jacques budalanın teki... Servet avcısı.»

Johann hâlâ konuşmuyordu.

Janette, «Ben iki ay ortalıkta görünmeyeceğim,» dedi. «Klinikteki doktorlar sağlığıma bir zarar gelmeden, incelip güzelleşmem için bu sürenin gerekli olduğunu söylediler. Benim nerede olduğumu senden başka hiç kimse bilmeyecek. Ben yokken Jacques'ı da defediver.»

«Ama ben sanıyordum ki...» Johann şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Hiçbir şeyin gizli kalmasına olanak yoktu burada. Janette'in Jacques ile seviştiğini büroda bilmeyen kalmamıştı.

«Jacques tıpkı annemi kullandığı gibi beni de kullanmak istedi. Annemin haklı bir neden uğruna onun saçmalıklarına katlandığını tahmin ediyorum. Ben de öyle... Fakat artık Jacques ile bir alışverişim kalmadı. Ondan öğrenebileceğim her şeyi öğrendim.»

Johann, «Ama Jacques'ın çok önemli bir görevi var,» dedi. «Yerini dolduracak birini bulmak çok güç.»

Janette kararlı bir sesle, «Yoo, tersine onun yerine bir başkasını bulmak çok kolay olacak,» diye karşılık verdi.

Johann hâlâ bocalıyordu. «Ben o kadar emin değilim. Jacques'ın işini yapacak kişi sence kim olabilir? Bu göreve bir aday bulabildin mi?»

«Tabii. Jacques'ın yerine adam bulmasaydım senden onu defetmeni ister miydim hiç?»

«Peki kimmiş bu aday?»

Jenette dikkatli dikkatli Johann'a baktı. Koyu renk gözlerinde ilk kez insanı iliklerine kadar titreten soğuk bir ifade belirmişti. Kızın sesi de bakışları kadar donuktu. «Tabii aday benim...»

Johann soğukkanlılığını kaybetmemeye çalıştı. «Senin bu önerini dikkate alıp inceleyeceğim. Ama o işin üstesinden gelebileceğinden pek de emin değilim.»

Janette ilk kez hayret dolu bir sesle konuştu. «Ona nasıl tahammül ediyorsun? Arkadan senin için neler dediğini biliyor musun? Nazinin teki, diyor.»

Johann hafifçe gülümsedi. «Bu, adam kovmak için geçerli bir neden sayılamaz. Öyle olsa, büroda tek kişi çalıştıramazdık. Ben Almanım. Onların beni sevmelerini de bekleyemem. Sadece verilen işleri yapsınlar, yeter.»

«O işin üstesinden gelebileceğime seni inandırmak için ne yapmam gerekiyor?»

«Geri döndüğün zaman Jacques'ın yardımcısı olursun. Eğer altı aylık bir süreden sonra yaptığın işlerden memnun kalırsam, her şey senin istediğin gibi olur.»

Janette derin bir soluk aldı. «Jacques onunla eskisi gibi sevişmemi isteyecek.»

«Bu senin sorunun, beni hiç ilgilendirmez.»

Janette birden öfkelenmişti. «Her şeyin canı cehenneme deyip onunla evlenebilirim de.»

Johann güldü. «Sana engel olamam. Ama böyle bir şey yaparsan, onu başından defedemezsin.»

Janette bir süre sustuktan sonra, «Annemin neden seni seçtiğini şimdi çok iyi anlıyorum. Senin dediğini yapacağım, Johann,» dedi.

«Zaten başka bir seçeneğin yoktu.»

«Nerede olduğumu kimse bilmemeli.»

«Tamam, kimse bilmeyecek.»

Johann kızın arkasından kapının kapandığını gördükten

sonra bir süre dalgın dalgın çevresine bakındı, sonra telefona uzandı, Ülkelerarası santraldan Amerika'yı istedi. Telefon bağlantısının yapılmasını beklerken, Janette'in gözlerindeki o karanlık duvarı düşündü. Günün birinde sıra kendisine de gelecekti. Bunu şimdi çok iyi anlamıştı. Aslında daha işin başında sezmişti.

Fakat geri dönmesine olanak yoktu. Janette kendi başına karar verecek yaşa geldikten sonra da Lauren'i koruması gerekecekti. Çocuğun yasal haklarına bir zarar vermeden, onu bu işlerin dışında tutabilse ne kadar iyi olacaktı. Johann hep ölülere olan minnet borcunu ödemekle geçirmişti yıllarını. Belki artık biraz da kendisi için bazı yatırımlar yapmanın zamanı gelmişti.

Janette banyodan çıktı, büyük banyo havlusuna güzelce sarındı, sonra başından naylon başlığı çıkarırken aynaya baktı. Saçları başlığın altında biraz ıslanmıştı. Onları da kurulamak için bir havlu gerekliydi. Aynaya bakarken, banyonun kapısının açıldığını gördü. Hemen arkasına döndü.

Lauren kapının yanında durmuş, ablasına bakıyordu. Altın sarısı dalgalı saçlarla çevrili yüzünde, mavi gözlerinin bakışları pek ciddiydi. Hiç konuşmadan, ablasını süzüyordu küçük kız.

Janette saçlarını kurularken, «Ne var, şekerim?» diye sordu.

«Mösyö le Marki kitaplıkta. Seni görmek istiyormuş.»

«Pekala. Birazdan aşağı inerim.» Janette sözlerini tamamladıktan sonra tekrar aynaya döndü. Aynadan Lauren'in hâlâ orada beklediğini görmüştü. Sonra birden çocuğun gözleri yaşlarla doluverdi. Janette de hemen döndü, çocuğun yanına diz çöktü. «Neyin var, şekerim?»

«Yarım kardeş ne demek?» Lauren bu soruyu hıçkırıklar arasında sormuştu.

«Yarım kardeş mi? Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum.»

«Mösyö le Marki senin yarım kardeş olduğunu söyledi. 'Yarım kardeşine git haber ver, onu bekliyorum,' dedi. Ayrıca kendisine Mösyö le Marki demekle de ayıp ediyormuşum. Ona baba demeliymişim. Ayrıca kendisi senin baban değil de, sadece benim babam olduğu için, benim yarım kardeşim sayılırmışsın...» Lauren artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Janette çocuğu göğsüne bastırdı. «Sen onun dediklerine aldırma, canım kardeşim. Ben senin ablanım. Hepsi bu kadar. O adama da baba demek zorunda değilsin. Çünkü o benim babam olmadığı gibi senin baban da değil.»

Lauren çocuksu bir saflıkla, «Öyleyse neden babam olduğunu söylüyor?» diye sordu.

«Aslında senin baban olmayı isterdi de ondan... Ama değil işte.»

«Peki benim babam kim?»

«Senin baban da tıpkı benimki gibi uzaklara gitti.»

Lauren, «Sen benim babamı tanıdın mı?» diye sordu.

«Hayır. Ama kendi babamı da hiç görmedim.»

«O halde biz neden kardeşiz? Öyle olduğumuzu nereden biliyorsun?»

«Annelerimiz bir de ondan.»

«Sen annemizi tanıdın mı?»

«Evet, canım.»

«Peki, ben neden annemi hiç görmedim?»

«Sen daha minicik bir bebekken, annemiz bir kaza geçirdi.»

Çocuk, «Annemiz öldü değil mi?» diye sordu. «Yani babalarımız gibi...»

Janette şefkat dolu bir sesle, «Evet,» diyerek Lauren'i

yanaklarından öptü. «Ama sen bunları hiç düşünme. Üzülecek bir şey yok. İkimiz birbirimize yeteriz.»

Lauren geri çekildi, elinin tersiyle burnunu ovuşturdu. «Annemiz güzelmiydi?»

«Annemiz Paris'in en güzel hanımefendilerinden biriydi. Seni de çok ama çok severdi.»

«Annem, seni de sever miydi?»

Janette ağır ağır başını salladı. «Evet.»

Lauren biraz düşündükten sonra, «Annemi tanıyamadığım için çok üzgünüm,» dedi. «Günün birinde bir annemin olmasını isterim.»

Janette susuyordu.

Küçük kız ablasının gözlerinin içine baktı. «Acaba sen benim annem olabilir misin?»

«Nasıl olabilirim? Senin hem ablan, hem de annen olmam imkânsız.»

Çocuk hemen atıldı. «Sahici annem olmanı istemiyorum. Mahsuscuktan olursun. İkimiz yalnız kaldığımız zamanlar... Hiç kimseye de bir şey söylemeyiz. İnsanın bir annesi varmış gibi düşünmesi bile güzel.»

Janette biraz düşündükten sonra başını salladı. «Pekala. Ama sadece aramızda oyun oynarken böyle düşüneceğiz...»

Lauren'in yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi, hemen kollarını Janette'in boynuna dolayıp onu yanağından öptü. «Çok teşekkür ederim.»

Janette de kıza sıkı sıkı sarıldı sonra. «Tamam,» dedi. «Şimdi yallah, doğru yatağa bakalım.»

Lauren ablasını tekrar öptü. «İyi geceler, anne,» deyip koşarak dışarı çıktı.

Janette tekrar aynaya döndü, saçlarını güzelce kurulayıp fırçaladı. Sonra ağır ağır giyindi. Merdivenin başına

geldiğinde, Maurice'in verdiği siyah ipek külotla dantel sutyeni giydiğini farketti.

Maurice kitaplığın kapısının arkasında duruyordu. Janette kapıyı kapayıncaya kadar onu görmedi. Daha Janette ağzını açıp da tek kelime söylemeye fırsat bulamadan, Maurice kızın yanağına olanca gücüyle bir tokat indirdi. Janette yediği tokadın etkisiyle dengesini kaybedip yere düşmüştü.

Maurice bir süre kızın yanında durup ona baktı, sonra birden eğildi, elini kızın bacaklarına uzattı. Siyah külot sırılsıklam olmuştu. Maurice memnun bir tavırla doğruldu. «Fahişe...»

Janette hiç sesini çıkarmadan erkeği izledi. Maurice karşıdaki koltuğa oturmuştu. Janette derin bir soluk alıp ayağa kalktı. Bacakları hâlâ titriyordu.

Maurice hiçbir şey olmamış gibi, «Cadı karı,» dedi. «Aklın sıra benimle oyun oynamaya mı kalkışıyorsun?»

«Ben kimseyle oyun oynamıyorum.»

«Amerika yolculuğu için her türlü hazırlığı tamamladım. Oysa duyduğuma göre, Amerika'ya gitmeyecekmişsin.»

«Kararımı değiştirdim.»

«Kararını mı değiştirdin? Ben de senin işini iyice öğrenmek istediğimi sanıyordum.»

«İşden sıkıldım. Niye çalışayım? İşler bensiz de gayet iyi yürüyor. Bana yetecek kadar param var.»

«O Nazinin senin kanını emmesine göz yumacaksın, öyle mi?»

Janette karşılık vermedi. Şöminenin yanındaki büfeye doğru yürüdü. Bir bardağa beyaz bir pastil attı, sonra üzerine biraz su koydu, pastilin erimesini bekledi. Sonra süt kıvamında koyulaşan suyu ağır ağır yudumladı. «İşlerle ilgilenmek istemiyorum.»

Maurice ani bir hareketle kıza yaklaştı, elindeki bardağı bir vuruşta yere düşürdü. Janette yine tokat yemekten korkmuştu. Şöminenin uzun demirini iki eliyle birden kavrayıp çılgın gibi Maurice'e doğru savurdu. Maurice tam zamanında yana çekildi. Janette'in bu hareketine pek şaşmıştı.

«Eğer bir daha bana elini değdirirsen, annemin başladığı işi ben tamamlarım.»

«Sen delinin birisin. Tıpkı annen gibi.»

Janette, «Defol!» diye bağırdı. Maurice'e doğru bir adım attı. «Çık dışarı...»

Maurice hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Elini kapının tokmağından çekmeden, «Beni dinle,» dedi. «Sadece senin kayba uğramana engel olmak istiyordum...»

«Ben kendimi idare ederim. Sadece bu evden ve kardeşimden uzak dur, yoksa seni öldürebilirim. Hadi, defol git...»

«Bir gün benden yardım istemek için önümde diz çökeceksin.» Maurice bunları söyledikten sonra dışarı çıkıp kapıyı da hızla kapadı.

Janette bir an kapıya bakakaldı, sonra bacaklarının dermanı kesildi, kendini koltuğa attı. Elindeki demir çubuk da yere düşmüştü. Janette gözlerini kapadı. Vücuduna dalga dalga yayılan sıcaklığın verdiği rehavete kendini kaptırdı. Bir elini bacaklarının arasına sokmuştu. Parmakları o en duyarlı noktaya değer değmez de doyuma ulaşıverdi. «Ah, Tanrım!» diye bağırdı. Sonra yüzükoyun yere yatıp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

*
* *

Heidi pasaport kontrolüne yaklaşırken, Johann'ın korkulukların yanı başında durduğunu görmüştü. Daracık pencereden içeri pasaportunu uzattıktan sonra erkeğe el sal-

ladı. O da gülümseyerek karşılık verdi. Heidi neden sonra Johann'ın öbür elinde küçük bir çiçek buketi tuttuğunu farketmişti. Görevli, genç kadının pasaportunu damgaladıktan sonra ona geri verdi. Heidi koşar adımlarla bürodan çıktı.

Bir saniye kadar karşılıklı durup birbirlerine baktılar. Erkek çekingen bir tavırla çiçeği Heidi'ye uzattı. Kadın çiçekleri alırken Johann'ın gözlerinin içine baktı. Sonra kollarına atıldı.

Erkek kısık, ihtiras dolu bir sesle Heidi'nin kulağına, «Şu ana kadar gelmezsen diye endişeleniyordum,» dedi.

Heidi hem ağlıyor, hem de gülüyordu. «Sen arayıncaya kadar da bana böyle bir teklifte bulunmayacaksın diye korkudan içim içimi yiyordu.»

Birbirlerinden uzaklaştılar. Heidi bukete baktı. «Çiçekler çok güzel. Ama getirmesen de olurdu.»

Johann, Heidi'nin elindeki küçük valizi yüklenirken, «Hadi, gidip eşyanı alalım,» dedi.

Orly Havaalanından Paris'e trafik pek sıkışıktı, arabalar adım adım ilerliyorlardı. Johann, «İş saatlerinde trafik böyle sıkışık oluyor,» dedi.

«Benim için hiç önemi yok.»

«Uçakta uyuyabildin mi?»

«Biraz.»

«Eve gider gitmez, banyoya girersin. Biraz da dinlenirsin, kendini daha iyi hissedersin.»

«Şimdi de çok iyiyim. Sadece biraz heyecanlıyım.»

Johann güldü. «Umarım, heyecandan belgelerin hepsini yanına almayı unutmamışsındır.»

«Her şeyi getirdim.»

«Güzel. Nikâh dairesinde bir arkadaşım var. Bizim için her türlü işlemi çarçabuk tamamlatacağını söyledi. Bu işin on günden fazla süreceğini sanmıyorum.»

Heidi, «O kadar uzun mu sürecek?» diye sıkıntılı bir

sesle sordu. «Amerika'da bu işler yirmi dört saatte tamamlanır.»

Johann yine güldü. «Burası Fransa... Unuttun mu yoksa?»

Heidi başını öne doğru sallayıp erkeğin koluna girdi. «Hiç umurumda değil. İşlemler yıllar yılı sürse de önemi yok. Senin yanında olduğum sürece hiçbir şeye aldırmayacağım.»

«Benim yanımda olacaksın tabii.» Johann yan gözle Heidi'ye baktı. «Apartmanı temizletip badana ettirdim. Ama beğenmezsen, dilediğin her şeyi kendi zevkine göre değiştirebilirsin.»

«Güzel olduğundan eminim. Zaten o evde sadece iki yıl kalacağız.»

Johann susuyordu.

Heidi hemen, «Verdiğin sözü tutacaksın değil mi?» dedi.

«Evet, söz verdim. Janette yirmi bir yaşına bastığı zaman benim aradan çekilmeme sevinecektir.»

Heidi dikkatle erkeğin yüzünü inceledi. «Bu iş seni üzmüyor, değil mi?»

«Yoo, pek üzmüyor. Beni kaygılandıran tek şey, küçük kız. Lauren. Onun korunmasını sağlamak için birşeyler yapmak zorundayım.»

«Bunun için de önünde iki yıl var. Sonunda bir çare bulacağından eminim.» Heidi duraladı. «Janette ile tanışmak için sabırsızlanıyorum.»

«Bir ay daha sabretmek zorundasın. Şu anda Janette İsviçre'de bir klinikte.»

«Hasta falan mı?»

«Hayır, bir şeyi yok. Yalnızca mankene benzemesi gerektiğine karar vermiş.»

«Şişman mı?»

«Yoo, değil. Ama annesine benziyor. İri yapılı bir kız.»

«Şu çocuklar ne garip fikirlere saplanırlar...»

Johann düşünceli bir sesle, «Janette çocuk değil,» dedi. «Zaten hiçbir zaman da çocuk olamadı.»

*
* *

Jacques, «Johann bu hafta evleniyor,» diye haber verdi.

Maurice garsona birer içki daha getirmesini işaret ederken, «Buna dünyada inanmam,» dedi. «Evleneceği kadın benim tanıdığım biri mi?»

Jacques başını iki yana salladı. «Gelini hiçbirimiz tanımıyoruz. Amerikalıymış, babası da çok zenginmiş.»

«Genç mi bari?»

«Sanırım, otuz yaşlarında kadar var. Geçen gün büroya uğramıştı. Pek çekici. Galiba kadının annesi Alman.»

Maurice sordu. «Peki, babası ne iş yapıyormuş?»

Jacques omuzlarını silkti. «Bilmiyorum.»

Maurice, «Bence bunu öğrenmekte yarar var,» dedi. «Johann aptal değildir. Bu evliliğin, onun şirketlere ilişkin tasarılarıyla bir bağlantısı olabilir.»

«Ben bu işi araştırıp öğrenirim. Sen Janette'in nerede olduğunu öğrenebildin mi?»

Maurice, «Hiçbir şey öğrenemedim,» diye karşılık verdi. «Kız birdenbire sırra kadem bastı. Nereye gittiğini bilen de yok.»

Jacques kendinden emin bir tavırla, «Johann biliyor,» dedi. «Kızı merak etmeyen tek kişi o. Ama ağzını açıp da tek kelime bile söylemiyor.»

«Bunların hepsi birbiriyle bağlı olabilir... Gözlerimizi dört açalım, yoksa biz farkına varmadan, iş işten geçebilir.»

«Hâlâ başarıya ulaşma şansımız var mı?»

«Johann'ın evlenmesi ekmeğimize yağ sürebilir. Janette adamın başkalarıyla ilgilenmesinden rahatsız olacaktır.

Eğer Johann'ın yalnızca kendi çıkarlarını gözettiğine aklı yatarsa, bizimle birlik olabilir.»

***

Janette tartıdan inip doktora döndü. «Sadece dört kilo... Pek de parlak bir sonuç sayılmaz.»

Dr. Schindler gülümsedi. «Ben memnunum. Haftada bir kilodan fazla vermişsin. Eğer seni daha fazla zayıflatmaya çalışırsak o zaman vücudun sarkar.»

«Göğüslerim sarkmaya başladı bile.»

«Sana önerdiğim egzersizleri yapıyor musun?» Doktor ellerini göğsünde birleştirip kaslarını sıkıştırdı.

«Gün boyunca bu egzersizleri yapıp deliler gibi ortalıkta dolanıyorum. Fakat bir işe yaradığını da sanmam.»

«Her şey zaman alır. Biraz daha sabırlı olmalıyız. Dahası, vücudunun kaslarla dolmasına da izin vermemek için çok dikkatli davranmak zorundayız. Kasları yoketmek olanaksızdır.»

Janette bitkin bir halde doktorun masasının karşısındaki koltuğa çöktü. «Bir sorun daha var. Sinirlerim berbat... Bir türlü sakinleşemiyorum.»

Doktor önündeki karta bir not daha düştü. «İğneleri azaltacağım. Bundan sonra gün aşırı yerine, haftada iki kez iğne yapılacak. Artık fazla açlık da hissetmiyorsun, değil mi?»

Janette başını iki yana salladı. «Hiç acıkmıyorum.»

«İşte bu güzel. Sana günde iki kez masaj önereceğim. Yüzme programını da günde yarım saatten bir saate çıkarıyorum.»

«Çok sıkıcı şeyler bunlar...»

Doktor gülümsedi. «Buranın bir eğlence parkı olduğunu iddia etmiyoruz ki, Janette. Bu çok ciddi bir iş. Sen sorununu çözümleyelim diye bizden yardım istedin. Biz de

bu isteğini yerine getirmek için elimizden geleni yapıyoruz.»

«Akşamları bir iki eğlence programı düzenleseniz de buraya gelenler biraz rahatlasalar olmaz mı?»

«Örneğin ne gibi?»

«Filmler... Müzik. Ne bileyim işte... Tekdüze yaşamımızı biraz renklendirmek için bir şeyler yapsak.»

Doktor, «Güzel bir düşünce,» dedi. «Uygulamaya çalışalım.»

«O zaman hastalar burada bir tür cezaevine kapatıldıklarını düşünmekten vazgeçerler. İnsan günün yirmi dört saati de rejim ve vücut geliştirme konferansları dinleyemez ki.»

Doktor güldü. «Çok haklısın. İşin bu yanını düşünmemiştim.»

«O zaman müşteriniz de artar. Özellikle bu işi bir eğlence programına dönüştürürseniz...»

Doktor başıyla onaylayarak önündeki karta bir şeyler yazdı. «Uykuların nasıl?»

«Pek iyi değil. Daha önce de belirttiğim gibi, sinirlerim gergin.»

«Sana bir hap verebilirim. Ancak bu hapların bir yan etkisi var. Vücudunda su toplanmasına neden olabilirler. O zaman da akıntıya kürek çekmiş olursun.»

«Eh, ne yapalım, o zaman hap almadan da idare ederim. Elle doyuma ulaşmak en etkili uyku ilacı.»

Doktor ayağa kalktı. «Genç olmak ne güzel... İyi gidiyorsun. Sadece programı uygulamaya devam et. Beş hafta kaldı.» Doktor Janette ile birlikte kapıya kadar yürüdü. «Sonuçtan memnun kalacağını sana garanti edebilirim.»

«Göğüslerim sarkıp karnıma kadar uzamazlarsa, çok sevineceğim.»

«Bunun için hiç tasalanma. Böyle bir şey olmayacak.

Fakat binde bir ihtimalle böyle bir durumla karşılaşsan bile onun da çaresi var...»

*
* *

İsviçre'den telefon eden banker, «Biz sadece kurallara uymaya çalışıyoruz, Herr Schwebel,» dedi. «Madam la Markiz, bize verdiği talimatta kendisinden üç yıl hiçbir haber alamazsak, kasada muhafaza edilen mal konusunda sizinle temas etmemizi belirtmişti.»

Johann bir an söyleyecek söz bulamadı. Tanya onca yıl bir İsviçre bankası kasasında malı olduğuna dair en küçük bir imada bile bulunmamıştı. «Malın niteliği konusunda bir fikriniz var mı?» Johann telefonların dinlenmesi olasılığını hesaba katarak temkinli davranıyordu.

Bankacı, «Hayır,» dedi. «Sadece Markiz Hazretleri 1944 yılında altı büyük kasayı yirmi yıl süreyle kiralamıştı. Kasaların kira bedeli de peşin ödenmişti.»

Johann düşünceli düşünceli, «Anlıyorum,» dedi. 1944... Tanya ile generalin İsviçre'ye taşındıkları yıl yani. «O halde şu anda hemen çözümlenmesi gereken bir sorun olmasa gerek.»

«Kesinlikle böyle bir durum yok. Belirttiğim gibi, sadece kurallara uymak istedik. Bize verilen emirleri yerine getiriyoruz.»

«Kasaların yedek anahtarları var mı?»

«Hayır. Anahtarlar madamdaydı.»

«Tabii madamın öldüğünü biliyorsunuz.»

«Evet,» dedi banker. «Ama yine de kurallara harfi harfine uymak zorunda olduğumuz için, belirtilen süre dolmadan sizinle temasa geçmedik.»

«Tabii...» Şu bankacıların hepsi birbirine benziyordu. Kurallar olaylardan, gerçeklerden daha önemliydi. «İzin verirseniz, madamın dosyalarına bir daha göz gezdireyim. Bu konuya ilişkin herhangi bir kayıt var mı bakayım. Sizi

sonra tekrar ararım.»

«Teşekkür ederim, Herr von Schwebel.»

Johann hafifçe gülümsedi. Banker markizin işlerini onun yönettiğini anlayınca, Herr Schwebel yerine, daha saygılı bir tavır takınarak Herr von Schwebel demeye başlamıştı. Para ve yetki gerçekten küçümsenmeyecek derecede önemli güçlerdi. Johann, «Birkaç hafta sonra İsviçre'ye gelmeyi düşünüyorum,» dedi. «Belki o zaman sizinle buluşup konuyu karşılıklı görüşürüz.»

«Ben her zaman emrinizdeyim, Herr von Schwebel. Bu arada bizden kasanın durumuna ilişkin bir bildiri aldığınızı belirten bir mektup gönderirseniz, dosyalarımız tamamlanmış olur.»

«İstediğiniz mektubu hemen yollayacağım.»

İki erkek birbirlerine saygı ve selamlarını ilettikten sonra Johann telefonu kapadı. Önündeki bloknota düştüğü notlara bir göz attı. Gerekli bilginin hepsi kâğıda sıralanmıştı. Banka, bankerin adı. Her şey. Johann kâğıdı defterden koparıp cüzdanına yerleştirdi. Sonra not defterinden beş kâğıt daha koparıp bunları da küçük küçük parçalara ayırdıktan sonra çöp sepetine attı. Bankere yazılacak mektubu dikte ettirmek için sekreterini çağırmaya hazırlanırken bundan da vazgeçti. Mektubu kendisi yazacak ve postaya verecekti. Bankere de bundan sonra kendisiyle temas kurmak isterse evini aramasını bildirecekti. Bu işlerin büroda duyulmasını istemiyordu çünkü.

Johann saatine baktı. Heidi artık eve dönmüş olmalıydı. Her gelin adayı gibi, o da düğünde giyeceği elbiseyi satın almak için alışverişe çıkmıştı. Düğünde tuvalet değil, elbise giyeceğini birkaç kez tekrarlamıştı. Telefona Heidi cevap verdi.

Johann, «Bir şeyler bulabildin mi bari?» diye sordu.

Heidi'nin sesinden çok heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. «Evet. Çok da güzel...»

«Nereden aldın elbiseyi?»

«Maggy Rouff'dan. Senin isminden sözettiğim için de yüzde yirmi indirim yaptılar.»

Johann güldü. «Harika. Elbiseyi ne zaman görebilirim?»

«Düğünden önce göremezsin. Damadın gelin adayını düğünden önce gelinlik giysileriyle görmesi uğursuzluk getirir.»

«Pekala, ben de düğüne kadar sabrederim. Babandan bir haber alabildin mi?»

«Biraz önce konuştum onunla. Düğüne gelecek.»

«Güzel. Babanla tanışmak için sabırsızlanıyorum.»

«Babam da seninle.»

«Sen İsviçre'ye gitmiş miydin?»

«Hayır.»

«Cenevre yakınlarında, dağda küçük sevimli bir otel vardır. Balayımız için o otele gitmek ister misin? Çok küçük ve de sakin bir oteldir. Belki de otelin tek müşterisi biz oluruz.»

«Aman ne iyi...»

«O halde otelde yer ayırtayım. Bu akşam yemeği nerede yiyeceğiz?»

«Evde yersek daha iyi olur diye düşündüm. Öyle ya, müstakbel eşinin yemek pişirmeyi bilip bilmediğinden de haberin yok.»

«Doğru. Ama yemek işi hiç aklıma gelmedi. Kafam başka şeylerle meşguldü hep.»

Heidi güldü. «Şey... Yemek pişirmesini de biliyorum. Göreceksin.»

Johann telefonu kapadı. Altı büyük kiralık kasa... 1944'ten beri... Johann gözlerini kapadı, o yıl olup bitenleri birbir anımsamaya çalıştı. Fakat kasaların sırrını çözmeye yarayacak en küçük bir ipucu bile bulamadı.

Bu kasalarda mutlaka çok değerli şeyler muhafaza ediliyor olmalıydı, yoksa Tanya bunların yirmi yıl süreyle ka-

sada kalmalarını istemezdi. Belki de zavallı kadının Johann dahil herkesten gizlediği tek sır buydu.

Johann içini çekti. Yarın bankaya gidip Tanya'nın dosyalarını çıkaracak, hepsini birbir inceleyecekti. Bu dosyalardan bir ipucu ele geçireceğine inanıyordu. Ayrıca kasaların anahtarı da bankada bir yerde olmalıydı.

***

Jacques, «Adamın bira fabrikası varmış,» dedi.

Maurice meraklanmıştı. «Kimin?»

«Johann'ın kayınpederinin. Adam müthiş zengin. Minneapolis'de Mayer Bira Fabrikaları onunmuş.»

Maurice bu açıklamadan pek etkilenmişti. «Bizim Johann sessiz sadasız iyi bir iş becermiş. O bira fabrikasını biliyorum. İkiz Kentler Birası diyorlar. Amerika Birleşik Devletleri'nde en çok satılan bu fabrikanın birasıdır. Acaba Johann bu kadınla nasıl tanıştı?»

«Kadın daha önce evlenip boşanmış. Sonra da Orta Amerika'daki büyük mağazalardan birinin konfeksiyon bölümünde model seçici olarak çalışmış. Yılda dört kez de buraya geliyordu. Johann'ın sekreteri, benim sekreterime, onların Shiki'nin defilelerinden birinde tanıştıklarını anlatmış.»

«Johann onunla herhangi bir iş anlaşması yapmış mı?»

Jacques başını iki yana salladı. «Bildiğim kadarıyla, hayır. Zaten Shiki, Orta Amerika'ya pek mal satamıyor.»

«Ee, mucize diye buna derim. O sevimsiz, gerzek ve kaşıntı herif yirmi milyon dolardan fazla parası olan bir kadını tavlayıverdi.»

Jacques, «Şaka ediyorsun,» dedi.

«Hayır, dediklerim doğru...»

«Acaba Johann kadınla tanıştığı zaman onun bu kadar zengin olduğunu biliyor muydu?»

Maurice güldü. «Artık bunun bir önemi kalmadı.» İçkisini yudumladı. Başını sallayarak, «Ah, bu Johann...» diye homurdandı.

Jacques, «Duyduğuma göre, kadının babası düğüne gelecekmiş,» dedi. «Besbelli, gelin hanım adamın tek çocuğu. Ve otuz yıldan beri de ilk kez Avrupa'ya seyahat ediyor. Johann kayınpederine V. George Otelinde büyük bir daire ayırtmış.»

Maurice, «İşler iyice kızışıyor,» dedi.

«Anlamadım.»

«Belki de Johann kendine göre bazı planlar hazırlıyordur. İki yıl sonra Janette özgürlüğüne kavuşacak ve şirketin sahibi olarak işe başlayacak. O zaman Johann sadece küçük kızın vasisi olarak kalacak. Tabii ayrıca şirketin ücretle çalışan elemanı. Bu adam mutlaka bir iş çevirmek isteyecektir. Bunu adım gibi biliyorum.» İçkisinden bir yudum daha aldı. «Acaba Janette de işin farkında mı?»

Jacques, «Bilmiyorum,» dedi. «Janette'in nerede olduğunu hâlâ öğrenemedik. Onun arkadaşlarıyla buluştuğu La Caupole'e de uğradım. Marie Therese bile Janette'in yerini bilmiyor. Bu ikisi yıllardan beri canciğer dosttular. İçtikleri su ayrı gitmezdi.»

Maurice, «Marie Therese işini biliyorum,» dedi. «Eğer Janette'in yerini o da öğrenemediyse, kimse öğrenemez. Ama yine de Janette'in bu işler hakkında neler düşündüğünü bilmek isterdim.»

Jacques, «Geri dönünceye kadar sabretmek zorundayız,» diye karşılık verdi.

Maurice düşünceli düşünceli, «Evet, sanırım öyle,» diye mırıldandı. «Ben hafta sonunda New York'a gideceğim. Pierre'de kalacağım. Olup bitenlerden beni de haberdar ediver.»

Jacques gülümsedi. «Tabii ilginç bir durum ortaya çıkarsa, bunu ilk öğrenecek kişi sen olacaksın.»

***

Doktor kızın omzunun üzerinden tartının göstergesine bakarak, «Yedi kilo,» diye memnun memnun mırıldandı. «Yavaş yavaş hedefe yaklaşıyoruz.» Gidip masasının kenarına ilişti, Janette'e baktı. «Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?»

«Doğrusu görünüşümü hiç de beğenmedim.»

«Dış görünüşünün nesi var?»

«O kadar jimnastik yapmama karşın, göğüslerim sarktı, şimdi de kalçalarım lömbür lömbür oldu. Yüzüm incelince, burnum eskisinden daha uzun görünüyor.»

«İşe başlayalı daha ancak beş hafta oldu. Vücudun yeni kilosuna yeni yeni alışıyor. İstediğiniz kiloya inince, öbür sorunlar üzerinde çalışmaya başlayacağız.»

«Bu ne kadar sürer?»

Doktor çizelgeyi alıp inceledikten sonra bir mezura aldı. «Mayonu çıkar.»

Janette tek parça mayosunu bacaklarından aşağı indirdi. Doktor odanın köşesindeki küçük platformu işaret edince, Janette de hemen oraya gitti. Doktor kızın vücut ölçülerini saptamaya koyuldu. Boynundan başladı, göğüslerini, kollarını, belini, kalçasını, daha sonra baldırını ve ayak bileklerini ölçtü. Her ölçü alışından sonra da çizelgeye sonucu not etti. Sonunda mezurayı da çizelgeyi de elinden bıraktı. Kızın karşısına geçti. «Kollarını yukarı kaldır, ayak parmaklarının üzerinde durarak yükselmeye çalış.»

Janette sesini çıkarmadan söyleneni yaptı.

Doktor, «Şimdi de kollarını aşağı indir, topuklarının üzerine bas,» dedi. Ağır ağır kızın çevresinde dolandı. «İzin verirsen kaslarını inceleyeceğim.»

Janette başıyla doktora istediğini yapmasını işaret etti.

Doktor elini kızın koltuk altlarında gezdirdi, sonra göğüslerini inceledi. Başparmağını göğüslerin üzerinde gezdirirken, Janette meme başlarının sertleşip irileştiğini farketti. Hemen sinirli sinirli gülmeye başladı.

Doktor, «Bunda sıkılacak, utanacak bir şey yok,» dedi. «Gösterdiğin tepki gayet normal.»

«Utanıp sıkıldığım yok. Buraya geldiğimden beri ilk kez eğlenceli dakikalar geçiriyorum.»

Doktor da güldü. Sonra Janette'in mide kaslarını incelemeye koyuldu. Biraz sonra, «Artık mayonu giyebilirsin,» dedi.

Janette mayosunu giydikten sonra doktorun masasına yaklaştı. «Ne diyorsun, doktor?»

Adam önündeki deftere bir şeyler karaladıktan sonra başını kaldırdı. «Otursana.»

Janette sandalyeye otururken, «Yoksa kötü bir durum mu var?» diye merakla sordu.

«Hayır, kesinlikle böyle bir şey yok. Yapmak istediğimiz her şeyi yavaş yavaş gerçekleştiriyoruz. Sadece bu evrede bazı fırsatları değerlendirmemiz gerekir.»

«Anlayamadım.»

«Vücudunu yeniden şekillendirmeye çalışıyoruz. Ancak kaslarının yeni duruma uyum sağlamaları uzun sürebilir. Bakarsın, birkaç yıl egzersizleri sürdürmek zorunda kalırız.»

«Yani verdiğim kilolar boşa mı gidecek demek istiyorsunuz?»

«Hayır, öyle bir şey demek istemedim. Kasların yeni duruma uyum sağlayacak. Fakat bu da zaman alır. Jimnastik ve çeşitli uygulamalara rağmen, kasların kolay kolay uyum sağlayacağa benzemiyor.»

«Peki, şimdi ne yapacağız?»

«Küçük cerrahi bir müdahale her şeyi halleder.»

«O zaman da vücudumda ameliyat izleri kalacak.»

«Pek küçük şeyler olacak bunlar. Bu tür ameliyatları yaparken, vücudun görünen yerlerinde iz bırakmamaya özen gösteriyoruz.»

«Bu ameliyatın bir yan etkisi var mı? Ya da başarısızlıkla sonuçlanması olasılığı?»

«Savaş yıllarında geliştirdiğimiz yeni teknik her türlü tehlikeyi ortadan kaldırdı. Ameliyat yaptığımız binden fazla hastanın hiçbiri herhangi bir sorunla karşılaşmadı.»

«Bu iş ne kadar sürer?»

«Ameliyat gayet basit. Normal yaşamına dönebilmek için iki hafta dinlenmek zorundasın. Yara yerleri bu süre içinde iyileşir.»

«Burnumu da düzelttirmek istersem?»

«O da en fazla iki hafta sürer. Ameliyat sonrası şişkinliklerin giderilmesi de iki hafta içinde tamamlanır.»

Janette bir süre hiç sesini çıkarmadı.

Doktor, «Bu önerim üzerinde biraz düşün istersen,» dedi. «Hemen karar vermen şart değil.»

Janette doktora baktı. «Kararımı verdim. Ameliyat olacağım.»

Doktor genç kızın kararlılığına şaşırmıştı. «Bunu istediğinden emin misin?»

«Evet. Ameliyat ne zaman yapılabilir?»

«Ben cerrahla konuşurum. Onun da seni muayene etmesi gerekiyor. Daha sonra ameliyat tarihini saptarız.»

Janette odadan çıktıktan sonra doktor telefona uzanıp cerrahı aradı. Cerrahın telefona cevap vermesini beklerken Janette'i düşündü. Bu kızın iradesine ve kararlılığına hayran olmamak elde değildi. Daha on dokuz yaşındaydı, ama doktor onu bu ameliyata iten nedenin diğer hastalarında gözlemlediği gurur olmadığını biliyordu. Kadınların çoğu, genellikle bu kızdan daha yaşlıydılar ve gençleşmek amacıyla kliniğe başvuruyordu. Oysa Janette'in amacının çok da-

ha başka nedenlerden kaynaklandığı ortadaydı. Kızın amacı neydi, doktor bunu bilmiyordu. Ancak tüm yaşamını değiştirmeyi göze aldıracak denli önemli bir şey olsa gerekti.

*
* *

Henri kapıyı açtı. «Mösyö Schwebel, hoşgeldiniz,» diyerek adamı selamladı. «Lütfen içeri buyrun.»

Johann, Heidi'nin önden yürümesini bekledi. «Hayatım, seni Henri ile tanıştırayım. Henri, bu nişanlım Bayan Mayer.»

Henri yarı beline kadar eğilerek genç kadını selamladı. «Tanıştığımıza sevindim, matmazel. Mutluluklar dilerim.»

Heidi, «Teşekkür ederim, Henri,» dedi.

Uşak bu kez de Johann'a döndü. «Sandıkların hepsini bodrumdan kitaplığa taşıttım. Ayrıca rahat çalışasınız diye masanın da üzerini boşalttırdım.»

«Sağol.» Johann belki de aradığını bu sandıklarda bulacaktı. Şirketin kayıtlarında, banka kasalarında muhafaza edilen eşyaya ilişkin bir bilgi bulamamıştı.

Merdivenlerden küçük bir çocuğun seslendiğini duydukları zaman üçü de kitaplığa doğru yürüyorlardı. «Johann Amca...»

«Vay, benim küçük pisi pisim...» Çocuk merdivenlerden yıldırım gibi aşağı inip kollarına atılırken, Johann sevinç dolu bir sesle konuştu. «Senin çoktan yatmış olacağını düşünmüştüm.»

«Dadım senin geleceğini söyledi. Ben de yatmadım.» Lauren dönüp Heidi'ye baktı. «Benim yeni teyzem mi olacak bu hanım?»

Johann güldü. «Evet.»

Lauren birden ciddileşiverdi. «Çok güzelmiş... Adı nedir?»

«Heidi.»

Çocuk genç kadına sordu. «Size Heidi Teyze diyebilir miyim?»

Heidi küçük kıza kollarını uzatarak, «Elbette, şekerim,» deyip Lauren'e sımsıkı sarıldı. «Sen de çok güzelsin, Lauren.»

«Kokunu beğendim. Beni ziyarete gelecek misin?»

«Sen istersen gelirim.»

«Ne zaman geleceksin?»

Heidi güldü. «Sen ne zaman istersen.»

«İşte bu iyi... Janette tekrar okula dönünce burada çok yalnız kaldım.» Lauren başını çevirip Johann'a baktı. «Janette ne zaman geri dönecek?»

«Birkaç hafta sonra.»

«Birkaç hafta ne kadar sürer? İki günden fazla mı?»

Johann, «Evet, yavrucuğum,» dedi. «İki günden fazla sürer.»

«Yaa...» Çocuğun düş kırıklığına uğradığı sesinden belliydi. Tekrar Heidi'ye döndü. «Janette benim ablam. Bazen onunla oyun oynuyoruz, o benim mahsuscuktan annem oluyor. Sadece mahsuscuktan... Bizim annemiz yok.»

Heidi susuyor, göz pınarlarında biriken yaşları tutmak için büyük çaba harcıyordu. Johann'a bakarken, çocuğa daha sıkı sarıldı. «Ablan dönünceye kadar gelip seninle oyun oynayabilirim.»

«Ah, ne iyi olur.» Lauren, Johann'a bakıp, «Heidi Teyzeme odamı ve oyuncaklarımı gösterebilir miyim?» diye sordu.

«Tabii.»

Lauren, Heidi'nin kolları arasından sıyrılarak onu elinden tutup merdivenlere doğru çekti. Johann da orada durup ikisinin yukarı çıkışlarını seyretti, sonra dönüp kitaplığın kapısından içeri girdi.

Johann yerde dizili duran eşya sandıklarını hiç üşenmeden tek tek incelemişti. Saatlerden beri büyük bir sabırla yaptığı araştırmadan da bir sonuç alamamıştı. Sandıklarda daha çok özel eşya vardı. Çoğu giyeceklerle doluydu. Tuvalet takımları, fırçalar, taraklar, değersiz taklit mücevher, ayakkabılar... Bir tek defter, bir tek günlük yoktu. Tanya'nın şirket kasalarında muhafaza edilen dosyalarından başka herhangi bir belgeye rastlamamıştı Johann. Uşağı çağırmak için zile bastı.

Henri hemen kapıda göründü. «Buyrun, mösyö.»

«Sandıkları inceledim. Bunları tekrar bodruma kaldırabilirsiniz.»

Henri, «Acaba mösyö bir içki almak isterler miydi?» diye sordu.

«İyi fikir. Lütfen bir konyak getir. Nişanlım hâlâ çocuğun yanında mı?»

Henri gülümsedi. «Evet, efendim. Biraz önce küçük hanımın odasına gittim. Lauren oyuncaklarını odaya sermiş, hanımefendiye hepsini birbir gösteriyordu.» Henri içki dolabının önüne gitti, biraz sonra elinde konyak dolu kadehle geri döndü. «Çok üzülüyorum, mösyö... Çocuğun onu seven birine ihtiyacı var. Çok yalnız kaldı yavrucak.»

Johann içkisini yudumladı. «Janette'i unutuyorsun.»

Henri başını iki yana salladı. «Onun varlığı durumu değiştirmiyor. Annenin yeri başka. Çocuğun aslında bir anneye ihtiyacı var. Onun da aslında istediği şey bu. Bir anne.»

Johann düşünceli düşünceli, «Sanırım haklısın,» dedi.

«Belki küçük kızımız okul çağına gelip de bir yatılı okula yerleşince, rahata kavuşacak.»

«Belki...» Uşak odadan çıkınca, Johann da dalgın bir tavırla bir koltuğa çöküp içkisini yudumladı. Birden gözlerinin önünde bir manzara canlanıverdi. Lauren ile Heidi'nin sarmaş dolaş duruşlarını anımsamıştı. Küçük kız Hei-

di'nin kolları arasında ne kadar da mutlu görünüyordu. Üstelik birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de sarışın, beyaz tenliydi ve ikisinin de mavi gözleri vardı. Onları gören gerçek bir ana kız olduklarını sanırdı. Johann başını salladı. Yoo, bu hiç de doğru değildi. Yaşam hiçbir zaman akla mantığa uygun bir biçimde sürüp gitmezdi. Her şeyin, her zaman allak bullak olması kaçınılmazdı.

Johann içkisini bitirdikten sonra yukarıya, çocuğun odasına çıktı. Heidi ile Lauren oyuncakların arasında oturuyorlardı.

«Ne yapıyorsunuz bakalım?»

Heidi başını kaldırdı. «Lauren bana dostlarını tanıtıyor. En çok aslanları seviyormuş.»

Johann çocuğa döndü. «Aslanları neden bu kadar çok seviyorsun?»

«Annem de onları severmiş...» Lauren eski bir oyuncak aslanı Johann'a uzattı. «Bu oyuncak anneminmiş. Janette annemin onu bana vermek istediğini söyledi.»

«Sahi mi?»

«Evet. Ellesene... Yumuşacık.»

Johann oyuncağı çocuğun elinden alıp okşadı. «Gerçekten yumuşacıkmış.»

«Lauren'e pazar günü öğle yemeğini birlikte yememizi söyledim. Sonra da onu hayvanat bahçesine götüreceğim. Gerçek aslanları görmesini istiyorum.»

Çocuk, «Ah, ne iyi!» diye sevinçle haykırdı.

Johann oyuncağı elinde evirip çevirirken, «Evet,» diye mırıldandı. Sonra birden duraladı. Oyuncağın içinde sert bir cisim vardı. Emin olmak için oyuncağı parmaklarının arasında sıktı. Gerçekten sert bir cisim vardı. Oyuncağa dikkatle bakınca, karnının alt kısmındaki çapraz dikişi farketti. Oyuncağın karnı kesilmiş, sonra tekrar dikişle tutturulmuştu.

«Bana bir dakika izin verir misiniz?» Johann oyunca-

ğı elinden bırakmadan banyoya giderek kapıyı kapadı. Cebinden çakısını çıkarıp dikişleri kesti, iki parmağını delikten içeri soktu. Biraz sonra o cismi dışarı çıkarmıştı. Küçük bir kasa anahtarıydı bu. Bir parşömen kâğıdına sarılmıştı. Kâğıdın bir yüzünde bir sürü numarayla harfler sıralanmıştı. Öbür yüzündeyse İSVİÇRE KREDİ BANKASI - CENEVRE sözcükleri yazılıydı.

Johann soluğunu dışarı bıraktı. Tanya... İşte hâlâ buradaydı, onların yanındaydı. Johann anahtarı cebine yerleştirdikten sonra yatak odasına döndü. Küçük oyuncak aslanı yatağın üzerine bıraktı. «Bana kalırsa artık senin uyku vaktin geldi, Lauren,» dedi.

Küçük kız ayağa kalkıp Johann'ın yanına geldi. «Heidi Teyzem bana söz verdi. Sen de unutmazsın değil mi?»

«Hayır, güzelim.» Johann eğilip çocuğu yanaklarından öptü. «İkimiz de unutmayız, merak etme.»

Lauren, Heidi'ye döndü. «Üstümü örter misin, Heidi Teyze? Tıpkı annem gibi... Burada olsaydı, benim üstümü örter, masal söylerdi herhalde.»

Heidi, Johann'a baktı. Nişanlısı olur anlamına başını sallayınca, «Tabii, canım,» diye mırıldandı.

Johann eğilip çocuğu bir kez daha öptükten sonra doğruldu. «Ben aşağıda bekleyeceğim.» Dışarı çıkarken de bir an durup arkasına dönerek Heidi ile Lauren'e baktı.

Lauren hemen yatağa girmiş, yorganı üzerine çekmişti. Kollarını havaya kaldırdı. «Bana bir öykü anlatır mısın, Heidi Teyze?»

Johann yavaşça kapıyı kapayarak aşağıya indi. Kitaplıkta kendine bir konyak daha hazırlayıp içkiyi ağır ağır yudumlamaya başladı. Günlerden beri ilk kez Janette'i merak etmişti. Kliniğe yattığı günden bu yana ondan bir haber alamamıştı. Birden aklına geldi. Janette onun evlenmeye karar verdiğini bilmiyordu. Derin bir soluk aldı. Er-

tesi gün ilk işi Janette'i aramak olacaktı.

Cerrah genç kızın odasına geldi, onu tepeden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra, «Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

Janette, başını kaldırıp cerraha baktı. «Dökülüyorum.»

Doktor gülümsedi. «Eğer başka türlü olsaydın endişelenirdim. Daha üç gün oldu. Hadi, yataktan kalk. Sana şöyle bir göz atmak istiyorum.»

Cerrah elini uzatıp Janette'in yataktan kalkmasına yardım etti. Sonra da onu odanın bir köşesindeki boy aynasının önüne getirdi. «Göğsünde ve kalçalarındaki sargıları çıkaracağım. Dikiş yerlerini ve bereleri görünce sakın kaygılanma. Bunların hiçbiri kalıcı değil. Dikişler alındıktan birkaç gün sonra hiç iz kalmayacak.»

«Gözlerim hâlâ mosmor, burnum da patlıcan gibi şiş.»

«Bunlar da geçici şeyler. İki saatte bir buz torbası koymayı ihmal etme. İki üç gün sonra morartılar kaybolacak. Şişlikler de bir hafta içinde düzelecek... Sen şimdi geceliğini çıkar.» Cerrah bu sözleri söylerken, hemşireye işaret etmişti. Hemşire elinde çeşitli gereçlerle dolu bir tepsiyle geldi. Cerrah tepsiden küçük bir makas aldı. «Korkma, canını acıtmayacağım.»

«Korkmuyorum.» Janette aynada kendini seyrediyordu. «Sadece ameliyattan sonra ne şekil aldığımı merak ediyorum.»

«Şimdilik durumunda bir fark görüp görmeyeceğinden emin değilim. Bunun için henüz çok erken. Ben sadece dikişleri inceleyip her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak istedim.» Cerrah kızın sol kolu altındaki sargıyı ucundan kesti ve ağır ağır açmaya başladı.

Janette aynadan göğüslerinin göründüğünü farketmişti. Cerrah sargıyı çekip alınca, Janette soluğunu tuttu. Göğüsleri siyahlı morlu lekelerle doluydu ve son derece

çirkin görünüyorlardı. Cerrah hemen, «Endişelenme,» dedi. «Şimdi yara izlerini temizleyeceğim. O zaman gözüne çok daha güzel görünecekler.»

Cerrah pamuk ve alkolle kızın göğüslerini temizledi. Artık sadece dikiş yerleri dikkati çekiyordu. Doktor bir iki adım geri çekilip kıza bakarak, «Çok güzel,» dedi. «Umduğumdan da daha çabuk iyileşiyorsun.»

«Güzel mi?» Janette'in sesi öfke doluydu. «Göğüslerimin çevresinde dikişler olacağını bana önceden söylememiştiniz.»

«Göğüslerini küçültürken, başlarının fazla büyük olduklarını farkettik. Bu nedenle de ikinci bir müdahale gerekti. Fakat dediğim gibi, endişelenmene gerek yok. Dikiş yerleri kısa sürede kaybolacak.»

Janette, susuyordu. Bir süre aynada kendini seyrettikten sonra, «Göğüslerime dokunabilir miyim?» diye sordu.

«Evet, dokunabilirsin ama fazla bastırmadan.»

Janette göğüslerini avuçlarına aldı. Memeleri enikonu küçülmüş ve hafiflemişti. Aynada kendini uzun uzun inceledikten sonra, ağır ağır başını salladı. Eskisinden çok daha ince ve de zarif görünüyordu.

Cerrah, «Nasıl kendini beğendin mi?» diye sordu.

«Eh, fena değil.»

Doktor tekrar eline makası aldı, bu kez de kalçalarındaki sargıları çözmeye başladı. Janette artık ameliyat yerinde morluklar, kurumuş kan pıhtıları görmeye alışmıştı. Onun için kalçalarının görünüşüne pek şaşmadı.

«Kaç beden oldum?»

«Otuz sekiz... Üstelik vücudunda şişkinlikler var. Ameliyatın izleri kelimenin tam anlamıyla kaybolduğu zaman 36 beden olacaksın. Oysa ameliyattan önce 44'ü bulmuştun.»

Janette cerraha döndü. «Bu bir mucizeden farksız...»

Cerrah gülümsedi. «Hayır, mucize değil. Modern cerrahi. Ama bizim de bir avantajımız vardı.»

«Nedir o?»

«Senin gençliğin. Genellikle bu tür ameliyatları çok daha yaşlı kadınlara uygularız. Onların vücutları senin körpe vücudun gibi kısa zamanda uyum sağlayamaz.»

Janette tekrar aynaya baktı. «Yara izlerinin hepsi kaybolacak mı?»

«Kaybolmayacaklar ama gizlenecekler. Birkaç ay sonra yara izlerini görebilmek için vücudunu büyüteçle incelemen gerekecek.»

«İyi ki bu işe girişmişim. Durumdan çok memnunum.»

«Memnun olmana ben de sevindim. Uyurken bir yere çarpıp ameliyatlı bölgeleri zedelemeyesin diye sargıları tekrar saracağım. Üç dört gün sonra dikişleri alacağız. Gün boyunca yatakta yatmana gerek yok. Dilediğin gibi gezinebilirsin. Sadece fazla eğilip doğrulma, bir de fazla ağır şey kaldırma.» Cerrah hemşireye işaret etti. Hemşire Janette'e başka bir gecelik uzattı. Doktor kızın geceliği giymesine yardım ettikten sonra onu karyolanın yanına getirdi. «Hafta sonunda seni tekrar görmeye geleceğim.»

Doktor kapıya doğru giderken, telefon çaldı. Janette hemen telefonu açtı. «Alo...»

«Janette...» Genç kız Johann'ın sesini hemen tanımıştı.

«Johann!» diye sevinçle haykırdı. Kliniğe yattığından beri ilk kez ona telefon gelmişti. «Beni nereden arıyorsun?»

Johann, «Cenevre'den,» diye karşılık verdi.

«Orada ne işin var?»

Johann güldü. «Balayı gezisindeyim.»

«Buna dünyada inanmam.»

«Doğru söylüyorum. Büroda bana ne demiştin, hatırlasana. Senin dediğini yapmaya karar verdim.»

«Ah, ne harika... Gelin hanımı tanıyor muyum?»

«Hayır ama onunla ilk fırsatta tanışmanı istiyorum. Kliniğe gelip seni ziyaret ederim, diye düşündüm.»

Janette hemen, «Yoo, olmaz,» dedi. «Hiç kimsenin benimle burada tanışmasını istemem. Tedavim daha devam ediyor.»

«Sen iyi misin? Sesin kulağıma biraz tuhaf geldi de...»

«Burnum tıkalı. Ama çok iyiyim. Gerçekten çok iyiyim. Bana biraz da karından sözetsene.»

«Karım Amerikalı. Çok da güzel bir kadın. Birbirinizden hoşlanacağınızı biliyorum. Sana daha başka ne diyeyim bilmem ki...»

«Onu uzun süreden beri mi tanıyorsun?»

«Hayır, tanışalı üç yıl oldu.»

«Johann, senin adına çok sevindim. Kutlarım. Gelin hanımla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Gerçekten öyle... Eve döner dönmez, onunla tanışmak istiyorum.»

«Yani ne zaman?»

«Burada düşündüğümden daha uzun bir süre kalmam gerekecek. Aşağı yukarı bir ay daha kalacağım.»

Johann kısa bir sessizlikten sonra, «Çok kötü,» dedi. «Lauren seni çok özledi. O kocaman evde pek yalnız zavallıcık.»

«Elimden bir şey gelmiyor ki. Ben evde olduğum zamanlar da kardeşini pek sık göremiyorum. Akşamları eve döndüğümde o yatmış oluyor.»

«Geçen pazar günü kardeşini hayvanat bahçesine götürdük. Heidi kardeşine tapıyor. Belki sen dönünceye kadar kardeşini yalnız bırakmayız.»

«Çok iyi olur. Lütfen, karına benim adıma teşekkür et.»

«Bir şey değil ki... Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Ameliyat seni çok değiştirdi mi, merak ediyorum.»

Janette güldü. «Beni görünce çok şaşıracaksın. Ama biraz daha sabret. Zaten sen de balayı gezisindesin.»

Johann da güldü. «Haklısın.»

«Seni de, karını da öperim. İkinizle de Paris'te buluşmaya can attığımı bilesin.»

Janette telefonu ağır ağır yerine bıraktı. Demek Johann evlenmişti... Nedense buna inanmak çok güç geliyordu ona.

5

Jacques öğleyin Relais Plaza'da duvar kenarındaki küçük masaya oturmuştu. Genellikle öğle saatlerinde bu masada oturur, bir yandan beyaz şarabını yudumlarken, bir yandan da lokantaya gelip gidenleri seyrederdi, fakat bugün **International Herald Tribune** gazetesiyle **Vogue** dergisi duruyordu masanın üzerinde. Ve Jacques lokantaya girenleri çıkanları unutmuş, gazeteyle dergiyi büyük bir dikkatle inceliyordu. Yeni mevsimin defileleri tamamlanmış, şimdi sıra karar vermeye gelmişti. Yves Saint Laurent'ti en başarılı modacı. Basına göre, ondan daha başarılısı yoktu. Amerika'nın genç başkan adayıyla eşinin Elysee önünde çekilen fotoğrafı bile fazla ilgi toplamamıştı.

Aşağı yukarı dört yıl kadar önce Fransız **Vogue**'unun yazı işleri müdürü Michel de Brunhof, kendisinin himaye ettiği bu delikanlıya Shiki'nin yanında iş bulunmasını istemiş ve delikanlının terzilik akademisinde öğrenim görmesi için elinden gelen her türlü yardımı yapmıştı. Fakat Shiki delikanlının çizdiği modelleri gördükten sonra onu yanına almaktan kaçınmış, amatörler ve düş peşinde koşanlarla vakit öldüremeyeceğini söylemişti. Ona göre, bu delikanlıya mesleğin pratik yanlarını öğretmek çok uzun zaman alacaktı.

Vogue'un müdürü bundan sonra da yılmamış, delikanlının çizdiği eskizleri Johann'a götürmüş, Shiki'ye baskı

yapmasını ya da daha küçük bir moda salonu açıp bu delikanlıya bir fırsat tanımasını istemişti. Johann eskizleri inceledikten sonra bu isteği yerine getiremeyeceğini belirtmişti. Onlar da durdukları yerde para kaybediyorlardı. Bu yetmiyormuş gibi, yeni bir modaevi açmaya kalkışırlarsa, bir misli daha fazla zarar edeceklerdi. Jacques istemeye istemeye delikanlının eskizlerini geri vermişti. Bir ay sonra o meçhul delikanlı Dior Modaevine girmiş, hemen arkasından da **Vogue** dergisinde adı sık sık geçmeye başlamıştı. Dior kalp krizi geçirince, Marcel Boussac da bu yetenekli genci Dior Modaevine moda yaratıcısı olarak atamıştı.

Jacques dergiye dikkatle baktı. Keşke Brunhof ona bir yıl önce, yani Tanya hayattayken başvurmuş olsaydı... Tanya o delikanlıyı hemen işe alırdı. Eğer başka çaresi kalmadığını anlarsa, Shiki'yi kovmayı bile göze alırdı. Ama Tanya yoktu artık... Johann'ın iş anlayışıysa çok daha değişikti. Johann hesap defterinde gelir ve giderin dengeli olmasına özen gösteriyordu.

Ama belki de çok geç kalmış sayılmazlardı. St. Laurent askerlik görevini yapmaya başlayacaktı. Bu da onun askerlik öncesindeki son defilesi olmuştu. İki yıl... Boussac bu süreyi eli kolu bağlı geçirmeyecekti elbet. Dior Modaevini iki yıl süreyle müşterilere kapalı da tutmayacaktı. Son defilelerden kazandığı başarıdan yararlanmak isteyecekti. St. Laurent'in yerini almasına mutlak gözüyle bakılan genç elemanlar vardı. Ama Jacques, Dior Modaevinin yeni moda yaratıcısının kim olacağını biliyordu. Dior'un Londra'daki şubelerini yöneten genç modacıydı bu kişi. Marc Bohan yani... Onun ikinci bir Yves Saint Laurent olduğunu kimse söyleyemezdi, ama onun da kendine özgü bir stili vardı ve de çok yetenekli bir delikanlıydı. St. Laurent askerden döndüğünde, Marc Bohan, Dior Modaevine öylesine bağlanmış olacaktı ki, hiçbir güç onu Dior'dan ayıramayacaktı. O zaman St. Laurent de kendine başka bir yer aramak zorunda

kalacaktı. Jacques bu kez onu elinden kaçırmamaya kararlıydı. Hatta gerekirse, her şeyi göze alıp sermaye bulacak ve St. Laurent'e yeni bir modaevi açmaya çalışacaktı.

Jacques içkisini ağır ağır yudumlayıp dergiyi incelemeye devam etti. Elindeki **Vogue** dergisi matbaadan alınmış prova kopyaydı. Dergi en az bir hafta sonra satışa çıkacaktı. Derginin prova baskısından bir nüsha edinip onu ilan sayfalarına varıncaya dek büyük bir dikkatle incelemeye alışmıştı. Bir bakıma dergide yer alan reklamlar, makale ve röportajlardan çok daha büyük önem taşıyordu. Çeşitli modaevlerinin geleceğe ilişkin tasarılarını, izleyecekleri politikayı bu reklamlardan anlamak olasıydı. Derginin hemen yarısını incelemişti. Birden önündeki sayfaya bakakaldı. Gözlerine inanamıyordu.

Derginin iki sayfasına güzel bir çıplak kız fotoğrafı yerleştirilmişti. Kızın yüzük parmağında büyücek, kalp biçiminde pırlanta bir yüzük vardı. Fotoğrafın altında şu cümle vardı: «Güzel bir kadına sade bir pırlanta yüzük yeterlidir.» Bu yazının altında da mankenin adı yazılıydı. Beuaville Markisinin kızı Janette'ti çıplak güzel.

«Allah kahretsin...» Jacques çok kızmıştı. Fotoğraftan çok kendine kızmıştı. Bu kadar tanıdığı varken, şu fotoğrafın dergide yayınlanacağını önceden haber alması gerekirdi. Fakat hınzır kız, nasılsa bu işi Jacques'dan gizlemeyi başarmıştı. Jacques birden işin olumlu yanını sezince gülümsedi. Fotoğrafı tekrar inceledi. Janette her zamankinden çok daha güzeldi bu fotoğrafta. Jacques garsona işaret etti.

«Bir kadeh şarap daha alır mıydınız, mösyö?»

«Hayır, bana viski getir. Buzu bol olsun.» Dergiyi kapadı. Şimdilik Yves St. Laurent'e boş verecekti. Yeni mevsimde Paris bu fotoğrafın dedikodusuyla çalkalanacaktı. Garson viski bardağını getirir getirmez, Jacques bardağı dudaklarına götürdü. Bu fotoğraftan nasıl kazanç sağlayacağını düşünmeye başlamıştı.

Johann dergiye baktıktan sonra arkasına yaslandı. «Çok şaşırtıcı... Janette bunu neden yaptı dersin?»

Jacques güldü. «İkimizden de daha kurnaz olduğu için. Tek nedeni bu. Biz Janette'i iyi tanıyamamışız. Kız annesine bizim düşündüğümüzden daha çok benziyormuş.»

«Hâlâ bir şey anlayamadım.»

«Görüntü... Bir fotoğrafla Janette yeni bir tip yarattı. Shiki'nin tam beş yıldır yapamadığını bir fotoğrafla başardı. Bu dergi satışa çıktıktan bir gün sonra, Janette, Paris modasının yeni kraliçesi olacak. Kadınlar Janette'e benzeyebilmek için birbirleriyle yarışacaklar. Janette'in her yaptığı, giydiği her şey moda dünyasında bir yasa olacak...»

«Peki, bunun bize ne yararı dokunur?»

«Yepyeni bir pazar açılıyor. Ve bu pazardan yararlanacak ilk kuruluş da biz olacağız. Artık eski günler geride kalacak. Batmayalım diye çırpınmak zorunda kalmayacağız. Başka modaevlerinden kalan kırıntılarla yetinmeye çalışmayacağız. Yepyeni bir moda anlayışıyla yepyeni bir iş kuracağız.»

«Shiki'ye yaptığımız yatırımlar ne olacak?»

«O iş bitti. Tamam. Shiki'yle yaptığımız anlaşmadan bir kazanç sağlayamadık. Bunu sürdürmenin bir anlamı yok. Ölmüş eşeğe semer vurmanın bir yararı var mı?»

«Ama Tanya diyordu ki...»

Jacques hemen Johann'ın sözünü kesti. «Tanya öldü. Artık Janette var. Tanya sağ olsaydı, hiç duraksamadan benim tarafımı tutardı.»

Johann kısa bir sessizlikten sonra, «Janette ile görüştün mü?» diye sordu.

«Henüz görüşmedim. Önce sana durumu açıklamak istedim.»

Johann, «Elli milyon frankı sokağa atmış olacağız,» dedi. «Bu paranın yarısı Janette'in. Karara da yarı yarıya ortak olmalı. Ben sadece Lauren'in payından sorumluyum.

Ve doğrusunu istersen, vasisi olduğum kimsenin böyle bir zarara uğramasına göz yumamam.»

«Bu gidişle, sonunda elimizdeki avucumuzdaki paranın hepsi gidecek. Shiki hiçbir zaman başarılı olamayacak. Ona her türlü fırsatı tanıdık, bir şey yapamadı.»

«Bilmiyorum... Bu işler bana ters geliyor. Başından beri de bir türlü ısınamadım gitti şu işe. Hangi malın satılacağını hangisinin satılamayacağını kimse bilmiyor. Oysa şarap işi bambaşka. Ne denli çok mal üretirsen o kadar çok satış sağlıyorsun ve kazancın da ona göre artıyor. Parfüm şirketinin bile belirli bir pazarı var. Gerçi çok büyük bir pazar değil ama yine de sağlam bir iş. Modaya gelince... Sıfır. Bir moda çizgisi yaratmak için bir servet harcıyorsun, defileler düzenliyorsun, reklam yapıyorsun. İki gün sonra, el elde baş başta kalıveriyorsun. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu işe bulaşmakla hata ettik, ama o zaman Tanya'ya söz geçiremedim. Onun da kendine göre bazı tasarıları vardı.»

Jacques, «Neden Janette ile konuşmuyorsun?» diye sordu. «Belki onun da bazı tasarıları vardır.»

«Sahi mi?»

«Bu küçük hanımı yavaş yavaş tanımaya başladım. Onun her hareketinin altında bir amaç gizli.»

Jacques odadan çıktıktan sonra Johann masada duran dergiye dikkatli dikkatli baktı. Fotoğrafta iç gıcıklayıcı bir tavırla gülümseyen Janette ile üç yıl önce ona gelip değişmek istediğini açıklayan Janette arasında dağlar kadar fark vardı. Ama değişen sadece dış görünüşü değildi. Başka bir şey daha olmuştu.

Öbür Janette çocuksu havasını bırakmamıştı. Ama şimdi o çocuksu, toy görünüş tümüyle silinmişti. Artık kendinden, vücudundan emin olan, ne istediğini bilen, ihtiraslarını, tutkularını çok iyi değerlendiren bambaşka bir genç kadın vardı. Saç modelinden tırnaklarına sürdüğü cilanın

rengine kadar, Janette günün modasını simgeliyordu. Kendine özgü ufak tefek bazı kusurları varsa bile bunlar farkedilmiyordu.

Janette ancak beş ay sonra ortaya çıkmıştı. Büroya döndüğü gün de onu hiç kimse tanıyamamıştı. Johann'ın sekreteri Janette'i çocukluk yıllarından beri tanıdığı halde, onu patronunun odasına sokmak istememiş, adını, ne istediğini öğrenmeye çalışmıştı. Janette kimliğini açıklayınca da, kadının şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Johann masasının başında otururken, Janette'in içeri girdiğini görünce, afallayıp kalmıştı. Janette bir iki saniye adamın karşısında hareketsiz durmuş, sonra ağır ağır dönerek, «Ee, Johann, ne diyorsun?» diye sormuştu.

Johann hiçbir karşılık vermeden yerinden kalkıp kızı yanaklarından öpmüştü. «Tek kelimeyle harikasın... Ama seni tanıdığımdan da pek emin değilim.»

Janette hafifçe gülümseyerek, «Doğrusunu istersen, ben de kendimi pek tanımıyorum,» demişti. «Yeni kişiliğimin özelliklerini zamanla öğrenmeye başlayacağım.»

Johann tekrar masasının başına dönmüş ve, «Büroda çalışmaya ne zaman başlayacaksın?» diye sormuştu.

«Büroda çalışmayacağım. Benim için keşfedilmesi gereken pek çok şey var. Öncelikle kendimi tanımalıyım. Sonra da işin inceliklerini bulmam gerekiyor. Bir süre başka bir yerde çalışırsam, mesleğin inceliklerini daha kolay öğreneceğime inanıyorum.»

Johann, İsviçre'deki bankada bekleyen yüz bin altını ve Tanya'nın bıraktığı uyarı notunu düşünmüştü o anda...

SEVGİLİ JOHANN

Altının üçte biri senin, çünkü Wolfgang'ı sen de en az

benim kadar seviyordun. Geri kalanın Janette ve Lauren'in gerektiği zaman kullanabilmelerini sağlamalısın. Çocuklarımın haklarını savunacağını ve koruyacağını biliyorum. Seni seviyorum ve benim güvenimi sarsmayacağını biliyorum. Omuzlarına bir de bu sorumluluğu yüklediğim için özür dilerim. Çocuklarıma iyi davran, dostum, çünkü sonunda onlar da tıpkı benim gibi yapayalnız kalacaklar. Tek dayanakları sen olacaksın.

TANYA

Johann başını kaldırınca, Janette'in hâlâ orada durduğunu görmüştü. Önce ona İsviçre'deki bankadan telefon ettiğini açıklamayı düşünmüştü. Telefonda konuştukları gün Janette onunla görüşmeye hazır olmadığını belirtmişti. Johann bunun nedenini kızı büroda, karşısında gördüğü an kavramıştı. Aslında Janette'in yaptığı şey, perhiz kurallarına uymaktan ibaret kalmamıştı. Belki de çok akıllıca bir işti bu yaptığı. Janette kendisine bir yol çizmişti.

Johann, «Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?» diye sormuştu o gün.

«İşe başladım bile. Yves Saint Laurent'e manken oldum.»

Johann'a bu isim pek de yabancı gelmemişti, ama nerede ve ne zaman duyduğunu anımsayamıyordu. «Kim bu adam?»

«Dior'un yeni moda yaratıcısı. Dior öldükten sonra modaevinin yönetimini o eline aldı. İlk koleksiyonu hazırlamakla meşgul. Bay Laurent yeni modellerinin benim gibi bir manken üzerinde halka sunulması gerektiğini düşünüyor.»

«Güzel. İyi ki Jacques'ın işten ayrılmasına izin vermemişim.»

«Evet, çok doğru yapmışsın. Jacques'ın görevini onun kadar iyi yapamayacağımı şimdi anladım. Ayrıca ben başka bir şey daha istiyorum.»

«Nedir o?»

«Annemin isteyip de gerçekleştiremediği şeyi... Kendi adıma bir modaevi kurmak niyetindeyim. Tabii zaman isteyen bir iş bu. Henüz böyle büyük bir işe girmeye de hazır değilim.» Janette masanın üzerinde duran çerçeveli fotoğrafı eline alıp inceledikten sonra, «Karının fotoğrafı mı bu?» diye sormuştu.

«Evet. Heidi'nin fotoğrafı.»

«Çok güzel bir kadın. Onunla ne zaman tanışacağım?»

«İstersen bu akşam yemekte buluşuruz.»

Janette fotoğrafı yerine bırakırken, «Saat sekizde bize bekliyorum. Henri'ye söylerim, sizin için özel bir yemek hazırlar,» demişti.

«Tam sekizde geleceğiz.»

«Lauren'i de erken yatırmam. Karına bayılıyor. Çocukcağız Heidi adını dilinden hiç eksik etmiyor.»

«Evet, Heidi de onu çek seviyor.»

Janette gülümsemişti. «Sen talihli bir adamsın. Karın mutlaka harika bir kadın olmalı. Çocukların ön sezileri çok güçlüdür. Tıpkı hayvanlar gibi. İyinin kötünün kokusunu çok çabuk alırlar. Lauren karını bu kadar çok sevdiğine göre, onun çok iyi bir insan olduğundan kuşkum yok.»

Bütün bunlar olup biteli iki yıldan fazla bir zaman geçmişti. O günden beri başka değişiklikler de olmuştu. Janette'in İsviçre'den dönmesinden altı ay kadar sonra, Heidi kocasına Lauren'i yanlarına almalarını önermişti.

Johann düşünceli bir tavırla, «Bilmem ki, nasıl olur?» diye mırıldanmıştı.

«Neden olmasın? Yavrucak o koca evde yalnız başına yaşıyor sayılır. Ablasının yüzünü gördüğü yok, evde sadece hizmetçiler var. Bir çocuk için hizmetçilerin bakımı, şef-

kati yeterli değil. Onun çok daha fazlasına layık olduğunu unutma. Güzel, sevimli ve de cana yakın bir çocuk. Zavallının yüreği sevgi dolu ama sevgisini paylaşacak birini bulamıyor.»

«Sence Janette'in sevgisi, onun varlığı yeterli değil mi?»

«Sen aptal biri değilsin, Johann. Gerçekleri çok iyi biliyorsun. Bu sözleri söylemene şaştım doğrusu. Janette kendi âlemine dalmış, kimseyi gözü görmüyor. Hem istese bile çocuğa ayıracak zamanı yok.»

Johann karısına dikkatle baktıktan sonra, «Sen Janette'i pek sevmiyorsun, değil mi?» diye sormuştu.

Heidi bu soruya hemen bir cevap vermemişti. «Benim duygularımla bu önerinin bir ilgisi yok. Ben Janette'i sevmişim sevmemişim, ne fark eder? Beni asıl Lauren'in durumu düşündürüyor.»

«Ya günün birinde bir çocuğumuz olursa?»

«Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de Lauren'e sıcak bir yuva sağlamak isterim. Onu çok seviyorum, o da bana çok düşkün.»

Johann biraz düşündükten sonra, «Eğer Lauren'i yanımıza alırsak, Amerika'ya dönme tasarısını hemen uygulamamıza olanak kalmaz,» demişti. «Bu işi bir süre ertelememiz gerekebilir.»

«Lauren bizim yanımıza gelse de gelmese de, burada kalmaktan başka çaremiz olmadığını artık biliyorum. Senin çalıştığın yer burası, sorumlulukların burada. Onun için Lauren meselesi bir şeyi değiştirmeyecek.»

«Pekala, ben yarın Janette ile konuşurum.»

Johann, Janette ile kardeşinin durumunu görüştüğü zaman kızın rahatladığını sezmişti. Heidi, Boulogne Ormanları yakınında daha büyük, daha geniş bir apartman dairesi bulmuş ve iki ay sonra da Lauren onların evine taşınmıştı. Heidi'nin ilk işi dadıya yol vermek olmuştu. Ço-

cuğun bakımıyla yalnız kendisi ilgilenecekti. Sonunda Heidi'nin yanılmadığı ortaya çıkmıştı. Lauren kısa sürede değişmiş, gözlerinin altındaki mor halkalar kaybolmuş, yavrucak serpilip güzelleşmişti. Ve artık güler yüzlü, mutlu bir çocuk olmuştu.

Johann o gece dergiyi eve götürdü. Yemekten sonra Janette'in fotoğrafını Heidi'ye gösterdi. Heidi fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra bakışlarını kocasına yöneltti. «Çok güzel bir kadın.»

«Jacques onun adına yeni bir modaevi kurma zamanının geldiğini söylüyor.»

«Janette ne düşünüyor acaba?»

«Onunla henüz konuşmadım.»

«Sen ne düşünüyorsun?»

«Bana kalırsa, tehlikeli bir iş bu. Shiki ile ortaklığımız iyi bir sonuç vermedi. Onun sayesinde bir kazanç sağlamıyoruz. Ama zarar ettiğimiz de söylenemez. Jacques, Shiki'ye her türlü fırsatın verildiğini ve adamın bunlardan yararlanamadığını ileri sürüyor. Bundan sonra da Shiki'nin bir atılım yapamayacağı kanısında. Ama bilemiyorum. Bu iş yüz milyon franklık bir kumar. Eğer kaybedersek, küçük kızın da serveti büyük ölçüde zarar görecek.»

«Ya Janette'in durumu ne olacak?»

«Aslına bakarsan, onun mirasıyla ben ilgilenmiyorum. Janette artık gerekirse kendi kendine karar verebilir.»

«Ama Janette yine de her işiyle senin ilgilenmeni istiyor, öyle değil mi?»

Johann evet anlamına başını salladı.

«Acaba neden?»

«Bilemiyorum. Janette yasal haklarının neler olduğunu çoktan öğrendi.»

«Eğer Janette her işini kendi başına yürütmeye karar verirse, biz de önceden kararlaştırdığımız gibi Amerika'ya dönebilir miyiz?»

«Belki. Lauren'in her türlü tehlikeye karşı en iyi şekilde korunmasını sağlayabilirsem, gideriz.»

«Babam artık kendini emekliye ayırmayı düşündüğünden sözediyordu. Senin işlerle ilgilenmeni istiyor. Orada çok başarılı olacağından da emin.»

«Baban kızını yanında görmek istiyor aslında.»

«Belki. Ama doğrusunu istersen, ben de babamla aynı kanıdayım. Amerika'da çok başarılı olacaksın.» Heidi kısa bir duraklamadan sonra, «Amerika'ya gidersek, Lauren'i de yanımıza alabilir miyiz?» diye sordu.

«Olabilir. Ben şimdilik kızın yasal vasisiyim. Eğer bu isteğimize karşı çıkan olmazsa, Lauren'i Amerika'ya götürürüz.»

«Böyle bir karara karşı çıkacak tek kişi Janette olabilir.»

«Maurice de bir şeyler yapabilir. Şimdilik kesin bir şey söyleyemem. Maurice kâğıt üzerinde kızın öz babası sayılıyor. Gerçekte kızın babası olup olmaması da sonucu değiştirmez.»

«Maurice'in kıza aldırdığı yok...»

«İşin içinde para kokusu olduğunu düşünürse, her şey değişebilir... Ama ortada fol yok yumurta yok... Şimdiden bunlarla kafamızı yormayalım.»

Heidi fotoğrafa baktı. «Bence sen yanılıyorsun. Eğer Janette kafasında çok büyük bir şey tasarlamasaydı bu fotoğrafı çektirmezdi.»

Johann gülümsedi. «Jacques da öyle düşünüyor.»

«Jacques yerden göğe kadar haklı.» Heidi'nin bakışları tekrar fotoğrafa yöneldi. «Kızın parmağındaki yüzüğün değeri nedir?»

«Hiçbir fikrim yok.»

«En azından otuz kırat olmalı. Böylesine değerli bir yüzükle çıplak fotoğraf çektiren kız kim olursa olsun, mutlaka büyük işler peşindedir...»

Louise heyecandan alı al moru mor, atölyenin hemen arkasındaki mankenlere ait soyunma odasına girdi. Doğruca tuvalet masasının başında oturan Janette'in yanına koştu. «İhtiyar öfkesinden küplere biniyor. Senin fotoğrafını az önce görmüş.»

Janette başını kaldırıp aynadan Louise'e baktı. Sarışın kız heyecandan soluk soluğaydı. «Belki de adamı tahrik etmiştir bu fotoğraf...»

Louise, «Ben Yves'in odasındaydım,» dedi. «Adam avaz avaz bağırarak içeri girdi. Yves'in masasının önünde sinirli sinirli gezindi durdu. Bir yandan da bu olanlardan Yves'in sorumlu sayılacağını söylüyordu. Sonra da adama, 'Buna nasıl izin verdin?' diye bağırdı. Bu fotoğrafın moda dünyasını temellerinden sarsacağını ekledi sözlerine.»

«Peki, Yves ne karşılık verdi?»

Lauise, «Hiç karşılık vermedi,» dedi. «Sadece fotoğrafa bakıp gülümsedi.»

Janette güldü. «Yves'e göre hava hoş... Yakında askere gideceğini biliyor. Boussac'ın kendine yeni birini bulacağından emin.»

«Peki ama sen ne yapacaksın? Yves önümüzdeki hafta askere gidiyor. İhtiyar da seni kovacaktır...»

«Hayır, kovamayacak. Ben istifa mektubumu verdim. Burada bir hafta daha çalışacağım. Cuma günü Yves'in veda partisinden sonra ben de bir daha dönmemek üzere buradan ayrılıyorum.»

Lauise'in ağzı bir karış açık kaldı. «Yoo, hayır.»

«Evet, canım.»

Sarışın kız Janette'e baktı. «Yves bunu biliyor mu dersin?»

«Bilmiyorsa bile öğrenmesi gerekir. İstifa mektubumu pazartesi günü personel servisine verdim. Yani iki gün ön-

ce...»

«Başka bir iş buldun mu?»

Janette başını salladı. «Hayır.»

«Peki, ne yapacaksın?»

«Önce kilomu düşünmeden, kendime tatlısıyla, tuzlusuyla mükellef bir ziyafet çekeceğim. O fotoğrafı dikkatle inceledim. Kalçalarım bir deri bir kemik kalmış. Bir kilo almakla güzelliğim bozulmaz. Sonra da tatile çıkacağım. Belki birkaç haftalığına Amerika'ya giderim. Amerika'yı hiç görmedim.» Janette makyajını tamamlayıp ayağa kalktı. «Hemen gitmek zorundayım. Bir kokteyle davetliyim.»

Louise, Janette'i haset dolu bakışlarla süzdü. «Çok şanslısın, Janette.»

«Bunu neden söyledin?»

«Aklına esen her şeyi yapabiliyorsun. Oysa benim burada kalıp her şeye eyvallah demekten başka seçeneğim yok. Önümüzdeki hafta Teksas'taki o mağazanın alıcısıyla buluşacakmışım. Belki de herif gece boyunca beni rahat bırakmayacak. Oteline gittiğimiz zaman da körkütük sarhoş olup sızacak. Elin herifini mutlu etmek için sabaha kadar yanı başında bekleyeceğim. Bakarsın herif benimle sevişmeyi bile beceremez.»

Janette güldü. «Yoksa herifin seni becermesini mi yeğlerdin?»

«Doğru dürüst bir iş tutmak iyi bir değişiklik olurdu. Ama heriflerin hepsi de kendi zevklerini yapmaktan başka bir şey düşünmüyor.»

Janette, «Ee, hayatın cilveleri bunlar,» dedi.

«Sen böyle diyebilirsin. Zenginsin çünkü.»

Janette bir an için düşünceli düşünceli Louise'e baktı. «Doğru. Ben zenginim.» Sonra eğildi, arkadaşını dudaklarından öptü. «Ama sen de zengin sayılırsın, Louise... Kendi açından yani.»

Louise hiç sesini çıkarmadan, Janette'in kapıya gidi-

şini izledi. «İyi geceler, Janette.»

Janette kapıdan çıkmadan önce arkasına dönüp gülümsedi. «Çav, bebeğim...» Nedense Louise'in yanaklarından iki sıra yaş boşanmıştı. Yavaş yavaş makyajını temizlemeye koyuldu.

Janette mini arabasını Sen Nehrine bakan kurşuni apartmanın önünde parketti. Kapının ziline bastı.

Kapıyı açan yaşlı kapıcı şaşkın şaşkın Janette'e baktı. «Madam?»

«Mösyö Fayard'ı görmek istiyorum.»

Kapıcı isteksiz bir tavırla genç kadını içeri aldıktan sonra merdivenleri işaret etti. «Çatı katında oturuyor.»

«Asansöre ne oldu?»

Kapıcı omuzlarını silkti. «Ne olacak? Öldü.»

«Hay aksi şeytan...» Janette böyle dedikten sonra altı kat merdiveni tırmanmaya başladı. Çatı katında sadece bir tek kapı vardı. Janette zile bastı. Zilin içerde yankılandığını duydu.

Kapı açıldı, kumral, blucin pantolonlu, tişörtlü bir genç adam göründü. Janette'i boş bakışlarla süzdü. «Merhaba Janette.»

Janette'in gözleri birden genç adamın daracık pantolonunun önündeki şişkinliğe takıldı. «Merhaba, Marlon.»

Genç adam Janette'in içeri girmesi için bir adım geri çekildi. Sonra kapıyı kapadı. «Ne o müşterim mi olmak istiyorsun?»

«Hayır. Sadece merak ettim. Pantolonundaki o şişkinliği birkaç mendille mi sağladın?»

Marlon sırıttı. «Hayır, hepsi benim. Emin olmak için yoklamak ister miydin?»

«Hayır, istemem. Sağol. Sana inanıyorum.» Janette de güldü. Sonra daireyi alıcı gözüyle inceledi. Salon boştu.

«Philippe daha dönmedi mi?»

«Philippe öğlenden beri evde. Nedense yemek yemek istemedi. Doğruca odasına gitti ve o saatten beri de hiç dışarı çıkmadı.» Marlon kaygılı bir sesle, «Bir aksilik mi var? İşinden falan kovulmadı ya?» diye sordu.

«Bunu da nereden çıkardın?»

«Yatak odasına bir havalandırma aygıtı alalım dedim. Birden fena halde öfkelendi, paramız olmadığını söyledi. Bundan sonra hiçbir şey alamayacakmışız. Hatta yiyecek parası bile bulamayacakmışız.»

Janette adama baktı. «Philippe'in işinden kovulduğunu duyarsan ne yaparsın?»

«Hemen eşyamı toplamaya başlarım. Bunca yolu tepip Paris'e geldikten sonra, Los Angeles'te bıraktığım sokağın köşesine benzer bir yerde dikilip kalmaya niyetim yok.»

Janette gülümseyerek başını ağır ağır salladı. «Sen de tam bir fahişesin ha...»

«Kendimi olduğumdan başka türlü göstermeye çalışmadım ki...» Marlon, Janette ile göz göze geldi. «Kadınlarla yatmayı da iyi beceririm ha...»

Janette güldü. «Bundan hiç kuşkum yok. Ama şimdilik bunu göze almanı gerektirecek bir durum yok. Şimdi bana yatak odasının yolunu göster.»

Marlon salonun öbür ucundaki kapıyı işaret etti, sonra Janette'in peşinden o tarafa doğru yürüdü. Janette kapıyı vurmak için elini havaya kaldırırken dönüp Marlon'a baktı.

«Söylesene, senin adın gerçekten Marlon mu?»

Adam güldü. «Hayır, bu adı sinema aktöründen aldım. Heriflerin hepsi de Marlon adını Sam'den daha çok tutuyor.»

Janette kapıyı hafifçe tıklattı.

İçerden boğuk bir ses, «Kim o?» diye seslendi.

«Ben Janette. Unuttun mu, birlikte içki içecektik.»

Philippe, «Git burdan,» diye bağırdı. «Kendimi hiç iyi

hissetmiyorum.»

Janette yan gözle Marlon'a baktıktan sonra omuzlarını silkti ve kapıyı açıp yatak odasına girdi. Bir iki saniye durup çevresine bakındı. Philippe üstündekileri çıkarmadan boylu boyunca yatağa uzanmıştı. Janette kapıyı kapadıktan sonra yatağa yaklaştı.

Philippe başını kaldırıp genç kadına bakmadan, «Sana çekilip gitmeni söylemiştim,» diye homurdandı.

Janette karyolanın yanında durmuş, Philippe'e bakıyordu. «Kuzum senin neyin var?»

«O beni sevmiyor. Zaten kimsenin bana aldırdığı yok ki...» Philippe hâlâ başını yastıktan kaldırmamıştı.

«Budalalık etme,» dedi Janette. «Marlon'un seni sevdiğini bal gibi biliyorsun.»

Philippe birden doğruldu, gözlerinden boşanan yaşlar makyajını bozmuştu. «Marlon'un beni sevdiğini biliyorum. Ben ondan sözetmiyorum. Aklım fikrim Yves'de, O askerdeyken neler yapabileceğimi anlatmaya çalıştım ama beni hiç dinlemedi. Onun da başındaki dertler kendine yetiyor olmalı. Boussac da benden nefret ediyor. Yves'in işinde bana şans tanıyacağını hiç sanmıyorum. Marc'ı Londra'dan geri getirecek. Biliyorum... Hem de çok iyi biliyorum... Bu durumda da benim işim bitik demektir.»

«Neden? Bana kalırsa, Marc aklı başında, mantıklı bir adam.»

«Geçen yıl Londra'daki defileler için oraya gittiğim zaman onunla nasıl kavga ettiğimizi unuttun mu? İngilizlerin zevklerine ve vücut ölçülerine göre bazı değişiklikler yapılması gerektiğini benim kafam almazmış. Marc Bohan benden nefret ediyor. Dedim ya, benim işim bitti.»

Janette bir iki saniye süren sessizlikten sonra, «Doğru,» diyerek kapıya yürüdü. «Seninle buluşmayı da bunun için istemiştim. Senden nefret etmiyorum. Tersine, seni seviyorum. Benim gözümde, sen bir dâhisin. Hatta Yves'-

den ve Marc'dan daha büyük bir dâhisin. Sana güveniyorum.» Janette birden dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Marlon ayakta bekliyordu. «Philippe nasıl?»

«İyi iyi...» Janette çantasını açıp iki tane beş yüz franklık banknot çıkardı. Paraları adamın avucuna sıkıştırdı. «Artık benim hesabıma çalışıyorsun. Bundan sonra ben ona ne dersem, harika bir buluş olduğunu söyleyeceksin.»

Para delikanlının cebine girmişti bile. «Tamam...»

«Güzel. Havalandırma aygıtına sonunda kavuşacaksın. Belki bir de araba ayarlarız.»

Marlon gülümsedi. «Ben mantıklı bir adamım.»

Janette'in arkasındaki kapı açıldı. Philippe kapının eşiğinde duruyordu. Yüzünü yıkamış, yanaklarına bulaşan boyanın izi kalmamıştı, saçları da güzelce taranmıştı. «Az önce dediklerin doğru muydu?»

«Ben yapmayacağım şeyi söylemem.»

Philippe başını öne doğru salladı. «Bir tasarın mı var yoksa?»

«Evet. Bunu sana da açmak istiyorum.»

«Ben dinlemeye her zaman hazırım.» Philippe yan gözle Marlon'a baktı. «Karnım acıktı. Acaba bana yiyecek bir şeyler hazırlayabilir misin?»

Marlon sordu. «Salamlı peynirli sandviç mi istersin, yoksa jambonlu yumurta mı?»

«Sandviç hazırla. Bir şişe de bira getir.» Philippe tekrar Janette'e baktı. «Sen de bir şey ister misin?»

«Bir bira içerim.»

Marlon mutfağa koşarken, «Siparişler şimdi hazır olur,» diye bağırdı.

Philippe genç kadını pencerenin önündeki küçük masanın başına götürdü. Karşılıklı oturdular. Janette, Sen Nehrinde ağır ağır ilerleyen gemiye baktı. «Bu evin manzarası çok güzel. Paris'in en güzel manzaralı evi de diyebilirim.»

«Yaa değil mi? Ben de bayılıyorum. Havanın serin olması ne aksilik. Yoksa çıkar terasta otururduk. Terasın manzarası daha da güzel.»

Janette gülümsedi. «Altı kat merdiveni tırmanmaya değer doğrusu.»

«Buna çok üzüldüm. Asansör sözde daha geçen hafta onarılmış olacaktı.»

«Ziyanı yok. Böyle şeyler her yerde olur. Bu cuma Dior'dan ayrılıyorum.»

Philippe, «Ama sen Yves'in en çok beğendiği mankensin,» diye bağırdı.

«Yves de artık orada olmayacak, öyle değil mi?» Janette genç adamın karşılık vermesini beklemedi. «Dahası, bu işten de sıkılmaya başladım. Başka bir iş yapmak istiyorum. Mankenlik artık hiç de cazip gelmiyor.»

Marlon mutfaktan dönmüştü. Sandviç tabağını Philippe'in önüne bıraktıktan sonra masaya üç bardak bira koydu ve kendisi de bir sandalye çekip oturdu.

Philippe sandviçinden bir lokma ısırdı. Marlon'a, «Eline sağlık. Harika olmuş sandviç,» dedikten sonra tekrar Janette'e döndü. «Ne yapmak istiyorsun?»

«Kendi adıma bir modaevi kurmaya kararlıyım.»

Philippe genç kadını merakla süzdü. «Ama Shiki ile ortaklaşa kurduğunuz bir modaevi var ya.»

«O benim değil. Ben bu işlere bulaşmadan önce kurulmuş bir ortaklık bu. Üstelik o dünkü işdi. Ben bugün için bir şeyler yapmaya kararlıyım.»

«Peki, Shiki ne olacak?»

Janette, «Tabii çekip gidecek,» dedi. «Modaevi kalacak. Sadece ismini değiştireceğim. Ona kendi adımı vereceğim. Hani annemin adının bir sakıncası yok, ama Tanya adı geçmişi simgeliyor. Ben geçmişin modasıyla ilgilenmiyorum. Sadece yarının modası önemli benim için.»

Philippe sandviçinden bir lokma daha ısırdı. «Peki, be-

nim durumum ne olacak?»

«Sen benim St. Laurent'imsin, ben de senin Boussac'ın olacağım.»

Philippe bir süre düşündükten sonra, «Modellerini neden kendin çizmiyorsun?» dedi. «Terzilik okulunda çizdiğin eskizlerden bazılarını gördüm, çok beğendim.»

Janette birasından bir yudum aldı. «Gerçekten güzeldiler. Ama harika şeyler değildi. Oysa benim bir dâhinin elinden çıkacak harika modellere ihtiyacım var. Bunu da ancak sen yapabilirsin.»

Janette yan gözle Marlon'a baktı. Delikanlı hemen tiyösünü almıştı. «Aman harika bir fikir bu,» diye heyecanla bağırdı. «Doğrusu bayıldım. Bunun ne demek olduğunun farkında mısın, Philippe? Kendi adını, kendi kişiliğini taşıyacaksın. Başkasının bilmem nesine takılmana gerek kalmayacak.»

Philippe, «Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?» diye sordu.

Marlon inandırıcı bir sesle, «Elbette,» diye karşılık verdi. «Ötekilerin senin eline su bile dökemeyeceklerini her zaman söylemez miyim?»

Philippe düşünceli düşünceli sandviçin son lokmalarını çiğnedi. Sonra Janette'e sordu. «Ya Shiki'yi defedemezsen?»

«Ben onu defetmesini bilirim. Sen o bakımdan hiç tasalanma. Ben asıl senin işi ilgi çekici bulup bulmadığını merak ediyorum. Önemli olan bu.»

Philippe yine biraz düşündü. «Koşullara bağlı. Para, mevki, kendi fikirlerimi üretmek için gerekli özgürlük... Ben öncelikle bunları düşünüyorum.»

«Bunların hepsini sağlamak kolay.»

Marlon, «Bence harika bir öneri bu,» diye yine söze karıştı.

Philippe önce delikanlıya, sonra da Janette'e baktı. «O

halde ben de itiraf edeyim, bu öneriyi gerçekten ilginç buldum. Tabii her şeyin gerektiği gibi yapılması için bazı önlemler almak zorundayız.»

«Tabii. Sen hiç merak etme, her şey istediğin gibi olacak.»

Marlon, «Yaşasın!» diye bağırarak bira bardağını havaya kaldırdı. «Buna içilir. Philippe Fayard ile Janette Marie de la Beauville'e kaldırıyorum kadehimi.»

Philippe, «Birayla mı kutlayacağız?» diye şaşkın şaşkın sordu. «Buzdolabındaki Cristale şişesini getirsene.»

Janette arabasını evin önündeki kaldırıma çektikten sonra kapıları kilitledi ve hemen eve koştu. Her zamanki gibi daha o zile elini uzatmadan kapı açılmıştı.

Janette içeri girerken, «İyi geceler, Henri,» dedi.

Henri de kibarca, «İyi geceler, madam,» diye karşılık verdi.

Janette merdivenlere doğru yürüdü. Çok yorgundu. Sıcak suyla dolu banyo belki sinirlerini biraz gevşetir, yorgunluğunu atmasına yardım edebilirdi. Philippe'in onunla işbirliği yapması çok önemliydi. Aslında bu genç adam planının temelini oluşturuyordu. Philippe işi kabul etmezse, genç kadın planını tek başına uygulamak zorunda kalacaktı ki, o zaman da başarısızlığa uğrama olasılığı çok büyük olacaktı. Eğer Janette işi kıvıramazsa, onun yerine sorumluluğu yüklenecek biri bulunmalıydı. Janette adının lekelenmesini istemiyordu. Her şeyi yoluna koyduktan sonra Philippe ile anlaşamazsa, onun yerine nasıl olsa başka birini bulabilirdi.

Henri, «Sizi telefondan arayan pek çok kişi oldu,» dedi.

Janette merdiven başında durdu. «Telefon notlarını odama getir. Banyo yaptıktan sonra hepsini ararım.»

Henri yine kibarca, «Acaba madam bu akşam evde mi

yemek yiyecek?» diye sordu.

Janette bir an düşündükten sonra, «Evet,» dedi. «Bu akşam bir kemik koyun pirzolasıyla bir haşlanmış patates istiyorum. Eve gelmeden birayla şampanya içtim. Başka içki istemem. Yemeği bir saat sonra odama gönder. Öyle yorgunum ki, aşağıya inecek halim yok.»

«Emredersiniz, madam. O halde bundan sonra gelecek telefonlara da benim cevap vermemi mi istersiniz?»

«Evet, lütfen.» Janette yukarıya, kendi odasına çıktı. Kapıdan içeri girer girmez de soyunmaya başladı. Havanın serin olmasına rağmen, giysileri terden yapış yapış olmuştu. Üstündekiler ona fazla geliyordu. Soyunup banyoya girerek sıcak su musluğunu açtı ve bu arada makyajını temizledi. Sonra da küvetin dolmasını beklerken, yatağına uzandı.

Vücudunun sinirden gerilip kaskatı kesildiğini farketmişti. Yavaş yavaş kendine masaj yapmaya başladı. İşte Marie Therese'i en çok böyle zamanlarda arıyordu. Fakat o sersem kız Sorbonne'un son sınıfındayken, serserinin birine kapılmış, ondan hamile kalınca da ailesi Marie Therese'i bu delikanlıyla evlenmeye zorlamıştı. Aptal karı şimdi Lyon'da oturuyordu, bir yaşında bir oğlu ve kocası vardı. Tam bir Fransız burjuvası olmuş çıkmıştı.

Marlon'un pantolonunun önündeki o kabarıklık Janette'in gözlerinin önünde canlandı. Oğlanın çıplak vücuduna pantolonu geçirdiğinden kuşkusu yoktu. Acaba onun erkeklik organı da Maurice'inki kadar büyük müydü? Olanaksızdı bu. Yeryüzünde Maurice'inkinin bir eşi daha bulunamazdı. Genç kadın vücuduna tatlı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

Birdenbire Marlon'un hayali kayboldu, onun yerini Louise'in şirin yüzü aldı. Kızı dudaklarından öpüşü gözlerinin önünde canlanmıştı. Louise'in dudaklarının ılık temasını hâlâ hissediyordu. Janette ani bir kararla yatağın öbür ta-

rafına döndü, telefonu açtı. Budalalık etmişti. Kendi derdine düşmüş, karşısındakinin davetini anlayamamıştı. Hemen Louise'in evinin numarasını çevirdi. Telefona Louise çıkınca, «Yemek yedin mi?» diye sordu.

Louise, «Bu akşam yemek yemeye niyetim yok,» diye karşılık verdi. «Kilo vermek zorundayım.»

«Budalalık bu. Mutlaka bir şeyler yemelisin. Ama ipin ucunu kaçırmadan tabii... Bak, ben bu akşam yemeğimi evde yiyeceğim. Hadi, sen de gel istersen. Sana şişmanlatıcı bir şey yedirmeyeceğime söz veriyorum.»

Louise güldü. «Tekrar giyinmem gerekecek.»

«Boşver canım. Bir pantolon geçir, sonra taksiye atlayıp geliver. Benim odamda baş başa yemek yiyip müzik dinleriz.»

Janette telefonu kapadıktan sonra iç hattan mutfağı aradı. Telefona Henri cevap verdi. «Yemeğe bir kız arkadaşım gelecek. Birkaç pirzola daha pişirin. Yemeği benim odamda yiyeceğiz.»

«Emredersiniz, madam.»

Janette hemen ekledi. «Şey, Henri, telefon notlarını da şimdi getiriver.» Henri odaya gelmeden, Janette yataktan kalkıp banyoya girmişti.

Genç kadın banyoda fazla kalmadı, on dakika bile olmadan banyodan çıktı. O sırada telefonu da çalmaya başlamıştı. Genç kadın telefonu açarken, masaya bırakılan notlara gözü ilişti. «Alo...»

«Kutlarım.» Arayan Jacques'dı. «Winston ilanını gördüm. Bana kalırsa, bu konuda biz de bir şeyler yapabiliriz. Seninle konuşmamız gerekiyor.»

«Ben de seninle konuşmak istiyorum.»

«Hadi, kalkıp bana yemeğe gelsene. Şöyle alemünit bir şeyler hazırlarım, sabaha kadar konuşuruz.»

«Bu gece olmaz, Jacques. Çok yorgunum. Bugün modaevinde çalışmaktan canımız çıktı.»

«Seni daha önce de aradım. Notumu almış mıydın?»

«Az önce aldım.»

«Johann'dan da bir haber var mı?»

Janette notları karıştırdı. «Evet, o da aramış.»

«Johann da seninle konuşmak istiyor. Fakat bana kalırsa, Johann'ı görmeden benimle konuşmalısın.»

«Pekala...» Janette bu işleri pek önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Oysa Jacques, onun için önemli bir müttefikti. Johann onun fikirlerine değer veriyordu ve adamın tutucu zihniyetiyle mücadele etmek için Jacques gibi biri gerekliydi. «Yarın birlikte öğle yemeği yiyebiliriz.»

Jacques, «Güzel,» dedi. «Relais'deki masamda buluşalım. On ikiyi çeyrek geçe...»

«Tamam.»

Jacques gülerek, «Çıplak gelsen iyi olur,» dedi. «Doğrusu harikaydın.»

Janette telefonu kaparken aşağıdan zilin çaldığını duydu. Hemen alelacele telefon notlarına göz gezdirdi. Telefonun iç hat zili çaldı.

«Matmazel Louise geldi.»

«Onu yukarı buyur edin.» Janette telefonu kapadıktan sonra banyoya dönüp saçlarını fırçaladı. Telefon notlarında öyle önemli bir haber yoktu. Hepsine de ertesi gün cevap verebilirdi. Birdenbire yorgunluğunun geçtiğini farketti. Kendini çok iyi hissediyor, her şey tam onun istediği gibi yürüyordu.

Janette, Relais Lokantasına vardığında, oradakilerin hepsi de **Vogue** dergisinin prova baskısını incelemişlerdi. Genç kadın Jacques'ın masasına yürümeden önce kapıda şöyle bir duralar gibi olur olmaz, salona garip bir sessizlik çöktü. Sırtına erkek yakalı bol bir bluz ve bedenine büyük gelen blucin geçirmişti. Bu kıyafetiyle vücudunun hatları-

nın karşıdan farkedilmesi olanaksızdı. Saçlarını dümdüz taramış, yüzüne hiç makyaj yapmamıştı.

Jacques hemen ayağa kalkıp genç kadını yanaklarından öptü. Onlar yerlerine otururlarken salondakiler de tekrar kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Janette, «Geciktiğim için özür dilerim,» diye söze başladı. «Ama Boussac beni odasına çağırmıştı. Adam öfkesinden kudurmuş gibiydi. Bana demediğini bırakmadı.» Janette güldü. «Sonunda da beni işten kovdu.»

«Budalanın biri o. Peki, ama sen niye gülüyorsun?»

«Boussac'ın haberi yoktu, ama ben istifamı geçen pazartesi günü personel servisine göndermiştim. Hiç kimse zahmet edip de durumu ona bildirmemiş...» Louise lokantanın kapısından içeri girmişti. Janette, «Bir kız arkadaşımı da çağırdım,» dedi. «Sence bir sakıncası var mı?»

«Elbette yok.» Louise masaya yaklaşırken, Jacques da ayağa kalktı. Janette ikisini tanıştırdıktan sonra Jacques hemen Louise'in elini öptü. O sırada garson da yanlarına gelmişti. «Ne içmek istersiniz?»

Louise, «Bana bir şişe maden suyu yeter,» dedi.

Janette, «Yemekten sonra büroya dönmek zorunda olmadığıma göre, mesele yok. Şampanya içerim.»

Jacques, «Ben de şampanya içerim,» dedikten sonra Janette'e döndü. «Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Louise ile bir Amerika seyahati yaparız, diye düşündüm. İkimiz de Amerika'yı görmedik.»

Garson içkileri getirmişti. Jacques, «Şerefe,» dedikten sonra içkisini yudumlamaya başladı. «Bana kalırsa, Amerika'ya şimdi gidersen büyük bir hata yapmış olursun.»

Janette merakla sordu. «Neden?»

«Harekete geçmenin tam zamanı. Demir tavındayken dövülür, bunu unutma. Şu salona bir göz gezdirsene. Herkes seni inceliyor, herkes senden sözediyor. Bir anda şöhret oldun. Artık istediğin her şeyi rahatça elde edebilirsin.»

Janette güldü. «Ben bir şey istemiyorum ki. Hele tekrar mankenlik yapmaya hiç niyetim yok.»

«Ama yapabileceğin başka şeyler de var. Birkaç yıl önce kararlaştırdığın gibi, işin başına geçebilirsin.»

«İşin başına geçip de ne yapacağım?» Janette kendi tasarısını Jacques'a açıklatmaya çalışıyordu.

Jacques, «Moda dünyasına girmelisin,» dedi. «Kendi fikirlerini moda dünyasına kabul ettirebilirsin. Annen öldükten sonra böyle atılımlara hasret kaldık. Shiki bunu yapamadı.»

«Shiki'den ben de bir yarar görmedim.»

Garson yemek siparişlerini almaya gelmişti. Janette ile Louise birer dana pirzolası, Jacques da kızarmış patatesle bonfile ısmarladı. Garson gittikten sonra Janette tekrar Jacques'a döndü. «Dün gece, Johann'ın benimle görüşmek istediğini söyledin.»

«Evet. Fotoğrafı görünce çok şaşırdı, senin bunu neden yaptığını merak ediyor.»

«Eğlenceli olur diye düşündüm. Ayrıca bir milyon dolar değerinde bir mücevher takmanın insanda ne gibi duygular uyandıracağını merak ediyordum.»

«Sahi mi?» diye kuşkulu bir sesle sordu Jacques.

Janette bunu anlamazlıktan geldi. «Johann ile görüşmeden önce benimle konuşmak istemenin herhalde önemli bir nedeni var, değil mi?»

«Evet. Dün Johann'a senin adına açılacak bir modaevini desteklememizin uygun olacağını söyledim. Fakat öncelikle Shiki'den kurtulmamız gerekiyor. O herifin beş para etmezin teki olduğu düşüncesinde sana katılıyorum.»

«Peki, Johann bu öneriyi nasıl karşıladı?»

«Johannı' bilirsin. Önce Shiki'den kurtulmak için elli milyon frankı gözden çıkarmak zorunda olduğumuzu belirtti. Yeni modaevini kurmak için de bir o kadar para gerekliymiş. Bir de modaevi tutunamazsa, sıfırı tüketirmişiz.»

Janette ciddi ciddi başını salladı. «Johann'ın huyu bu. Her zaman parayı kuruşu kuruşuna hesap eder.»

«Ama yine de bu tasarıyı ilginç bulduğunu belirtti. Kesin kararını vermeden önce seni karşısına alıp konuşmasını söyledim.»

«Kimsenin onu kandırabileceğini sanmıyorum. Beni sevse de, prensiplerinden vazgeçmeye yanaşmayacaktır.»

«Eğer bir başkasının seninle ortak olmak istediğini duyarsa, belki yola gelebilir.»

«Ama öyle biri yok ki...»

«Ben bir şeyler ayarlayabilirim.»

Janette meraklanmıştı. «Yoksa benimle ortak olmak isteyen birini mi buldun?»

Jacques evet anlamına başını salladı.

Janette hiç sesini çıkarmadan adamın yüzüne bakakaldı.

«Örneğin üvey baban. Onunla dün konuştum. Tasarıyı pek ilginç buldu.»

Janette soğuk bir sesle, «Ben onunla konuşmuyorum,» dedi.

«Biliyorum. Ama iş başka, özel ilişki başka.»

«Üvey babamın elli milyon frank bulması olanaksız.»

«Belki paranın tümünü veremez. Ama işe para koymak isteyen başka işadamları da var. Charlie Carolo Amerika'daki en büyük konfeksiyon mağaza zincirinin sahibi. İşi büyütmeye dünden hevesli. Daha başkaları da var, ama onlarla henüz görüşmedim. Sadece Maurice ve Charlie ile temas ettim.»

Janette bir süre düşündükten sonra başını salladı. «Hayır. Böyle bir işe girişeceksem, sadece kendi şirketimle ortak olmayı yeğlerim. Başka ortak istemem.»

«O zaman yine Johann'a dönüyoruz.»

«Öyle.»

Garson yemekleri getirmişti. Hemen hiç konuşmadan

yemeklerini yemeye koyuldular. Üçü de kendi düşüncelerine dalmıştı. Louise yemeğini bitirince saatine bir göz attı. «Aman Tanrım,» diye bağırdı. «İşte geç kaldım.»

Janette, «Benim arabamla git,» dedi. «Ben sonra uğrar alırım.»

Louise yemek için Jacques'a teşekkür ettikten sonra büyük bir telaşla masadan ayrıldı. Jacques kızın arkasından uzun uzun baktı. «Arkadaşın güzel bir kız.»

«Evet, öyle.»

«Onunla uzun zamandır mı arkadaşlık ediyorsun?»

«Dior'a girdiğimden beri birlikte çalışıyoruz, ama bu hafta arkadaş olduk.»

Jacques bilgiç bilgiç başını salladı. «Böyle şeyler sık sık olur. Birisiyle uzun süre burun buruna yaşarsın, fakat ayrılık zamanı gelip çatmadan, onun ne denli önem taşıdığını farkedemezsin.»

«Bunu hiç düşünmemiştim ama haklısın.»

Garson sofradan tabakları toplarken, Jacques konuşmadan bekledi. Sonra garsona kahve ısmarladı. Yalnız kaldıkları zaman da, «Şimdi uzun lafın kısası,» diye söze başladı. «Sen Tanya'nın modaevine sahip olmak istiyor musun, istemiyor musun? Bunu açıkla.»

«Modaevini istediğimi nereden çıkardın?»

«Dün Philippe Fayard ile konuşmuşsun.»

«Bunu nasıl öğrendin?»

«Eşcinsellerin dünyasında sır diye bir şey yoktur. Üvey baban haberi alınca beni aradı.»

«Allah kahretsin. O zaman Shiki'nin de olanlardan haberi var demektir.»

«Ondan hiç kuşkun olmasın. Bahse girerim ki, herif şu anda da Johann'ın odasına gitmiş, ağzına geleni söylüyordur.»

Janette susuyordu.

«İstesen de istemesen de bu işe bulaştın. Artık gidece-

ğin yönü seçmek sana kalıyor.»

Janette erkeğe baktı. «Sen hangi yöne gitmek istiyorsun, Jacques?»

«Seninle beraber olmak istiyorum. Belki de annenle birlikte kurduğumuz düşler sonunda gerçekleşecek.»

Garson kahveleri getirmişti. Janette fincanı eline alıp içine baktı. Kahve koyu ve telveliydi. Genç kadın fincanı dudaklarına götürmeden önce ağır ağır başını salladı. «Öyleyse hemen gidip Johann ile görüşelim.»

Janette hiç ummamıştı, ama Johann gayet sakin ve mantıklı konuşuyordu. Genç kadının fikirlerini ve planlarını beğenmişti, bunların başarıya ulaşacağına da inanıyordu. Sadece bir tek noktaya takılmıştı. «Bu meseleyi sabahleyin avukatımla görüştüm,» dedi. «Kız kardeşinin vasisi olarak, sizin uğrayacağınız zarardan ben de sorumlu tutulabilirmişim. Bir aksilik çıkarsa, Fransız yasalarının gözünde ben de suçlu durumuna düşeceğim.»

«Ne gibi bir aksilik çıkabilir ki? Sen de fikri beğendiğini söylüyorsun ya.»

«Ama yine de elimizdeki avucumuzdaki paranın hepsini kaybedebiliriz. Lauren'i böyle bir zarara sokmaya hakkım yok.»

«Peki, ya bu işden büyük bir servet kazanırsak?»

«Tabii çok iyi olur. Ancak servet kazanacağımızı da kimse garanti edemez.» Johann masasının başından Janette'e uzun uzun baktı. «Üzgünüm, Janette. Eğer bu iş bir milyon frankla halledilseydi, sana evet diyebilirdim. Fakat bu iş elli ya da yüz milyona çıkacağa benzer. Böyle bir kayıp şirketi iflasa sürükleyebilir. Hem de sadece modaevini değil, parfüm ve şarap şirketlerini de kaybedebiliriz. Biliyorsun, bu şirketlerin hepsi birbirine bağlı. Biri zarara uğradı mı, bundan öteki de etkileniyor.»

Janette düşünmeye dalmıştı. Biraz sonra, «Acaba Lauren'in hisselerini satın almamın bir yolu var mı?» diye sordu.

«Neden olmasın? Ancak bu da çok büyük para ister. Ayrıca Lauren'in her türlü hakkını korumakla yükümlüyüm. Onun hisselerinin maddi bir zarara yol açılmadan satılmasını sağlamam gerekir. Hisseleri satarken en yüksek fiyat verecek müşteriyi bulmalıyım.» Johann derin bir soluk aldı. «Peki sen niye böyle bir işe girişmek istiyorsun? Sadece şarap şirketi sana yaşadığın sürece yeterli kazanç sağlayacak.»

«Şarap şirketinden bana ne... Sadece modaeviyle ilgileniyorum ben. Şarap canımı sıkıyor. Bu işler burjuvalara göre.»

«Ama öyle de olsa, yine yapılacak işlem değişmeyecek.»

«Şarap şirketindeki hisselerimi, modaevindekilere karşılık Lauren'e satarsam ne olur?»

«O zaman da kendine en büyük kazığı atmış olursun. Şarap işlerinden kazandığımız para, parfümeri dahil, modaevinden elimize geçen kazancın tam iki katı.»

«Şarap şirketindeki hisselerimi satıp parayı modaevine yatıramaz mıyım?»

«Herhalde yatırabilirsin. Bildiğim kadarıyla, yasalar senin böyle bir girişimini engelleyemez. Fakat her şeye rağmen, bunun aptallık olacağı kanısındayım.»

«Aptallık maptallık, ben bu işi yapmak istiyorum.»

«Hisselerini satmayı düşündüğün kişi de önemli tabii. Kız kardeşinin adına, bu hisseleri satın almak isteyen kişiye itiraz edebilirim. Ortak seçme hakkım var.»

Janette soğuk bir sesle, «Yani kısacası, sen bu işi yapmama izin vermeyeceksin,» dedi.

«Yoo, öyle bir şey demedim. Sadece sana sorumluluklarımı sıralamaya çalıştım. Senin hisselerini korumak için de aynı sorumlulukları üstlenmiştim. Benim tutumum, sana

da. kız kardeşine de bir zarar gelmemesi. Aslına bakarsan, ikiniz de benim işe başladığım güne göre iki kat daha zenginsiniz.»

«Ama modaevi sürekli zarar ediyor. Bu durumda modaevini satmak akıllıca bir iş olmaz mı?»

«Bak, bu çok doğru.»

«Modaevini bir yabancıya satabiliriz, öyle mi?»

«Evet.»

«Ama bana satamazsınız...»

«Eğer belirttiğim koşullar yerine getirilirse, modaevini sana satabiliriz. Fakat senin bir dostun ve eski vasiyin olarak, bu işin tehlikelerini de açık açık anlatmak isterim.»

«Her şeye rağmen, şarap şirketindeki hisselerimi satıp sadece modaevine sahip olmak istersem ne yaparsın?»

«O zaman uzmanları çağırıp hesapların dökümünü yaptırmak ve hisselere fiyat biçtirmekten başka çarem kalmaz. Bu iş tamamlanınca da mahkemeden hisseleri değiş tokuş etme kararı çıkarmak gerekecek.»

«Bu iş ne kadar sürer?»

«Bilmiyorum. Bazen böyle işler yıllar yılı sonuçlanamıyor.»

«O zaman benim tek seçeneğim kalıyor, o da şarap işindeki hisselerime senin de onaylayacağın müşteriyi bulmak.»

«Belki.»

«Öyleyse ben de bu yolu denerim.»

Johann genç kadına dikkatli dikkatli baktı. «Janette, bu kadar telaşa ne gerek var? Niye külahını önüne koyup iyice düşünmüyorsun? Sana bir önerim var. Bir süre, diyelim, bir ay, bu işi enine boyuna düşün. Eğer bu sürenin sonunda yine de kararından caymamış olursan, bana gel, o zaman sana her türlü yardımı yaparım.»

«Şimdi bir ay beklemek, bir mevsimi kaybetmek demektir. Eğer şu anda işe koyulursam, ilkbahar koleksiyonlarını kendi modaevimde hazırlayabilirim.»

«Sonbahar modası daha önemli ama...»

«Benim için değil. Ben başka bir pazara mal satacağım. Eğer onlarla iyi ilişki kurmak istiyorsam, ilkbahar koleksiyonlarını hazırlamam gerekir. Adamlar ilkbahar modellerini gördükten sonra gelecek sonbahar için sipariş verecekler.»

Jacques da düşüncesini açıkladı. «Janette'in ne yapmak istediğini biliyorum. Bana kalırsa, başarıya ulaşma şansı da çok büyük. Bu işten milyonlar vurabilirsiniz.»

Johann, «Ya da milyonları bir çırpıda kaybederiz,» dedi. «Senin duygularını çok iyi anlıyorum, Janette, fakat istediğin şeyi, tahmin ettiğin kadar çabuk yapamam.»

Janette ayağa kalktı. «Bu gidişle bir sonuca varamayacağız.»

«Üzgünüm.»

Janette sert bakışlarla Johann'ı süzdü. «Ben istediğim şeyi mutlaka elde edeceğim. Ne pahasına olursa olsun... Bunu sen de biliyorsun.» Janette odadan dışarı çıktı, arkasından kapıyı hızla kapadı.

Johann, Jacques'a baktı. «Şu kızı ikna etmeyi bir de sen denesene...»

Jacques omuzlarını silkti. «Sen Tanya'ya hiç söz geçirebilmiş miydin?»

«Hayır.»

«Janette'in annesinden farklı olduğuna nereden hükmettin?»

*
**

Johann akşam saat yedi buçuğa doğru eve vardı. Heidi onu kapıda karşılayıp yanaklarından öptü. Johann karısının omuzlarının arkasından çevresine bakındı. Genellikle Lauren de hemen Heidi'nin arkasından kapıya koşardı. «Lauren nerede?»

«Neredeyse eve döner. Öğleden sonra Janette uğradı,

kardeşini gezmeye götürdü.»

«Janette geldiği zaman saat kaçtı?»

«Dörde geliyordu.» Heidi kocasının yüzüne merakla baktı. «Bir aksilik mi var?»

Johann derin bir soluk alarak, «Bilmiyorum,» diye mırıldandı. Ağır adımlarla salona yürüdü. Heidi de peşindeydi. «Janette sana bir şey dedi mi?»

«Hayır. Sadece, kız kardeşini uzun süredir göremediğini ve onu özlediğini söyledi. Kardeşiyle ilgilenmesi gerektiğini de eklemeyi unutmadı.»

Johann düşünceli düşünceli yanağını kaşıdı. «Bu iş benim hoşuma gitmedi...» Sonra karısına o gün Janette ile büroda yaptıkları konuşmayı bir çırpıda anlattı. «Janette istediği şeyi, her ne pahasına olursa olsun mutlaka elde edeceğini söyledi.»

Heidi'nin gözleri yaşardı. «Kız kardeşinin mutluluğunu tehlikeye atmayı göze alamaz. Onun bu derece zalim bir kadın olabileceğini düşünemiyorum.»

«Birçok bakımdan Janette'in de hâlâ çocuk sayılacağını unutuyorsun. Her istediğini daima elde eden şımarık bir çocuk... Ve ilk kez bir isteğinin yerine gelemeyeceğini öğreniyor...»

«Lauren'i bize geri getirmeyeceğini mi düşünüyorsun?»

«Ne düşüneceğimi ben de bilmiyorum. Bunu öğrenmenin bir tek yolu var.» Johann telefonun başına geçip Janette'in numarasını çevirdi. Telefona bir erkek sesi cevap verdi. «Henri, Matmazel Janette evde mi?»

«Evet. Bir dakika, hanımefendiyi çağırayım.»

Telefonda bir şıkırtı oldu, sonra Janette'in sesi duyuldu. «Evet?»

Johann sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. «Lauren'i yemeğe bekliyorduk.»

Janette soğuk bir sesle karşılık verdi. «Lauren yeme-

ğe gelmeyecek. Kardeşim sizin eve dönmeyecek. Ait olduğu yuvada kalacak. Lütfen, kardeşimin eşyasını ilk fırsatta buraya gönderin.»

Johann'ın bir şey söylemesine fırsat kalmadan telefon kapanmıştı. Johann aygıtı ağır ağır yerine bıraktı. Sonra üzgün bir sesle, «Janette kardeşini yollamıyor,» dedi.

Johann karısının birdenbire öfkelendiğini farketti. Heidi'yi hiç bu halde görmemişti.

«Yezit karı... Zalim cadı... Bu rezalete göz yumacak mısın? Sen Lauren'in yasal vasisisin.»

«Yasal yollardan harekete geçersem, o zaman olup bitenleri herkes öğrenir. Bu arada gazetelere de gün doğar. Tanya'yı bile parmaklarına dolarlar. Olup biten her şey açığa çıkar. Bu iş kapandığı zaman da Lauren dahil hepimiz mahvoluruz.»

«Öyleyse kadına istediği şeyi neden vermiyorsun? O zaman biz de Lauren'i alıp Amerika'ya götürebiliriz. Janette de ne hali varsa görsün. Onunla neden bu kadar ilgileniyorsun?»

«İlgilenmiyorum. Ama işler senin düşündüğün kadar basit değil. Atacağım her adım, ilerde başımıza dert açabilir. Eğer modaevi çok para kazanırsa, Lauren'in kazancına engel olduğumu ileri sürerler. Modaevi zarar ederse, biz de sarsılırız. Lauren'i durup dururken sıkıntıya sokmuş olurum. Bu iş iki ucu pis bir değneğe benziyor senin anlayacağın.»

Heidi kocasının gözlerinin içine baktı. «Öyleyse sen de çocuğu korumaya çalış. Zavallı yavrucağın paradan çok sevgi ve şefkate ihtiyacı var. İkisini de ona biz sağlayabiliriz?»

Johann susuyordu.

«Neden Janette'in şarap şirketindeki hisselerini satın almıyorsun? Babam sana gerekli avansı verir. Biliyorsun, babam da şarapçılıkla ilgileniyor. Beş yıl önce California'da

bin hektarlık bir bağ satın aldı.»

Johann'ın zihninde yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başlamıştı. «O hisseleri ben satın alamam. Buna imkân olsaydı, hiç düşünmeden parayı verir, hisseleri satın alırdım. O işe yetecek kadar param var. Fakat hisseleri baban satın alırsa, o zaman iş değişir. O zaman mahkemelerde sürünmem. Acaba baban bu işle ilgilenir mi dersin?»

«İlgileneceğini sanıyorum. Yemekten sonra babamı arar, fikrini öğreniriz.»

***

«Onun bu kadar çabuk pes edeceğini sanmıyorum,» demişti Maurice. «Bunca yıl her işin sorumluluğunu üstlendikten sonra birdenbire her şeyi bırakmasına ihtimal vermiyorum. Onun bu işlerden kendine ne kadar kazanç sağladığını hiç kimse öğrenemeyecek.»

Janette üvey babasına baktı. «Johann'ın sahtekârın biri olduğuna asla inanmam.»

Maurice hemen atıldı. «Ben de Johann sahtekârdır demiyorum ki... Ama bunca yıl senin işlerini o yönetti. Kuşkusuz kendine de çıkar sağlamış olmalı. Onun bu işlerden yasal olarak hissesine düşen miktardan daha fazla kâr sağlamadığını kim iddia edebilir?»

Janette susuyordu.

Maurice, «Eğer dediklerini yapmaya kararlıysan, her çareye başvuracaksın. Onu işten ayrılmaya zorlayacaksın.»

«Bunu nasıl yapacağım?»

«Adamın huzurunu kaçırmaya çalış, sonunda gitmekten başka çıkar yol olmadığını anlasın. Mahkemeye başvur, Johann'ın senin ve kardeşinin haklarını gerektiği gibi koruyamadığını ileri sür. Hatta annenin aklî dengesinin bozuk olduğu dönemde varınızı yoğunuzu ele geçirmek için girişimde bulunduğunu belirt. İstersen, daha pek çok şey yapabilirsin.»

«Peki, ama bu iddiaların doğru olduğunu nasıl kanıtlayacağım?»

«Bunları kanıtlamana gerek yok. Zaten işin güzel yanı da bu ya... İddiaların gerçek dışı olduğunu Johann kanıtlamak zorunda kalacak.»

Janette başını salladı. «Bunu yapabileceğimi pek sanmıyorum.»

«O zaman tasarılarından vazgeç. Ama unutma, belki bir daha böyle bir fırsatı yakalayamazsın... Jacques Amerikalı bir müşterinin seni desteklemeye hazır olduğunu ve benim de her türlü yardımı yapmak için sabırsızlandığımı anlattı mı?»

«Evet.»

«O halde daha ne bekliyorsun? Tabii bu işi kıvıracağından emin değilsen, bir diyeceğim yok.»

«Ben Johann'ın kuyusunu kazarken, kardeşim Lauren de onun evinde kalacak... İşte beni asıl düşündüren bu.»

«Kardeşini geri al, olsun bitsin.»

«Acaba böyle bir şey yapabilir miyim? Johann kardeşimin yasal vasisi.»

«Ama sen de onun ablasısın. Johann'ın kardeşine bir kötülük yapmasından korktuğun için onu geri aldığını söyleyebilirsin.»

Janette yine düşünceye dalmıştı.

Maurice, «Budalalık etme, Janette,» dedi. «Adam bir Alman askeriydi. Değişen bir şey yok. Sadece şimdi Fransa'yı değil, senin işlerini işgal altında tutuyor.»

Janette'in yine sesi çıkmadı.

Maurice bu kez de yumuşak bir sesle, «Janette Marie de la Beauville,» diye mırıldandı. «Güzel bir isim bu. O ilanda adın da yer almıştı. Harry Winston'dan çok daha önemli bir isim bu.»

Janette üvey babasına baktı. «Lauren'i nasıl geri alabilirim?»

«Canım ondan basit ne var? Johann'ın evine gidersin. Kardeşini gezdirmek istediğini söylersin. Sonra da onu bir daha geri götürmeyeceğini haber verirsin, olur biter.»

Janette o gün üvey babasının dediği gibi yapmıştı. Bu arada gerekli işlemlerin hazırlıklarını başlatmak için Maurice'in avukatına da haber gönderilmişti. Johann, Janette'in evine telefon ettiği zaman saat sekiz olmuştu ve Lauren uykuya yatmıştı.

Yemekte hizmetçiler küçük kıza nasıl özen göstereceklerini bilememişler, bu büyük ilgi de Lauren'in pek hoşuna gitmişti. Kıza artık yatağa yatma zamanının geldiği hatırlatılınca, o da hiç karşı koymadan odasına çekilmişti. Johann'ın telefonundan birkaç dakika sonra Lauren, Janette'in odasına girdi.

«Heidi Teyzem her gece bana bir masal anlatır, ondan sonra uyurum.»

Janette, «Pekala,» diye karşılık verdi. «Sen odana dön, ben de sana bir masal anlatırım.»

Çocuk yatağına girdi, ablasına dikkatli dikkatli bakarak, «Bana bir prensesin masalını anlatsana,» dedi.

«Hangi prensesin masalını istiyorsun?»

«Bir türlü uyku uyuyamayan bir prenses var ya, onun masalını anlat.»

Janette biraz düşündükten sonra, «Ben o masalı bilmiyorum,» dedi.

«Peki, sen hangi masalı biliyorsun?»

Janette çocukluk günlerinde sık sık dinlediği masallardan birini hatırlamaya çalıştı. «Evvel zaman içinde, bir ayakkabıcı dükkânında yaşayan ihtiyar bir kadın varmış...»

Lauren ablasının sözünü kesti. «Ben o masalı biliyorum. Onu istemem. Küçük bebeklere anlatırlar bunu...»

«Yaa...»

«Bana gerçek bir öykü anlatsana.»

«Biraz düşünmem gerek. Bak ne diyeceğim. Sen yarına

kadar sabret. Sabahleyin bir masal kitabı alayım. Akşama da sana bol bol masal anlatırım.»

Lauren ablasına baktı. «Sahi, sen hiç masal bilmiyor musun?»

«Bilmiyorum ya...»

«Kısacık bir masal da mı bilmiyorsun?»

Janette güldü. «Yarın akşam sana bir düzine masal anlatacağım.»

Çocuk bir an düşündükten sonra kollarını ablasının boynuna doladı. «Pekala, hadi öp beni.»

Janette kardeşini öptü. «İyi geceler, canım.»

«Allah rahatlık versin, Heidi Tey... Janette.» Lauren başını yastığa koyup gözlerini kapadı, sonra büyük bir telaşla gözlerini açtı. «Dua etmeyi unuttum,» diyerek yataktan dışarı fırladı.

Küçük kız karyolanın kenarına diz çöktü, ellerini bitiştirip başını öne eğdi. «Şimdi uykuya yatıyorum. Tanrıdan bana huzur vermesini dilerim. Tanrı Johann Amcayı korusun. Tanrı, Heidi Teyzeyi korusun. Ve Tanrı Janette Ablamı korusun.» Lauren başını kaldırıp ablasına baktı. «Amin.»

Janette susuyordu.

«Sen de amin desene...»

«Amin.»

Çocuk tekrar yatağa girdi, gözlerini kapadı. «İyi geceler, Janette.»

Janette kapıya doğru yürüdü. «İyi geceler, sevgili kardeşim.» Elektriği söndürdükten sonra dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Sonra doğruca kitaplığa gitti. O sırada telefon çalmaya başladı.

Arayan Jacques'dı. «Az önce Johann'a telefon ettim, bana ne yaptığını anlattı. Karı koca, ikisi de çok üzgün.»

«Yaa, vah vah. Onu sen mi aradın?»

«Evet.»

«Neden aradın?»

«Aklıma bir fikir gelmişti. Tanya Modaevinin Carolo Firmasıyla bir anlaşma imzalamasını önerecektim. Carolo Firması maddi katkıda bulunursa, sorun kolayca çözümlenir diye düşündüm.»

«Bu önerini Johann nasıl karşıladı?»

«Fikrimi açıklamaya fırsat bulamadım. Johann bana olanları anlattı ve benim bir şey bilip bilmediğimi sordu. Tabii bilmediğimi söyledim, ama bana inandığından da pek emin değilim.»

«Önemi yok.»

«Benim için önemi var ama. Johann'a bugüne dek hiç yalan söylemedim. Şimdi onun gözünde yalancı durumuna düşmek istemem. Kuzum, hangi akla hizmet edip bu saçmalığı yaptın?»

«Budalalık etme. Johann'ın toplantıda nasıl davrandığını sen de gördün. Kararını vermişti. Onda Alman damarı vardır, kafasını kessen kararından caymaz.»

«Ama kız kardeşin onların yanında çok mutluydu. Küçük kızı da bu işin içine sokmana neden yoktu.»

«Kardeşim burada da mutlu olacak. Zaten istese de, istemese de işe bulaşmıştı. Her şeyin yarısı kardeşime ait, biliyorsun.»

«Başka bir çıkar yol bulabilirdik.»

«Başka çıkar yol yok. Maurice bana durumu açık açık anlattı. Aslında çok önceden onu dinlemeliydim ama yapmadım işte...»

«Maurice sadece kendi çıkarını düşünür. Tekrar işe el atmaya çalışıyor... Mutlaka bir koku almış olmalı. Sana akıl vermesinin nedeni de bu.»

«Sen de girişimi desteklemiyor musun?»

«Sorunu bu şekle sokmana gerek yoktu.»

Janette kızmıştı. «Sen kim oluyorsun da bana dürüstlükten söz ediyorsun? Yaşamın süresince kalleşlikten başka

bir şey yaptığın görülmemiş... Her işini dalavereyle yürüttüğünü bilmeyen yok. Benimle sıkı fıkı olduğun için Johann'ın gözünden düşer de işini kaybedersin diye endişeleniyorsun.»

«Doğru değil bu söylediklerin. Sen Maurice'i benim tanıdığım kadar tanımazsın. Bu adam anneni kullandığı gibi, seni de kullanmak istiyor.»

«Ama senin böyle bir niyetin yok, değil mi? Annemle özel ilişki kurup zavallı kadını kendi dalaverelerine alet ettin. Bana da aynı yöntemi uyguladın. Bizden başka daha kimlere aynı oyunu oynadın, söylesene... Senin onayına ihtiyacım yok benim. Bana göre hava hoş, istersen o Nazi bozuntusunun poposunu yala...» Janette büyük bir öfkeyle telefonu kapadı. Sinirden tüm vücudu zangır zangır titriyordu.

O sırada kapı açıldı. Lauren eşikte duruyordu. Kızcağızın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Janette, «Ne istiyorsun?» diye homurdandı.

Çocuk yerinden kıpırdamadı. «Ben evime gitmek istiyorum.»

«Senin evin burası. Hadi doğru odana git, yatağına yat.»

«Ben evimde değilim. O oda da benim odam değil.» Lauren inatla ayağını yere vurdu. «Üstelik uyuyamıyorum. O odada hayaletler var.»

«Hayalet falan yok, uydurma.»

Çocuk ısrarla, «Var işte,» dedi.

«Nasıl hayaletmiş bunlar?»

«Marki yatağımın ayak ucunda durup gülüyor. Gözlerimi açınca da hayalet kayboluyor.»

Janette şaşkın şaşkın küçük kıza bakakaldı.

Lauren, «Sen benim ablam mısın?» diye sordu. «Marki seninle kardeş olmadığımızı söylüyor hep.»

Janette çocuğun yanına gidip yere diz çöktü. «Elbette senin ablanım.»

Çocuk Janette'in yüzüne baktı. «Beni seviyor musun?»

Janette bu kez yumuşak bir sesle, «Seni sevdiğimi çok iyi biliyorsun,» dedi.

«Annemin seni sevdiği kadar mı? Annemin beni sevdiği kadar mı?»

Janette bir an sesini çıkaramadı. Göz pınarlarının yaşlarla dolduğunu hissetmişti. «Evet, canımın içi.»

Yirmi dakika sonra iki kardeş Johann'ın evinin kapısına gelmişlerdi. Johann kapıyı açınca, hiç sesini çıkarmadan ikisini süzdü.

Janette'in sesi yorgun ve üzgündü. «Onu eve getirdim.»

Johann'ın arkasında bir kıpırtı oldu. Lauren, «Heidi Teyze,» diye çığlığı basarak içeri daldı, kadının kollarına atıldı.

Janette arkasını dönmüş, oradan uzaklaşmaya hazırlanıyordu. Johann'ın sesi onu durmaya zorladı. Başını çevirip Johann'a baktığında, gözleri yaşlarla doluydu. «Evet?»

Johann da gözlerini kırpıştırdı. «Niye içeriye girmiyorsun?» diye yumuşak bir sesle sordu. «Görüşmemiz gereken pek çok sorun var.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LAUREN

6

Baş kabin memuru birinci mevki yolcularının bulundukları bölmeyi turistik mevkiden ayıran boşluğa yürüdü. Sabah kahvaltısı için hazırlanmış olan tepsileri memnun bakışlarla inceledikten sonra, «On beş dakika erken inişe geçeceğiz,» dedi.

Bardaklara portakal ve domates suyu boşaltmakla meşgul olan siyah saçlı hostes gülümsedi. «Aman ne iyi. Eve gidip banyoya girmek için nasıl sabırsızlandığımı bilemezsin.» Fırınların düğmelerini çevirdi. Sonra saatine bir göz attı. «Yumurtalar yirmi dakikada hazır olacak.»

«Güzel.» Kabin memuru iç telefona uzandı. Aynı zamanda kabinlerin ışıklarını yaktı. Telefonda önce Fransızca, sonra İngilizce konuştu. «Günaydın, hanımlar, beyler. Fransız saat ayarına göre sabahın altı buçuğu. Paris'e önceden bildirilen saatten on beş dakika daha erken varacağımızı bildirmekten kıvanç duyuyorum. Fransız saatiyle tam sekiz kırk beşte Paris'te olacağız. Şimdi kahvaltı servisine başlıyoruz.»

Her zamanki gibi, pencerelerin perdelerini ilk açanlar, geceyi uykusuz geçirenler oldu. Pencerelerden içeri sızan güneş ışınları, hâlâ uyanmamakta direnenleri de uyandırmaya yetti. Öbür yolcular da koltuklarında kıpırdanmaya başladılar.

Lauren pencereden dışarı baktı. Dışarıda bulutlardan başka görülecek bir şey yoktu. Hostes yavaşça omzuna dokununca, başını yana çevirdi.

Hostes İngilizce, «Günaydın,» dedi. «İyi dinlenebildiniz mi?»

Lauren uzun sarı saçlarını bir el hareketiyle geriye ittikten sonra bu soruya Fransızca cevap verdi. «Eh, biraz dinlendim sayılır. Çok heyecanlıydım. Fransa'yı görmeyeli aşağı yukarı on yıl oluyor.»

Hostes, kızın Fransızcasına hayran kalmıştı. Dış görünüşü California'lı tipik bir genç kızı anımsatmasına karşın, Fransızcayı Amerikan şivesine kaçmadan katıksız bir Fransız gibi konuşuyordu. Teni güneşten bakır rengini almıştı; saman sarısı saçları ve iri mavi gözleri vardı. Hostes «Domates suyu mu, yoksa portakal suyu mu istersiniz?» diye sordu.

Lauren, «Portakal suyu isterim,» dedi.

Hostes kahvaltı tepsisine bir bardak portakal suyu koyup Lauren'e uzattı. «Şimdi kahve ister misiniz?»

«Lütfen.» Lauren çantasını alıp içinden haplarla dolu küçük bir şişe çıkardı. Şişeden avcuna birkaç hap boşalttı, sonra bardağını aldı.

Hostes gülümsedi. «Vitamin hapları mı? Amerikalıların hepsi de vitamin haplarını sabah kahvaltısında yutmayı ihmal etmezler.»

Lauren de gülümsedi. «Yaa, öyledir.» İçinden, yuttuğum hapların ne olduğunu bir bilse, diye geçirdi. Örneğin, şu kırmızı hap onu fişek gibi yapacaktı. Lauren haplarını meyva suyuyla yutarken, hostes de kahvesini getirmişti. Lauren bir sigara yakıp tekrar pencereden dışarsını seyre daldı. On yıl... Çok uzun bir süreydi bu. Yaşamının yarısından fazla tutuyordu.

Lauren birden midesinin kasıldığını farketti. Janette onu havaalanında karşılayacaktı. Acaba ablası onu tanıyabilecek miydi? Ama önemi yoktu bunun. O nasıl olsa Janette'i görür görmez tanıyacaktı. Ablasının fotoğraflarını dergilerde, gazetelerde binlerce kez görmüştü. Hatta tele-

vizyon reklamlarında bile ablasının programlarını izlemişti. Haber yorumcularından biri ne demişti? «Dünyanın en güzel on kadınından biri...»

Paradise Cove'a pikniğe gittikleri gün Harvey, ablasının bir dergide yayınlanan bikinili fotoğrafını görmüş ve çok beğenmişti. Lauren delikanlıya Janette'in ablası olduğunu söylediği zaman, Harvey pek şaşırmıştı.

«Bir ablan olduğunu bana hiç söylemedin.»

«Ne bileyim, fırsat olmadı.»

«Ben ablanı hiç görmedim.»

«Nereden göreceksin? Ablam Paris'te yaşıyor.»

«Fransa'da mı?»

«Paris orada işte.»

«Ablanı en son ne zaman gördün?»

«Aşağı yukarı on yıl önce... Buraya geldiğim zaman yani.»

«Ablan o zaman da bu kadar güzel miydi?»

Lauren bir an düşündükten sonra başını salladı. «Herhalde yine bu kadar güzeldi. Fakat o zaman küçük bir kızdım. O da benim güzel ablamdı.»

«Peki, onu bir daha ne zaman göreceksin?»

İşte Lauren o dakika kararını vermişti. «Bu yaz. Kolejden mezun olur olmaz...» On yıl gerçekten uzun bir süreydi.

Lauren, Orly Havaalanının uçağa yaklaşmasını izlerken, on yılın yeterince uzun bir zaman sayılacağını düşündü. Evet, yeterince uzun...

Lauren pasaportunu görevliye uzatırken, adam ona hayretle baktı. «Siz Fransız mısınız?»

Lauren gülümsedi. «Evet.»

«Amerikalı olduğunuzu sanmıştım.»

«Amerika'da yaşıyorum. Fransa'ya on yıldan beri ilk gelişim bu. Ayrıldığım zaman yedi yaşındaydım.»

Görevli pasaportu damgalarken gülümsedi. «Vatanınıza hoşgeldiniz.»

«Teşekkür ederim.» Lauren pasaportunu çantasına yerleştirdikten sonra bagajını almaya gitti. Bagajların bulunduğu bölümde, elinde küçük bir karton tutan bir adam gözüne ilişti. Kartonun üzerinde, «Matmazel Lauren» sözcükleri yazılıydı. Lauren hemen adamın yanına gidip, «Lauren benim,» dedi.

Adam hemen eğilerek genç kızı selamladı. «Air France Havayollarında görevli Jean Bergere'im. Ablanız bagajınızı almanıza yardım etmemi istemişti. Bagaj biletinizi bana verirseniz...»

Lauren bileti adama uzatırken, «Sadece bir bavulum var,» dedi.

«O zaman işimiz kolay demektir. Buyrun, ben sizi gümrükten geçireyim, sonra bavulunuzu almak için buraya dönerim. Ablanız sizi dışarda bekliyor.»

Lauren gümrükten çıkarken, Janette'i gördü. Şöyle bir saniye kadar durup onu uzaktan seyretti. Başkasıyla karıştırmaya olanak yoktu. Janette'de kalabalığın arasından farkedilmesini sağlayan bambaşka bir hava, değişik bir kişilik vardı. Lauren ablasını süzerken, Janette de onu görmüştü.

Lauren bir iki saniye bocaladıktan sonra ablasına doğru koşmaya başladı. İki kardeş karşılıklı durup birbirlerine baktılar, Lauren Fransızca, «Siz gerçekten benim ablam mısınız?» diye sordu.

Janette ağlamakla gülmek arası bir sesle, «Artık buna inanmanın zamanı geldi,» dedi. Sonra genç kızı kolları arasına alıp sıkı sıkı göğsüne bastırdı. «Asıl ben senin kardeşim olduğuna inanamıyorum. Öyle büyümüş, öyle güzelleşmişsin ki... Benim Amerika'ya yolladığım o küçük kıza ne oldu?»

Lauren'in de gözleri yaşarmıştı. «Ne olacak, büyüdü.»

Janette, «Boyun benimkinden daha uzun,» dedi.

«Amerikan vitaminlerinin etkisi olsa gerek. Ama sen de benim düşündüğümden çok daha güzelmişsin. Fotoğraflarında göründüğünden de güzelsin.»

«İşte bu kötü.» Janette arkasına dönüp koyu renk elbi-

seli genç bir adama yanlarına gelmesini işaret etti. «Sekreterim Robert Bleu...»

Genç adam bakımlı elini Lauren'e uzattı. «Sizinle tanıştığıma sevindim, Bayan Lauren.»

«Ben de sevindim.»

«Robert senin bavullarını alıp eve getirecek. Sen de benimle büroya kadar gelebilirsin. Daha sonra şoför seni eve götürür.»

Lauren canının sıkıntısını gizlemedi. «Bugün işe gitmek zorunda mısın?»

Janette, Lauren'in koluna girdi. «Yeni mevsim defileleri başlamak üzere. Temmuz sonuna üç hafta kaldı. Oysa daha yapılması gereken yüzlerce iş var. Hemen Dior'un arkasından defilelere başlayacağız.»

Janette pek de hızlı yürümüyordu ama Lauren ona yetişmek için adımlarını sıklaştırmak zorunda kaldı. «Temmuz ayında genellikle işin çok mu olur?»

Janette güldü. «Yılın en hareketli ayıdır temmuz.»

«Buna üzüldüm. Bana durumu açıklamalıydın. Başka zaman gelirdim.»

Dışarı çıktılar. Büyük bir Rolls Royce kaldırıma yanaştı. Şoför arabadan çıkıp kapıyı açtı. «Günaydın, Bayan Lauren. Vatana hoşgeldiniz.»

Lauren adama baktı. Birden onu hatırlamıştı. «René sen misin?»

«Ta kendisi, Matmazel Lauren.»

Lauren hemen uzanıp şoförü yanağından öptü. «Seni gördüğüme çok sevindim.»

«Eksik olmayın.»

Lauren, Janette'in arkasından arabaya bindi. Şimdi öylesine heyecanlıydı ki, kabına sığamıyordu.

«Henri ile...»

Janette'in sesi birden sertleşmişti. «Hayır. Onlar ayrılalı çok oldu. Yanımda çalışanlar arasında eskilerden sadece René kaldı.»

«Vah vah... Ben öbürlerini de görmek isterdim.»

Janette arabanın arka bölümündeki küçük dolabı açtı.

Bir kutu sigara aldı. Çakmak düğmesine basıp sigarasını yaktı.

Lauren ablasının ellerinin titrediğini farketmişti. «Bir şeyin yok ya?» diye sordu.

Janette yan gözle kardeşine baktı. «Elbette bir şeyim yok.»

«Biraz sinirlisin gibime geldi de.»

«Sadece yorgunum. Sabahın üçüne kadar çalıştım.» Janette önünde duran çantayı işaret etti. «Bunu görüyor musun? Bugün yapılacak işlerle dolu.»

Lauren siyah timsah derisi çantaya, sonra da ablasına baktı. «Kendini çok yoruyorsun galiba.»

«Bu işde başarılı olmak istiyorsan, başka türlü davranamazsın. Rakipler gözlerini dört açmışlar, her an insanın canına okumaya hazır bekliyorlar. Bir de seni gafil avladılar mı, hayvan leşlerine saldıran sırtlanlar gibi başına üşüşüp paramparça ederler.»

Lauren, «Sen bu dediklerine gerçekten inanıyor musun?» diye sordu.

Janette kardeşine uzun uzun baktıktan sonra başını salladı. «Evet. Ne kadar haklı olduğumu sen de göreceksin. Daha çok gençsin. Ama zamanla...»

Janette içtiği sigaranın ateşiyle ikincisini yaktı. Lauren genç kadının ellerinin hâlâ titrediğini görüyordu. «Yoksa papazı buldun mu?»

Janette afallamıştı. «O da ne demek?»

«Argo bir deyim. Sinirlerin adamakıllı gerilmiş. Enerji veren haplardan mı, yani şu kırmızılardan mı alıyorsun? Yoksa esmer güzellerini mi?»

«Senin neden sözettiğini bile bilmiyorum.»

«Amfetaminler, uyarıcılar... Sıkıntını yorgunluğunu giderir. Kokain gibi... Yani böyle şeyler demek istedim.»

«O dediklerini kullananlara benzeyen bir yanım var mı?»

«Bilemem.»

«Siz Amerikalılar böyle şeylerde bizden çok ilerisiniz. Ben biraz kokain kullanıyorum. Ama fazla değil. Zaten

Fransızlar böyle şeyleri hiç bilmezler.»

«Bu sabah de kokain aldın mı?»

Janette evet anlamına başını salladı. «Sana çok yorulduğumu söylemiştim. Ayağa kalkabilmek için bir şeyler yapmak zorundaydım.»

«Ben de uçakta birkaç kırmızı hap aldım.» Lauren çantasını karıştırıp küçük bir kutu çıkardı. İçinden iki tane küçük ve sıkı sarılmış esrarlı sigara aldı. «Bundan iki duman çekersen, kendini çok iyi hissedersin. Belki biraz bulutların üzerinde dolaşacaksın, ama sinirlerinde gerginlikten eser kalmayacak.»

«Sen bunları nereden biliyorsun?»

«Bir erkek arkadaşım var, esrar türleri konusunda birinci sınıf bir uzman. Bu sana verdiğim sigara 10 numaralı Harvey.» Lauren bir kibrit çakıp sigarayı yaktı, iki nefes çektikten sonra ablasına uzattı. «Sadece iki duman al, yeter.»

Janette sigarayı parmaklarının arasında tuttu. Ağır ağır dumanları içine çekmeye başladı. Kokusuna diyecek yoktu. O güne dek içtiği esrarlı sigaraların hiçbirine benzemiyordu bu. İkinci nefesi de çekti, sonra sigarayı Lauren'e geri verdi.

Lauren parmaklarının uçlarını ıslatıp sigaranın ateşini söndürdü, sonra yarısına yakın bölümü içilmiş olan sigarayı teneke kutuya koydu. Kutu tekrar çantaya girdi.

Janette, «Ben hiçbir şey hissetmiyorum,» dedi.

Lauren gülümsedi. «Bir iki dakika sabret hele. Sonra bak bakalım, sinir gerginliği falan kalacak mı?»

Büyük araba Paris yoluna girerken, iki kardeş de konuşmadılar. Biraz sonra Janette, Lauren'e döndü. «Yahu, sen haklıymışsın. Şimdi her şey daha iyi... Kendimi bu kadar sıkmamalıymışım.»

Lauren, «Sen küçük kardeşinin sözünü dinle,» dedi.

«Keşke daha önce senden yardım isteseymişim. Johann ile Heidi nasıl?»

«İkisi de iyi. Sana sevgi ve selamlarını gönderdiler.»

«Bir gazetede Johann'ın Amerikan vatandaşı olduğu-

na dair bir haber gözüme ilişmişti.»

«Geçen yıl Amerikan vatandaşı oldu.»

«Ya sen? Sen de Amerikan vatandaşı olmak ister misin?»

Lauren masum bakışlı mavi gözlerini ablasına çevirdi. «Bunu hiç düşünmedim. Kendimi Amerikalı sayıyorum. Ama kesin kararımı vermek için yirmi bir yaşına gelinceye kadar bekleyeceğim.»

«Johann çok başarılı oldu, ha...»

Lauren bu sözlerin soru mu, yoksa bir açıklama mı olduğunu pek kestirememişti. «Bu tür konularla pek ilgilenmiyorum.»

«Ekonomi yayınlarına bakılırsa, Johann Amerika'daki en hızlı gelişip büyüyen toplu şirketlerden birine sahipmiş.»

«Ben toplu şirketler sözcüklerinin anlamını bile bilmiyorum. Bildiğim tek şey varsa, o da Johann'ın sabahları erkenden işe gidip, eve çok geç döndüğü...»

Janette bir iki saniye süren sessizlikten sonra, «Böyle şeylerle de biraz ilgilenmelisin,» dedi. «Johann'ın servetine kaynak olan şarapçılık şirketinde senin de yüzde yirmi beş hissen var.»

«Biliyorum. Johann Amca bundan birkaç kez sözetti. Ama doğrusunu istersen, ben hiç ilgilenmedim. Para benim için o derece önemli değil.»

«Peki, senin için önemli olan nedir?»

Lauren yine o berrak mavi gözleriyle ablasına baktı. «Kendimi keşfetmek önemli... Ne olduğumu ya da olmadığımı bilmek önemli... Ondan sonra başka şeylere de zaman ayırabilirim.»

«İyi ama parana bir şey olursa diye korkmuyor musun?»

«Parama ne olabilir ki?»

Janette karşılık vermedi.

«Paramın hepsi elimden gitse bile önemi yok. Yine de geçimimi sağlayabilirim. Zaten fazla paraya da gereksinme duymuyorum.»

Peripherique Bulvarını dönerlerken, Lauren'in gözüne Eyfel kulesi ilişti. Çocuk gibi coşkuyla, «Ah, işte orada!» diye bağırdı. «Gerçekten Paris'te olduğuma şimdi inandım.»

Araba Montaigne Bulvarında kaldırımın kenarına yanaştı. Üniformalı kapıcı arabanın kapısını açtı. «Günaydın, madam.»

Janette de, «Günaydın, Louis,» diye karşılık verdi. O arada kapıcı uzanıp arabadan Janette'in çantasını almıştı. Janette kardeşine döndü. «Bugün öğleden sonra biraz dinlenmeye çalış. Akşam evde küçük bir davet vereceğim. Seni görmek isteyen pek çok kişi var...»

Lauren ablasına baktı. «Benim için bu kadar zahmete katlanmana gerek yoktu. Sadece burada olmak bile beni mutlu etmeye yetiyor.»

Janette hafifçe gülümsedi. «Dostlarım seninle tanıştıkları zaman yüzlerinin ne hal alacağını görmek çok eğlenceli olacak. Hepsi de senin hâlâ küçük bir çocuk olduğunu sanıyor.»

Janette modaevinin ana kapısının yanındaki küçük kapıya doğru yürüdü. Her zamanki gibi, kapıya giden birkaç basamak merdiveni çıktıktan sonra dönüp caddeye baktı.

Temmuz ayının ilk günleriydi ve sabahın erken saatlerinde yağan yağmurun etkisiyle havada nemlenmişti. Çabucak çevresini kolaçan etti. Christian Dior köşedeydi, Nina Ricci karşı kaldırımdaydı. Yolun biraz ötesinde Plaza Athenee Oteli vardı. Cadde bomboştu. Sadece sabahın erken saatlerinde otelden çıkıp kent turlarına başlayan bir kaç turist göze çarpıyordu. Ama modaevlerinin önlerinde kimsecikler yoktu, yaz sıcağında burası terkedilmiş bir köyü anımsatıyordu.

Janette dış görünüşlerle gerçeklerin aynı olmadığını biliyordu artık. Her modaevinin duvarları arkasında bir koşuşmadır, bir telaştır gidiyordu. Defileler... Artık üç hafta bile kalmamıştı defilelerin başlamasına. Modaevleri yöneticilerinin hepsi de tırlatmak üzere olsalar gerekti.

Hazırlıklar bir hay huy içinde sürdürülüyordu. Dedikodunun bini bir paraydı. Her modaevi diğerlerininkinden daha değişik, daha ilgi çekici modeller sunma telaşı içindeydi. Hepsi de gazetelerden ve sağda solda çıkarılan dedikoduların sağlayacağı reklamdan medet umuyordu. Beller yukarı, beller aşağı, omuzlar dar, omuzlar geniş, kalçalar düz, kalçalar yuvarlak, parlak renkler, soluk renkler, ipekler, satenler, yünlüler, akrilik kumaşlar... Neyin tutacağını, neyin tutmayacağını hiç kimse bilemiyordu. Onun için de herkes kelimenin tam anlamıyla fıttırmıştı.

Janette içeri girdi. Kapıcı küçük asansör kapısını açtıktan sonra çantasını Janette'e geri verdi, sonra da üçüncü katın düğmesine bastı. Asansörün kapısı kapanırken, Louis şapkasını çıkarıp işverenini selamladı. Janette'in bürosu üçüncü katta, koridorun sonundaydı. Eskiden Johann'ın çalışma odasıydı burası. Janette bu odaya taşınmadan önce eşyasını tümüyle değiştirtmişti.

Muhasebecilerin ve sekreterlerin çalıştıkları büyük bürodan geçerken, herkes onu, «Günaydın, madam,» diye selamladı.

Sadece üç odanın yanında bir de sekreter odası vardı. Janette'in, Jacques'ın ve Philippe'in. Janette sekreterin oda kapısını açtı ve Robert'in masasında bir kızın oturduğunu görünce, birden canı sıkıldı. Sonra Robert'in, Lauren'in bavullarını eve götüreceğini anımsayınca rahatladı.

Kız hemen ayağa kalkmıştı. «Günaydın, madam.»

«Günaydın, Sylvie.» Kız Janette'in özel çalışma odasının kapısını açarken, «Önemli bir mesaj var mı?» diye sordu Janette.

«Mösyö Jacques, siz döner dönmez, kendisini aramanızı istedi.» Sylvie, Janette'in peşinden odaya girmiş, elindeki mektupları ve diğer telefon notlarını masaya bırakmıştı.

Janette de çantasını masaya koydu, sonra masasının başına geçti. «Mösyö Jacques'a söyle, hemen gelsin.»

Kız bir baş işareti yaptıktan sonra odadan çıktı. Janette ise masasının başına geçer geçmez, notları incelemeye koyulmuştu. Hemen yapılması gereken acil bir iş yoktu.

Jacques içeri girerken, Janette de başını kaldırdı.

Selamlaşmak için zaman harcamaya gerek görmediler. Jacques, «Lauren'i karşıladın mı?» diye sordu.

«Evet.»

«Kardeşin nasıl?»

«Güzel. Başka nasıl olmasını umuyordun ki? Amerikan vitaminleri hiç şaşmaz.» Janette hemen konuyu değiştirdi. «Çok önemli olan sorun bu muydu?»

Jacques masanın önündeki koltuğa çöktü. «Philippe yine isteri krizleri geçiriyor. Ona ayırdığımız bütçeyle defileleri hazırlayamazmış. Herif, avaz avaz bağırıp çağırıyor. Dior, St. Laurent ve Givenchy'nin üç kat fazla para harcadıklarını tekrarlayıp duruyor.»

«Çok doğru.»

«Philippe hemen seni görmek istiyor.»

«Zamanım uygun olunca ben onu çağırırım. Şimdilik biraz beklesin bakalım. Yapılacak başka işlerimiz var.» Janette çantasını açıp bazı kâğıtlar çıkardı. «Bunlara bir göz gezdirip fikrini söylemeni istiyorum.»

Jacques kâğıtlara şöyle bir baktıktan sonra, «Eskizler mi?» diye mırıldandı. «Bunları kim yaptı?»

«Şu anda bunları kimin yaptığı önemli değil. Sadece senin fikrini öğrenmek istiyorum.»

«Peki, hepsini incelerim. Bu arada Philippe'i ne yapacağız?»

Janette ayağa kalktı. «Hadi gidelim. Bu iş de bitsin bari.»

Philippe'in sekreterinin odasına girdiklerinde, adamın bağırışlarını duydular. Jacques odanın kapısını açarken, bilgiç bilgiç başını sallayıp Janette'e baktı.

Bir manken odanın ortasındaki küçük bir platformun üzerinde duruyordu. Yüzünde yorgun ve sıkıntılı bir ifade vardı. Vücudunu iğnelerle tutturulmuş bir kumaş parçası örtüyordu. Bu kumaş parçası ilerde bir elbiseye dönüşecekti. İki terzi yardımcısı korku dolu gözlerle mankene bakarak başlarını sallıyorlardı. Modaevinin baş terzisi Matmazel St. Cloud mankenin önünde dururken, Philippe

de öfke içinde odada aşağı yukarı geziniyordu. Odada olup bitenlerden etkilenmeyen tek kişi Marlon'du. Köşedeki kanepeye yaslanıp oturmuş, hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Philippe ellerini iki yana açarak, «Her şey berbat,» diye bağırdı. «Malzeme benim fabrikaya ısmarladığım malzeme değil. Fabrika yöneticileri, onlara verdiğimiz paranın karşılığında bundan daha iyi malzeme alamayacağımızı söylediler. Kumaş kesilince, benim düşündüğüm biçimi veremedik. Matmazel St. Cloud da yanında terzi çalıştırmak için daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Üç terzi ve bir sürü işe yaramaz çırakla daha başka ne yapabiliriz ki? Çıldıracağım, gerçekten çıldıracağım... Aklımı oynatmak üzereyim. Bu rezalete daha fazla dayanamayacağım. Gidip kendimi öldüreyim de kurtulayım... Evet, öyle yapacağım... İntihar edeceğim.»

Janette, Matmazel St. Cloud'a eliyle işaret etti. Terzi kadın, manken ve diğerleri odadan çıktılar. Janette kapının kapanmasını bekledikten sonra, «Senin öncelikle sakinleşmeye ihtiyacın var,» dedi.

«Benim asıl çizdiğim modelleri gerçekleştirebilmek için paraya ihtiyacım var.»

Janette, şaşkın bakışlarla adamı süzdü. Gayet soğuk bir sesle, «Senin daha fazla paraya değil, daha fazla yaratıcılığa ihtiyacın var... Para, model yaratamaz. Yaratıcılığın sıfırı tüketmiş, parayı bahane ediyorsun.»

Philippe, «Modelleri sen de gördün,» diye kendini savundu. «Hepsini de çok beğenmiştin.»

«Modeller güzeldi ama sen hepsini değiştirdin, kullanışlı olmayan malzemeyle iş yapmaya kalkıştın. Ne yaptığını sen de pekala biliyorsun.»

Philippe, «Başka ne yapmamı beklerdin?» diye bağırdı. «Herkes beni sömürüyor. Şamar oğlanına döndüm. St. Laurent'in kullandığı malzemeleri biliyorsun, Bohan ile Givenchy'nin neler yaptıklarından da haberin var. Biz onların yanında pek adi ve sönük kalacağız.»

Janette sakin bir tavırla, «Onlarda göz boyamacılıktan

başka bir şey yok,» dedi. «Biz çok daha iyisini verebiliriz.»

Philippe, «Saçma,» diye homurdandı. Masasının başına geçip bir gözden çıkardığı dosyaları masaya fırlattı. «Şunlara baksana... Onları ele geçirmek için tam beş bin frank harcadım. Öbür modaevlerinin kullandıkları malzemelerin örnekleri bunlar. Hepsi de bizim ödediğimiz paradan iki kat fazlaya malolmuş.»

Janette dosyaları alıp sessiz sedasız sayfalarını çevirmeye başladı. Sonra dosyaları Jacques'a uzattı. Genç kadın midesinin düğüm düğüm olduğunu hissetmişti. Adam haklıydı. Öbür modaevlerinin kullandıkları malzemelerin yanında onlarınkiler pek adi kalıyordu. Fakat düşüncelerinin yüzünden okunmasına meydan vermedi. «Bunları ne zaman ele geçirdin? Neden bana daha önce göstermedin?»

«Dosyaları dün gece aldım. Bu sabah beşte gelip bir şeyler yapmaya çalıştım. Fakat elimiz kolumuz bağlı. Hiçbir halt edemeyiz. Modelleri ve kumaşları değiştirmek için geç kaldık.»

Jacques hiçbir şey söylemeden dosyaları masaya bıraktı. Yüzündeki ifade de Janette'e ve Philippe'e cesaret vermiyordu.

Janette kontrollu bir sesle, «Bu konu üzerinde biraz düşünmem gerekiyor,» dedi. Kapıya doğru yürürken, Jacques da arkasındaydı. «Bir saat sonra benim odamda toplanalım.»

***

Ev tam Lauren'in anımsadığı gibiydi. Genç kız odasına girinceye kadar her şeyin eskisi gibi olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Ama o eski çocuk odası gitmiş, yerini ancak bir prensese layık olan özenle döşenmiş bir yatak odası almıştı. Lauren bir iki saniye kapıda durup geçmişte kalan çocukluk günlerinin özlemiyle kıvrandı. Sonra odaya girdi ve doğruca pencerenin önüne gitti. Eh, hiç değilse pencereden görülen manzara değişmemişti.

Pencereden yine çocukken oyun oynadığı parka bakabiliyordu.

Kapının vurulduğunu duyunca, arkasına döndü. Kapı açıldı, Janette'in sekreteri elinde genç kızın bavuluyla içeri girdi. Adamın arkasında da kocaman birer vazo taşıyan uşakla hizmetçi vardı. Robert bavulu yere bıraktı, bu arada çiçek dolu vazolar da odaya yerleştirilmişti.

Robert, «Claudine eşyanızı yerleştirmenize yardım edecek,» dedi.

«Kendi işimi kendim görebilirim.»

Robert bu kez İngilizce, «Eğer Claudine'in size yardım etmesine izin vermezseniz, zavallıyı gücendirirsiniz,» dedi.

«Öyleyse peki... Ama korkarım, Claudine düş kırıklığına uğrayacak. Benim fazla eşyam yok.»

«Madam bir isteğiniz olursa, size yardım etmemi söyledi.»

«Eksik olmayın ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.» Lauren'in birden zihninde bir şimşek çaktı. «Janette bu gece bir yemek daveti vereceğinden sözetmişti. Acaba o davet için nasıl giyinmem gerekecek?»

«Sade bir kokteyl elbisesi mükemmel iş görür.»

Lauren güldü. «Benim kokteyl elbisem yok ki. Blucin ve pantolondan başka bir şey giymem.»

Robert, «Ziyanı yok,» dedi. «Madamın çok zengin bir elbise koleksiyonu var. Onun gardrobundan size uygun bir şey bulacağımızdan eminim.»

Uşak çiçeklerle birlikte gelen iki kart getirmişti. Lauren kartları alıp göz gezdirdi.

Biri Beauville Markisinin imzaşını taşıyordu. İngilizce şu sözler yazılmıştı : «Hoşgeldin. Bu akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum.» Öbür kart da Jacques'dandı. O da İngilizce şu sözleri yazmıştı : «Burada olmandan mutluluk duyuyorum. Sevgilerimle.»

Lauren kartları Robert'e verdi. Genç adam hiç sesini çıkarmadan yazıları okudu.

«Bu akşam davet kalabalık olacak mı?»

«Yirmi, yirmi beş kişi gelecek sanırım.»

«Gelenleri tanıyor muyum?»

«Bilmiyorum. Çoğu madamın arkadaşı ve iş ortağı.»

«Neden ablamdan madam diye sözediyorsunuz?»

«Âdet böyle... Eh, ablanız patron.»

«Ablamın markiyle dost olduğunu bilmiyordum.»

Robert bocalar gibi oldu. «Ablanız babanızla dargın değil. Ara sıra görüşüyorlar.»

Lauren sekretere baktı. Onu daha fazla sorguya çekmenin bir anlamı yoktu. Robert'in onun sorularını yanıtlayamayacağı belliydi. Lauren bir ara bavulu boşaltan hizmetçiye bir göz attı. Claudine bavuldan bir heybe çıkarmıştı. Lauren hemen Fransızca, «Heybeyi masanın üzerine bırakın,» dedi. «Ben onu kaldırırım.» Heybe Harvey'in hazırladığı uyuşturucular ve değişik haplarla doluydu.

«Emredersiniz, matmazel.» Hizmetçi heybeyi tuvalet masasının üzerine bıraktı, sonra Lauren'in giyeceklerini dolaba asmaya başladı.

Robert, «Yorgun olduğunuzu biliyorum,» dedi. «Eğer şimdi biraz dinlenmek isterseniz, bu akşam giyeceğiniz elbiseyi daha sonra seçeriz.»

«Hazır Claudine eşyayı yerleştirirken, biz de bu işi bitirelim.»

«Pekala, lütfen benimle gelin.»

Lauren sekreterin arkasından dışarı çıktı, koridoru geçip Janette'in odasına girdi. Annesinin odasıydı burası ama diğer odalar gibi o da değişmişti. Şimdi her şey son derece moderndi. Beyaz, siyah, parlak kırmızı ve paslanmaz çelik hâkimdi odalara. Robert genç kızı büyük bir gardrobun önüne getirdi. Bu dolapta en azından iki yüz giysi vardı. Lauren şaşkın şaşkın Robert'e baktı. «Nereden başlayacağımı bilemiyorum.»

Robert gülümsedi. «Ben size yardım ederim. Kokteyl elbiseleri dolabın şu tarafında.»

Robert kokteyl elbiselerini genç kıza gösterirken, Lauren sıkıntılı sıkıntılı başını salladı. «Bunlar bana göre değil. Hangisini giysem, rahat edemem.»

«Ama hepsi de birbirinden şık.»

«Belki de onun için giyemem diyorum. Ben hiçbir zaman bu tür giysilerle dolaşmam.»

Robert bir başka elbise yığınına döndü. «Acaba bir öğleden sonra elbisesine ne dersiniz?»

Lauren yine başını salladı. «Galiba size pek de yardımcı olamıyorum, değil mi? Üç yıl içinde giydiğim tek elbise, mezuniyet balosu için aldığımız beyaz elbise oldu. O elbiseyi buluncaya dek ne kadar dolaştığımızı bilemezsiniz.»

«O beyaz elbiseyi getirdiniz mi bari?»

«Neden getireyim? Burada o elbiseye ihtiyacım olacağını aklımdan geçirmedim.»

«Burada yazlık beyaz elbiseler de var ama hepsi uzun etekli.» Robert tuvaletlerin durduğu bölmeye geçti. Lauren'e tuvaletleri beğendirmeye çalışıyordu. Önü ve arkası adamakıllı dekolte bir tuvalet seçmişti.

Lauren, «Bilmem ki,» diye kuşkulu bir tavırla konuştu. «Ben sutyen kullanmıyorum. Bu tuvalet de sutyensiz giyilmez.»

«Bir deneyin isterseniz, bakalım üzerinizde nasıl duracak?»

Lauren tuvaleti aldıktan sonra gözleri dolabın bir bölümünde asılı duran pantolon ceket takımlara takıldı.

«Bunlar nedir?»

«Smokin.»

«Smokin mi dediniz?»

«Amerikalılar Tuxedo diyorlar bunlara. Erkek terzilerine özellikle madam için ısmarlanıyor. Madam bunları sık sık giyer. St. Laurent bile bunları madamın sırtında gördükten sonra benimsediğini söylüyor.»

Lauren smokinleri teker teker inceledi. «Çok iyi bir fikir,» diye mırıldandı. «Ama biraz fazlaca erkeksi değil mi?»

Robert güldü. «Bu, smokini giyenin kişiliğine göre değişebilir. Madam giydiği zaman hiç de erkeksi olmuyor. İşin garibi, bu kıyafetler, madamın dişiliğini daha da belirgin-

leştiriyor.»

«Acaba bunlardan birini deneyebilir miyim?»

«Neden olmasın? Ama bunlar madamın ölçülerine göre dikildiği için sizin bedeninize uymayabilir.»

*
**

Janette masanın arkasındaki koltuğa çökerken, «Başımız fena halde derde girdi,» dedi. «Büyük bir belaya çattık.»

Jacques genç kadının karşısına geçmiş duruyordu. Onun bu sözlere ekleyeceği bir şey yoktu.

Janette, «Onların ne yaptıklarını çok daha önceden öğrenmemiz gerekirdi,» dedi.

Jacques omuzlarını silkti. «Philippe'e bilgi almasını defalarca tembih ettim. Fakat onların ne yaptıklarını öğrenmek istemediğini söyledi durdu. Etki altında kalmak hoşuna gitmiyormuş.»

«Peki, sen ne zamandan beri onun sözünü dinliyorsun?» diye Janette kızgın kızgın söylendi. «Biz her şeyi öğrenmeliydik.»

Jacques susuyordu. Durumu bir ay önce öğrendiğini ve bile bile sırrı açıklamadığını anlatamazdı. Plaza Athenee Otelindeki dairesinde ondan haber bekleyen Carroll'u düşündü. Amerikalı işe ortak olmak istiyordu, ama Janette üç yıl adamı oyalamıştı. Hele Carroll şirketlerini satıp da Johann'ın Amerika'da kurduğu şirketler topluluğuna katılınca, bu ortalığa iyiden iyiye set çekmişti. Carroll hiç de budala değildi. Yıllar önce, daha Caroll adını değiştirip de giyim kuşam dünyasında fırtınalar yaratmadan önce, Janette'in yeteneğini keşfetmiş ve onunla işbirliği yapmak istemişti. Şimdiyse artık güçlüydü, herkese sözünü geçirecek duruma gelmişti.

Janette, «Giyim kurallarını tümüyle değiştirip yeni bir moda anlayışını halka benimsetmeyi amaç edinmeliyiz,» dedi.

«Bu iş için avuç dolusu para gerekli,» diye karşı çıktı

Jacques. «Oysa meteliğe kurşun atıyoruz.»

«Ne yapıp yapıp bu parayı bulmalıyız. Parfüm şirketinin mali durumu nasıl?»

«Orada da kasalar boşaldı. Varımızı yoğumuzu bu defilelere yatırdık. Eğer parfüm şirketinden biraz daha para almaya kalkışırsak, iflas ederiz. Daha önce yaptığımız anlaşmaları yerine getiremeyiz.»

Janette haklısın der gibi başını salladı. Her şeylerini o şirkete borçluydular. Sürekli para getiren tek kaynak parfüm şirketiydi. Kısacası Johann'ın dedikleri çıkmıştı. «Peki şimdi ne yapacağız?»

Jacques bir iki saniye sustuktan sonra kokain şişesiyle kaşığını çıkardı. Çabucak burnunun iki deliğine de kokain çekip şişeyle kaşığı Janette'e uzattı.

«Belki bu zihnimizi açar...»

Janette de bir tutam kokain çekince, birden başının hafiflediğini hissetti. «İşe yaradı,» dedi. «Biliyor musun, Lauren arabaya biner binmez, benim kokain kullanıp kullanmadığımı sordu.»

Jacques güldü. «İşte Amerika bu, güzelim... Onlar bizden fersah fersah ilerdeler.»

«Ama Lauren daha on yedi yaşında.»

Jacques yine güldü. «Sen de pek koyu Fransız oldun. On yedi yaşındayken nelerle karşılaştığını anımsıyor musun?»

«Benimki uyuşturucu madde değildi.» Janette bir sigara yaktı. «Bunlar bizim sorunlarımızı çözmeye yaramaz.»

«Carroll ile işbirliği yapabiliriz. Herif seninle ortak olmaya can atıyor. Kaç para istersen hemen verecektir.»

«Ondan parayı alırsak, elimiz kolumuz bağlı olacak. Oysa ben bağımsız çalışmak istiyorum.»

Jacques, «Çanım, herife biraz yüz verirsin olur biter. Bu o kadar önemli mi?» dedi.

«İşin en kolay yanı o... Ben asıl tekrar Johann'ın avucu içine girmekten çekiniyorum. Öyle ya, şirketin sahibi Johann. Ben de Carroll ile işbirliği yaparsam, başladığım

yere dönmüş olacağım.»

Jacques biraz düşündükten sonra, «Belki bu işbirliği sandığın gibi olmaz,» dedi. «Toplu şirketler bayağı başarılı oluyor. Baksana Maurice maden suyunun Amerika'da dağıtım işini Johann'a bıraktığından beri daha çok para kazanıyor.»

Janette sesini çıkarmadı.

«Cardin de Bidermann'la ortak olduktan sonra kazancı bir hayli arttı. Bidermann'la görüştüm ama o bizimle ilgilenmiyor. St. Laurent ya da Dior'a kancayı takmaya kararlı.»

«Cardin bundan hoşlanmayacak.»

«Yoo, Cardin'in umurunda bile değil. Amerika'da adını iyice duyurdu, işlerini yoluna koydu. Gerisi ona vız gelir. Duyduğuma göre, Cardin, Bidermann'la yaptığı anlaşma sona erince, Amerika'da işlerini kendi başına yürütecekmiş.»

«Biz hâlâ kendi derdimize bir çare bulamadık.» Janette önünde duran dosyaları açıp bir göz gezdirdi. «Lanet olsun...»

Jacques genç kadını dikkatle süzerken, bir sigara yaktı.

Biraz sonra Janette başını kaldırıp Jacques'a baktı. «Carroll ile konuşacağım. Onu bu akşam yemeğe davet et. Ama ne düşündüğümüzü sakın öğrenmesin.»

«Pekala.» Jacques sevincini belli etmemeye çalışıyordu.

Janette dosyaya bir kez daha göz attı. «Başka bir fikrim var. Philippe'i buraya çağır.»

Jacques ayağa kalktı.

Janette hemen, «Bir dakika,» dedi. «Philippe gelmeden önce bir tutam daha çekmek istiyorum. Yapmak zorunda olduğum iş için gerekli enerjiyi ancak böyle sağlayabileceğim.»

Ppilippe cıyak cıyak bağırdı. «Kırmızı fahişe rengidir. Bunu dünyada yapmam.»

Janette sakin sakin, «İstesen de, istemesen de yapmak zorundasın.»

Philippe, «Hayır, hayır,» diye bağırdı. «Bunu yapmaktansa istifa etmeyi yeğlerim.»

«O senin bileceğin iş. Sen olsan da, olmasan da biz bunu yapacağız.» Janette, Jacques'a döndü. «Sana verdiğim eskiz dosyasını Philippe'e göstersene.»

Jacques dosyayı masaya bıraktı. Janette dosyanın kapağını kaldırmadan, «Eğer sen işten ayrılırsan, yepyeni bir koleksiyon hazırlayacağız,» dedi. «Modellerin eskizleri de bu dosyada.»

Philippe birden sus pus olmuştu. Dosyaya karşıdan baktı. Sonra bakışlarını Janette'e yöneltti. «Bu modelleri kim hazırladı?»

«Kim hazırladıysa hazırladı... Bunun önemi var mı? Ama sana şu kadarını söyleyeyim, senin burun kıvırıp pek adi bulduğun hazır giyim modellerini de kapsıyor bu dosyadaki eskizler.»

«Ismarlama kıyafet defilesinde hazır giyim için düşünülmüş modeller sunamazsın.»

«Aradaki farkı kim anlar? Defileler yapıldıktan iki hafta sonra Yedinci Cadde her modanın en iyi örneklerini eline geçiriyor. Bu durumda biz diğer modaevlerini geride bırakmış olacağız. Defileler başlar başlamaz, hazır giyim pazarını ele geçireceğiz.»

Philippe başını iki yana salladı. «Bunu yapmayı kabul etsem bile, zamanımız kalmadı. Malzemeleri sağlamak gerekiyor. Modellerle birlikte renklerin de saptanması şart. Üç hafta sonra defileleri başlatmak zorundayız.»

«Defilelerimizin tarihini değiştiririz. Programa göre, ilk sırada yer alıyoruz. İstersek, son sırada yer alan modaeviyle anlaşıp biz sona kalabiliriz. Bu da bize zaman kazandırır.»

«Yine de çok sıkışırız. O zamana kadar da önemli alıcılar işlerini bitirirler, gazeteciler de çekip giderler.»

Janette kendinden emin bir tavırla, «Ben hepsini burada tutarım,» dedi. «Defileler başlarken Ricci bir kokteyl

parti veriyor. Ben de görkemli bir kapanış balosu hazırlarım. Şimdiye dek böyle bir düzenleme yapılmamış. Gazeteciler de, müşteriler de baloyu merak edeceklerdir.»

Philippe, «Kırmızı... Çılgınlık bu,» dedi ama sesi şimdi çok daha sakinleşmişti.

«Yok canım o kadar da değil. Biraz daha düşün. Öbür modaevleri şimdiye dek binbir çeşit yenilik uyguladılar. Moda dünyasında öylesine büyük değişiklikler oldu ki, biz onlara bir türlü yetişemedik. Oyunu onların kurallarıyla oynadık ve her defasında geri kaldık. Bu kez biz onların canlarına okuyacağız. Biz de moda dünyasına mührümüzü basacağız. Bir renk sağlayacak bunu.»

Philippe susuyordu.

«Kırmızının her tonundan yararlanacağız. Siyah çamaşırların, bluzların ve diğer aksesuarların hepsinde birer kırmızı leke olacak. Kırmızı kurdelelerle süsleyeceğiz onları. Tıpkı kan lekesi gibi. Kadınlar bayılacaklar bunlara. Hepsi de siyah çamaşır giymeyi gizli gizli düşler ama buna bir türlü cesaret edemez. Biz bu gizli isteği bir kurala dönüştüreceğiz. Erkekler de zevkten dört köşe olacaklar.»

Philippe, «Kadınların bu modelleri satın alacaklarına gerçekten inanıyor musun?» dedi.

«Elbette alacaklar. Bu yılın yeni modelleri arasında bir bomba gibi patlayacak bizim buluşumuz. Herkes bizim yeniliğimizden sözedecek. Senin adın da gazetelerde, dergilerde baştacı edilecek. Dior'dan ayrıldıktan sonra hiç yapmadığım bir şeyi yapacağıma da yemin ediyorum. Defilenin sonuna doğru yeni hazırladığımız gelinliği giyip podyuma çıkacağım.»

Philippe sordu. «Gelinlik de kırmızı mı olacak?»

«Evet, tepeden tırnağa kırmızı olacak. Her şeyi simgeleştireceğiz. Yırtılan kızlık zarından fışkıran kan...»

Philippe, «Ööö...» diye yüzünü buruşturdu. «İşten başımızı kaşıyacak zamanımız olmayacak.»

«Sana istediğin kadar yardımcı veririz.» Janette masadan kalkıp Philippe'in yanına gitti, onu yanaklarından öptü. «Sen bu işin altından kalkarsın, Philippe. Bunu yapaca-

ğına inanıyorum. Bu kez gerçekten herkesi şaşkına döndüreceksin.»

Philippe, Janette'e baktı. «Pekala, deneyeceğim.»

«Güzel.»

«Şimdi odama döneyim. Dünyadaki tüm kumaş fabrikalarıyla temasa geçmem gerekiyor. Ellerinde ne kadar mal varsa hepsinden en kısa zamanda bize örnek göndermeleri gerekiyor.»

«Hadi, işe başla. Eğer fabrikalarla temas kurarken bir güçlükle karşılaşırsan, bana haber ver.»

Janette, Philippe'in odadan çıkmasını bekledi, sonra Jacques'a «Ne diyorsun?» diye sordu.

Jacques bir sigara yaktı, «Elinden geleni yapacak. Tanrı korusun, sen cadının tekisin. Philippe'e işten ayrılabileceğini söylediğin zaman zavallı öyle korktu ki, aklı başından gitti.»

«Başka seçeneğim yoktu. Sen Carroll'u aradın mı?»

«Bu gece davete gelecek. Umarım, ne yaptığının farkındasındır... Çok para gerekli bize.»

«Beni Carroll'dan çok Johann düşündürüyor. Adam bizden teklifi alınca, Johann'a akıl danışmak isteyecektir. Johann'ın giyim kuşam işleri hakkında neler düşündüğünü de çok iyi bilirsin.»

«Carroll senin peşine düşmeden önce mutlaka Johann'ın onayını almıştır. Başka türlü olamaz.»

«Belki haklısın. Ancak Johann yine de Lauren'in çıkarlarını düşünüyordur. Biliyorsun, Lauren hâlâ bu şirketin hisselerinin dörtte birine sahip.»

«O zaman Johann da bu ortaklığı benimseyecektir. Zaten Johann bu işlerle ilgilenmeseydi, Lauren'in buraya gelmesine de izin vermezdi.»

Janette birden güldü. «Kardeşimi burada tutsak edip fidye isteyebilirim.»

Jacques hayret dolu bir sesle, «Yine mi?» diye mırıldandı. «Bunu bir kez denemiştin...»

Janette yine güldü. «Sen benden daha koyu Fransızsın. Şakadan hiç anlamıyorsun.»

Oteldeki dairenin kapısını Carroll açtı, Jacques'ı içeriye buyur etti. «Seni bekliyordum.»

«İşleri yoluna koyar koymaz buraya geldim. Şu son dört saat içinde çektiğim sıkıntıyı, heyecanı anlatamam.» Jacques bara gidip kendine viski hazırladı. «Boğazım kurudu, içkiye ihtiyacım var.»

Jacques içkisini yudumlarken, Carroll da onu seyretti. «Neye karar verildi?»

«Janette, Philippe'in hazırladığı kıyafetlerin hepsini bir kenara attı. İşe yeniden başlıyorlar.»

«Yeni modelleri defilelere dünyada yetiştiremez.»

«Sen Janette'i tanımıyorsun. İşleri zamanında tamamlayacağından ben eminim.»

Carroll bir saniye Jacques'ı süzdü. «Bu iş para ister. Sermayeyi nereden bulacak?»

Jacques, Carroll'un gözlerinin içine baktı. «Senden alacak tabii.»

«Peki, ya ben ona para vermezsem....»

«Bidermann kadının kapısını aşındırıyor. Janette biraz gülümseyiverse, Bidermann ona kul köle olacak.»

Carroll düşünceli bir tavırla kanepeye oturdu. «Ismarlama kıyafet beni hiç ilgilendirmiyor.»

«Janette de bunu biliyor. Kendi başına bir hazır giyim modası yaratmaya çalışıyor.»

Carroll birden meraklanmıştı. «Modelleri gördün mü?»

Jacques başını öne doğru salladı. «Modellerin eskizlerini gördüm. Hepsi de birbirinden güzel. Gerçekten çok güzel. Janette, Yedinci Caddedeki hazır giyim tüccarlarını ele geçirmek için Philippe ile yeni bir koleksiyon hazırlamaya kararlı.»

«Acaba Janette bu geceki davette bu konuyu görüşmek isteyecek mi?»

«Bana öyle geliyor ki, Janette'in seni yemeğe davet etmesinin tek nedeni bu. Kanımca, Johann'a bu işi kabul ettirmek seni epey uğraştıracak. Janette de Johann ile tekrar işbirliği yapmaktan çekiniyor. Johann her şeyi ele geçirirse diye endişeleniyor.»

Carroll, «Johann benim işlerime burnunu sokmaz,» diye mırıldandı. «Onunla bir sorunum olmayacak. Zaten uzun süredir Janette'in peşinde olduğumu da biliyor.»

Jacques boşalan kadehini tekrar içkiyle doldurdu.

Carroll, «Bu akşamki davet neyin onuruna veriliyor?»

Jacques içkisinden bir yudum aldı. «Kız kardeşi için bir hoşgeldin partisi vermek istedi.»

Carroll hayretle sordu. «Yani Lauren için mi?»

Jacques evet anlamına başını salladı. «İki kardeş birbirini görmeyeli on yıl oldu.»

«Laurent'i tanıyorum. Johann''ın evinde gördüm. Johann'ın ablayla kardeşi birbirlerinden uzak tutmaya çalıştığını sanıyordum... Lauren ablasına hiç benzemiyor.»

Jacques meraklanmıştı. «Jauren nasıl bir kız anlatsana.»

«Tam bir Amerikalıya benziyor. Sanki doğma büyüme California'lı. Sarışın, bronz tenli, blucin pantolon giymeye meraklı, esrar, hap kullanıyor... Yani günümüz çocuklarından bir farkı yok... Gençliği keşfeden ilk kuşak olduklarını ileri sürüyorlar.»

Jacques güldü.

«Neden güldün?»

«Şimdi Lauren'i görmek ıçın büsbütün sabırsızlanmaya başladım. Onu son gördüğümde yedi yaşında bir çocuktu.»

«Büyük bir sürprize hazırla kendini.»

***

Johann kahvaltı sofrasına otururken Heidi, «Şu Harvey denen oğlandan hiç hoşlanmıyorum,» dedi.

Johann kahve fincanını dudaklarına götürürken hay-

retle karısına baktı. «Durup dururken bu oğlandan sözetmek de nereden aklına esti?»

«Lauren gideli daha yirmi dört saat olmadan Harvey kızın Paris'teki telefon numarasını öğrenmek istedi.»

Johann gülümseyerek uzanıp bir dilim tost ekmeği aldı, üzerine yağ sürmeye başladı. «Bunda kızacak bir şey yok ki.»

«Johann, biliyorsun, bu oğlan uyuşturucu kullanıyor.»

«Bundan bize ne. Artık herkesin çocuğu uyuşturucu kullanıyor.»

«Lauren gittikten sonra temizlik yapmak için odasına girdiğimiz zaman bazı ilaçlar buldum.»

«Ne ilacıydı bunlar?»

«Uyuşturucu... uyarıcı haplar. Neyin nesi olduklarını pek bilmiyorum. Galiba Lauren bu ilaçları Harvey'den alıyor.»

Johann alaycı bir sesle, «Kızının bir uyuşturucu madde kölesine benzediğini söyleyebilir misin?» dedi.

«Hayır, ama...»

«Öyleyse boşuna endişelenme. Lauren akıllı bir kız. Kendini idare etmesini çok iyi biliyor.»

«Umarım öyledir... Lauren'in odasında bir de şunu buldum.» Heidi küçük bir kutuyu kocasına uzattı.

«Bunlar da ne?»

«Doğum kontrol hapları.»

Johann güldü. «Gördün mü bak, ben haklı çıktım. Kızımız kendini idare etmesini çok iyi biliyor.»

«Daha on yedi yaşında...»

Johann kahvesini masaya bıraktı. «Canım bırak artık şu boş kuruntuları. Lauren için endişelenmene gerek yok.»

«Kızımızın Janette ile beraber olması da hoşuma gitmiyor.»

«Sen asıl Lauren'in tek başına yola çıkmasına içerledin. Küçük kuşun yuvayı terketmeye hazırlanması canını sıkıyor. Onun yaşında bir genç kız için çok doğal bu. Sen de o yaşlarda aynı şeyi yaptığını söylememiş miydin?»

«Yoo, benim yaptığım pek de aynı şey sayılmaz. Ben

evden ayrılıp koleje gittim.»

Johann yumuşak bir sesle, «Heidi, karıcığım,» dedi. «Tanrı aşkına biraz sakin ol. Kızımızın başına bir şey gelmez... Endişeyle kendini yiyip bitirme.»

«Oraya varır varmaz bize telefon edeceğini söylemişti.»

«İki ülke arasında dokuz saatlik bir zaman farkı var.» Johann saatine baktı. «Burada sabahın sekizi, Paris'teyse şimdi akşamın beşi. Kızcağız o uzun uçak yolculuğundan sonra yatıp uyumuştur. Uyanır uyanmaz da seni arayacaktır.»

«Saat ona kadar telefon etmezse, ben onu arayacağım.»

«Hayır, sakın böyle bir şey yapmaya kalkışma. Lauren artık genç kız. Ona çocukmuş gibi davranmanı istemiyorum.»

Yandaki masada duran telefon çalmaya başlamıştı. Johann hemen telefonu açtı. «Alo? Peki, bağlayın.» Aygıtın vericisini eliyle kapayıp, «Carroll Paris'ten arıyor,» dedi. Sonra elini telefonun ağızlığından çekti. «Alo, Charles, merhaba. Yoo, rahatsız etmek de ne kelime. Kahvaltı ediyordum. Elbette konuşabilirsin.»

Johann telefondaki sesi dinlerken, Heidi de dikkatle kocasını seyretti. Hizmetçi içeri girip jambonlu yumurta tabağını Johann'ın önüne bıraktı. Heidi kocası konuşmasını bitirinceye kadar yumurta soğumasın diye hemen tabağın üzerini örttü.

Sonunda Johann telefonu kapayıp karısına gülümsedi. «Endişelenecek hiçbir şey yok. Lauren sağ salim Paris'e varmış. Janette bu gece onun şerefine bir davet veriyormuş.»

Heidi, «Aman Tanrım,» diye bağırdı. «Lauren'in yanında bir tek elbise yok. Ona yanına bir elbise almasını söylemiştim ama elbise gerekli olmaz diye kestirip attı.»

Johann güldü. «Bana kalırsa, bunun için de endişelenmene gerek yok. Janette onu çıplak bırakacak değil ya.»

***

Lauren gözlerini açtı. Oda kapkaranlık ve yabancıydı. Genç kızın evinde, kendi odasında olmadığını anlaması birkaç saniye sürdü. Karyolanın içinde yana dönünce, Janette'in karyolanın yanındaki koltukta oturmuş, onu gözlediğini farketti. Lauren hemen yatağın içinde doğruldu. Çıplak vücudunu gizlemeye gerek görmeden, «Uyuya kalmışım,» dedi.

Janette gülümsedi. «Çok doğal. Jet uçağıyla yolculuk yaptıktan sonra insanın enerjisi tükeniyor. Öyle güzel uyuyordun ki, doğrusu seni uyandırmaya kıyamadım.»

«Geç mi oldu?»

«Hayır. Daha bol bol zamanımız var. Konuklar ancak iki üç saat sonra gelmeye başlarlar.»

Lauren yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdü. «Hemen dönerim.» Genç kız banyodan döndüğünde sırtında, banyoda bulduğu bir bornoz vardı. Janette'in karşısına geçip bir sigara yaktı. «Günün iyi geçti mi?»

Janette omuzlarını silkti. «Eh, şöyle böyle... Dertler, sorunlar bitmek tükenmek bilmiyor.»

Lauren kıkır kıkır güldü. «Babacık da, yani Johann da hep böyle der.»

«Johann çok mu çalışıyor?»

«Her dakika çalışıyor. Hafta sonlarında ve akşamları eve mutlaka bir sürü iş getirir. Bazen, yatağa yatarken bile dosyaları yanından ayırmıyor, diye düşündüğüm oluyor.»

«Peki ya Heidi? O neler yapıyor?»

«Onu meşgul edecek bir sürü uğraşısı var. Ev işleri yetmiyormuş gibi bir de hayır kurumlarında falan çalışıyor. Ayrıca Johann'ın iş seyahatlerine de genellikle katılır.»

«Acaba neden hiç çocukları olmadı?»

Lauren, «Heidi iki kez çocuk düşürdü,» dedi. «Bu konuda ben de pek fazla bir şey bilmiyorum. Ben çok küçükken oldu bunlar.»

Janette düşünceli bir tavırla, «Yazık,» diye mırıldandı. «Johann'ın çok iyi bir baba olacağını düşünmüşümdür hep.»

«Gerçekten öyle... Bana çok iyi bir baba oldu.»

«Ona 'babacık' dediğini farkettim. Heidi'ye de 'anne' mi diyorsun?»

«Evet.»

Janette başını salladı. «Çok güzel.»

«Ben onları gerçek annem ve babamdan ayırt etmiyorum.»

«Bence bu çok doğru... Onlar böyle bir şeye layık insanlar. Seni de çok seviyorlar.»

«Ben de onlara tapıyorum.» Lauren muzip muzip güldü. «Biraz geri kafalı olmalarına rağmen çok seviyorum onları.»

«Anlamadım.»

«Bana hâlâ çocuk muamelesi yapıyorlar. İkisi de çok kuruntulu...»

«Peki, öyle olmaları için haklı bir neden var mı?»

«Olduğunu sanmıyorum. Ben kendimi idare ediyorum.»

Lauren esneyip gerindi. «Uykumu bir türlü açamadım.»

«Soğuk bir duş seni diriltir.»

Lauren heybeden kokain şişesini çıkardı. «İki fırt çeker misin?»

«Fena olmaz...»

Lauren ablasının burnuna kokain çekmesine yardım etti. Sonra kendisi de kutudan bir tutam kokain aldı. Genç kızın birden gözleri parlamıştı. Kollarını iki yana açıp odanın içinde dansetmeye başladı. «İnanamıyorum... Gerçek olduğuna inanamıyorum.»

Janette sordu. «Neyin gerçek olduğuna inanamıyorsun?»

«Paris'teyim... Gerçekten Paris'teyim. Ve seninle beraberim. Burada seninle birlikte olmayı nasıl düşlediğimi bilemezsin.»

Janette güldü. «Sen harikasın. Umarım Paris de, ben de seni düş kırıklığına uğratmayız.»

Karyolanın yanında duran telefon çalmaya başlamıştı. Janette yerinden kalkıp telefonu açtı. Bir iki saniye karşı taraftan söylenenleri dinledikten sonra telefonu Lauren'e uzattı. «Harvey adında biri seni California'dan arıyor.»

Lauren telefonu kaptı. «Harvey, Numaramı nasıl öğrendin?»

Harvey'in sesi hatta yankılanıyordu. «Annenden aldım. Önce mırın kırın etti, numarayı bana vermek istemedi. Sana da çok kızmış ha... Paris'e varır varmaz onu arayacağına söz vermişsin. Senden ses çıkmayınca fena halde bozulmuş.»

«Unutup uykuya dalmışım. Beni neden aradın?»

«Babam dedi ki, para biriktirirsem, Ağustos'ta Avrupa'ya gitmeme izin verecekmiş. Eğer paranın yarısını biriktirirsem, öbür yarısını da babam tamamlayacak. Ağustosta Paris'te mi olacaksın?»

Lauren, «Bilmiyorum,» dedi. Dönüp Janette'e baktı. «Harvey buraya gelmek istiyor. Ağustos ayında Paris'te mi olacağız?»

«Saint Tropez'de bir villam var. Defilelerden sonra ağustosun onuna doğru oraya gideriz.»

«Janette, Saint Tropez'e gideceğimizi söylüyor.»

Harvey, «Vay canına,» dedi. «Herkesin çıplak dolaştığı yer orası... Brigitte Bardot da orada yaşıyor.»

«Galiba.»

«Acaba oraya gelirsem, ablan bozulur mu?» Harvey bir an düşündükten sonra, «Dur,» dedi. «Ablandan hemen izin isteme. Önce ben paramı denkleştireyim de...»

«Pekala.»

«Ablan o fotoğrafta gördüğüm kadar güzel mi?»

Lauren güldü. «Daha da güzel.»

«Vayyyy. Bir şeyler kullanıyor mu?»

«Koka'cı...»

«Güzel. Söyle ona, oraya elim boş gelmem.»

«Gelip gelmeyeceğin ne zaman belli olur?»

«Bir iki hafta sonra seni tekrar arayacağım. Nasıl verdiğim malı beğendin mi?»

«Harika.»

«Elimde yeni türler var, onları da denemeni istiyorum.»

«Peki. Senin tasarı ne âlemde?»

«Yürüyor. Yakında zengin olacağız.»

«Sevindim... Sakın ipin ucunu kaçırayım deme.»

«Kaçırmam. Sen keyfine bak.»

«Sen de. Hoşçakal.» Lauren gülümseyerek telefonu kapadı. Sonra Janette'e döndü. «Bu oğlanın aklından zoru var.»

«Erkek arkadaşın mı?»

«Eh, biraz öyle sayılır. Biraz kafadan sakat ama çok iyi bir insandır. Çiğ sebze, buğday tohumu vitamin ve uyuşturucu maddeden başka bir şey yemez içmez. Yirmi bir yaşına basmadan milyoner olacağını söylüyor.»

«Şimdi kaç yaşında?»

«On dokuza basmak üzere.»

«Senin delikanlı fazla aceleci desene.»

Lauren gülümsedi. «Belki... Ama düşündüğü pek de olmayacak şey değil. Dört ürün daha alırsa, tam kıvamını bulacak.»

Janette meraklanmıştı. «Neyin kıvamını?»

«Afyonun... Harvey birkaç arkadaşıyla birlikte Humboldt yöresinde yeni bir haşhaş türü üzerinde çalışıyor. Eğer başarırlarsa, gerçekten voleyi vuracaklar.»

«Bu iş yasalara aykırı değil mi?»

Lauren omuzlarını silkti. «Evet orası öyle, ama kimsenin aldırdığı yok ki... Ha, Bobby bana senin dolabından bir iki elbise ayırdı. Bu gece ne giymemi istersin?»

«Ayırdığın kıyafetlere bir bakayım.»

Lauren dolabı açtı. İki kokteyl elbisesiyle bir smokin asılmıştı dolaba.

Janette giysilere baktıktan sonra, «Sen ne giymek istiyorsun?» diye sordu.

Lauren gülümsedi. «Smokini giymek isterim. Tabii sence bir sakıncası yoksa. Şimdiye dek hiç böyle bir kılık giymemiştim.»

Janette bir an düşündü. Aslında bu davette smokin giymek pek de doğru olmayacaktı. Fakat Lauren onu giymek istiyorsa... «Peki. Bu gece ikimiz de smokin giyelim.»

«Yaşasın. Seninle tam bir kardeş numarası yaparız. Ben duşa girip hazırlanayım. Aşağıya inmeden önce bir esrarlı sigara içmeye zaman olacak mı?»

«Buna gerek var? Esrar zihnini bulandırmaz mı?»

«Harvey'in Beş Numarası bir şey yapmaz. Çok hafiftir. İnsanı gevşetir, iyimser yapar, çevredeki münasebetsizlerin saçma sapan konuşmalarına katlanmanı sağlar. Kısacası, o sıkıcı insanlar arasında eğlenceli vakit geçirirsin.»

Janette güldü. «Eğer bu dediklerin doğruysa ben de o sigaradan bir nefes çekmek isterim.»

«Güzel. Sonra buraya gel, birlikte içelim.» Lauren duraladı. «Acaba anneme telefon edebilir miyim? Paris'e varır varmaz onu arayacağımıza söz vermiştim.»

«Bunun için izin almaya ne gerek var?» Janette kapıya yürüdü. «İkisine de sevgilerimi, selamlarımı ilet.»

***

Philippe telefonu kapayıp Marlon'a yaklaşırken, «Bu karı benim canıma okuyacak,» dedi.

Marlon ifadesiz bir sesle, «Bunu da nereden çıkardın?» diye sordu.

«Belirtiler onu gösteriyor. Her şey bir yana, Janette yeni bir koleksiyonun eskizlerini bana göstermek istedi. Tabii hiç ilgilenmedim. Ama bu eskizleri yapan biri vardı elbet. Sözde hepsini kendisi hazırlamış.»

«Olabilir. Janette daha önce de yeni modeller çizip sana göstermemiş miydi?»

«Bir de malzemeyi sağlayan fabrikatörler sorunu var. Sanki hepsi de benim telefonumu bekler gibiydiler. Janette bu adamların çoğuyla daha bir ay önce temas kurmuş. Fabrikalarda kırmızının değişik tonlarına boyanmış pek çok kumaş vardı. Hepsi de malı bana bir iki gün içinde gönderecek.»

«Yerinde olsam, böyle şeylerle kafamı yormazdım. Janette koleksiyonu başkasının değil, senin hazırlamanı istedi.»

Philippe, «Midemi bulandıran bir şey daha var,» dedi. «Fabrika sahipleri büyük miktarda malzeme göndermekten sözettiler. Biz ısmarlama iş yapıyoruz, hazır giyimle uğraşmıyoruz ki.»

Marlon bir süre düşündü. «Belki de onunla Bidermann arasındaki ilişkiye dair çıkarılan söylentiler doğrudur.»

Philippe hemen atıldı. «Hayır, Bidermann'la değil, Amerikalı konfeksiyoncu Carroll ile bir iş çevirmek istiyor galiba. Biliyorsun, şirketin sahibi Johann Schwebel. Modaevinde de hissesi var. Belki iki kişi birleştirmek, ona da çıkar sağlayacaktır.»

«Ben yine de bunda endişelenecek bir şey görmüyorum.»

«Ben Karl Lagerfeld değilim. İkinci bir Chloe ya da Celine olmak da istemiyorum.»

«Janette'in onlara erişmesi için daha çok fırın ekmek yemesi gerek... Niye böyle saçma şeylerle kafanı yoruyorsun? Oturup kuzu kuzu kendi işini yapsana. Onlara öyle modeller hazırla ki, konfeksiyon işine uygulamakta güçlük çeksinler... Hazırlayacağın kıyafetlerin hepsinin de pahalıya çıkmasını sağla.»

«Sana göre hava hoş... Bunları söylemesi kolay. Bu insanların istedikleri zaman neler yapabileceklerini dünyada tahmin edemezsin.»

Marlon filozofça bir tavır takınarak, «Canım battı balık yan gider,» dedi. «Ya koleksiyonu hazırlarsın ya da istifanı basıp gidersin.»

«Şimdi istifa edemem. Böyle bir aptallık yaparsam, moda dünyasında bana ekmek kalmaz.»

«Öyleyse hiç seçeneğin yok.»

«Tam üstüne bastın.»

Marlon bir sigara yakıp sessiz sedasız tüttürdü.

Philippe koltuğundan kalktı. «Hani karıya telefon edip bu akşamki davete katılamayacağını söylemeyi de düşünmüyor değilim.»

Marlon başını salladı. «İşte bu hata olur. Onunla işbirliği yaptığına herkesi inandırmalısın. Eğer Janette senin ona kazık atmaya hazırlandığını sezerse, canına okur.»

«Rezil karı,» diye Philippe homurdandı. «İğrenç yaratık... Pis sevici...»

*
* *

Janette odasına girerken telefonu çaldı. Telefonu açtığı zaman tanıdık bir erkek sesi kulağını doldurdu. «Bu gece yemeği nerede yiyeceksin?»

Janette, «Patrick,» diye sevinçle haykırdı. «Senin Afrika'da safari'de olduğunu sanıyordum. Ne zaman döndün?»

«Dün.» Lord Patrick Reardon gür sesiyle genç kadının sorusuna yanıt verdi. «Bu akşam yemeği birlikte yeriz diye düşünmüştüm. Sana kazandığım ödülü göstermek istiyordum.»

«Sonunda bir aslan vurabildin mi?»

«Yooo, ne yazık ki hayır... Benim yeni uşak yardımcısından söz ediyordum. Karaderili bir Afrikalı. Erkeklik organını istiyordum. Oğlanı görür görmez, buna karar vermiştim.»

«Delisin sen.»

«Öyle miyim? Seni neyin etkilediğini bilmediğimi iddia edemezsin. Bir erkeğin sizlerle rekabet edebilmesi için büyük boy gerekli... Bu oğlanınkini görsen şaşarsın. Ancak dört beş kez boşaldıktan sonra kasları gevşeyebiliyor.»

«Patrick, ah Patrick... Seninle ne yapacağım bilmem ki... İyice kafanı bozmuşsun.»

«Hepimiz bir bakıma öyle değil miyiz, hayatım? Neyse sen akşama yemeğe gel. İkinizi seyretmeme izin ver yeter.»

«Gelemem. Bu akşam evimde bir ziyafet veriyorum.» Janette'in aklına bir fikir gelmişti. «Niye sen de bize katılmayasın? İstersen arabayı gönderip seni aldırtırım.»

«Ben Londra'dayım.»

«Sana gelmek istesem ne yapacaktım?»

«Seni aldırtmak için uçağımı yollamayı düşünüyordum.»

«Buraya da kendi uçağınla gelebilirsin. Le Bourget Havaalanına René'yi gönderirim.»

«Ziyafet kaçta başlıyor?»

«Sekiz buçukta aperitif alacağız. Sofraya dokuz buçuk ondan önce oturmayız. Saat daha yedi bile olmadı. İstersen

ziyafete yetişirsin.»

«Bilmem ki... Senin ziyafetlerini bilirim. Genellikle çok sıkıcı olur.»

«Bu seferki ötekilerine benzemeyecek. Kız kardeşim California'dan yeni geldi. Birbirimizi on yıldır görmedik. Bir bakıma buluşmamızı kutlayacağız.»

«Kardeşin de senin gibi mi?»

«Hayır, benim tipimde değil. Tam sana göre... Bronz tenli ve senin fink attığın o İskandinav güzeller gibi sarışın. Dahası kardeşím henüz on yedi yaşında.»

«İşte şimdi beni meraklandırdın. Sen benimle evlenmeye yanaşmıyorsun, ama belki kardeşin beni kocalığa kabul eder.»

«Yani ziyafete geleceksin, değil mi?»

«Şoföre söyle, saat dokuzda havaalanında olsun.»

İngiltere'nin en büyük servetlerinden birinin vârisi olan Lord Patrick Reardon yaşamın zevkini çıkarmayı âdeta kutsal bir görev saymıştı ve bu kutsal görevi yerine getirmekten başka da hiçbir uğraşısı yoktu. Çalışmaya hiç niyeti olmadığını, kendisine bırakılan serveti daha da çoğaltmak endişesine kapılmadığını, elindeki büyük servetin onu ölünceye dek dilediği gibi yaşatmaya yeteceğini söylerdi hep. Janette, Lord Patrick Reardon'un bu tür açıklamalarına pek çok kez tanık olmuştu. Babasının ölümünden sonra yalnızca bir kez yönetim kurulu toplantısına katılmış ve servetini yönetenlere, işleri bildikleri gibi yapmaya devam etmelerini söylemişti. Adamlar da böyle bir düzenlemeye dünden razıydılar. Genç lorda istediği kadar para verecekler, ama o da yöneticilerin işlerine burnunu sokmayacaktı.

Janette onunla evlenip de adam karısının modaevini yönetmesine izin verdiği takdirde, Janette artık başkalarıyla ortaklık kurmak zorunda kalmayacaktı. Örneğin, şu Carroll denen adamın kaprislerine boyun eğmeyecekti. Patrick, Janette'in işlerini aşağı yukarı bir haftalık masrafının tu-

tarı olan bir miktar parayla çevirebilirdi. Ama Patrick Reardon'un istediği de bu değildi. Janette'i günün yirmi dört saati yanında görmek, yaşamının her dakikasını onunla paylaşmak istiyordu.

Janette banyonun musluğunu açtı, sonra Grasse'daki parfüm fabrikasında, onun için özel olarak imal edilen esanstan suya bir miktar damlattı. Bu esansın kokusuna bayılıyordu. Belki de günün birinde bu kokuyu piyasaya sürebilirdi. Modaevlerinin hepsi kendi adlarına birer de parfüm sanayi kurmuşlardı. Dior, St. Laurent, Givenchy ve daha birçokları kadın ve erkek parfümleriyle de ünlerini pekiştirmişlerdi. Bu işde gerçekten çok para vardı. Janette bu işi fazla zaman kaybetmeden gerçekleştirmeliydi. Biraz daha oyalanırsa, iş işten geçmiş olabilirdi. İlk fırsatta bu işe el atacaktı. Belki şu defileler sona erince, bu işin planlamasını yapmaya zaman bulabilirdi.

Janette banyonun küvetinden çıkarken, telefon tekrar çaldı. Bu kez arayan Stephane'ydi. Kız arkadaşı, «Bu gece ne giyeceğini öğrenmek istiyordum,» dedi.

«Smokinimi giyeceğim.»

«Güzel... Ben de benimkini giyerim.»

Janette hemen atıldı. «Hayır. Fazla göze batarız. Kız kardeşim de bir smokin giymek istiyor. Sen geçen hafta verdiğim o güzel sarı tuvaleti giy.»

Stephane bir an sustuktan sonra, «Pekala,» dedi.

Janette arkadaşının bir şeye sıkıldığını sezmişti. «Ne oldu?» diye sordu.

Stephane duygularını gizlemedi. «Kıskandım doğrusu... Bugüne kadar hep ikimiz smokin giyerdik.»

Janette güldü. «Budalalık etme. Bunda kıskanılacak bir şey yok ki... Ne de olsa o benim kız kardeşim.»

«Hiç farketmez. Benim ilk sevgilim üvey ablamdı. Aşkımız yıllar yılı sürdü.»

«İşte şimdi iyice saçmaladın.»

«Gece sizde kalabilir miyim? Seni özledim. Dahası seninle sevişmek istiyorum.»

Janette kızmaya başlamıştı. «Hayır, olmaz,» diye kes-

tirip attı. «Kardeşim gelmeden önce de seni uyarmıştım. O buradayken çok dikkatli davranmalıyız.»

«Ama kardeşin yaz süresince burada kalacak. Biz ne olacağız?»

«Bir çare buluruz. Kardeşim geleli daha yirmi dört saat bile olmadı.»

«Kardeşin güzel mi bari?»

«Evet, güzel ama daha çocuk o.»

«Üvey ablamla iş tutmaya başladığım zaman ben de çocuk sayılacak yaştaydım.»

«Eğer budalalık etmeyi sürdüreceksen, bu akşamki yemeğe gelmesen iyi olur derim.»

«Seni seviyorum. Seninle beraber olmayı istemek suç mu?»

«Öyleyse biraz sakin ol. Her şey yoluna girecek.» Janette'in aklına bir fikir gelmişti. «Seni Charles Carroll'un yanına oturtacağım. Ona özellikle çok iyi davran. Bu adamla çok önemli bir iş kurmayı tasarlıyorum.»

Stephane, «Adamın koynuna girmemi de istiyor musun?» diye sordu.

«Adamdan böyle bir teklif gelirse, evet.»

«Ne isterse yaparım. Ama her şeye senin hatırın için katlandığımı unutma. Sırf seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamak için yapıyorum bunu.»

«Aferin. Sen de benim sevgili kızımsın.»

«Her zaman senin kızın olarak kalacağım.»

Janette sırtında sabahlığıyla Lauren'in odasına girdiğinde, genç kız aynanın karşısına geçmiş, bluzunu düzeltmeye çalışıyordu. «Yardım ister misin diye sormak için geldim.»

Lauren ablasına bakıp tatlı tatlı gülümsedi. «Bu bluz bana olmayacak. Göğüslerim çok iri.»

«Senin asıl bir sutyene ihtiyacın var. O zaman bluzu da rahatça giyebilirsin.»

«Benim sutyenim yok. Şimdiye dek hiç sutyen kullan-

madım.»

«Belki benimkilerden birini kullanabilirsin. Gelsene...»

Lauren ablasının peşinden onun odasına gitti. Janette çamaşır dolabının çekmelerinden birini çekti, sıra sıra dizili duran sutyenlerden bir tanesini aldı. «Bluzu çıkar da şunu dene bakalım.»

Lauren hemen bluzunu çıkardı. Janette kızın sutyeni takmasına yardım etti. Lauren sutyeni taktıktan sonra aynanın karşısına geçti. «Ayy, soluk alamıyorum...»

«Sutyen sende çok iyi durdu.»

Lauren kuşkulu kuşkulu, «Sahi mi?» diye sordu.

Janette güldü. «Sahi ya... Bu akşam ikimiz müthiş bir çift oluşturacağız.»

Lauren bir iki saniye daha aynada kendini seyrettikten sonra, «Peki,» dedi. «Acaba bir sipsi çekmeye zamanımız var mı?»

«Konuklar en erken yarım saat sonra gelmeye başlarlar.»

«Öyleyse gidelim.»

«Sen sigarayı buraya getirsene. Ben de bir yandan makyajımı yaparım.»

Lauren esrarlı sigarayı hazırlayıp ablasının odasına döndüğünde, Janette tuvalet masasının başına geçmiş, kirpiklerini rimelliyordu. Lauren bir sandalye çekip ablasının yanına oturdu. Esrarlı sigaradan bir nefes çektikten sonra sigarayı Janette'e uzattı. «Dumanı azar azar içine çekeceksin. Bunun cinsi başka. Birkaç nefes yeterli oluyor.»

Janette kardeşinin dediği gibi yaptı. Sigaradan birkaç nefes çektikten sonra, «Daha bir şey hissetmedim,» dedi.

Lauren sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. «Biraz sabırlı ol. Etkisini göstermesi birkaç dakika sürüyor.»

«Bunun işe yaradığını nereden anlıyorsun?»

Lauren fıkır fıkır güldü. «Memelerimin uçlarından anlıyorum. Uçlar hemen sertleşiveriyor. Sanki birisi elini değdirmiş ya da buz gibi suyla duş yapmış gibi oluyorsun.» Genç kız dikkatle ablasına baktı. «İşte sende etkisini göstermeye başladı bile.»

Janette önce kendine, sonra da Lauren'e bakarak, «Ama ben hâlâ bir şey hissetmiyorum. Seni etkilemeye başladı mı?» diye sordu.

Lauren sabahlığının önünü açtı. «İnanmazsan kendi gözlerinle gör. Biraz sonra kulaklarında bir uğuldama başlayacak. O da geçince, kendini bambaşka bir insan gibi hissedeceksin.»

Janette dumanı ağır ağır çekip içinde tuttu. Sonra önüne baktı. Gerçekten de memelerinin uçları dikleşmeye başlamıştı. Lauren'e bakıp gülmeye başladı. «Doğru söylemişsin...»

«Tabii doğru söyledim. Tanrım senin memelerinin başları ne kadar da büyükmüş. Seninkilerin yanında benimkiler pek minnacık kalıyor.»

«Ama göğüslerin çok güzel, estetik bakımdan da mükemmel.»

«Ama seninkiler daha iç gıcıklayıcı... Harvey'e sorarsan, dünyanın en güzel vücutlu kadınıymışsın.»

«Harvey senin erkek arkadaşın olan delikanlı, değil mi? Beni nereden tanıyor?»

«Senin fotoğraflarını gördü. Galiba buraya gelmek istemesinin nedeni de bu.»

«Gelirse, düş kırıklığına uğrar. Fotoğraflarım daha güzel çıkıyor.»

«Ben aynı kanıda değilim. Fotoğraflarında olduğundan çok daha güzelsin.» Lauren sigarayı ablasına uzatıp ayağa kalktı. «Şimdi çok iyiyim.»

Janette sigaradan bir nefes çekti. «Ben de iyiyim. Çok güzel bir sigaraymış.»

«Güzel de söz mü? Harika. Artık kafamı iyice topladım. Sabaha kadar eğlenebilirim. Neredeyse uçacak gibiyim.»

Janette güldü. «Aman sakın yemekte masanın üzerinde uçmaya kalkışma. Konuklara nedenini açıklayamam.»

«Ben odama dönüp giyineyim. Sen de hazır olunca, bana haber ver. Aşağıya inmeden birer fırt daha çekeriz.»

Maurice erkenciydi. Kitaplıktan içeri girer girmez, davete erken gelişinin nedenini açıklamak gereğini duydu. «Diğer konuklar gelmeden, çocuklarımla birkaç dakika baş başa kalıp görüşmek istedim.»

Janette gülümsedi. «İyi ettin. Küçük kızı nasıl buldun?»

Maurice Lauren'i dikkatli dikkatli süzdükten sonra, «Eee, şimdi pek de küçük bir kız sayılmaz, değil mi? Çok büyümüş... Ve de güzelleşmiş,» dedi.

Lauren güldü. «İltifatınıza teşekkür ederim, Mösyö LeMarki.»

«Gerçekten seni gördüğüme çok sevindim. Eğer senin için yapabileceğim bir şey olursa, bana haber ver.»

«Tabii haber veririm.»

Maurice başını salladı. «Benim gözümde hâlâ küçük bir kızsın. Ama doğrusu çok değişmişsin.»

Lauren yine güldü. «Siz hiç değişmemişsiniz. Sizi nasıl bıraktıysam öyle buldum. Hiç yaşlanmamışsınız.»

«Ne iyi değil mi?»

Lauren başını salladı. «İnanılmaz bir şey bu. Sizden başka herkes yaşlanmış.»

Maurice, «Ben de yaşlandım,» dedi. «Ama dış görünüşümden pek anlaşılmıyor. Manevi annenle baban nasıl? İyiler mi?»

«İkisi de çok iyi.»

Maurice, Janette'e döndü. «Duyduğuma göre, defileler için hazırladığın koleksiyonları yeniliyormuşsun. Defile tarihini de ertelemişsin.»

«Casuslarına diyecek yok. Kararı daha bugün verdik. Çok parlak bir fikrimiz vardı. Bunu gelecek yıl gerçekleştirmek yerine, sıcağı sıcağına harekete geçmemizin daha doğru olacağını düşündük.»

«Ama bu iş size yeni masraf kapısı açacak. Eğer gerekirse sana bir miktar para verebilirim.»

«Kendi yağımızla kavrulabileceğimizi sanıyorum. Fakat yine de aklımda olsun, bir aksilik çıkarsa sana başvururum. Eksik olma.»

Maurice gülümsedi. «Teşekkür etme. Biz ne de olsa bir ailenin bireyleriyiz. Birbirimize yardım etmezsek, ailenin ne anlamı kalır?»

Kapının zili duyuldu. Öbür konuklar gelmeye başlamışlardı. Patrick Reardon havalanından geldiği zaman, konuklar sofraya oturmak üzereydiler.

Yemek listesi, o sıcak temmuz gecesinin özelliklerine göre hazırlanmıştı. Yemeklerin hepsi de kolayca sindirilecek ve sıcakta zevkle yenecek türdendi. Ama yine de Janette, ancak yemek faslı sona erip de konuklar kahvelerini içmek için kitaplığa geçtikleri zaman rahat bir soluk alabildi. Konukların hepsi de kendilerine göre bazı oyunların peşinde oldukları için sofraya gergin, huzur kaçırıcı bir hava hâkim olmuştu. Lauren dışında herkes bir çıkar peşindeydi. Genç kızsa durmadan gülümsüyordu. Janette'in hissettiği şeylerin hiçbiri Lauren'i etkilememişti.

Stephane bir ara Janette'in yanına geldi. «Kardeşin çok güzel. Herkes ona hayran kaldı.»

«Buna sevindim.»

«Sen de çok güzelsin.»

Janette kıza baktı. «Sen de budalanın birisin.»

Stephane genç kadının koluna hafifçe dokundu. «Birkaç dakika için yukarıya çıkamaz mıyız? Yokluğumuzu kimse farketmez.»

Janette bu soruya karşılık vermeden, yürüyüp Maurice ile Jacques'ın yanına gitti. İki erkek Jacques'ın kız arkadaşı Martine ile konuşuyordu. Bu şirin kız Givenchy Modaevinde mankendi.

Stephane de Philippe ve Marlon'la birlikte Lord Patrick'in Afrika serüvenlerini dinleyen Carroll'un yanına gitti. Lauren'in Janette ile beraber olacağını düşünerek salona göz gezdirdi. Fakat Lauren görünürde yoktu.

Uşak kahveyle içki getirdiğinde, Lauren hâlâ ortaya çıkmamıştı. Genç kız ancak on dakika sonra kitaplığa döndü. O zamana kadar da Patrick soluk kesici aslan avının öyküsüyle herkesi kendine bağlamıştı.

«Birden omzuma bir el dokundu. Sonra elime bir silah

tutuşturdular. Benimle beraber gelen profesyonel avcı, 'Hayvana nişan al ve tetiği çek,' dedi. Aslanla ben karşılıklı durup bakıştık. Bu süre bana asırlar kadar uzun geldi. Avcı. 'Vur şu Tanrının cezası hayvanı,' diye bağırdı. Tetiği çekmeye çalıştım ama parmağımı kımıldatamıyordum. Koluma inme inmişti. Daha sonra da titremeye başladım. Tabii artık doğru dürüst nişan alamıyordum. Tam o sırada vahşi hayvan bize saldırmaya karar verdi.» Patrick boş şampanya kadehini yeniden doldurtmak için konuşmasına ara vermişti.

Lauren, «Sonra ne yaptınız?» diye kısık bir sesle sordu.

«Böyle bir tehlike anında aklı başında her İngilizin yaptığını yapmak istedim. Arabaya koştum. Şoföre hemen motoru çalıştırmasını söyledim. Ama araba hareket ederken aslan üzerimize atladı. O anda tetiği çektim. Korkunç bir kükreme duyuldu. Aslan yerde yuvarlanıyor, bacaklarının arasından da oluk gibi kan akıyordu.» Patrick Reardon içkisinden bir yudum aldıktan sonra sözlerini sürdürdü. «Avcı bana, 'Hayvanın hayalarını vurdun,' diye bağırdı. Şu anda Afrika ormanlarında seks yaşamına ne olduğunu merak ede ede dolaşan bir aslan var. Ava çıkmak ya da bir dişi aslanla sevişmek yerine, bir ağaç altına uzanmayı neden yeğlediğini de herhalde merak ediyor olmalı.»

Lauren dışında herkes gülmeye başlamıştı. Genç kızın gözleri yaşarmış, gözbebekleri parlamıştı. «Bana sorarsanız, çok acıklı bir öykü bu.»

Patrick kıza dikkatle baktı. «İzin verirseniz size bir içki getireyim.»

Konuklar kendi aralarında konuşmaya dalmışlardı. Lauren, «Hayır, istemem. Teşekkürler,» dedi. «Ben içki içmem, esrar çekerim.»

Patrick şakacıktan ciddileşti. «Siz iyice kafayı bulmuşsunuz, küçük hanım,»

«Evet.»

«Ben de sarhoşum.»

Lauren gülümseyerek, «Aman ne iyi,» dedi.

«Bahçeye bakan balkona çıkalım. Belki temiz hava iki-

mize de iyi gelir.»

«Tamam.» Lauren, Patrick Reardon'un peşinden balkona çıktı. Kollarını korkuluklara dayadıktan sonra derin derin soluk aldı. «Burada hava mis gibi kokuyor.»

Patrick Reardon elindeki içki kadehini dudaklarına götürdü. Sonra, «Paris'e ilk gelişiniz mi bu?» diye sordu.

«Ben burada doğdum. Fakat on yıldır Paris'e gelemedim. California'da oturuyorum.»

«Ben California'yı çok severim. Orada yaşamak çok kolaydır.»

«Ama biraz da sıkıcı bir havası var.»

«Bizleri nasıl buldunuz?»

Lauren omuzlarını silkti. «Burası bambaşka... Herkes, her şey kendi âleminde. Ne demek istediğimi anladınız mı?»

«Pek de anladığımı söyleyemem.»

«Aslında bunu ben de bilmiyorum.»

«Smokin giymeniz Janette'in fikri miydi?»

«Yoo... Neden sordunuz?»

«Pantolon giymek bir şeyi değiştirmiyor. Her halinizle tam bir dişisiniz.»

Lauren güldü. «Siz de çok çekici bir erkeksiniz.»

«Bir şey sormak istiyorum. Şey... siz de büyük organlardan mı hoşlanırsınız?»

«Şimdi bu soru da nereden aklınıza geldi?»

«Hiiiç. Sadece merak etmiştim. Eğer erkeklik organım büyük olsaydı, Janette benimle mutlaka evlenirdi.»

«Ablamla evlenmek mi istiyorsunuz?»

«Evet ama Janette beni hep geri çeviriyor.»

Lauren düşünceli bir tavırla, «Herhalde bunun başka bir nedeni olmalı,» dedi. «Organınızın büyüklüğü küçüklüğü ablamın kararını etkileyemez.»

«Ablanız dünyanın en güzel ve en heyecan verici kadını.»

Lauren dönüp salonda duran Janette'e baktı. Ablası Jacques ve Charles Carroll ile hararetli hararetli konuşuyordu. Yüzü heyecandan pençe pençe kızarmıştı. Lauren tekrar Patrick'e döndü. «Ablam için bunları söyleyen ikin-

ci erkeksiniz. İkiniz de haklısınız galiba.»

Marlon yanlarına gelmişti. Onu Philippe ile Stephane izledi. Marlon, «Philippe size manken olmayı düşünüp düşünmediğinizi sormamı istedi,» dedi.

«Bu soruyu neden kendisi sormadı?»

«İngilizcesi pek iyi olmadığı için konuşmaktan çekiniyor.»

Lauren gülümseyerek Philippe'e döndü, Fransızca, «Özür dilerim,» dedi. «Kabalık etmek istemezdim. Herkesin benim hatırım için İngilizce konuştuğunu farketmemiştim.»

Philippe'in yüzü birden güldü. «Gece boyunca sizinle konuşmak istedim ama ne dediğimi anlamazsınız diye çekindim. Sizi ne kadar güzel bulduğumu ve modellerimden bazılarının size ne denli yakışacağını anlatmak istiyordum. Uzun bir süreden beri sizin gibi bir manken arıyordum. Yeni, taptaze, saf ve vakur... Defilelerde bazı modellerimi sizin sunmanızı istiyorum.»

«Mankenlik hakkında hiçbir fikrim yok. Fakat böyle düşünmeniz beni çok sevindirdi.»

Philippe, «Mankenlik zor bir iş değil ki,» diye atıldı. «Bir haftada her şeyi öğrenirsiniz.»

«Ama vücudum biraz fazla iri değil mi?»

«Sorun değil bu. İki üç kilo zayıflarsanız yeter.»

«Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şimdiye dek böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim.»

Philippe, «Acaba ablanız böyle bir karara karşı çıkar mı?» diye sordu.

Lauren güldü. «Böyle bir şey yapması için bir neden olduğunu sanmıyorum. Neden sordunuz?»

«Ablanıza sorabilir miyim?»

«Tabii, buyrun sorun. Fakat mankenlik yapmak isteyip istemediğimden de pek emin değilim.»

Stephane söze karıştı. «Siz ne yapmak isterdiniz?»

Lauren genç kıza döndü. «Bunu düşünmeye de fırsatım olmadı. Bir an önce büyümekten başka bir şey istemedim.»

«Piyasaya girmemiz en azından bir yıl sürecek. Amerika'nın belli başlı merkezlerindeki on butikle anlaşmalıyız. Ayrıca ülkenin en büyük mağazalarından beşinde mallarımız satılabilmeli. Bunu sağlamak için de iki milyon dolar harcamak zorunda kalacağım. Başımı büyük bir derde sokacaksınız.»

Janette, «Eğer biraz sıkıştırırsam, büyük mağazalar bu mevsim senin mallarını almak isteyeceklerdir,» dedi.

Carroll, «Ama bize de sıfırı tükettireceklerdir,» diye yanıtladı. «Reklam ve taşıma masraflarını bize yükleyecekler, ayrıca fiyatlarda da indirim yapılmasını şart koşacaklar.» İçkisinden bir yudum aldı. «Bu işten tek kuruş bile kazanamayız.»

«Ama piyasaya girmek için büyük bir fırsat yakalamış olacağız. Ayrıca piyasayı öğreneceğiz.»

«Kendi butiklerimizi açmaya karar verdiğimiz zaman bunlara ne ad vereceğiz? Senin ismin Amerika'da yeterince tanınmıyor.»

«Butiklere güzel bir ad bulacağımı sanıyorum. Aslında ad sorunu şu anda önemli değil. Kolları sıvayıp işe koyulduğumuz zaman, ülke içinde bir reklam turnesine çıkacağım, gazetelerde, radyo ve televizyonda büyük bir reklam kampanyası yürüteceğim. Butiklerimizi açtığımızda Amerika'da adımı duymayan kalmayacak.»

«Bu dediklerinin hepsi için para gerekli.»

«Öyle... Zaten seninle konuşmamın nedeni de bu. Param olsaydı, bu işi tek başıma yürütürdüm.»

Carroll dikkatli dikkatli Janette'e baktı. «Bu koleksiyonun hazırlanması için ne kadar sermaye gerekiyor?»

«Belki iki yüz bin dolar gerekir. Belki daha az parayla işi bitiririz.»

«Sana bu parayı avans olarak versem de kesin karara varmak için sonucunu beklesek olmaz mı?»

Janette güldü. «O zaman ben bu işi ortaksız yaparım. Beni düşündüren, işe başlamak için gerekli olan sermaye değil. Asıl ondan sonra yapmayı tasarladığım işler için bir ortağa ihtiyacım var. Eğer işi tek başıma yürütür de başarı-

ya ulaşırsam, sana gerek kalmaz. Bidermann da, öbürleri de benim peşime düşerler.»

Carroll derin bir soluk aldı. «Çok acımasız bir iş kadınısın.»

Jacques susuyordu.

Carroll, «Ya önerilerini kabul etmezsem?» dedi.

Janette gülümsedi. «Yine de dost kalacağız.»

Carroll'un bakışları balkona yönelmişti. «Kardeşin burada bambaşka bir havaya büründü. Onu California'da blucinden başka bir kıyafetle gördüğümü hiç anımsamıyorum.»

Genç kadının bakışları Carroll'unkileri izledi. «Lauren şimdi Paris'te... Biliyor musun, sadece kendim için değil, aynı zamanda kardeşim için de başarılı olmak istiyorum. Lauren bu şirketin dörtte bir hissesine sahip onun işleriyle hâlâ Johann ilgileniyor. Her yıl Johann'a hesap vermek zorundayım.»

Carroll genç kadının ne demek istediğini hemen anlamıştı. «Yarın buluşup bu konuyu enine boyuna tartışsak nasıl olur?»

«Çok iyi olur. Buluşma saati akşama doğru olursa, sevinirim. Yarın yeni koleksiyonların hazırlığıyla ilgilenmem gerekecek. Gündüz başımı kaşıyacak zamanım olmayacak.»

«Yani her ne pahasına olursa olsun, planını uygulamaya kararlısın, öyle mi?»

Janette ciddi bir tavırla, «Kesinkes,» dedi. «Böylesine önemli bir tasarıyı gerçekleştirmeye kararlıyım.»

Öbürlerinden ayrılır ayrılmaz Maurice, Jacques'ı yakaladı. «Nasıl görüşme iyi gitti mi?»

«Sanırım. Janette'in çalışmasını gördükçe, onun bir benzerinin daha olmadığına iyice inanıyorum.»

Maurice güldü. «Ya Carroll zokaya gelmezse ne olacak?»

«Janette mutlaka bir çare bulacaktır. Artık hiç kuşkum kalmadı. Bu işi yapmayı aklına koymuş.»

Maurice, «Janette'e bir milyon frank verebilirim,» dedi. «Eğer bir fırsatını bulursan bunu kendisine iletiver.»

Jacques, Maurice'e baktı. «Janette bunu biliyor mu?»

«İma yollu anlatmaya çalıştım ama pek üstünde durmadı. Fakat tabii durum değişebilir.»

Jacques gülümsedi. «Merak etme, gerekirse teklifini ona iletirim.»

Martine iki erkeğin yanına geldi. Jacques'a, «Saat on biri geçiyor,» dedi. «Yarın sabah erkenden işbaşı yapmak zorundayım. İlk provalar başlıyor.»

«Seni eve götüreyim.»

«Benim yüzümden eğlenceden kalma. Bir taksiye atlar giderim.»

Jacques, «Saçmalama. Ben de yarın sabah erkenden işe gideceğim,» dedi.

Konuklar birer ikişer dağılmaya başlamışlardı. Jacques, Maurice ve Martine evden ilk ayrılanlar oldular, onları Philippe ile Marlon izledi.

Philippe, «Çok güzel bir davetti,» dedi. «Kardeşin de gerçekten çok güzel. Onunla birlikte çalışmak istiyorum. Bunu seninle yarın konuşuruz.»

«Tabii. Ben erkenden büroda olacağım.»

Sonunda geriye sadece Carroll, Stephane ve Patrick kalmıştı. Carrol ortaya bir teklif attı. «Hadi, hep birlikte Regine'e gidelim. Biraz daha eğleniriz.»

Janette hemen başını iki yana salladı. «Bu gece beni mazur görün. Yarın çok işim var.»

Carrol bu kez de Lauren'e döndü. «Belki siz Patrick ile beraber bize katılırsınız.»

Lauren gülümsedi. «Bağışlayın, Bay Carroll. Ben de yorulduğumu hisetmeye başladım. Uçak yolculuğundan sonra upuzun bir gün geçirmek bana yetti de arttı bile.»

Patrick, «Ben de hemen Londra'ya döneceğim,» dedi. «Sevgili anacığıma yarın sabah birlikte kahvaltı edeceğimizi söylemiştim. Sözümü tutmam gerek. Başka zaman gideriz Regine'e.»

Carroll, Stephane'e döndü. «Galiba buradakilerin hepsinin kanları donmuş, ikimizden başka yaşamayı seven yok.»

Stephane yan gözle Janette'e baktıktan sonra hafifçe gülümsedi.

Carroll ayağa kalkmıştı. «Güzel,» dedi. «Öyleyse ne duruyoruz, hemen gidelim.» Sonra Lauren'e döndü. «Yarın babanızla görüşeceğim. Kendisine bir haber göndermek istiyorsanız, söyleyin.»

«Hayır. Sadece onu çok sevdiğimi ve burada gayet iyi vakit geçirdiğimi söyleyin yeter.»

Patrick, «Acaba Rene beni havaalanına götürebilecek mi?» diye sordu.

Janette de, «Rene arabada seni bekliyor,» dedi.

Janette ile Patrick kapıya kadar yan yana yürüdüler.

«Kardeşin yaman bir kız. Umarım, onunla daha sık görüşmeye fırsat bulabilirim.»

«Ondan hiç kuşkun olmasın. Kardeşim yaz sonuna kadar burada kalacak.»

Konukların hepsi gittikten sonra iki kardeş yukarı kata çıkmıştı. Lauren kendi odasının kapısı önünde durdu. «Çok güzel bir toplantıydı. Teşekkür ederim. Sanki çok özel biriymişim gibi davrandın bana.»

«Zaten öylesin. Benim küçük kardeşimsin.»

Lauren hemen eğilip ablasını yanaklarından öptü. Sonra hemen odasına girdi, kapısını kapadı. Janette düşünceli bir tavırla kapının önünde biraz daha durdu, sonra o da ağır ağır yürüyüp kendi odasına gitti.

*
**

Jacques bir kenara çekilmiş, Lido'nun giriş kapısına doğru ilerleyen şık kalabalığı seyrediyordu. Daha genideyse, sıra sıra dizilen Cadillac'lardan, Rolls Royce'lardan inenler vardı. Bir saat önce Champs Elysées'deki trafik tıkanıklığını gidermek için polis ekiplerinden yardım istenmişti. Jacques kolundaki saate bir göz attı. Ona geliyordu. Tam bir saatlik bir gecikme vardı. Sözümona yemek tam saat onda başlamış olacaktı. Defileyse gece yarısı başlayacaktı.

Janette haklı çıkmıştı. Herkesin bu baloya katılmak isteyeceğini söylemişti genç kadın. Ve de öyle olmuştu.

Women's Wear dergisinden John Fairchild maiyetiyle birlikte Lido'ya gelmişti. Amerikan basınının moda kraliçesi Eugenia Shepard da oradaydı. Bu sadece bir defile sayılamazdı, önemli bir sosyal olaydı. Başkanın eşi Madam Pompidou da gelmiş ve Bir Numaralı Hanımefendi hemen şeref masasına götürülmüştü. Paris Kontu, Rothschild'ler, Dassault'lar ve Fransız sosyetesinin diğer ünlü kişileri, Lido'yu doldurmuştu. Belki de bu kişilerin Lido'ya ilk gelişleriydi bu. Salonda önemli bir filmin galasında görülenden daha çok sayıda ünlü sinema sanatçısı bulunuyordu. Brigitte Bardot, Alain Delon, Jean-Paul Belmondo, Sophia Loren, Faye Dunaway, Gregory Peck, David Niven ve daha başka pek çok yıldız vardı. Fransız basını da tam kadro oradaydı. **Vogue** dergisinden Robert Caille, **L'Officiel**'in yayın kurulu üyelerinden başka Paris''teki önemli haber ajansları ve gazetelerin muhabirleriyle fotoğrafçıları bu önemli daveti kaçırmak istememişlerdi.

Ama Jacques'ın en büyük zaferi, davetiyeler postalandıktan bir gün sonra gerçekleşmişti. Öbür modaevi yöneticileri Jacques'a telefon açıp davetiye istemek için birbirleriyle yarışa girmişlerdi. Bu hiç de küçümsenecek bir zafer değildi. Hele Marc Bohan'ın, Givenchy, St. Laurent, Pierre Cardin ve Courreges gibi ünlü moda yaratıcılarının Lido'ya geldiklerini görünce, Jacques bu işi kıvırdıklarına iyiden iyiye inandı.

Genç adam tekrar saatine bakıp içeri girmek üzereyken, Lido'nun müdürü yolunu kesti. «Prenses Grace dört konuğuyla birlikte baloya onur verdiler ama onlara verecek boş masamız yok,» dedi.

Jacques, «Prenses Hazretlerini benim masama oturtun,» dedi. «Madam Pompidou'nun masasının yanındaki masa.»

Müdür bir baş işareti yaptıktan sonra hemen ortadan kayboldu. Jacques da ağır ağır salona girdi, çevresini kolaçan etmeye koyuldu. Bu arada masalardan kulağına bazı konuşmalar çalınıyordu. «Bu kadın çıldırmış olmalı. Böyle bir davet için servet harcamak gerekir.» «Janette banka cüzdanı erkeklik organından daha büyük bir budalayı tav-

lamış olmalı.» «Masrafı yapan Lord Patrick Reardon'muş. Adam, Janette ile evlenmek istiyor.» «Parayı veren Lord Patrick Reardon değilse, mutlaka Madam Poniard'dır.» Jacques, Paris'in en ünlü ve varlıklı kadınlarından biri olan ve de seviciliğiyle tanınan Madam Poniard'ın adını duyunca, hafifçe gülümsemekten kendini alamadı.

Yarı yolda **The New York Times** gazetesinden Bernadine Morris önünü kesti. «Yazımı erken yazmak zorundayım. Acaba defilede ne tür modellerin sunulacağı konusunda bana bilgi verebilir misiniz? Defileye kalamaz da gazeteye dönmem gerekirse diye endişeleniyorum.»

Jacques gülümsedi. «Üzgünüm, Bernadine, bu isteğini yerine getirmem olanaksız. Ben bile kıyafetleri görmedim.»

Jacques yoluna devam ederken, memnun memnun başını salladı. Böyle bir gece için Lido'yu seçmek, çok akıllıca bir iş olmuştu. Önce gazinoya ödenecek kirayı çok yüksek bulmuştu, ama şimdi elde ettikleri başarının bu masrafa değdiğini düşünüyordu. Lido'da çalışanlar işlerini bilen usta kişilerdi. Büyük kalabalıklara hizmet etmeye alışıktılar. Yemek hazırlığı başlamıştı, dans pisti tıklım tıklımdı, sahnedeki orkestra da herkesin zevkle dinleyeceği parçaları çalıyordu.

Janete, «Her şeyin kusursuz olmasını istiyorum,» demişti. «Soylular ve Holywood biraraya gelmeli.»

Ve gerçekten de öyle olmuştu.

Jacques tam salonun arka kapısından çıkmak üzereyken, John Fairchild'ın kendisine işaret ettiğini gördü. Ünlü yayıncı, Jacques'ı masasına davet ediyordu. Jacques, «Bu akşam görevliyim,» dedi

Fairchild, «Bu davete avuç dolusu para harcamış olmalısınız,» diye konuştu. «En azından elli bin dolar gitmiştir.»

«Beş aşağı beş yukarı öyle sayılır.»

«Bu masraf Janette için biraz fazla değil mi? Piyasada öyle büyük işler yapmıyor ki...»

Jacques omuzlarını silkmekle yetindi.

Yayıncı, «New York'tan bir tel aldım,» dedi. «Yedinci Caddede Janette'in modaevini Carroll'a satmaya hazırlan-

dığına dair söylentiler dolaşıyormuş.«

Jacpues, «Bu doğru değil,» dedi. «Janette modaevini dünyada satmaz.»

«Acaba Carroll ile birlikte hazır giyim alanına yönelmesi olasılığı var mı? Baksana, Carroll en iyi masalardan birinde, Janette'in babasıyla birlikte oturuyor.»

«Carroll İkiz Kentler Şirketine bağlı. O şirketin genel başkanı John Schwebel'in de Beauville ailesiyle iş bağlantıları ve özel ilişkileri var. Johann Schwebel, Janette'in annesi öldükten sonra uzun yıllar onun vasisi olmuştu.»

«Bu açıklamalar benim sorumu yanıtlamıyor. Janette hazır giyime yönelmeyecekse, Carrol neden şeref masasında oturuyor?»

Jacques biraz ilerdeki masalardan birini işaret etti. «Bidermann daha da önemli bir masada oturuyor. Janette'in onunla ortak olup olmayacağını neden merek etmiyorsun?»

Fairchild, «Bidermann, Cardin ile anlaşmış,» dedi. «Ayrıca onun St. Laurent ile de ilgilendiğini duydum.»

«Kusura bakma ama dostum, hanımefendinin ne yapmak istediğini ancak kendisinden öğrenebilirsin.»

«Janette bu davet için harcayacak parayı nereden buldu? Yeni bir koleksiyon hazırlamak için hayli zorlandığını duymuştum.»

Jacques ellerini iki yana açtı. «Janette'in başka gelir kaynakları da var. Belki de banker dostları ona yardım etmiştir. Baksana, Rotschild'ler de tam kadro burada.»

Fairchild salona şöyle bir göz gezdirdi. «Moda dünyasının devleri de buradalar. Yahu şaşırdım, bir moda defilesine mi geldim, yoksa Hollywood galasına mı?»

Jacques güldü. «Janette böyle düşünmene sevinecektir. Onun da yaratmak istediği izlenim buydu. Ama hiç merak etme, dostum, önemli bir defile izleyeceksin. Şimdiye dek böyle bir gösteriye tanık olmadın, bundan sonra da böylesine görkemli bir gösteri izleyemeyeceksin.»

«Şansınız açık olsun.»

«Teşekkür ederim.» Jacques hemen masadan ayrıldı,

öbür gazeteciler yolunu kesmeden kulise geçti. Janette mankenlerin tiyatrodaki soyunma odalarından yararlanmalarını sakıncalı bulmuştu. Odalar binanın değişik katlarında, birbirinden uzak yerlerdeydi. Dahası, mankenlerin daracık merdivenlerden inerken, düşmeleri ya da elbiselerinin bir kazaya uğraması olasılığını hesaba katmış ve önceden her türlü tehlikeye karşı önlem almıştı. Bu nedenle de mankenlere sahnenin arkasındaki bölmede geçici bir soyunma yeri yapılmış ve siyah kadife bir perdeyle ayrılmıştı. Jacques perdeyi kaldırıp soyunma salonuna geçti. Mankenler tuvalet masalarının başına geçmişler, makyaj yapıyorlardı. Her birinin masasına birer kâğıt bırakılmıştı. Hangi kıyafetlerle hangi çamaşırları giyecekleri, hangi mücevherleri kullanacakları yazılıydı bu kâğıtlarda. Mankenler kıyafet değiştirirken, onlara yardımcı olmakla görevli terzi ve makyaj uzmanları bir köşeye çekilmişler bekliyorlardı. Daha sonra defile başlarken, Philippe de gelip mankenleri son bir kontroldan geçirecekti. Ayrıca her manken sahneye çıkmadan, Matmazel St. Cloud ve Philippe'in önünden geçecekti. Ama şu anda Philippe de, Janette de görünürde yoktu.

Jacques mankenlerin bölmesinden sahnenin daha berisindeki müdür odasına yürüdü. Janette'e ayrılmıştı bu oda. Kapıyı vurmadan içeri girdi.

Philippe kanepeye oturmuş, sinirli sinirli sigara içiyordu. Marlon da her zamanki gibi kendi âlemine dalmıştı. Janette ise masasının başında defilenin programını inceliyordu. Jacques içeri girince, başını kaldırdı. «Dışarda durum nasıl?»

«Her şey tam istediğin gibi. Bundan iyisi can sağlığı...»

«Güzel.» Janette tekrar önündeki listeye baktı, sonra Philippe'e döndü. «Yirmi beş numarayı, on yediden önce sahneye çıkarırsak daha iyi olacak. Yirmi beş numara midi etekli bir elbise, tuvaletlere geçmeden önce onu sergilemek daha uygun. Bence sıralamayı değiştirmeliyiz.»

Philippe kanepeden kalkıp Janette'in arkasına geçti. Programı inceledikten sonra, «Haklısın,» dedi. «Madam St.

Cloud'a söyleyeyim, sırayı değiştirsin. Nasıl olsa kulise uğrayıp duruma bakacaktım.»

Philippe odadan çıktı. Marlon da onu izledi. Jacques masanın önündeki sandalyeye ilişti. «Biraz desteğe ihtiyacımız var gibime geliyor.»

«İnsanın aklından geçenleri okuyorsun galiba.»

Jacques kokain şişesini genç kadına uzatırken, «Sen hiç endişelenme,» dedi. «Her şey yolunda.»

«Defileyi falan düşünmüyorum ben. Öyle yoruldum ki, geceyi sağ çıkaramazsam diye korkuyorum.»

«İki tutam çekersen, fişek gibi olursun.»

Janette erkeğin önerisine uydu. İki kez kokain çektikten sonra derin bir soluk aldı. Jacques genç kadının yanaklarının pembeleştiğini ve gözlerinin parlamaya başladığını hemen farketmişti.

«Oh, rahatladım,» dedi Janette. «Haklıymışsın.»

Philippe tekrar odaya girmeden, Jacques da burnuna kokain çekip şişeyi cebine atmaya zaman bulmuştu.

Philippe, «İçinizde Lauren'i gören oldu mu?» diye sordu.

Janette, «Hayır,» dedi. «Lauren kuliste değil mi?»

«Madam St. Cloud onu hiç görmemiş. Kadın meraklanmaya başladı.»

Janette, «Buralarda bir yerde olmalı,» dedi. «Benimle birlikte gelmişti.»

Jacques ayağa kalktı. «Sahne kapısındaki kapıcıya sorayım. Buraya giren çıkan herkesten haberi vardır onun.»

Philippe kanepeye çöktü. «Başımdaki dertler yetmiyormuş gibi, bir de senin şu salak kardeşinle uğraşmak zorunda kaldım.»

«Onu isteyen sensin.» Janette bir sigara yaktı. Bir süre ikisi de konuşmadan beklediler. Biraz sonra kapı vuruldu, Jacques, Lauren'le birlikte içeri girdi.

Philippe hemen ayağa fırladı. «Neredeydin? meraktan kalbim duracaktı nerdeyse.»

«Heyecanlanmaya başlamıştım. Tiyatronun arkasındaki sokağa çıkıp biraz hava aldım.»

«Hey ulu Tanrım... Bir daha sefere hangi cehenneme gideceksen bize haber ver. Hadi yürü, hazırlığa başlayalım. Birazdan sahneye çıkacaksın.»

Lauren gülümseyerek ablasına dikkatle baktı. «Sen endişelenmedin ama değil mi?»

Janette hayır anlamına başını salladı.

Lauren, «Şimdi bomba gibiyim,» diyerek dönüp Philippe'in arkasından dışarı çıktı.

Janette odada kalan Jacques'a bakıp, «Aman, boşver,» diye mırıldandı.

Jacques, «Sen de boşver,» diye karşılık verdi.

Yemek servisi geç başladığı halde, vakit gece yarısını bulmadan masalar toplanmıştı. Orkestranın gürültüsü hafifledi, salonun ışıkları karartıldı ve danseden çiftler masalarına döndüler. Konuklar sahneyi daha rahat görebilmek için sandalyelerini o yana bu yana çektiler. Ortalık karanlığa gömüldüğü sırada heyecanlı bir bekleyiş başlamıştı. Salonda artık çıt çıkmıyordu.

Sahnenin arkasından bir yerden Faust uvertürünün melodileri duyuldu. Sonra birden büyük bir patlama oldu, sanki sahnenin ortasına yıldırım düşmüştü. Tavana yükselen dumanların arasından şeytan göründü.

Sonra salon trampet sesleriyle inledi. Spot lambalarıyla aydınlatılan perdenin üzerinde «Janette de la Beauville, Cehennem Koleksiyonunu takdim eder» sözleri yazılıydı.

Işıklar yandığı zaman şeytan gözden kaybolmuştu. Ustaca hazırlanan dekor konukları bir anda büyüleyivermişti. Birinci manken alkış sesleri ve trampet gürültüleri arasında sahneye çıktı, yürüyüşünü tamamlayıp sahneden ayrılırken, ikinci manken göründü.

Jacques salonun arka tarafında ayakta durmuş, sahneyi seyrediyordu. Gösteri onu da etkilemişti. Kendi kendine hafifçe gülümsedi. İşler tıkırında gidiyordu. Başarıya ulaşmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Bundan sonrası

Tanrıya kalmıştı. Jacques sahneye bir göz attı. Ya da şeytana kalmıştı her şey...

Defilenin sonu yaklaşırken, kuliste de o düzenli havadan eser kalmamıştı. Mankenler telaş içinde üzerlerindeki giysileri çıkarıp oraya buraya fırlatıyorlar, sonra yine büyük bir telaşla başka bir kıyafet giyip sahnenin yolunu tutuyorlardı.

Philippe'in yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. Sinirden her yanı titriyordu. «Heyecandan düşüp bayılacağım... Gönlüm bulanıyor, fena oluyorum.»

Janette, «Bir şeyin yok,» dedi. «Her şey de gayet iyi...»

«Onların gelmelerine asla izin vermemeliydim. Hepsi de beni mahvetmek istiyor.»

«Budalalık etme. Görkemli bir gösteri oldu bu defile. Moda yaratıcılarının hepsi de dikkat kesilmişler, kıyafetleri inceliyorlar. St. Laurent ile Berge defile başladığından beri yerlerinden kıpırdamadılar. Öbürleri de öyle.»

«Bu adamlar mutlaka şeytanca bir plan hazırlıyorlar. İçime doğdu. Büyük bir felaket olacak. Ay, bayılacağım.»

Janette önce Marlon'a, sonra da Philippe'e baktı. «Hadi, benim büroma gidelim.»

Philippe, «Ben buradan bir yere gidemem, dedi. «Bir aksilik olacak diye ödüm kopuyor.»

«Korkma, hiçbir şey olmayacak. Birkaç dakikadan bir şey çıkmaz.»

«Peki ama Lauren'in vücut makyajına hemen başlamalarını istiyorum. Bu iş en azından on beş dakika sürer.»

Philippe, Lauren'in yanına giderken, Janette de onu dikkatle süzdü. Lauren ise tuvalet masasının başına oturmuş, çevresindeki telaşın zerre kadar farkında olmadan, sakin sakin sigarasını tüttürüyordu. Philippe genç kızın kulağına bir şeyler fısıldadı, Lauren de bir baş hareketiyle ona karşılık verdi. Sonra ayağa kalktı. Sabahlığını sırtından çıkardı, çırılçıplak salonun ortasında durdu. Makyaj ustası hemen geldi, Lauren'in vücuduna makyaj uygula-

maya başladı.

Philippe de tekrar Janette'in yanına döndü. «Tamam. Beş dakika seninle konuşabilirim. Lauren'in son hazırlıkları yapılırken mutlaka burada olmalıyım.»

Birlikte Janette'in büro olarak kullandığı odaya gittiler. Philippe hemen kendini kanepeye attı. «Bir daha dünyada böyle bir işe girişmem. Tövbeler tövbesi...»

Janette, Marlon'a kapıyı kapamasını işaret etti. Sonra masasının gözünden kokain şişesini çıkardı. «Hepimizin enerjiye ihtiyacı var.»

Philippe hemen masanın başında soluğu almıştı. Büyük bir ustalıkla kokaini burnuna çekmeye başladı. Janette de şişeyi kullandıktan sonra sıra Marlon'a geldi. Bu arada Philippe'in yanakları pembe pembe olmuştu. Jenette'in yüzüne şaşkın şaşkın baktıktan sonra, «Anam benim,» dedi.

Janette güldü. «Yavrum benim...»

Philippe genç kadını yanaklarından öptü. «Boşuna endişelenmişim. Şimdi çok daha iyiyim. Hepsinin canı cehenneme... Ne halleri varsa görsünler... Onları kim takar?»

Marlon da, «Hah, şöyle,» diye mırıldandı.

Philippe, Janette'e döndü. «Gösteri için biraz daha istim alsak mı?»

«Buyur, hepsi senin olsun...»

Jacques saatine baktı. Bire beş vardı. Defile sona ermek üzereydi. Rahat bir soluk aldı. Her şey mükemmel olmuştu. Daha kimse salondan ayrılmamıştı. Konukların hepsi de defilenin sonuna kadar beklemişlerdi. Basın da, moda dünyasının ustalığı da ilk kez izledikleri görkemli gösterinin tılsımına kendilerini kaptırmışlardı. Jacques ağır ağır Carroll, Maurice, Patrick, Stephane ve Martine'in oturdukları masaya yaklaştı.

Caroll hemen Jacques'a, «Ne diyorsun, bu iş oldu mu?» diye sordu.

«Başardık. Eugenia Shepard ile Fairchild gazetelerine telefon edip defileyle ilgili yazı için yer ayrılmasını istedi-

ler. Bernadine Morris bile gazetesine tel çekip özel bir yazı göndereceğini bildirdi. Modacıların hiçbiri de salonu terketmedi. Hepsi daha burada.»

Carroll, «Acaba onlar ne diyecekler, merak ediyorum,» dedi.

«Modacıların önemi yok. Bu defile mevsimin en çok sözü edilen gösterisi olacak.»

«Önümüzdeki üç yıl içinde yirmi milyon dolar harcamam söz konusu, onun için modacıların yargıları da beni ilgilendiriyor.»

Jacques elini adama uzattı. «Şimdi sabırlı ol... Keyfine bak. Bunları daha sonra görüşürüz.»

Sahnedeki manken çıkış noktasına yaklaşmıştı. Perdenin üzerindeki ışıklı numara da kararıyordu. Manken gözden kaybolduğu zaman numara da kayboldu. Sonra perdenin üzerinde kıpkızıl harflerle «Gelinlik» sözcüğü yazıldı.

Orkestra Mendelssohn'un düğün marşını çalarken, kırmızı iskarpinli, kırmızı duvaklı gelin, elinde bir buket kırmızı gülle sahnede göründü. Gelinliği de şeffaf kırmızı kumaştandı. Bir el hareketiyle duvağını çıkarıp attı. Sarı dalgalı saçları omuzlarına dökülmüştü. Ağır ağır yürüdü. Salondakilerin heyecandan solukları kesilmişti.

Carroll, «Bu Lauren,» diye fısıldadı. «Ben Janette'in...»

«Janette kardeşinin daha uygun olacağını düşündü.»

Lauren şimdi ağır ağır dönüyordu sahnede. Şeffaf elbisenin altında vücudu tüm çıplaklığıyle gözler önüne serilmişti ama asla müstehcen bir manzara değildi bu. Yavaş yavaş alkışlar başladı. Jacques çevresine bakındı. Zoraki, âdet yerini bulsun kabilinden alkış değildi bu.

Lauren sahnede bir kez daha döndü. Vücudunu ve sırtındaki gelinliği seyircilere gösterdi, sahneden çıkmak üzereyken, sanki müthiş bir korkuya kapılmış gibi duraladı. O anda da şeytan göründü.

Evet, şeytan da sahnedeydi. Lauren'i yanına çağırıyordu. Genç kız büyülenmiş gibi şeytana yaklaştı. Şimdi birbirlerine sarılmışlardı. Şeytan kızın üzerinden gelinliği çekip çıkardı. Lauren donmuş gibi hareketsiz duruyordu. Son-

ra o da kendini şeytanın kolları arasına attı. Derken ani bir patlama oldu. Sahneden dumanlar yükseldi, ışıklar söndürüldü. Şeytan ve gelin gözden kaybolmuşlardı.

Ve konuklar zevkten çılgına döndüler.

Salonun ışıkları yanmıştı. Mankenler toplu halde konukları selamlamak üzere sahnede yerlerini aldıktan sonra, Lauren de onlara katıldı. Kırmızı gelinlik sırtındaydı.

Alkışlar dinmek bilmiyordu. Fotoğrafçılar durmadan çalışıyorlardı. Lauren birden sahneden uzaklaştı. Biraz sonra Philippe ile beraber geri döndü. Alkışlar giderek artıyordu.

Jacques salondaki çığırtkana başıyla bir işaret yaptı. Adam hemen ellerini çırpmaya başladı. Onunla birlikte birkaç kişi olan «Janette, Janette» diye tempo tutmaya başladılar. Konuklar da bu gösteriye katılmışlardı. Salon, «Janette» çığlıklarıyla inliyordu.

Bu kez Philippe, Janette'i sahneye çağırdı. Genç kadın parlayan flaşların etkisiyle gözlerini kırpıştırarak konukları selamladı. O da kırmızı blucin ve spor bluz giymişti. Kırmızı deriden kovboy çizmeleri ve kırmızı kasket kıyafetini tamamlıyordu. Janette konukları selamladıktan sonra Philippe'e sarıldı. Birlikte sahneden ayrıldılar.

Fotoğrafçılar bir anda çevrelerini sarmıştı. Gazete muhabirleri peşlerini bırakmıyordu.

Jacques tiyatronun çıkış kapısına yöneldi. Konukların defile hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyordu. Fairchild onu yine yakaladı. Kolundan tutup kenara çekti. «Bu kıyafetleri kimin satın alacağını, hatta kimin giymeye cesaret edeceğini bilemiyorum ama büyük bir gösteriydi. Son yılların en ilginç defilesi bu. Yarın gazetemde Janette'e birinci sayfada yer vereceğim. Eğer bir randevu ayarlayabilirsen, onunla on dakika görüşmek istiyorum.»

«Ne zaman görüşmek istiyorsun?»

«Hemen şimdi. Janette ile ilk röportajı yapan ben olmalıyım. Amerikan basınında bize öncelik tanısın.»

«Yürü gidelim öyleyse. Sen kolumu sıkı sıkı tut, bu kalabalıkta birbirimizi kaybetmeyelim.»

Saat sabahın üçü olmak üzereydi, defileden sonra büroyu dolduran kalabalıktan geriye sadece üç beş kişi kalmıştı. Philippe kanepeye oturmuş, iki gazeteciyle hararetli hararetli konuşuyordu. Marlon da kanepenin arkasında dikilmiş bekliyordu.

Janette, Jacques ve Carroll masanın başına geçmişler, konuşuyorlardı. Boş şampanya şişeleri ve kadehler oraya buraya bırakılmıştı.

Jacques, «Bana kalırsa, köşeyi döndük,» dedi. «Goodman da, Neiman - Marcus da yeni modanın ana çizgilerini görüşmek için yarın senden randevu istiyorlar. Saks, Marshall Field ve Magnin modellerle ilgilendiler.»

Carroll, «Modelleri incelemek bedava,» dedi. «Satın almaksa bambaşka...»

Jacques güvenle konuştu. «Modelleri satın alacaklar. Burnuma para kokusu gelmeye başladı bile.»

Mankenlerin fotoğraflarını çekip onlarla görüşmeyi tamamlayan gazeteciler birden içeri doluşunca, üçlü grubun konuşması yarım kaldı. Gazeteciler son olarak Philippe ile Janette'in fotoğraflarını çekmek istiyorlardı.

Jacques ayağa kalktı. «Lauren nerede? Charles onunla bir iki fotoğraf seansı ayarlamamı istemişti. Kentteki fotoğrafçıların hepsi de Lauren'in fotoğraflarını çekmek istiyor.»

Janette, «Lauren az önce buradaydı,» dedi. «Galiba Patrick ile dışarı çıktı.» Jacques kapıdan çıkmaya hazırlanırken, Janette ona engel oldu. «Röportajlar tamamlanıncaya kadar buradan ayrılmasan iyi olur. Dışarı çıkınca, onları da ararız.»

Lauren tiyatronun arka kapısının önünde durmuş, parmaklarının arasında tuttuğu incecik sarılmış esrarlı sigaranın dumanlarını içine çekiyordu. Sigarayı Patrick'e uzatırken, «Çok iyi kalite,» dedi. Patrick sigaradan bir nefes çektikten sonra, «Buradan almadın değil mi?» diye sordu.

Lauren başını iki yana salladı. «Amerikan malı. Har-

vey'in Altı Numarası...»

Patrick sigaradan bir nefes daha çektikten sonra Lauren'e geri verdi. «İçerde sıkıntıdan bunalmış gibiydin. Onun için dışarı çıkmamızı teklif ettim.»

«Öyle ya... Bu iş üçkâğıtçılıktan başka bir şey değil.»

«Bunun nesi üçkâğıtçılık oluyor, anlayamadım.»

«Sahte gülümsemeler, yalancıktan öpüşüp koklaşmalar, ağızlara hiç yakışmayan 'harikalar', 'canımlar', 'cicimler...' Bunu neden yaparlar? Hiç kimse gerçek düşüncesini açıklamıyor. Bahse girerim, eğer herkes karşısındakine düşüncesini açıklasaydı, kimse kimseyle konuşmazdı.»

Patrick güldü. «Sen bu tür davranışlara göre değilsin.»

«Bunlar bana ters düşüyor. Zaten Amerika'da böyle sahtekârlıklara yeterince katlanıyorum. Burada da aynı şeyin sürüp gitmesi canımı sıkıyor. Annemle babam da işlerini bu yöntemle yürütürler.» Lauren birden ciddileşmişti. «Biliyor musun, Janette'in de böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Nedense onun bambaşka bir kişiliğe sahip olduğunu sanıyordum. Gördüğüm fotoğrafları ve onun hakkında yazılanlar beni etkilemişti. Sanki dünya umurunda değilmiş, vur patlasın çal oynasın eğlenmekten başka bir şey düşünmüyormuş gibiydi.»

Patrick homurdandı. «Keşke bu dediklerin doğru olsaydı. Fakat ablan işini gerçekten çok sever.»

«Onun neyi kanıtlamak zorunda olduğunu bilemiyorum. Paraya da ihtiyacı yok.»

Patrick, «Ben de ona aynı şeyleri söyledim ama sözümü dinletemedim. Sözde hanımefendiyi anlayamıyormuşum, diye yakındı.»

«Aslında ben de ablamı anlayamıyorum. Belki zamanla her şey değişebilir. Defileler tamamlandıktan sonra Saint Tropez'deki villasına gidip dinleneceğimizi söyledi.»

«Harika... Ben seni uçakla götürürüm. Yatım da çoğu zaman Saint Tropez'de duruyor. Birlikte eğleniriz.» Patrick sigaradan bir nefes daha çekti. İyice küçülen izmariti yere fırlattı. «Ayyy, parmağım yandı... Bağışla.»

«Ziyanı yok. Hayvanat bahçesine dönüp ünlü yaratıkları seyretmeye ne dersin?»

Lauren ile Patrick, Janette'in odasına döndüklerinde, gazetecilerin hepsi dağılmıştı. Janette masanın başında oturuyordu. Jacques ile Carroll masanın önündeki sandalyelere kurulmuşlardı. Philippe ile Marlon ise kanepedeydiler.

Carroll ayağa kalkıp Lauren'i yanaklarından öptü. «Bir içim suydun, hayatım. Senin için çok büyük şeyler planladık.»

Lauren afallamıştı. «Anlamadım.»

Carroll güldü. «Sen artık bir yıldızsın, bebeğim. Gecenin kraliçesi... Kentteki fotoğrafçıların hepsi senin bir pozunu yakalamak için çırpınıyor. Jacques'a söyledim, bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerek.»

Lauren dönüp ablasına baktı. «Bana bunlardan hiç sözetmemiştin.»

Janette, «Defileden önce böyle bir durumla karşılaşacağımızı aklıma bile getirmemiştim.» dedi.

Carroll da, «Çok doğru,» diye atıldı. «Bunu önceden hiç kimse tahmin edemezdi. Ama bu gece hiç beklenmedik şeyler oldu. Hoşuna gitse de, gitmese de gecenin yıldızı sensin.»

Lauren, «Defileden sonra Saint Tropez'e gideceğimizi sanıyordum,» dedi Janette'e. «Harvey'e de hafta sonunda orada bizi beklemesini bildirdim.»

Janette'in karşılık vermesine fırsat kalmadan, Carroll konuşmaya başladı. «Saint Tropez'e her zaman gidebilirsin. Şimdi önemli olan demiri tavındayken dövmek...»

Lauren bir iki saniye düşündükten sonra, «Ben bu işi eğlence olsun diye yaptım,» dedi. «Sonunda başıma dert açılacağını bilseydim, dünyada yapmazdım.»

«Ama sen de bu işe bir kez bulaştın. Artık sonunu getirmelisin.»

Lauren ablasına döndü. «Çalışmak zorunda mıyım? Patrick yarın bizi uçağıyla götürebileceğini söyledi. Yatı

da limandaymış.»

Janette, «İstemediğin bir şeyi yapmaya kimse seni zorlayamaz, şekerim,» dedi.

Carroll öfkeli bir sesle konuştu. «Neler saçmalıyorsun sen? Lauren fotoğrafçılara poz vermek zorunda. Reklam kampanyası için Lauren'in fotoğraflarından yararlanmak istiyorlar. Ben her şeyi ayarladım.»

Janette de adama öfkeli öfkeli baktı. «Öyleyse yardımcılarına söyle, reklam kampanyası için başka bir çare düşünsünler. Lauren buraya çalışmak için gelmedi. Beni görmeye geldi.»

«Onun buraya neden geldiği umurumda bile değil.» Carroll sesini adamakıllı yükseltmişti. «Bacak kadar bir piçin keyfi uğruna iki milyon doları sokağa atacak değilim. Kardeşine söz geçirmeye bak.»

Janette'in sesi birdenbire yumuşamıştı. «Ya dediğini yapmazsam?»

«O zaman anlaşma bozulur. Artık kendi başına karar veremeyeceğini, bu işlerin yönetiminde benim sözümün geçerli olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.»

Janette şaşkın şaşkın adamı süzdükten sonra Lauren'e döndü. «Yarın Patrick ile Saint Tropez'e gitmeye hazırlan.»

Carroll genç kadına sert sert baktı. «Aklını başına toplayıp iyice düşündükten sonra karar ver. Şu anda bana yüz yetmiş bin dolar borcun var, karara varmadan önce bu parayı hazır etmeye bak.»

Lauren telaşlanmıştı. «Eğer iş bu kadar önemliyse, Janette...» diye söze başladı.

Janette kardeşini susturup hemen Fransızca konuşmaya başladı. «Sen bunlarla kafanı yorma, şekerim. Bu alçak domuz, cebindeki paranın her şeyi satın almaya yeterli olmayacağını eninde sonunda öğrenecek.» Janette, Carroll'a döndü. İngilizce, «Sen de iyi düşün. Ben kararımı verdim,» dedi.

Carroll, «Ama bu davranışın Johann'ın hiç hoşuna gitmeyecek,» diye uyardı.

«Johann kızını reklam kampanyasında kullanmak istemeni de olumlu karşılamayacaktır.»

Carroll homurdandı. «Anlaşmamız var ama...»

«Anlaşmayı kardeşimle değil benimle yaptın. Hem daha hiçbir şey imzalamadık ki... Bu durumda anlaşma yapmış da sayılmayız.»

«Benim yüz yetmiş bir dolarımı hiçettin.»

«Yarın büroya uğra, paranı geri vereyim.»

Carroll alaycı bir tavır takındı. «Sende o kadar para ne gezer... Şirketin mali durumunu inceledim, her şeyi biliyorum.»

«Şirketimin mali durumu seni hiç ilgilendirmez. Yarın büroya gel, paranı al.»

Carroll şaşkın şaşkın Janette'e baktı. «Ben paramı geri almadan Bidermann'la ya da bir başkasıyla anlaşma yapamazsın.»

Janette hiç istifini bozmadan, «Bunu biliyorum,» dedi.

«Bana vereceğin çeki almak için yarın sabah tam dokuzda büronda olacağım.»

«Paran o saatte hazır olacak, merak etme. Doğruca vezneye gidip çekini alırsın.»

«Sakın karşılıksız çek vermeye kalkışma, çünkü senden çeki alır almaz bankaya gideceğim.»

Janette sesini çıkarmadan yerinden kalkıp Carroll'un yanına geldi, adamın gözlerinin içine bakarak, «Seni gidi domuz,» diye söylendi ve o anda elini havaya kaldırıp Carroll'un yanağına bir tokat aşketti. Genç kadının parmakları adamın yanağında iz bırakmıştı. «Seni karga tulumba dışarı attırmadan çekip gitsen iyi olacak.»

Carroll'un karşılık vermesine fırsat kalmadan Janette de tekrar yerine oturmuştu. Adamcağız elini acıyan yanağına götürdü. «Sen aklını kaçırmışsın...»

«Defol! Yoksa seni geberteceğim.»

Carroll hemen kapıya yürüdü, sonra başını arkaya çevirdi. «Philippe, Marlon, hadi çocuklar, gidiyoruz.»

Desinatörle arkadaşı da hemen yerlerinden kalktılar, ikisi de Janette'e bakmak cesaretini gösteremeden, süklüm

püklüm kapıya yürüdü.

Carroll şimdi gülümsüyordu. «Gerçekten hapı yuttun. Philippe benimle anlaşma imzaladı. Önümüzdeki yıl çalışmalarına başlayacak. Bana kazık atmak isteyebileceğini düşündüm ve tabii önlemimi aldım.»

Janette hiç sesini çıkarmadan kapının kapanmasını bekledi. Sonra Lauren'e, «Seni Patrick eve götürsün,» dedi. «Bizim Jacques ile bir işimiz var, bu gece o işi mutlaka bitirmeliyiz.»

«Sizi bekleyebilirim.»

Janette, «Hayır,» dedi. «Sen eve gidersen daha iyi olur. Bakarsın, sabaha kadar çalışmak zorunda kalırız. Patrick seni Saint Tropez'e götürmeden önce biraz dinlenmeye fırsat bulursun.»

Lauren masanın önüne gitti, eğilip ablasını öptü. «Çok üzgünüm. Başına dert açmak istemezdim.»

«Ortada senin üzülmeni gerektirecek bir durum yok ki... Olanların hiçbirinden seni sorumlu tutamam.»

«Eğer bir yararı olacaksa, babamla konuşurum.»

Janette zoraki bir gülümsemeyle, «Sağol, şekerim,» dedi. «Ama buna hiç gerek yok. O sünepenin hesabını ben tek başıma görebilirim. Hadi, şimdi sen git, biraz dinlenmeye çalış.» Janette, Patrick'e döndü. «Kardeşimin doğruca eve gidip yatağına yatmasını sağla.»

Patrick gülümsedi. «Emredersin, anne.»

«Aferin. Benimle böyle konuşmanı istiyorum.» Janette kardeşini yanaklarından öptü. «İyi geceler, canım. Yarın sabah görüşürüz.»

İki kardeş son bir kez daha öpüştüler, sonra Laurenl'e Patrick odadan çıktı. Janette hemen Jacques'e, «İşte yine başladığımız yere geri geldik,» dedi. «Yani ikimiz baş başa kaldık.»

«Ah, o kaypak keratalar... Bize tek kelime bile söylemediler. O mendebur piçi sürüm sürüm süründüreceğim. Hele o modelleri bu sersemin değil de senin hazırladığını çevreye yayayım da, ondan sonra gör neler oluyor. Modacıların hepsi de senin peşine düşeceklerdir. O sapığın ha-

zırladığı ilk modelleri beğenmediğini herkes biliyor.»

«Philippe'i hiç düşünmüyorum. Onu dilediğimiz zaman dize getiririz. Şimdi benim başımda çok daha büyük bir dert var. Öncelikle Carroll'un parasını ödemenin yolunu bulmalıyım.»

Jacques, «Bakarsın herif fikrini değiştirir,» dedi.

«O fikrini değiştirse bile ben bu adamla iş yapmak istemiyorum. Şu defile başarı sağlayacağımızı bize gösterdi. Carroll'un parasını geri verip onu aradan çıkardıktan sonra başka birileriyle anlaşma yapabiliriz.»

«Saat sabahın üçü oldu. Altı saat içinde bir milyon frankı nereden ya da kimden bulacaksın, bunu hiç düşündün mü?»

Janette düşünceli düşünceli, «Bir milyon frank...» diye mırıldandı. Sonra Jacques'ın yüzüne baktı. «Maurice'in bana ödünç vermek istediği paranın miktarı da bu kadar değil miydi?»

Jacques evet anlamına başını salladı.

Janette hemen ayağa kalkmıştı. «Öyleyse daha ne bekliyoruz? Hadi, yürü Maurice'in evine gidip onu uyandıralım. Bakalım teklifinde ciddi miymiş, yoksa laf olsun diye mi söylemiş.»

«Maurice'i tanıyorsun. Onunla anlaşmak da pek kolay değildir. O paranın karşılığını şu veya bu şekilde ödemen gerekecek.»

«Peki, senin başka bir önerin var mı?»

«Arkadaşın Patrick'i yoklasana. Onun ailesinin şirketi Amerika'daki Kensington Fabrikasını satın aldı. Bu adamlar da işten anlayan kişiler.»

«Ama Patrick ailesinin işlerine karışmıyor. O ailede herkes kendi havasında. Kimse kimsenin işine karışmaz. Patrick'i bir kalem geç. Maurice'e başvurmaktan başka çaremiz kalmıyor.» Janette kapıya doğru yürümeye başlamışken birden durdu, dikkatli dikkatli erkeğin yüzüne baktı. «Biz nerede hata yaptık, Jacques?»

«Ne demek bu?»

«Bir türlü işin içinden çıkamıyorum. Kuzum, biz kazandık mı, yoksa kayıp mı ettik?»

*
* *

Lido'dan eve kadar yol on dakika sürüyordu. Ancak eve yaklaştıkları zaman Patrick sessizliği bozdu. «Hemen yatman şart mı? Benim bu durumda gözüme uyku girmez.»

Lauren, «Ben sıfırı tükettim,» dedi. «Ayrıca ablamın ne dediğini de duydun.»

«Evet...» Patrick hayranlık dolu bir sesle konuştu. «Sen hiç böyle şey gördün mü? Ablan Carroll'u nasıl tokatladı... Bir tokatta herifin kafasını uçuracak sandım.»

Lauren güldü. «Keşke bu dediğini yapabilseydi. Ablam gerçekten çok yaman bir kadın.»

«Evet, gerçekten öyle. Doğrusu onu karşıma almayı hiç istemem. Bu kadın isterse, bir erkeği rahatça öldürebilir.»

Araba evin önündeki kaldırımın kenarına yanaşırken Lauren gülerek, «Ablamın işi o kadar ileri götüreceğini sanmam,» dedi.

Şoför hemen dışarı fırladı, Patrick'in gümüşi renkli Rolls Royce arabasının kapısını açtı. Lauren de eğilip Patrick'i yanağından öptü. «Yarın görüşürüz.»

Patrick genç kızı evin kapısına kadar götürdü, o zili çalarken yanında durup bekledi. «Acaba şu anda Jacques ile Janette ne yapıyorlar dersin?»

«Ablam işleri olduğunu söylemişti.»

«Acaba Jacques'ınki çok büyük mü?»

«Bilmiyorum. Ayrıca hiç de merak etmiyorum.» Kapı açılmıştı. Lauren çarçabuk adamın yanağına bir öpücük daha kondurdu. «İyi geceler. Yarın görüşürüz.»

«Bir dakika... Kaçta buluşacağız?»

«Öğle vakti buluşalım mı?»

«Tamam. Arabayı gönderir senin aldırırım.»

Lauren içeri girdikten sonra kapıyı kapadı, merdiven-

leri çıkmaya başladı. Uşak arkasından seslenince duraladı.

«Bu akşam her şey yolunda gitti mi, Matmazel Lauren?»

«Harikaydı... Bundan daha güzel bir gece olamaz.»

7

Harvey kavurucu ağustos güneşinden korunmak için yattığı yerden kalkmadan döne döne şemsiyenin altına sığındı. «Namussuzlar,» diye homurdanıyordu.

Lauren başını erkeğe çevirdi. «Yine ne oldu?»

«Herifler bir yatakla şemsiye için otuz frank alıyorlar. Düpedüz soygunculuk derler buna.»

Lauren güldü. «Ne yapalım, Fransızların âdeti bu.»

«Peki ya hiçbir şey kullanmadan, kumların üzerine uzanmak istersen ne olacak?»

Lauren eliyle kum gibi insan kaynayan plajı işaret etti. Herkes yatakların üzerine uzanmıştı. «Nereye uzanacaksın, söylesene...»

«İlerdeki plajı gördüm. Herkes kendi yatağını ve şemsiyesini getirip beş kuruş ödemeden keyif çatıyor.»

«İstersen sen de orada aynı şeyi yapabilirsin. O dediğin yer halk plajı.»

«Niye oraya gitmiyoruz? Hiç değilse, buradaki gibi soyulmayız. O plajın kumu da, denizi de, güneşi de buradakinden farklı değil.»

«Tamam, anlaştık. Yarın oraya gideriz.»

Harvey genç kıza baktı. «Göğüslerin kızarıyor...»

Lauren doğruldu, plaj çantasından güneş losyonunu çıkardı. «Biraz daha losyon süreyim bari.»

Harvey şaşkın şaşkın, «Ben hâlâ bu işe alışamadım,» dedi. «Hayatımda bu kadar çok kadın göğsü gördüğümü hatırlamıyorum. Hiç kullanılmayan onca bikini sutyenini ne yapıyorlar acaba?»

«Bilmem.»

«Belki biri çıkıp kullanılmayan sutyenleri toplasa, büyük para vurur. Hani bu işi ben bile yapabilirim..»

«Topladığın sutyenler ne işe yarayacak?»

«Bilmem ki... Düşünüp bir şeyler bulurum herhalde.»

Harvey genç kızın elindeki güneş losyonu kutusuna baktı. «Dur bir dakika. Bende çok daha iyi bir şey var.» Genç adam çantasından büyücek bir kavanoz çıkardı. Kapağını açıp Lauren'e uzattı. «Al, bir de şunu dene. Önce vücudunu biraz ıslatman gerekecek,»

«Nedir bu?»

«Jojoba yağıyla karıştırılmış Humboldt balçığı. Kızılderililer deri hastalıklarını bununla tedavi ederler. Üstelik cildin fazla yanmadan kararmasını sağlar.»

Lauren kavanozu kokladı. «Kokusu da pek garip.»

«Senin kullandığın o süprüntülere esans ilave ediyorlar. Oysa benim mucize ilacım kendi kokusunu taşıyor.»

«Bunu nereden buldun?»

«Çiftlikten aldım. Johnny'nin annesi ilacı kendi eliyle hazırlıyor. Yaralara, böcek sokmalarına, deri hastalıklarına birebir geliyor.»

Lauren yine de kuşkulu bir tavırla, «Gerçekten işe yarıyor mu bu ilaç?» diye sordu.

«Ben kullanıyorum. Buraya geleli iki gün oldu ama tenim seninkinden daha esmerleşti.»

Lauren ayağa kalkarken, «Peki, ben hemen suya girip dönerim,» dedi.

Harvey dirseğini kuma dayayıp genç kızın deniz kenarına gidişini izledi. Lauren burada bambaşka bir havaya bürünmüştü. Onun Fransızca konuşmasını dinlemek bile genç adamı şaşırtıyordu. California'dayken Lauren'in bir Fransız olduğunu hiç düşünmemişti. Lauren'in oradaki Amerikalı kızlardan bir farkı yoktu. Ama şu son bir ay içinde o kadar çok şey değişmişti ki...

Genç kızın yürüyüşü bile eskisi gibi değildi. Daha dik yürür gibiydi, kalçalarını da daha çok sallıyordu.

Ayrıca epey de zayıflamıştı. Karşıdan kaburga kemikleri farkediliyordu. Birden gerçek Harvey'in kafasına dank

etti. Lauren şimdi çok daha çekici olmuştu. California'dayken sadece güzel bir kızdı. Şimdiyse küçük kadın olmuştu.

Harvey çantasına elini sokup bir sigara aradı. Sonra aklı başına geldi. Burası Fransa'ydı. Plajın ortasında fosur fosur esrarlı sigara içemezdi. Yasaların çok sıkı olması bir yana, halk da böyle şeylere karşı son derece duyarlıydı. Kasalarla içki içsen, herkesin önünde aşk oyunlarına girişsen ya da eşcinseller gibi davransan, kimse aldırmazdı. Ama uyuşturucu madde kullanmaya gelince, iş değişiveriyordu. Eğer uyuşturucu madde kullanmak istiyorsan, bunu kimse görmeden, gizli kapaklı yapmak zorundaydın.

Lauren denizden çıkmış, Harvey'in yanındaki boş yatağa oturmuştu. «Şimdi ne yapacağım?» diye sordu. «İlacı vücuduma serpecek miyim?»

«Hayır. Avucuna bir parça alıp güzelce ezeceksin, sonra yavaş yavaş vücuduna sürmeye başlayacaksın. Ama cildine yedire yedire sürmeye çalış. Bu ilacın fazlası cilde zarar verebilir.»

«Pekala.»

Harvey bir süre genç kızı seyrettikten sonra, «İstersen göğüslerini ben ilaçlayayım,» dedi.

Lauren güldü. «O işi ben yaparım ama istersen sen de sırtımı ilaçla.»

Harvey homurdandı. «Bazı insanlar hayatın tadını tuzunu kaçırmaktan zevk alıyorlar... Karnım da zil çalıyor. Ne zaman yemek yiyeceğiz?»

«Patrick neredeyse gelir. Öğle yemeğini birlikte yiyeceğimizi söylemişti.»

«Bana kalırsa, Patrick yemeğe falan gelemez. Dün gece öyle zom olmuştu ki, bir haftada ayılamaz...»

«Yoo, mutlaka gelecektir. Bana sorarsan, ona Sekiz Numarayı vermekle hata ettin.»

«Kendisi istedi. Kullandığı malları öve öve bitiremediği gibi, benim özel harmanımla da gırgır geçti. Bu durumda ona Harvey imalatını tanıtmaktan başka çarem kalmamıştı. Sigaradan iki nefes çektikten sonra yüzünün ne hal aldığını farkettin mi?»

Lauren güldü. «Hiç farketmez olur muyum? Ama yine de onun buraya geleceğine inanıyorum.» Lauren genç adama arkasını döndü. «Hadi sırtıma sür şu ilacı.»

Patrick uyanmaya çalışarak ağır ağır gözlerini açtı. Büyük kamaranın karanlığına alışması güç olacaktı. Kamaranın lombozlarını örten kalın perdeler içeriye hiç ışık sızdırmıyordu. Patrick arkasına uzanıp duvardaki düğmeye bastı. Lombozları örten perdeler ağır ağır açılırken, içersi de aydınlanmıştı.

Patrick yatağın içinde doğruldu. Sonra yanında uyuyan kızın yorganın dışında kalan poposuna baktı. Kızın kalçasına hafifçe vurdu. «Hadi, uyansana, Anne.»

Yatakta bir kıpırdanma oldu. Yorganın altından boğuk bir ses, «Adım Anne değil, Meg...» diye söylendi.

«Her neyse, hadi uyan artık...» Patrick başucundaki telefonu açtı.

Telefona başkamarot cevap verdi. «Günaydın, lordum.»

«Günaydın. Saat kaç.»

«Saat bir oldu, lordum.»

«Bana çay getir.»

Meg de yorganın altından seslendi. «Ben de portakal suyuyla kahve istiyorum.»

Patrick, «Çaydan başka portakal suyuyla kahve de getir,» dedi.

«Emredersiniz, lordum. Hemen getiriyorum.»

Patrick telefonu kapadıktan sonra Meg'in poposuna baktı yine. «Vay canına, yuvarlacık, pespembe popon varmış senin.»

Kız yatağın içinde kıpırdandıktan sonra doğruldu. Başını sallayınca, yüzünü çevreleyen kırmızı bukleler dağılmıştı. Çilli beyaz yüzünü ve mavi gözlerinin kenarlarını buruştura buruştura gülüşü bile kızın İrlandalı olduğunu belli ediyordu. «Dün gece de böyle demiştin. Ama ben tuvaletten çıkıncaya kadar sızıverdin.»

Patrick güldü. «Lauren'in o Amerikalı arkadaşının verdiği şey, zaman bombası olmalı.»

«Kabahat sende. Oğlana askıntı oldun, ille esrar isterim diye tutturdun.»

«Gece olanları hiç hatırlamıyorum. Anne'a ne oldu?»

«O daha erken kalktı. Plaja gitmek istiyormuş.»

Kapı hafifçe vuruldu ve kamarot elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. «Günaydın, lordum. Günaydın, küçük hanım.» Tepsiyi karyolaya bıraktı.

Patrick, «Beni arayan oldu mu?» diye sordu.

«Evet, lordum. Bayan Janette aradı. Bu akşam altı uçağıyla Nice'e geleceğini, yanında bir de arkadaş getirdiğini söyledi. Sizden helikopteri gönderip onları aldırmanızı rica ediyor.»

Patrick başını salladı. «Helikopteri yollayın.» Sonra çaydanlığa uzandı. «Kaptana söyle, tekneyi Maurea kumsalına götürsün. Birilerine söz verdim, bugün saat ikide orada olmam gerekiyor.»

Kamarot dışarı çıkınca, Meg de yatağın içinde doğruldu. «Senin çayını koyayım mı?»

«Lütfen.» Patrick çaydanlıktan fincana çay boşaltan, Meg'in çıplak vücudunu inceledi. Sonra üzerinden yorganı attı. «Canım sevişmek istiyor.»

Meg elindeki çaydanlığı bıraktı. Erkeği hafifçe okşadı. «Bak işte bu iyi haber.»

Patrick memnun memnun sırıttı. «Hadi, biraz cici mama yesene...»

«Tabii. Ama biraz bekler misin? Portakal suyuyla kahvemi içmeden bir şey yapamam.»

Janette'in helikopterden çimenliğe adımını attığı an sanki her şey değişivermişti. Güneş batıda Sainte Maxime'in arkasından dağlara doğru kayıyordu. Harvey birden Janette'in toprağın altından yeryüzüne çıktığını düşünmekten kendini alamadı.

Biraz sonra, Janette daha herkese hal hatır sormaya bile fırsat bulamadan, Saint Tropez halkı oraya toplanıvermişti. Yol arabalarla doluydu. Dört bir yandan akın akın gelenler vardı. Bir saat içinde o sessiz sakin villa cadı kazanına dönüşmüştü. Her kafadan bir ses çıkıyor, kahkahalar çığlıklara karışıyor, kimse kimsenin anlattıklarını dinlemiyordu. Belki de Harvey'e öyle gelmişti, çünkü genç adam villayı dolduran insanların neler dediklerini anlayamıyordu. Tek kelime Fransızca bilmiyordu çünkü.

Harvey salondan merdivenlere doğru yürüdü. Şampanyadan hoşlanmıyor, gidip esrarlı sigarasından birkaç nefes çekmek istiyordu.

Lauren genç adamı merdivenlerin başında yakaladı. «Nereye gidiyorsun?»

«Kafamı iyi etmeye.»

Lauren salona şöyle bir göz attıktan sonra gülümsedi. «Ben de gelsem iyi olacak.»

Harvey'in odası biraz daha sessizdi. Delikanlı çarçabuk bir sigara sarıp yaktı. Sigaradan bir nefes çektikten sonra Lauren'e uzattı. «Her zaman böyle midir burası?»

Lauren sigaranın dumanlarını derin derin içine çekerken omuzlarını silkti. «Bilmiyorum... Ben de buranın yabancısıyım.»

«Villada yalnız olduğumuz zaman burayı daha çok sevmiştim.»

«Burası ablamın evi.»

«Biliyorum. Şikâyet falan ettiğim de yok. Ablan ayrı bir âlem... Onun bu kentte tanımadığı kimse var mı acaba?»

Lauren kıkır kıkır güldü. «Öyle biri olduğunu sanmam.»

«Hoşlanıyor musun bu durumdan?»

«Bana göre değil tabii. Ama ben de senin gibi bir konuğum.» Lauren sigarayı erkeğe uzattı. «İçimi çok güzel. Bu kaç numaraydı?»

«Yeni bir tür bu. On İki Numara. İnsanı hemen zom ediveriyor.»

«O güneş ilacından biraz daha var mı? Gerçekten çok işe yarıyor. Janette'e de vermek istiyorum.»

«Tabii veririz. Ablan burada uzun süre mi kalacak?»

«Pazartesi günü New York'a gidiyor. Önemli bir işi çıkmış. Öyle olmasaydı, haftayı burada geçirecekti.»

«Ablan işine çok bağlı değil mi?»

Lauren evet anlamına başını salladı.

«Yanındaki kız kimin nesi? Şu Stephane yani?»

«Ablamın kız arkadaşı.»

«Kız arkadaşı ha... Yoksa şey mi?»

Lauren karşılık vermedi.

«Hey, ablanın işlerine burnumu sokmak istemedim.»

«Önemi yok.» Lauren pencerenin önüne gitti. Harvey de kızın peşinden yürüdü. Bahçede duran helikoptere baktılar. Lauren, «Patrick'i nasıl buldun?» diye sordu.

«Ondan hoşlandım... Salağın teki. Ama yine de idare eder işte.»

«Janette'le evlenmek istiyor.»

Harvey sigaradan bir nefes çekti. «Yaa... Oysa ben herifin o iki kızla dalgası olduğunu sanıyordum. Kızların ikisi de herifin kamarasındalar.»

«Öyle... Doğrusu ben de bu işe akıl erdiremiyorum.»

«Burası gerçekten bambaşka bir dünya. Bizim Paradise Cove'a hiç benzemiyor.»

Lauren de, «Hiç benzemiyor ya...» dedi.

*
* *

Saint Tropez'de hiç kimsenin uyku uyuma alışkanlığı yoktu galiba. O gece Patrick'in **Fantasist** isimli yatında ziyafet vardı. Limanda demirleyen yatta zengin bir büfe hazırlanmıştı. Yata gelen gidenin haddi hesabı yoktu. Harvey de bir süre sonra davete gelenleri saymaktan vazgeçti. Bir ara kırktan fazla konuk olduğunu tahmin etmişti.

Yatın dört bir yanına yerleştirilen stereo hoparlörlerden yayılan müziğin gürültüsünü bağırıp çağrışan konukların sesi bastırıyordu. Hiç kimse normal ses tonuyla konuş-

muyordu. Zaten böyle yapmanın da bir yararı yoktu, çünkü olanca sesleriyle bağırmasalar, kimse kimseyi duyamayacaktı.

Gece ilerliyor ama büfedeki tabaklardan yiyecek hiç eksilmiyordu. Bir tabak boşalır boşalmaz, hemen yerine dolusu yerleştirilmekteydi. Gece yarısı herkes iyice kafayı bulmuştu. Sadece şarap ve şampanya değildi onları bu hale getiren. Havada uyuşturucu madde kokusu vardı. Harvey'in keskin burnu esrar kokusu almıştı. İngiliz usulü esrar ve tütün karışımı tombalak sigaraların elden ele dolaştığını sezmesi de pek uzun sürmedi. O da hemen bir sigara kaptı. Kalitesi pek fena değildi ama onunkiler kadar da iyi sayılmazdı.

Saat bire gelirken, limanın öbür ucundaki Papagayo adında bir diskoteğe gittiler. Pist şakır şakır terleyip tepinen dans meraklılarıyla tıklım tıklım dolmuştu. Burada da herkes avaz avaz bağırarak konuşuyordu. Harvey piste bakarken, danseden kızların birbirlerine benzediklerini düşündü. Hepsi de aşağı yukarı eş giyinmişlerdi. İncecik bluzlar, daracık pantolonlar ya da mini etekler... Bazılarının bikini külotları vardı, bazılarıysa külot giymek zahmetine katlanmamıştı. Çoğu yüksek topuklu çizmeler giymişlerdi. Kiminin saçları çok uzundu, kimininse kısacık kesilmişti. Kızların tersine erkekler siyah ya da beyaz pantolonlar ve parlak renkli, desenli gömlekler giymişlerdi. Buranın havasında da esrar kokusu vardı.

Harvey dansetmedi. Küçücük masanın başına oturup hiç hoşlanmadığı halde şampanya içerek pisti seyre koyulmuştu. Fransada erkek erkeğe, kız kıza ya da tek başına dansetmek kimseyi şaşırtmıyordu. Harvey, Lauren'in de pistte dansettiğini gördü. Genç kız ona kavalyelik eden Patrick'e gülümsüyordu.

Harvey bu kez de gözleriyle Janette'i aradı. Janette de, kız arkadaşı da pistte değildi. Biraz sonra iki kadının tuvaletten çıkıp masaya doğru yürüdüklerini gördü. Janette kız arkadaşının kulağına bir şey fısıldadı. Stephane piste gidip tek başına dansetmeye başladı. Janette de geldi. Har-

vey'in yanına oturdu.

Genç adama, «Nasıl eğleniyor musun?» diye sordu.

Harvey, Janette'in yüzüne bakmadan başını öne doğru salladı. Genç kadının gözleri parıl parıl parlıyordu. Harvey işaret parmağını tükrüğüyle ıslatıp Janette'in burnuna değdirdi. Sonra parmağını inceledi ve gülümseyerek, «Fazla toz israf ediyorsun,» dedi.

Janette güldü. «Nereden anladın?»

«Aynı yolun yolcusu olduğumuza göre, durumunu anlamak hiç de güç değil. Eve dönünce, sana benim özel imalatımdan vereyim istersen...»

«Evet, senin özel imalatından haberim var. Lauren her şeyi anlattı. Fransa'da bulduklarımız o kadar iyi değil. Ama tabii hiç yoktan iyidir.»

«Tabii...»

Patrick ile Lauren masaya döndüler. Patrick, «Burası da pek sıkıcı olmaya başladı,» dedi. «Var mısınız, Cave du Roi'ya gidelim mi?»

Janette başını iki yana salladı. «Ben yokum. Yarın sabah Jacques gelecek. Onunla önemli bir iş hakkında konuşmamız gerekiyor.»

Patrick gücenik bir sesle, «Ben de eğlenmek için buraya geldiğini sanıyordum,» dedi.

Janette gülümsedi. «Canım, eğleniyorum ya... Siz istediğiniz yere gidin. Ben villaya döneceğim.»

Patrick, «Dünyada olmaz,» diye diretti. «Biz de seninle villaya döneriz.»

Onlar villaya vardıklarında saat sabahın üçü olmuştu. Aşağı yukarı on beş kişiydiler. Kapıdan içeri girer girmez, pikap çalışmaya başladı, esrarlı sigaralar elden ele dolaştırıldı. İyice zom olmak için sigara içmeye gerek yoktu, salonun havasını bir iki kez solumak yeterliydi. Villaya dönmeleri de durumu pek değiştirmedi. Hemen eşyayı kenarlara çekip diskotekteki gibi tepine tepine dansetmeye başladılar. Kızlardan bazıları bluzlarını çıkarıp atmışlardı. Önce Meg ile Anne bluzlarını çıkarmışlardı. Sonra da öbürleri iki kızı taklit ettiler. Sonunda geriye sadece Lauren ile

Janette kaldı.

Konuklardan bazıları terasa çıkmışlardı, sonra birdenbire herkes çırılçıplak soyunup yüzme havuzunda soluğu aldı. Lauren de Harvey'in yanına gelmiş, havuzdakileri seyrediyordu. «Ee, bu olanlara ne diyorsun?» diye sordu.

«Gördüklerime inanamıyorum.»

Lauren güldü. «Sen de pek ciddileştin.»

«Onların saçmalıklarına ayak uyduramıyorum.» Harvey çevresine bakındı. «Ablan nerede?»

«Yatmaya gitti. Neden sordun?»

«Ablanın kız arkadaşı havuzun öbür ucunda başka bir kıza sulanıyor da.»

Lauren, Harvey'in bakışlarını izledi. Bir iki saniye hiç sesini çıkarmadı. Sonra, «Bu iş beni hiç ilgilendirmez,» dedi.

Patrick yanlarına gelmişti. «Karnım acıktı. Var mısınız, Le Gorille'e gidip jambonlu yumurta yiyelim mi?»

Lauren, «İyi fikir,» diye atıldı. «Ben de açlıktan bayılacağım.»

Harvey, «Ben gelmem,» dedi. «Gidip yatsam iyi olacak. Ben köy çocuğuyum. Geç saatlere kadar ayakta kalmaya pek alışkın değilim.»

***

Jacques hiç vakit kaybetmemişti. Sabahın on birinde, Janette havuzda yüzerken villaya geldi. Janette yıllar önce Güney Fransa'da yaşadığı dönemde edindiği alışkanlığı bırakmamıştı. Her sabah havuzda elli kulaç atıyordu. Genç kadın Jacques'ın geldiğini görmüştü ama son kulaçları da atmadan havuzdan çıkmak istemedi. Yüzme antrenmanını tamamladıktan sonra sudan çıkıp çıplak vücuduna büyük bir havlu sardı.

Jacques, «Vücudun hâlâ eskisi gibi soluk kesiyor,» dedi.

«Ama aynı formda tutmak güç olmaya başladı. Bundan sonra gençleşecek değilim...»

Jacques güldü. «İhtiyarlamana da çok var.»

Janette masaya yürüdü. Küçük çanı alıp salladı. «Sen kahvaltı ettin mi?»

«Uçakta kahvaltı verdiler. Ama seninle bir kahve içerim.»

Uşak gelince Janette adama kahve ısmarladı. Sonra, Jacques'ın karşısına geçip oturdu. Havluyla saçlarını biraz kuruladıktan sonra havluyu çekti. Saçlarını güneşin kurutmasını bekleyecekti. Masada duran paketten bir sigara aldı. «Londra'da işler nasıl gitti?»

«Tahmin ettiğimizden daha da iyi gitti. Elli bin İngiliz lirası tutarında sipariş aldık.»

«Bu yıl iyi para kazanacağız. Ama yine de önemli bir sorunumuz var. Bundan sonra ne yapacağız? Maurice gidip Johann ile konuşmamı istiyor.»

«Belki de bunu yapmana gerek kalmaz. Ben her şeyi göze alıp John Fairchild'ı aradım. Adam defileden pek etkilenmiş. Kensington Fabrikalarının genel müdürüne kendisi telefon etti. Bir saat sonra da beni aradılar.»

Uşak kahve tepsisini bırakıp eve dönmüştü. Janette önce Jacques'ın fincanını, sonra da kendininkini doldurdu. «Bu adamların bizim modellerle gerçekten ilgilendiklerine inanıyor musun? Yoksa Fairchild'ın hatırını kırmamak için mi ilgilenmiş gibi görünüyorlar?»

Jacques heyecanla, «Modellere bayıldılar,» dedi. «Bunu adamların seslerinin tonundan anladım. Öyle olmasa, genel başkanı, yardımcısını ve yönetim kurulu başkanını toplantıya çağırır mıydılar? Kensington büyük bir kuruluş, Du Pont'dan sonra suni iplik üreten ikinci büyük fabrika onlarınki. Pamuklu kumaş üretiminde de Burlington Fabrikasından sonra dünyada ikinci geliyorlar. Dünyanın dört bir yanında tesisleri var adamların. Kimseye nazik davranmak zorunda da değiller. Daha önemlisi, ürünleri için iyi bir pazarlama olanağı yaratacağına inanmadıkça, hiçbir iş teklifiyle ilgilenmiyorlar.»

«Umarım, sen haklı çıkarsın. Dün sanki dünyanın sonu gelmiş gibiydi.»

«Hayır, hiç de öyle değil. Ben bu gece Paris'e dönüyo-

rum. Hazırlıkları tamamlarım. Pazartesi sabahı da Orly Havaalanında buluşuruz.»

Jacques gittikten sonra Janette şişirme yatağa uzanıp güneşlenmek istedi. Aradan bir dakika bile geçmeden, gözlerinin üzerine bir gölge düştü. Janette gözlerini açınca, Harvey'in yanında durduğunu gördü. Çıplak vücudunu örtmeye gerek görmeden, «Günaydın,» dedi.

«Günaydın.» Harvey kavanozu genç kadına uzattı. «Lauren bunu kullanmak isteyeceğinizi düşündü.»

Janette doğrulup kavanozu aldı. «Ne var bu kavanozda?»

«Kuzey California'dan alınma balçık var. Kızılderililer ciltlerini korumak ve yaralarını iyi etmek için bundan yararlanırlar. Cildi bronzlaştırmaya da birebir...»

Janette kavanozun kapağını açtı. «Pis bir çamur bu.»

Harvey güldü. «Yanılmadınız. Kokusuna da aldırmayın. Biraz suyla ıslatınca koku falan kalmıyor.»

Janette kuşkuyla, «Gerçekten işe yarıyor mu?» diye sordu.

«Bende ve Lauren'de harikalar yarattı. Güneşte cildinizi yakmadan kısa sürede esmerleşebilirsiniz. Teniniz bembeyaz kalmış. Deneyin, göreceksiniz kısa sürede bronzlaşacaksınız.»

«Pekala. Nasıl kullanacağımı göster bana.»

Harvey eğildi, genç kadının vücuduna killi çamuru sürmeye başladı. «Lauren aşağıya indi mi?»

«Kardeşimi hiç görmedim.»

«Odasında da yoktu.»

Janette gülümsedi. «Endişelenmişe benziyorsun.»

«Yoo, hayır. Sabahları erkenden, kalabalık basmadan plaja gidiyorduk da...»

Janette, «Kardeşim öbürleriyle birlikte kahvaltı etmek için limana gitti mi?»

«Evet ama o zaman saat daha dörttü.»

«Belki yorgun olduğu için geri dönmeyi göze alamamıştır. Patrick'in yatında dinleniyordur. Biz plaja vardığımızda, onlar da oraya gelmiş olurlar herhalde.» Janette vücu-

dunun ön kısmı bitince, yüzükoyun yattı. «Sırtıma da sürer misin?» Harvey genç kadının sırtını da ilaçladıktan sonra kalçalarını geçip bacaklarına sürmeye başladı.

Janette başını yana çevirip erkeğe baktı. «İşini yarım yapma,» diye mırıldandı.

Janette yanılmamıştı. Kumsala vardıklarında, **Fantasist**'in açıkta demirli olduğunu gördüler. Lauren, Patrick ve iki kız arkadaşı plaj yataklarına uzanmışlardı. İçlerinde uyanık kalan tek kişi Lauren'di. Öbürleri derin uykuya dalmışlardı.

Lauren ablasıyla Harvey'in geldiğini görünce ayağa kalktı. Heyecan dolu bir sesle, «Patrick bizi yatıyla Sardunya Adasına götürmek istiyor,» dedi.

Harvey sordu. «Nerede bu ada?»

«İtalya'da,» diye Lauren karşılık verdi. «Patrick orada kumsalların buradakiler kadar kalabalık olmadığını söylüyor, üstelik deniz de daha temizmiş.»

Janette, «Harika,» dedi. «Çok güzel bir gezi olacak. Sardunya da gerçekten güzeldir. Gelecek hafta sonu orada buluşabiliriz. Ben de o zamana kadar dönmüş olacağım.»

Patrick gözlerini açtı, güneşten etkilenmesinler diye de bir elini yüzüne siper ederek, «Kardeşin kaçığın teki,» diye homurdandı. «Sabahın sekizinde bizi uyandırdı.»

Lauren, «Kalkmak zorunda değildin,» diye kendini savunmaya çalıştı.

«Hiç kimse beni konuklarıma kaba davranmakla suçlayamaz.» Patrick, Janette'e döndü. «Şu New York'a gitme işi de neyin nesi?»

«Gitmek zorundayım. Ama hafta sonunda dönmüş olacağım.»

«Hadi canım sende... Anlaşılan, senin lütfedip bize zaman ayıracağına inanmaktan vazgeçmem gerekiyor.»

Janette gülümsedi. «Böyle şeyler önceden bilinmez...»

Patrick genç kadının gözlerinin içine baktı. «Senin için bunca hazırlık yaptıktan sonra çekip gitmene üzülmemek

elde mi?»

«İşin eğlenceden önce geldiğini söyleyenler, siz İngilizler değil misiniz?»

«Ben hiç öyle bir söz duymadım.»

«Duymana gerek yoktu da ondan. Hadi bakayım, şimdi cici bir çocuk ol, öyle somurtup durma. Siz Sardunya'ya gidip eğlenmeye bakın. Anneniz de hafta sonunda size katılacak, hep birlikte eğleneceğiz.»

Patrick başını salladı. «Gelecek hafta da başka bir bahane çıkar...»

Janette güldü. «Karamsar olma... Yatına yanlış isim verdiğine inanacağım sonra.»

Porto Cervo'ya geldiklerinin ikinci günü Patrick'in iki kız arkadaşı yattan ayrıldı. Harvey sabahın sekizinde güverteye çıkmıştı. Kızların arka güvertede durduklarını ve bavullarının da rıhtımda bekleyen bir arabaya yerleştirildiğini gördü. «Hayrola, nereye gidiyorsunuz?» diye seslendi.

Meg, «Saint Tropez'e dönüyoruz,» dedi.

«Bu kadar acele etmeye ne gerek var? Hafta sonunda biz de oraya döneceğiz.»

Anne kızgın kızgın Harvey'e baktı. «Patrick rahip olmaya karar verdi herhalde. Bizi kamarasından kovdu.»

Meg de, «Ayrıca biz bu geziye her gece yatın küçücük kamarasında çile dolduralım diye gelmedik,» dedi. «Patrick esrar çekip senin kız arkadaşınla çene yarıştırmaktan başka bir şey yapmıyor.»

Harvey, «Ben onların bu kadar çok konuştuklarını farketmemiştim,» dedi.

«Nereden farkedeceksin? Sen her zaman onlardan daha beter kafayı bulmuş oluyorsun.»

Bavulların hepsi arabaya taşınmıştı. Anne başını kaldırıp Harvey'e baktı. «Hoşçakal, dostum. Benden sana küçük bir öğüt : Kız arkadaşına göz kulak ol, yoksa Papaz Patrick onu senin hayatından çekip alacak.»

Harvey kızların arabaya binmelerini bekledi. Araba rıhtımda gözden kayboluncaya kadar da güvertede bekledi. Sonra aşağıya inip yemek salonuna geçti. Masanın başına Kamarot, «Domuz etiyle yağda pişmiş yumurta mı istersiniz, efendim?» diye sordu.

«Sadece yumurta isterim.» Harvey düşündükçe, kızların pek de haksız olmadıklarını anlamaya başlamıştı. Lauren ile Patrick'in her dakika baş başa verip hararetli hararetli konuştukları bir gerçekti. Harvey dalgın dalgın yumurtayı yemeye başladı. Sahi, bunlar durmadan ne konuşuyorlardı?

*
* *

Patrick, «Kendimi bildim bileli, herkes bana babamı örnek gösterdi,» dedi. «Eton Kolejine adımımı attığım gün, beni onunla karşılaştırmaya başladılar. Tabii bunların hiçbiri de benim açımdan iş açıcı şeyler değildi. Onlara benim ayrı bir kişiliğe sahip olduğumu, babamla bir tutulamayacağımı anlatmaya çalıştım. Fakat bunun hiçbir yararı olmadı. Babamın modeli olmam gerekiyordu. Sonunda hepsine canınız cehenneme deyiverdim.»

Lauren çıplak vücuduyla kumsala yüzükoyun uzanmıştı. Erkeğe bakabilmek için başını yana çevirdi. «Peki, sen kendi yaşamını düzene sokmak için bir şeyler yapmak istemedin mi?»

Patrick bakışlarını genç kızın çıplak vücudunda gezdirirken, «Bana bir şey kalmamıştı ki,» dedi. «Babam her şeyi yaptı...»

Lauren yüzünü tekrar kollarının arasına gömdü. «Yapmak istediğin bir şey olmalı ama...»

«Tabii var.»

«Nedir o?»

«Senin vücudunu bir güzel öpmek istiyorum.»

Lauren güldü. «Ben ciddi bir işten sözettim.»

«Ben de sana ciddi bir cevap verdim.»

«Sana kaç kez söyledim, ben sevişmeyi bir spor olarak düşünmüyorum. Bir kadınla bir erkeğin aşk oyunlarına gi-

rişmeleri için çok daha önemli bir neden olmalı.»

«Şimdi bana Harvey ile sevişmediğini söylemeye kalkışma sakın.»

«Hayır, öyle bir iddiada da bulunmadım. Ama onunla sürekli bir ilişki içinde değiliz. Ara sıra canımız çekerse sevişiyoruz. Ama bu da pek sık olmuyor. Birbirimizi sevmesine seviyoruz, ancak her dakika sevişmeyi düşünecek kadar değil...»

«Ben de öyle bir istekte bulunmayacağım. Sadece benden hoşlandığını kanıtlaman için küçük bir deneme yapsak diyorum.»

Lauren erkeğe döndü. Gülüyordu. «Senden hoşlanıyorum. Fakat seninle sevişmeye henüz hazır değilim. Onun için başımın etini yemekten vazgeç ve vücudum güneşten cayır cayır yanmadan balçık kavonozunu ver.»

«Canım, sen şurada yatarken, ilacını sürmeme neden izin vermiyorsun?»

«Olmaz. Çünkü o zaman sen durmak bilmeyeceksin. Bu yüzden de kavga edeceğiz.»

«Kendimi kontrol edeceğime söz veriyorum. Sadece bir deneme olacak bu.»

«Söz mü?»

«Yemin ederim.»

«Pekala.» Lauren kumların üzerine sırtüstü yatıp gözlerini kapadı. Patrick kavanozdan aldığı balçığı genç kızın vücuduna sürmeye başladı. Göğüslerine balçık sürülürken Lauren de enikonu rahatlamıştı. İçine tatlı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Birden göğüslerinin başları sertleşmişti, bacaklarının arasındaki sıcaklığın da giderek arttığını farketti.

Hemen yerinden doğrulup kavanozu erkeğin elinden aldı. «Bu kadar yeter.»

«Neden?» diye Patrick kırgın bir sesle sordu. «Sana verdiğim sözü tutmaya çalışıyordum.»

«Biliyorum. Ama ben fazla etkilendim. Kendimi tutamayacak duruma gelmek üzereydim.»

Patrick birden öfkelenmişti. «Sen de her geçen gün bi-

raz daha ablana benzemeye başladın. Erkeklerle alay etmekten başka bir marifetin yok.»

Lauren bir an için söyleyecek söz bulamadı. Erkeğe şaşkın şaşkın baktı. Sonra gözlerinde biriken yaşları gizlemek için başını öbür tarafa çevirdi. «Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?»

«Başka ne düşünmemi beklersin?» Patrick hâlâ öfkeliydi. «Sanki ben bir erkek değilmişim gibi, yanımda çırılçıplak duruyorsun. Bu durumda başka ne düşünebilirim?»

«Bunu önemseyeceğini sanmamıştım. Öbür kızlar da hep çıplak dolaşıyorlar. Kimse başını çevirip de bakmıyor onlara.»

Patrick, «Başka kızlara metelik verdiğim yok,» dedi. «Zaten onları başımdan defetmemin nedeni de bu.»

«O senin bileceğin iş. Sana kızları gönder demedim.»

«Hayır, böyle bir istekte bulunmadın. Senden böyle bir teklif geleceğini de aklımdan geçirmedim. Belki sen Janette'e benim düşündüğümden daha fazla benziyorsun. Büyük boy olanlardan başka bir şeye aldırmıyorsun.»

Lauren hemen ayağa fırlayıp bikini mayosunu giydi ve kumsala koşmaya başladı. Patrick de peşinden gitti, kızı kolundan yakalayıp yüzünü kendine çevirdi. «Nereye gittiğini sanıyorsun?»

«Neresi olursa olsun, umurumda değil. Yeter ki, senden uzaklaşayım... Gerçekten hastasın sen.»

Patrick kızın kırıldığını ve üzüldüğünü gözlerindeki bakışlardan anlamış, az önceki öfkesi hemen yerini pişmanlığa bırakmıştı. «Bağışla beni... Birden öfkelendim. Kendimi tutamadım.»

Lauren silkinip kolunu erkeğin elinden kurtardı. «Beni rahat bırak,» diye bağırdı. «Tekneye dönmek istiyorum.»

«Gerçekten çok üzgünüm. Bak, senden çok hoşlanıyorum. Düşündüğümden, tahmin ettiğimden çok daha fazla hoşlanıyorum senden. Lütfen bana kızma. Bu olay bir daha tekrarlanmayacak.»

Lauren elini burnuna götürüp hapşırdı, sonra erkeğe

baktı. «Ablamla ilgili sözlerin de doğru değildi, öyle mi?»
«Elbette. Tıpkı ablanın yanındayken olduğu gibi, senin yanında da şaşkına dönüyorum. Ablan için neler hissettiğimi biliyorsun.»
«Neler hissediyorsun söylesene.»
Patrick ağır ağır, «Onu seviyorum,» diye mırıldandı. «Ama ablana âşık değilim. Sana âşığım ben.»

*
* *

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MADAM JANETTE

8

Erkek banyodan çıktığı zaman, genç kadın da çırılçıplak karyolanın kenarına ilişmiş, bir elinde tuttuğu küçük el aynasına bakarak göz makyajını tazeliyordu.

Erkek beline sardığı havlunun iyice ıslanmış olmasına aldırmadan durup genç kadını seyretti. «Ne yapıyorsun?» Yunan şivesiyle Fransızca konuşuyordu.

Genç kadın gözlerini aynadan ayırmadan, «Makyajımı tazeliyorum,» dedi.

«Buna ne gerek var?» diye sordu erkek. «Geceyi burada geçireceğini sanıyordum.»

Kadın yine gözlerini aynadan ayırmadan, «Fikrimi değiştirdim,» dedi.

«Ama önemli bir iş konusunu görüşmemiz gerekiyordu. Öyle ayaküstü bir sevişmeyle on milyon dolarlık bir anlaşmayı onaylayacağımı sanıyorsan aldanıyorsun.»

«Çok haklısın.» Genç kadın ayağa kalkıp adama baktı. Erkekten daha uzun boyluydu. «İstediğini elde ettin. Artık bir sürü saçmalıkla vakit öldürmek istemezsin. Ben de istemem tabii.»

Genç kadın erkeğin yanından geçip banyoya girdi. Küvetin musluklarını açtı.

Adam da kadının peşinden banyoya girip onun sabun

beziyle vücudunu sabunlayışını seyre koyuldu. «Benim koynuma girmenin tek nedeni bu mu? Yani para mı?»

Kadın erkeğin gözlerinin içine baktı. «Daha iyi bir neden düşünebiliyor musun? Onassis'ten on kat daha zengin olabilirsin ama ondan çok daha sevimsizsin ve onun gibi kibar da değilsin.»

«Sen de adi bir sürdükten başka bir şey değilsin.»

Genç kadın bu hakarete karşılık vermedi.

«Oran altınlar ve elmaslarla süslü olsa bile, on milyon edeceğini düşünmek de nereden aklına geldi?»

«Ben hiçbir şey düşünmüyorum.» Genç kadın duşu açmış, vücudunun sabunlarını akıtıyordu. «Benimle sevişmeye can atan sensin. Sen cevap ver bu soruya da. Dahası, ben buraya iş konuşmak için gelmiştim. Senin koynuna girmek için değil. İş konuşmasını sevişmeye dönüştürmeyi sen istedin.»

«Kaltak...» Erkek homurdana homurdana banyodan çıktı.

Birkaç dakika sonra genç kadın banyodan çıktığında, erkek robdöşambrını giymiş, bir koltuğa kurulup konyağını yudumlamaya başlamıştı. Genç kadının sutyenini takıp o şahane göğüslerini kumaş parçalarının altına gizleyişini seyretti. Sonra da kadın çoraplarını giyerken, öfkesine karşın, her tarafını ateş bastı. O rezil karı her numarayı biliyordu. Bikini külot giymiyordu. Hiçbir zaman da külot giymemişti. Genç kadın doğrulup etekliğini giydi, sonra da beyaz bluzunu sırtına geçirip düğmelerini ilikledi. Yüksek topuklu ayakkabılarını da ayağına geçirdi.

Erkek, «Janette,» dedi.

Genç kadın sesini çıkarmadan adama baktı.

«Seninle iş görüşmesi yapmak istemiştim.»

«Gerçekten konuşulması gereken bir şey kalmadı. Hesaplar iki haftadır sende duruyordu. Mali danışmanların bu süre içinde hesapları incelemişlerdir ve sen de kararını vermişsindir. Sanırım, zihinleri kurcalayan tek soru da yanıtlandı. Şimdi sana evet ya da hayır demek kalıyor sadece.»

«Yoo, mesele bu kadar da basit değil.»

«Belki... Senin sorunun karmaşık olabilir ama benimki değil. Kensington beni Japonlara satmadan, modellerimin dağıtım hakkını geri almak için on milyon dolara ihtiyacım var. Hoşçakal, Nico.»

Erkeğin sesi genç kadını kapının önünde bir iki saniye durmaya zorladı. «O parayı sana vermezsem ne yapacaksın?»

Janette dönüp hafifçe gülümseyerek erkeğe baktı. «Bir şeyler yaparım. Böyle bir durumla ilk kez karşılaştığımı söyleyemem. Sonuncusu da olmayacak kuşkusuz. Ama daima ayakta kalmasını bildim.»

«Sabahleyin ben seni ararım. Belki bir hal çaresi buluruz.»

«Zahmet etme. Vereceğin cevabın ne olacağını biliyorum. Sen de biliyorsun tabii.»

Erkek genç kadının arkasından kapının kapanmasını bekledi, sonra konyağından bir yudum daha aldı ve pencerenin önüne geçip sokağa baktı. Janette evden çıkmıştı. Erkek onu pencereden seyrederken, Janette'in şoförü de arabanın kapısını açmış, genç kadının binmesine yardım etmişti. Bir iki dakika sonra Rolls Royce köşeyi dönüp gözden kayboldu. Erkek de pencerenin önünden çekilip koltuğuna döndü. Garip bir hüzün kaplamıştı içini. Ah, keşke bunlar yirmi yıl önce olabilseydi... Janette gibi kadınlara adım başında rastlamak olanaksızdı. İnsan yaşamı süresince böyle biriyle ancak bir kez karşılaşabilirdi. Ah, yirmi, onu yirmi yıl önce tanısaydı, kimbilir ne harika olurdu...

Janette, Rolls Royce'un arka kanepesinde bir kenara büzülüp sigarasını yaktı. Araba otoyoldan Paris'e doğru yol alırken, genç kadın da pencereden Neully'nin boş caddelerine bakıyordu. Ne garip, Yunanlıya yaptığı ziyaret onu ne karamsarlığa itmişti, ne de düş kırıklığına uğramıştı. Onunla konuşmaya başladığı andan itibaren bu adamın koynuna girmeden sorusuna bir yanıt alamayacağını sez-

mişti. Öyle olması gerekiyordu. Nico Caramanlis gibi bir erkek her şeyi inceden inceye gözden geçirmedikçe tatmin olamazdı.

Yine de denemeye değmişti. İnsan önceden hiçbir şeyi bilemezdi. Üstelik Janette'in aradığı paraya sahip olan erkeklerin sayısı da pek fazla değildi. Yunanlılar ve Araplar. Şu müzmin enerji bunalımıyla sarsılan ekonomi dünyasında, giderek işlerini büyütmeyi başaranlar sadece onlardı. Ve iki grup arasında Janette Yunanlıları seçmişti. Onları pek de yabancı saymıyordu çünkü. Ne de olsa Avrupalıydılar.

Araba yol alırken, Janette saate bir göz attı. Dokuz kırk beş olmuştu. Janette bir düğmeye bastı. Şoför bölmesiyle arka kısmı birbirinden ayıran cam kapandı. Janette koltuğun yanında duran telefonu açıp evi aradı.

Uşağın sesi, «Beauville'lerin evi,» diye cevap verdi.

«Ben Janette. Arayan soran oldu mu beni?»

«Sadece Marki hazretleri aradılar, efendim. Çok önemli bir mesele varmış, eve döner dönmez kendisini aramanızı istiyor. Bu gece evden ayrılmayacakmış.»

«Teşekkür ederim, Jules.» Janette telefonu kapadı. Maurice'i arayıp aramamak konusunda birden karara varamamıştı. Aslında şu anda kimseyle konuşacak hali yoktu. Ama biraz sonra telefonu açıp Maurice'in evini aradı.

Telefonda Maurice'in kısık sesi duyuldu. «Alo?»

«Ben Janette.»

Maurice'in sesi birden heyecanla dolmuştu. «Neredesin? Gün boyunca seni aradım durdum.»

«Neuilly'den dönüyorum, yoldayım.»

Maurice güldü. «Yunanlıyla iş tutuyordun demek? Sana bunun bir işe yaramayacağını söyleyebilirdim.»

«Öyle olduğunu nereden biliyorsun?»

«Saat ona on var. Eğer heriften iş çıksaydı, bu saatte geri dönmezdin.»

Janette'in canı sıkılmıştı. «Önemli bir mesele var diye haber bırakmışsın, seni onun için aradım.»

«Evet, var. Seninle konuşmalıyım. Bu gece buraya ge-

lebilir misin?»

«Yarına bıraksak olmaz mı?»

«Hayır. Birkaç yıl önce sana milyonu saydığım zaman ne demiştim, hatırladın mı?»

«O gün pek çok şeyden sözettik...»

Maurice, «Telefonda bir şey açıklamak istemiyorum.» dedi. «Yalnız şu kadarını söyleyeyim: Konu annenle ve İsviçre bankalarıyla ilgili. Burada biri var, bizim için son derece önemli bazı bilgiler edinmiş, bildiklerini senden başka kimseye açıklamak istemiyor.»

Janette bir an düşündükten sonra her şeyi anımsadı. Maurice, Tanya'nın bir İsviçre bankasında keseler dolusu altın sakladığına inanıyordu. Johann'ın bundan haberi olduğunu ve parayı kendine sakladığını da düşünüyordu. «Sana geliyorum,» dedi Janette. «Yarım saat sonra orada olurum.»

Telefonu kapadıktan sonra cam bölmeyi indirdi. «René.»

Şoför başını arkaya çevirmeden, «Emriniz, madam,» dedi.

«Doğruca markinin apartmanına gidiyoruz.»

«Peki, madam.»

Janette düğmeye basıp cam bölmeyi kapattı. Otoyolda hemen hiç trafik yok gibiydi. Yol yarım saatten fazla sürmeyecekti. Genç kadın çantasını açıp kokain şişesini çıkardı. Maurice ile başa çıkabilmesi için daha dinç ve güçlü olması gerekiyordu.

Dikiz aynasından görülmesin diye yüzünü avuçlarıyla örterek burnuna kokain çekti. Sonra şişeyi çantasina koyup başını arkaya yasladı. Birkaç saniye sonra zihninin açıldığını farketti. Anılar sel gibi beynini kaplamıştı.

Altı yıl önce... O zaman Carroll'un parasını verip işi sürdürmek için sermaye gerekmişti. Şimdiyse şirketin başka bir şirketler topluluğuna satılmasını önlemek için Kensington Fabrikalarıyla ilişiğini kesip tek başına varlığını sürdürme çabası içindeydi. Başarının dışında değişen bir şey yoktu.

Ve şu anda başarının net sonucuysa özgürlüğün bedelinin yükselmesinden ibaretti. On milyon dolar... Altı yıl önce özgürlüğe kavuşmak aşağı yukarı bir milyona patlamıştı. Ama o zaman Lauren ile Patrick vardı.

Şimdiyse kuru başına kalmıştı.

9

Kırmızı giysilerin sergilendiği defilenin üzerinden altı yıl geçmişti. O defileden sonra Jacques ile birlikte Maurice'i ziyaret etmişti Janette. Gecenin o geç saatinde Maurice'i evde uyanık bulmaları da garipti. Sanki Janette'in ziyaretini bekler gibiydi Maurice. Hemen de konuya girmişti. «Carroll ile anlaşma yapmaktan vaz mı geçtin?»

«Evet, vazgeçtim.»

«O halde Philippe'in Carroll ile anlaştığını da biliyorsun, değil mi?»

Janette şaşkınlığını gizleyemedi. Yan gözle Jacques'a baktıktan sonra gözlerini Maurice'e çevirdi. «Sen nereden öğrendin bunu?» Ancak genç kadın bu soruyu sorarken, alacağı yanıtı da çok iyi biliyordu. Eşcinsellerin dünyasında hiçbir şey gizli kalmazdı.

Maurice soruya cevap vermeden gülümsemekle yetindi. Uşağı sandviç ve kahve dolu tepsiyi salondaki masanın üzerine bırakıp dışarı çıktı. Maurice eliyle tepsiyi işaret ederek, «Bir şeyler yemek istersiniz diye düşündüm,» dedi.

Janette üvey babasına baktı. «Başka neler biliyorsun, Maurice? Açıklasana.»

«Carroll bizim Marlon'un aracılığıyla Philippe'i elde etmiş. Ama şimdi bunun önemi yok. Artık olan oldu.» Maurice masanın yanına gidip fincanlara kahve koydu, sonra fincanlardan birini Janette'e uzattı. «Sıcak kahve hepimize iyi gelecek.»

«Teşekkür ederim.» Janette kahveden bir yudum aldı. Maurice haklıydı. Şimdiden kendini daha iyi hissetmeye

başlamıştı.

«Yakanı Carroll'dan kurtarman için sana ne kadar para gerekli?»

«Bir milyon frank yeter.»

Maurice uzun uzun genç kadına baktıktan sonra hiç konuşmadan, masasının başına geçip gözlerden birini açtı. Çabucak çek defterini çıkardı, çeki yazdıktan sonra Janette'e uzattı.

Janette çekin üzerindeki rakama baktı. Bir milyon frank... Sonra bakışlarını üvey babasına çevirdi. «Ne diyeceğimi bilemiyorum.»

Maurice yine gülümsedi. «Bir şey söylemene gerek yok. Biz bir aileyiz, unutma.»

Janette şaşkın şaşkın başını salladı. Karşısındaki adam onun tanıdığı Maurice değildi. Olamazdı.

Maurice, «Bu para sadece Carroll'un hesabını görmeye yetiyor,» dedi. «Sorunu kökünden çözümlemiş sayılmayız. Bundan sonra ne yapacaksın?»

«Başka bir ortak bulacağım. Bu geceki defileden sonra ortak bulmak da pek güç olmayacak sanırım.»

Jacques, «Patrick'in şirketi, yani Reardon Grubu, Amerika'daki Kensington Kumaş Fabrikalarını satın almış, duyduğuma göre de, hazır giyim işine el atmayı düşünüyorlarmış. Patrick'in bu konuda bize yardımcı olacağından hiç kuşkum yok. Tabii daha başkaları da var.»

Maurice, «Bu iş hemen bitirilmeli,» dedi. «Bu defilenin sana sağladığı avantajı kaybetmeden kolları sıvamalısın.»

«Biliyorum. Jacques yarın sabah Londra'ya gidiyor. Oradaki durumu gözden geçirecek.»

Jacques yan gözle genç kadına baktı ama ağzını açıp tek kelime söylemedi. Londra'ya gideceğini o ana dek bilmiyordu çünkü.

«Öyleyse Jacques eve gidip biraz dinlensin de yarın sabah erkenden yola çıksın.» Maurice yüzünde garip bir gülümsemeyle söylemişti bu sözleri.

Jacques hemen, «Yorgun değilim,» diye atıldı.

Maurice, «Yine de dinlenmelisin,» diye üsteledi. «Janette ile görüşmek istediğim bazı konular var. Özel, aile sorunları.»

Jacques genç kadına baktı. Janette başını öne doğru sallayınca, «Ben gideyim,» dedi. Maurice'e elini uzattı. «Janette adına ben de teşekkür ederim.»

«Bana teşekkür etmene gerek yok.» Maurice, Jacques'ın arkasından kapının kapanmasını bekledi. Sonra masasının önündeki koltuğa işaret ederek, «Otursana,» dedi. «Ölü gibi yorgun olmalısın.»

Janette sesini çıkarmadan koltuğa çöktü.

«Konyak içer misin?»

Janette evet anlamına başını salladı.

Maurice iki kadehi konyakla doldurup birini Janette'e uzattı. Sonra kendi kadehini kaldırdı. «Sağlığına...»

Janette içkiyi yudumladı. Alkol içini ısıtmıştı.

Maurice, «Lauren Paris'te mi kalacak?» diye sordu.

«Hayır. Yarın Patrick ile birlikte Saint Tropez'e gidiyor. Ben hafta sonuna kadar buradayım.»

«Yeni modellerin kısa sürede satılacağına inanıyorum. Şansın yaver giderse, bu yıl biraz para kazanırsın.»

«Durumumuz düzelir düzelmez sen de paranı geri alacaksın.»

Maurice elini havaya kaldırıp salladı. «Yoo, onun önemi yok. Gerçekten o para işini hiç düşünmüyorum.»

Janette konyaktan bir yudum daha aldı. «Pekala, Maurice. Şimdi baş başayız. Oyun oynamayı bırak artık. Senin istediğin nedir, onu açıkla.»

Maurice güldü. Sonra sesi ciddileşiverdi. «Para. Başka ne isteyebilirim?»

«Ne kadar istiyorsun?»

«Yirmi milyon dolar.»

Janette adamın yüzüne bakakaldı. «Çıldırmışsın sen. Benim işimde o kadar parayı birarada görmeye olanak yoktur ki.»

«Ben senin işinle de ilgilenmiyorum. Bundan sonra da burnumu sokmaya niyetim yok. Borcunu ödemişsin, öde-

memişsin, o da umurumda değil.»

«Peki, o kadar parayı nereden bulmamı bekliyorsun?»

«Bir İsviçre bankasından. Annen generalle buluşmak için Fransa'dan ayrılıp İsviçre'ye gittiği zaman, özel bölmelerine çil çil Napolyon altını doldurulmuş bir arabaya binmişti. O paranın tek kuruşu bile ortaya çıkmadı.»

«Sen bunları nereden öğrendin?»

«Öğrendim işte... Bunun gerçek olduğunu da şimdiye dek kanıtlayamadım.»

«Anneme sordun mu?»

«Evet. Fakat annen yalanladı. Zaten Tanya'nın bana karşı beslediği duyguları bildiğim için ondan daha başka türlü bir davranış bekleyemezdim.» Maurice kısa bir duraklamadan sonra sözlerini sürdürdü. «Altınların yerini Johann biliyor.»

Janette şaşkın şaşkın, «Bunu nereden çıkardın?» diye sordu.

Maurice gülümsedi. «Senin şarap şirketindeki hisselerini satın almıştı, değil mi?»

«O parayı kayınpederinden sağladı.»

«Johann herkesin böyle düşünmesini istemişti. Fakat ben araştırma yaptım. Kayınpederinden para falan almamış. Şirkete sahip çıkıp kayınpedererininkiyle birleştirinceye kadar kimseden para almamış.»

«Bu dediklerinin doğru olup olmadığını nasıl öğrenebilirim?»

«Orasını bilemem. Ama eninde sonunda gerçeklerin ortaya çıkması gerekiyor. Zamanla her şey öğrenilir. Öğrendiğin zaman da seninle ortak olacağım.»

Janette içkisini bitirdi. «Kulaklarıma inanamıyorum.»

«Kulaklarına inansan da inanmasan da, teklifimi kabul ediyor musun?»

Janette güldü. «Madem sen istiyorsun, öyle olsun. Anlaştık.»

«Anlaşmanın metnini yarın sabah hazır ederim. İkimiz de altını imzalarız.»

«Sen bu altın meselesinin doğru olduğuna inanıyorsun,

değil mi?»

«Evet, inanıyorum.»

Janette ayağa kalktı. «Uzun bir gün geçirdim. Artık gitsem iyi olacak.»

Maurice ayağa kalkmadı. «Bilmem anımsıyor musun, kızken benim hatırım için siyah bikini külot giyerdin. Hâlâ giyiyor musun?»

«Hayır. Artık büyüdüm. Hiç külot giymiyorum.»

Maurice gülümseyerek ayağa kalktı, genç kadını kapıya kadar geçirdi. Janette de dışarı çıkmadan, adamı yanağından öptü. «İyi geceler, Maurice.»

«Bir daha sefere Johann'ı gördüğünde, ona şu altın işini soruver, olmaz mı?»

«Johann'ı aşağı yukarı on yıldır görmedim. Bu yakınlarda göreceğimi ne biliyorsun?»

«Belli olmaz. Eğer görürsen, ona sormayı unutma.»

Bir hafta sonra, Saint Tropez'deki hafta sonu tatilinin arkasından, Janette Amerika'ya gittiğinde Johann'la karşılaşmış ama bu konuyu ona açmamıştı. Bu saçma iddiaya kimsenin inanacağına ihtimal vermiyordu.

Janette kapıyı açınca, erkeği karşısında buldu. Geriye doğru giden zaman kavramının verdiği şok adamcağızı olduğu yere çivilemişti. Tanya. Az kalsın, bu adı yüksek sesle söyleyecekti. Janette annesinin modeliydi.

Janette, «Johann!» diye sevinç dolu bir çığlık atıp onu elinden tutarak içeri aldı. Kapıyı kapadıktan sonra Johann'ı iki yanağından öptü. Tekrar tekrar «Johann» diye mırıldandı.

Johann da tıpkı genç kadının annesinin yanındayken olduğu gibi ezilip büzüldü. «Janette...» Genç kadının adını yüksek sesle söyleyince az önceki tedirgin halinden kurtuldu. Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. «Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim,» dedi. Gerçekten sevinmişti.

Janette gülümsedi. Gülümseyişi de annesininkini anım-

satıyordu. «Senin New York'ta olabileceğini hiç düşünmemiştim.»

Johann, «Bir yönetim kurulu toplantısı için New York'a geldim,» dedi. «Senin de burada olduğunu öğrenince, hemen görüşmek istedim.»

«Beni iyi ki aradın. Sana içki ikram edebilir miyim?»

«Bir fincan kahve ver sadece. Öğleden sonra başka toplantılarım da var.»

«Hiç değişmemişsin. Kahve hazır.» Masanın başına oturdular. Johann bir an pencereden dışarı baktı. New York'ta sıcak bir yaz günüydü. Central Park tıklım tıklım doluydu. Batı Yakasındaki binalar kavurucu güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu, ama Pierre Otelinin yirmi ikinci katındaki dairede havalandırma sistemi mükemmel çalışmaktaydı. içersi sessiz ve serindi.

Janette fincana kahve koyarken, bir yandan da Johann'ı inceledi. Epey değişmişti Johann. Janette'in daha önce hiç tanık olmadığı güçlü bir kişilik bilinci seziliyordu. Belki eskiden sarı olan saçlarının aklaşması, belki biraz kilo alması, belki de Amerikan stili giyinmesi etkili olmuştu bu değişiklikte... En önemlisi Johann'ın sürdüğü yaşamdan memnun olmasıydı.

Johann gülümseyerek, «Kahveme şeker koyma,» dedi. «Kiloma dikkat etmek zorundayım.»

«Hepimizin derdi bu...»

Johann fincanı aldı. «Bana Lauren'den sözetsene; Paris'te eğleniyor mu bari?»

«Sanırım. Şu sırada bir arkadaşımın yatıyla gezide. Sardunya'ya gittiler. Ben hafta sonunda onlarla Saint Tropez'de buluştum.»

«Lauren'in arkadaşı da orada mı?»

«Harvey'i mi soruyorsun?»

«Evet.»

Janette, «Harvey de orada,» dedi.

«Lauren bu delikanlıyı yıllardan beri tanır. Heidi de hep o çocuktan tedirgin olduğunu söylüyor. Lauren üzerinde kötü bir etkisi olduğu kanısında.»

«Bana kalırsa, Heidi'nin endişelenmesi yersiz. Harvey tatlı bir çocuk, üstelik, Lauren onu avcunun içine almış, maymun gibi oynatıyor. Etki altında kalan biri varsa o da Harvey, Lauren değil.»

Johann güldü. «Ben de karıma hep aynı şeyleri tekrarlıyorum.»

«Heidi nasıl?»

«Çok iyi. İkimiz de iyiyiz. Ve de kendimizi çok şanslı sayıyoruz.» Johann çevresine bakındı. «Jacques da burada olabilir diye düşünmüştüm.»

«Bir toplantıya gitmesi gerekiyordu. Burada kalıp seni bekleyemediği için onun adına senden özür dilememi istedi.»

«Anlıyorum.» Johann genç kadının yüzüne dikkatli dikkatli baktı. «Carroll ile aranızda ne geçti?»

Carroll olanları sana anlatmadı mı?»

«Tabii anlattı. Fakat olayı sadece onun ağzından dinlemek yeterli değil. Bir de senin görüşünü öğrenmek isterim.»

«Bu işde tarafların görüşü diye bir şey yok. Carroll benden yapmak istemeyeceğim şeyleri talep etti.»

«Örneğin, ne gibi?»

Janette erkeğin gözlerinin içine baktı. «Reklam kampanyasında Lauren'i kullanmak istedi. Bunun anlaşmamızda yer almadığını kendisine hatırlattım. Kardeşimin defilede mankenlik yapmasının, bu mesleği seçtiği anlamına gelmeyeceğini belirttim. Carroll da benimle çekişmeye başladı, isteğinde inatla ısrar etti. Bize verdiği parayı iade ettim. İşte olup bitenler bundan ibaret.»

Johann başını salladı. Kahvesinden bir yudum daha aldı. «Carroll bana, Philippe Fayard'ın senden ayrılıp onunla çalışacağını söyledi.»

«Bu da doğru.»

«Philippe Fayard'ın ayrılması, sana zarar verir mi?» diye sordu Johann. «Eğer öyle bir durum söz konusuysa, Carroll'a engel olabilirim. Tabii istersen.»

Janette başını iki yana salladı. «Hiçbir şey yapmana

gerek yok. Philippe'in sözleşmesi bu yıl sona eriyordu ve ben de sözleşmeyi yenilemeye niyetli değildim zaten. Birçok bakımdan, ben onu geride bıraktım. Artık moda bambaşka bir yönde gelişiyor. Her yenilik için desinatörümle dalaşmak zorunda kalmadan, dilediğim gibi hareket etmek istiyorum. Son defilenin bana sağladığı yararlardan biri de bunu öğrenmem oldu.»

«İyi ama maddi durumun ne olacak? Duyduğuma göre, sorunların varmış.»

«Çok doğru. Fakat bunları da çözeceğim. Bu yıl çok para kazanacağız. Bunun yardımı olacak kuşkusuz.»

«Her zaman sana yardıma hazır olduğumu biliyorsun.»

Janette gözlerinin dolu dolu olduğunu hissetti. Usulca, «Bunu eskiden beri biliyorum, Johann,» dedi. «Hatta kafamın en bozuk olduğu zamanlarda da biliyordum.»

Air France Havayollarının 070 sefer sayılı uçağı, Kennedy Havaalanından New York semalarına doğru yükselirken, Jacques, Janette'in yanında somurtmuş oturuyordu. Janette başını pencereden yana çevirdi. «Özgürlük Anıtının üzerinden geçiyoruz.»

Jacques homurdandı. «Eğer benim dediğim gibi hareket etseydik, anıtı Fransa'ya götürebilirdik.»

Janette sıkıntısını unutup gülümsedi. «Bizim bir kaybımız olmadı ki. Üstelik çok şey öğrendik.»

«Ne demezsin... Gerçekte ne kadar budala ve acemi olduğumuzu öğrendik.»

«Bir kadeh içki içince rahatlayacaksın.»

«İçkiden daha kuvvetli bir şey gerek bana. Kemerleri çözmemize izin verilir verilmez, tuvalete gidip başımın çaresine bakacağım.»

Janette güldü. «Ben de senin arkandan aynı şeyi yapacağım.»

Jacques, «Lanet olsun,» diye mırıldandı. «Nasıl bu denli gafil avlandık? Onlar daha başlangıçtan beri Givenchy'nin peşindeymişler. Reardon Grubu'nun Givenchy ile gö-

rüşmeleri sürdürdüğünü haber vermek zahmetine bile katlanmadılar.»

«Ben onları suçlamıyorum. Onların yerinde olsaydım, ben de Janette yerine Givenchy ile işbirliği yapmayı yeğlerdim. Ne de olsa Givenchy moda dünyasında çok iyi tanınan bir isim, köklü bir kuruluş. Üstelik Givenchy giyim dünyasının en başarılı modacılarından biri.»

«Sırf bize haddimizi bildirmek için onca yolu teptirdiler.»

«Ama biz de bir şeyler öğrendik. Artık onların ne istediklerini biliyoruz. Üstelik Givenchy ile de anlaşma henüz imzalanmadı. Belki de böyle bir anlaşma yapılmaz. Givenchy bağımsız çalışmaya bizden daha fazla meraklı.»

Yolculara kemerlerini çözebileceklerini bildiren zil çalmıştı. Jacques hemen ayağa kalktı. Tuvalete doğru giderken hostese, «Bana duble sek viski getirin,» dedi.

Janette de yerinden kalkarken, şampanya istedi. Tuvaletin kapısında bekleyip Jacques'dan kokain şişesini aldı. Tuvalete girdikten sonra kapıyı içerden kilitledi. Aynanın karşısında yüzünü incelemeye koyuldu. Uçakların tuvaletlerindeki ışık düzeni aynaya bakanlara hiçbir zaman umut vermezdi. Janette yorgun görünüyordu. Gözlerinin altlarında koyu gölgeler belirmişti. Kokain şişesini açıp bir fiske aldı, burnuna çekti. Derin derin soluk alarak kokainin solunum sistemine iyice yayılmasını sağladı. Birden bezginlikten kurtulmaya başladığını hissetti. İşaret parmağına biraz kokain ekip parmağını damağında gezdirdi. Kokainin lezzetine de bayılıyordu. Sonra da şişeyi kapatıp çantasına koydu.

Tekrar aynaya baktı. Şimdi eskisi kadar yorgun görünmüyordu. Hemen makyajını tazeledi, gözlerinin altına, yanaklarına biraz pudra sürdü, dudak boyasını tazeledi. Artık yerine dönmeye hazırdı.

Jacques genç kadın koltuğuna geçsin diye ayağa kalkmıştı. Sonra da şampanya kadehini uzattı. Kendi kadehini kaldırarak, «Şerefe,» dedi. «Şimdi daha iyi görünüyorsun.»

«Görüyorsun ya, biraz makyaj insanı nasıl da değiş-

tiriyor.»

Bir süre konuşmadan içkilerini yudumladılar. Sonra Jacques, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

Janette omuzlarını silkti. «Bilmem... Bakalım, gelecek günler neler getirecek... Bu yıl parasal açıdan büyük bir sıkıntımız olmayacağa benzer.»

«Johann kendisinden para yardımı isteyebileceğini belirttiği zaman, bunu laf olsun diye mi söyledi, yoksa gerçekten yardıma hazır mı?»

«Bana yardım etmek istediğinden kuşkum yok. Fakat ona başvurmayacağım. Eğer bu hatayı işlersem, ömrümün sonuna kadar annemin gölgesinde yaşamak zorunda kalırım, kendi kişiliğimi ortaya çıkaramam.»

Jacques kısa bir sessizlikten sonra, «Arkadaşın Patrick'in aile şirketleriyle ilgilenmemesi ne kötü,» dedi. «Eğer işlerle ilgisi olsaydı, ondan yararlanabilirdik.»

Janette düşünceli düşünceli şampanyasını yudumladı. Patrick'in kendine göre garip yanları vardı, ama uygun koşullar altında Janette bunlardan pekala kendine çıkar sağlayabilirdi. Zaten bu aşamada yitirecek bir şeyleri de yoktu. «Belki yine de ondan yararlanabiliriz.»

Lauren ile Harvey gece yarısına doğru villaya geldiklerinde, binanın ışıkları yanıyordu ama içerde kimse yok gibiydi. Harvey bavulları yere bıraktı. «Belki de Janette New York'tan daha dönmemiştir.»

«Hafta sonunda burada olacağını söylemişti.»

Janette'in sesi üst katın merdiven sahanlığından duyuldu. «Lauren, sen misin?»

«Evet. Umarım, seni uyandırmamışızdır, abla.»

«Hayır. Yarım saat kadar önce iskeleden bir dostum telefon edip teknenin limana vardığını haber verdi. Ben de sizleri karşılamak için giyiniyordum. Patrick de sizinle beraber mi geldi?»

«Hayır. Sadece Harvey var yanımda. Patrick erken ya-

tacakmış. New York'ta işlerin yolunda gitti mi?»

«İyi gitti sayılır. Johann'ı gördüm. Sana sevgilerini gönderdi. Sardunya'da eğlendiniz mi?»

Lauren, «Sardunya harikaydı,» dedi. «Kumsallar çok büyük ve de sessiz. Buraya benzemiyor.»

Janette merdivenlerden indi. Saint Tropez modasına uygun bir kıyafet giymişti. Siyah, şeffaf bir bluz ve siyah deriden mini bir etek vardı sırtında. Gözleri parlıyordu. «Gece hayatı nasıldı?» diye sordu. «Duyduğuma göre, orada büyük bir diskotek açılmış.»

«Geceleri hiç dışarı çıkmadık. Bir iki kez lokantaya gittik ama genellikle yatta oturduk,» diye karşılık verdi Lauren. «Dışarda büyük bir faaliyet olduğunu tahmin etmiyorduk çünkü.»

Janette, «Anlaşılan Patrick huy değiştirmiş,» diye mırıldandı. «Benim bildiğim kadarıyla o, evde ya da yatta oturup pineklemekten hiç hoşlanmaz.»

Harvey, «Ben yatmaya gidiyorum,» dedi. «Hareket etmeyen bir yatakta uyumak herhalde çok iyi gelecek. Şimdi bile geminin güvertesinde yürür gibiyim.»

«Sabaha bir şeyciğin kalmaz.»

Lauren, Harvey'in odasına girip kapıyı kapamasını bekledi, sonra ablasına döndü. «Yanımda esrarlı sigara var. Birlikte içelim mi?»

«Tabii.» Lauren sigarayı yakarken, Janette de onu dikkatle inceledi. «Her şey yolunda mı? Seni biraz neşesiz gördüm de...»

«Bir şey yok.» Lauren sigarayı ablasına verdi.

Janette sigaradan bir nefes çektikten sonra, «Harvey ile aranızda bir anlaşmazlık falan mı çıktı?» diye sordu.

«Hayır.» Lauren önüne bakıyordu. «Patrick hakkında ne düşünüyorsun? Ama doğru cevap ver.»

«Patrick fena adam değildir. Akıllıdır ve eğlenmeyi de çok sever.»

«Patrick bir zamanlar sana âşık olduğunu ve seninle evlenmek istediğini söyledi.»

Janette güldü. «O zaman ya sarhoştu ya da aklını ka-

çırmıştı ve sanırım bu teklifine hiçbir zaman olumlu bir cevap vermeyeceğimi biliyordu.» Janette kardeşinin yüzündeki ifadeyi görünce, «Yoksa Patrick senin canını sıkacak bir şey mi yaptı?» diye sordu.

Lauren başını salladı, «Pek öyle sayılmaz.»

«Peki, o halde sorun nedir?»

Lauren ablasının gözlerinin içine baktı. «Sen ona âşık mısın?»

Janette güldü. «Patrick'e mi? Asla. Efendi bir adam ama ben onunla birarada yaşayamam.»

Lauren'in buna sevindiği bakışlarından belli oluyordu. «Şimdi içim rahatladı.»

«Neden?» Janette kardeşinin karşılık vermesini beklerken durumu anlamıştı. «Ona âşık mısın?»

«Evet.» Lauren bir an önüne baktı, sonra gözlerini yukarı kaldırdı. «Patrick de bana âşık olduğunu söylüyor ve benimle evlenmek istiyor. Fakat senin duygu ve düşüncelerini öğrenmeden ona cevap vermedim. Aranıza girmek istemem tabii.»

Patrick ile aramdaki ilişki konusunda senin üzülmeni gerektirecek bir durum yok.» Janette kardeşinin elini tuttu. «Ama sen çocuk sayılırsın. Daha on yedi yaşındasın. Kendini iyi tanıdığından emin misin? Duygularını düşüncelerini iyice tarttın mı?»

«Patrick'e karşı ne gibi duygular beslediğimi biliyorum. Onu sevmesine de seviyorum. Ama şu sıra onunla evlenemeyeceğimi kendisine söyledim. On sekiz yaşıma basmadan evlenemem.»

«Patrick bu kararını nasıl karşıladı?»

«Beklemeyi kabul etti. Sadece nişanımızın hemen açıklanmasını istiyor.»

Janette bir an duraladıktan sonra, «Patrick sana sahip oldu mu?» diye sordu.

«Hayır. İlişkimiz henüz o dereceye varmadı. Önce durumumu öğrenmek istedim.»

«Patrick'in kız arkadaşları ne oldu?»

«Sardunya'ya vardığımızın ertesi günü kızlar yattan ay-

rıldılar. Patrick artık böyle saçma ilişkiler istemediğini söyledi. Babasının istediği gibi, ciddi ciddi işe sarılmaya kararlıymış.»

Janette esrarlı sigaradan bir nefes daha çektikten sonra kardeşine uzattı. Hafifçe gülümseyerek, «O halde Patrick sana ciddi ciddi âşık olmuş,» dedi. «Çünkü ciddi olarak çalışmayı düşünmesi büyük bir mucize.»

«Aslında Patrick işten çok iyi anlıyor,» dedi Lauren. «Babasının büyük başarısı ve iş dünyasında sağladığı ün, Patrick'i korkutmuş, babasından da, işten de kaçmaya zorlamış. Babası öldüğüne göre, önemli bir engel ortadan kalkmış oluyor.»

Janette, Patrick'in duygularını çok iyi anlıyordu. Kendisi de aşağı yukarı aynı sıkıntıyı çekmemiş miydi? Eğilip Lauren'i yanağından öptü. «Kararı sen vereceksin. Ama kararın ne olursa olsun, seni sonuna kadar destekleyeceğimi bilesin.»

Lauren birden ablasına sarıldı. «Buna çok sevindim. Annemle babama haberi verince, akılları başlarından gidecek.»

«Canım, onları da ikna ederiz, meraklanma.» Janette başıyla merdivenleri işaret etti. «Seninkinin durumdan haberi var mı?»

Lauren başını iki yana salladı. «Hayır. Seninle görüşmeden önce kimseye bir şey söylemek istemedim. Artık Harvey'e de durumu anlatabilirim.»

«Sabaha kadar beklesen iyi olur. Oğlan çok bozulacak. Sana sırılsıklam âşık.»

«Harvey mi?» diye Lauren şaşkın bir ifadeyle sordu. «Sen bizim aramızdaki ilişkinin özelliklerini bilmiyorsun. Onunla yıllardan beri arkadaşız. Bu haber onu hiç etkilemeyecektir.»

Lauren böyle demişti. Ne var ki, bu sözleri söyler söylemez de, Harvey'in tutumunun hiç de onun ileri sürdüğü gibi olmayacağını anladı.

Harvey'in odasında ışık yanıyordu. Lauren odanın önünden geçerken, kapının altından sızan ışığın koridora yayıldığını farketti. Bir an duraladıktan sonra kapıyı hafifçe vurdu. Harvey'in içerde gezindiğini duyuyordu ama delikanlı kapıya cevap vermedi. Lauren kapıyı tekrar tıklattı. Bu kez biraz daha hızlı vurmuştu. «Harvey.»

Delikanlı boğuk bir sesle, «Efendim,» dedi.

«Yatıyor musun?» Lauren'in sesi koridorda yankılandı.

Harvey bir iki saniye sonra kapıyı açıp eşikte durdu. «Ne istiyorsun?» Sesi soğuk ve kabaydı.

«Seninle konuşmak istiyorum.»

Harvey genç kıza bir süre sessizce baktıktan sonra bir adım geri çekildi. «Pekala.»

Genç adamın bavulu yatağın üzerindeydi. Giyeceklerini de bavulun yanına yığmıştı. Harvey kapıyı kaparken Lauren delikanlıya döndü. «Ne yapıyorsun?»

Harvey genç kızın yanından geçip karyolanın önüne geldi. Giyecek yığınını topladığı gibi bavulun içine tıktı. «Sence ne yapıyorum?» Sorusunun yanıtını beklemeden, «Yarın eve dönüyorum,» diye açıkladı.

Lauren delikanlının eşyasını bavula tıkmasını sessizce izledikten sonra, «Buradan gitmen için bir neden yok ki,» dedi.

Harvey dönüp kıza baktı. Sesindeki kırgın ifade, gözlerindeki gücenik bakışları tamamlıyordu. Yok mu? Sandığın kadar aptal değilim.»

«Hayır, budala olduğunu hiç sanmıyorum, Harvey.»

Genç adam başını öbür yana çevirdi. Gözlerinde biriken yaşları Lauren'in farketmesini istemiyordu. «Avrupa'ya gelmek benim için hiç de önemli değildi. Sırf seninle beraber olmak için bu yolculuğu yaptım.»

«Yine de burada benimle birlikte olabilirsin.»

Harvey kızın gözlerinin içine baktı. «Bunun olamayacağını pekala biliyorsun. Ben de bunun farkındayım. Kuzum, sen kimi kandırmaya çalışıyorsun?» Lauren sesini çıkarmayınca, konuşmasını sürdürdü. «Neler olup bittiğini görmedim mi sanıyorsun? Patrick ile aranızda geçenleri

bilmiyor muyum yani?»

«Onunla aramızda hiçbir şey olmadı.»

«Yok canım?» diye alaycı bir sesle konuştu Harvey. «O iki kızla yattan çekip gitseydim, sen benim yokluğumun farkına bile varmayacaktın.»

Lauren genç adama yaklaştı, yumuşak bir sesle, «Harvey,» diye mırıldandı. Delikanlının kollarını tuttu. «Biz seninle arkadaşız. Her zaman da arkadaş kalmamızı istiyorum.»

Harvey kızın yüzüne şöyle bir baktı ve o anda gözyaşlarını tutamadı. Lauren'e sımsıkı sarıldı, başını göğsüne çekti. «Bak Lauren, biliyorum, ikimiz de o zamanlar çocuktuk. Ama ben seni tanıdığım günden beri deliler gibi seviyorum. Ama bilirsin, çocuklar aşktan sözetmezler. Bu büyüklere özgü bir konudur. Eninde sonunda aşktan sözetme zamanının geleceğine inanıyordum. Belki de yanılıyordum, ama senin yaşlı bir adama kapılacağını hiç düşünemedim.»

Lauren de ağlıyordu. Başını erkeğin göğsünden çekmeden, hıçkırıklar arasında, «Patrick yaşlı bir adam değil ki,» dedi. «Otuz yaşına gelmesine daha bir yıl var.»

«Yine de senden on iki yaş büyük. Bence aranızdaki yaş farkı çok fazla.»

«Yoo değil. Babam da annemden on altı yaş büyük.» Lauren delikanlının daha fazla konuşmasına engel olmak için işaret parmağını Harvey'in dudaklarına bastırdı. Sonra genç adamın gözlerine baka baka, «Harvey, onunla evleneceğim,» dedi.

Harvey'in ağzı bir karış açılıvermişti. Ani bir hareketle kızı geriye itti. Şaşkın şaşkın Lauren'in yüzüne baktı. «Tanrım, sen çıldırmışsın... Ailen ne der bu işe? Dünyada razı olmazlar.»

«Bana engel olamazlar.»

Harvey hâlâ şaşkın şaşkın kıza bakıyordu. «Bu çok ciddi bir iş.»

«Biliyorum. Biraz da korkuyorum.»

«Yaa... Bu ilişkiyi biraz abartmadığından emin misin?»

«Eminim. Ona aşığım ben.»

«Vay canına... Çıldırmamak elde değil. Evlenmek falan... Bunlar çok uzun zaman isteyen işler.»

«Evet, öyle.»

Harvey bavulundan küçük bir şişe aldı. «Elimde On Üç Numaradan sadece bu kadar kaldı. Böyle acil bir durumla karşılaşırsam, kullanırım diye saklıyordum.»

Harvey sigarayı sararken, Lauren, «On Üç Numara ne işe yarıyor?» diye sordu.

«İnsana güven veriyor. Bu dünyada üstesinden gelemeyeceğin hiçbir sorun olmadığına seni inandırıyor?»

***

Yatmadan önce aldığı uyuşturucu erkeği kendinden geçirmişti. Sırtının ortasında şaklayan deri kemer onu daldığı uykudan bir anda uyandırıverdi. «Ne oluyor?» diye uykulu uykulu mırıldandı. Kamaranın ışığını yakmaya çalışırken, deri kemer yine büyük bir hızla vücudunda şakladı. Janette yatağın yanında ayakta duruyordu. Elindeki kemeri kamçı gibi kullanmaktan pek hoşlandığı belliydi. Erkek kamçılanmamak için yatağın öbür ucuna kaçmaya çalıştı.

Janette soğuk bir sesle, «Seni gidi kaypak üçkâğıtçı seni,» dedi. «Dayak yemekten hoşlandığını söylüyordun. İşte şimdi öyle bir dayak yiyeceksin ki, acısını da, zevkini de yaşadığın sürece unutamayacaksın.»

Kemer yeniden erkeğin vücudunda şakladı. Adam büyük bir acı içinde yerinden sıçramıştı. «Dur! Yapma!» diye bağırdı. Yataktan fırlayıp çırılçıplak banyoya koştu. Janette de elinde deri kemerle erkeğin peşinden gitti. Adam yüzünü lavabonun içine sakladığından, Janette artık sadece sırtını kamçılayabiliyordu. Biraz sonra erkek ağlamaya başladı. Bacakları titriyordu. Sonunda acıya daha fazla dayanamayıp yere düştü. Elleriyle yüzünü örtmüştü.

Koca adam, küçük bir çocuk gibi, «Lütfen beni daha fazla cezalandırma,» diye yalvardı. «Uslu olacağım... Ne dersen yapacağım.»

Janette sert bir sesle, «Çizmelerimi yala, alçak herif,» dedi.

«Evet, peki, peki...» Adam sürüne sürüne Janette'in ayaklarının dibine gitti. Kadının çizmesini yalamaya başladı.

Kamçı adamın sırtına indi. «Şimdi öbürünü yala.»

«Peki. Kölen olmama izin ver.»

Kamçı yine adamın sırtında şakladı. «Tek istediğin bu mu?»

«Evet,» diye fısıldadı adam. «Senin kölen olmak istiyorum yalnızca.»

«O zaman görevini yerine getir.»

Erkek dizlerinin üzerinde doğruldu. Başını Janette'in bacakları arasına gizledi.

«Daha hızlı...»

Adamın başı Janette'in eteğinin altında bir metronomdan farksızdı. Janette adamın elini pantolonunun düğmelerine doğru uzattığını farkedince, koluna bir kamçı indirdi. «Ben izin vermeden kendine dokunamazsın.» Janette adamı sertçe itip kendinden uzaklaştırdıktan sonra kamaranın öbür köşesindeki küçük koltuğa oturdu. Bir sigara yaktı. Uzun süre ikisinin de sesi çıkmadı.

Sonunda sessizliği bozan yine erkek oldu. «Bana çok kızdın galiba...»

«Ben kölelerime kızmam. Onlar beni sadece düş kırıklığını uğratırlar.»

Erkek susuyordu.

«Kendine yetişkin bir kadın bulmaktan bile acizsin. Bir çocuğu kandırabilirsin ancak. Ayıp, hem de çok ayıp... Kıza gerçekte nasıl biri olduğunu açıkladın mı? Köle olmaktan hoşlandığını, ancak dayakla yola geldiğini biliyor mu?»

Erkek hâlâ susuyordu.

«Kız gerçeği öğrendiği zaman neler hissedecek, bunu hiç düşündün mü? O zaman senin martavallarına inanacak mı, onu sevdiğine ve çalışmak istediğine, baban gibi bir erkek olmaya karar verdiğine inanacak mı?»

«Ama bunların hepsi doğru. Onu seviyorum. Ve büro-

ya da tel çekip işe başlayacağımı bildirdim.»

Janette güldü. «Bu heves ne kadar sürecek? Bir ay mı· Belki iki ay... Sonra yine birinin kölesi olmak isteyeceksin.»

Adamın yanaklarından aşağı yaşlar boşanıyordu. Sürüne sürüne Janette'in yanına gitti, genç kadının karşısında dua eder gibi diz çöküp ellerini çenesinin altında bitiştirerek, «Ona sakın bir şey söyleme,» diye yalvardı. «Kulun kölen olayım, ona bir şey anlatma...»

Janette hiç sesini çıkarmadan erkeğe baktı.

«Her dediğimi yapacağıma söz veriyorum. Lauren benim için son şans.»

«Gerçekten çalışacak mısın?»

«Evet, çalışacağım.»

Janette derin bir soluk aldı. «O zaman ben de sana bir fırsat tanırım. Ama önce bana kendini kanıtlaman gerekiyor.»

«Ne dersen yaparım. Yeter ki, sen bana bir fırsat tanı...»

«Senin şirketinle ilgili bir konu bu.»

«Ne olursa olsun, umurumda değil. Yeter ki, Lauren'e bir şey söyleme.»

Janette ayağa kalkıp ağır ağır soyunmaya başladı. Soyunmasını tamamlayınca, kamçıyı birkaç kez daha adamın sırtına indirdi. Kamçı şakladıkça, Patrick can acısıyla çığlık atıyordu. Artık sırtı yer yer kabarmaya başlamıştı.

Janette, «Senin gözlerinin önünde Afrikalı dostunla sevişmemi ister misin?»

«Evet, evet...» Adam bir yandan da elle doyuma ulaşmaya çalışıyordu.

Janette erkeği bir kez daha kamçıladı. «Öyleyse ben izin vermedikçe, o cücük kadar şeyinle oynamaktan vazgeç. Hadi, durma oğlanı getir buraya.»

Patrick başını kaldırdı. «Lauren'e bir şey anlatmayacaksın, değil mi?»

«Emirlerimi yerine getirirsen, anlatmam, pis köle. Şimdi git oğlanı getir.»

Janette adamın telefonun başına gidişini gözleriyle izledi. O telefonu kapadıktan sonra da gülmeye başladı.

«Neden gülüyorsun?»

«Hepimiz,» dedi Janette. «Herkes çıldırmış. Hepimiz aradığımız belayı buluyoruz.»

***

Janette villanın avlusunda arabadan indiği zaman, saat sabahın yedisiydi ve ağustos ayının o soluk aldırmayan bunaltıcı sıcağı daha o saatte başlamıştı. Genç kadın yorgun adımlarla villanın kapısına yürüdü. Afrikalı delikanlı, Patrick'in dediği kadar vardı. Ona insan demek bile doğru değildi. Bir çeşit sevişme makinesiydi bu Afrikalı. Aşk oyunlarından bıkmak usanmak bilmiyor, dahası hiç yorulmuyordu. Şu anda Janette'in yapmak istediği tek şey, sıcak suyla dolu küvete girip yorgunluk çıkarmak, sonra da yatıp bir güzel uyumaktı.

Janette salona girerken, merdivenlerden gelen ayak seslerini duyup başını yukarı kaldırdı. Harvey elinde bavuluyla aşağıya iniyordu. Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. O saatte karşılaşacaklarını ummadıkları belliydi.

Janette, «Günaydın,» dedi.

Harvey son basamağı da indikten sonra bavulunu yere bıraktı. Çekingen bir tavırla, «Günaydın,» diye karşılık verdi. «Bu saatte kimseyle karşılaşacağımı sanmıyordum.»

«Ben de şimdi geldim.»

«Yaa... Demek müthiş bir partiydi.»

«Öyleydi. Senin şu üstün kaliteli malından bana da biraz verir misin?»

Harvey, «Tabii,» diyerek hemen ceketinin cebinden kokain şişesini çıkardı.

Janette şişeyi alıp kokaini burnuna çekti. «Tanrım!» diye bağırdı. «Beynim sanki kafatasımdan dışarı fırlayacakmış gibi oldu.»

Harvey şişeyi genç kadından geri aldı. «Birazdan rahatlarsın.»

Harvey haklıydı. Janette birden yorgunluğunun geçtiğini farketti. Gözleri Harvey'in yanında duran bavula takılmıştı. «Buradan gideceğini Lauren biliyor mu?»

Harvey başını iki yana salladı.

«Ona söylesen daha iyi olmaz mıydı?»

«Dün gece söylemeye çalıştım, ama Lauren ille kalmamı istedi.»

«Peki, o halde neden kalmıyorsun?»

Janette erkeğin gözlerindeki kırgın ifadeyi hemen farketmişti. «Benim burada kalmam neyi değiştirir ki? Gerçekten... Lauren artık aklına eseni yapmak istiyor.»

«Ama böyle habersiz çekip gidersen, çok üzülecek.»

«Merak etmeyin, üzüntüsü çabuk geçer. Acaba bir taksi çağırabilir miyim?»

«Çağırmasına çağırırsın ama telefona cevap veren olmaz. Daha çok erken, ayrıca taksiler ta Sainte-Maxime'den geliyor.»

«Saint Tropez'e kadar yürüsem?»

«Orada taksi bulunmaz. Ama feribotla karşı tarafa geçersen, bir taksi tutabilirsin.»

Harvey bavulunu aldı. «Her şey için teşekkürler, Janette.»

«Bir şey değil... Lauren'e ne söylememi istiyorsun?»

«Memlekete dönünce kendisini arayacağımı söyleyin.»

«Seni arabamla kente götüreyim mi?»

«Hayır, teşekkür ederim. Siz de yorgunsunuz. Hem açık havada yürümek bana da iyi gelecek.»

«Harvey...»

Harvey genç kadına baktı. «Efendim?»

«Seninle nasıl haberleşebilirim? Soyadını da, adresini de bilmiyorum.»

«Adresimi Lauren size verir.» Harvey birden duraladı. «Benimle haberleşmeyi neden istiyorsunuz?»

«Eh, insanlık hali, hiç belli olmaz.» Bu delikanlıya güneş banyosu için hazırladığı balçıklı ilacın çok yararlı olduğunu ve parfüm şirketindeki kimyagerlerin ilacı incelediklerini açıklamanın bir yararı yoktu. «İlerde California'ya

gelirsem, bir kavalyeye ihtiyacım olabilir.»

Harvey'in yüzü birden tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı. «Size kavalyelik yapmaya her zaman hazırım. Dilediğiniz zaman beni arayabilirsiniz.» Delikanlı bavulu yere bıraktıktan sonra cebinden çıkardığı küçük bir kâğıt parçasına adresini yazdı. «Her ihtimale karşı yanınızda bulunsun. Elveda, Janette.»

Janette kâğıdı alırken, «Böyle ayrılmayalım,» dedi. «Fransızlar gibi vedalaşalım.»

«O nasıl oluyor?»

Janette delikanlıyı iki yanağından öptü. «İşte böyle... Hoşçakal, Harvey.»

Janette kendi odasına gitti. Banyonun musluğunu açıp küvetin dolmasını beklerken, yatak odasına geçip soyunmaya başladı. Birkaç saniye sonra çırılçıplak kalmıştı. Dönüp aynada kendini inceledi. Gözleri parlıyordu. Vücudundaysa o hareketli gecenin en küçük bir izi kalmamıştı. Kendi kendine gülümsedi. Bir kadının güzelleşmesi için bir erkekle sevişmesinden daha etkili bir yöntem düşünülemezdi. Sadece bir eksik vardı. Sadece bir kadının sağlayabileceği sıcak ilgi ve şefkat... Stephane de orada olmalıydı... İşte o zaman Janette mükemmel bir gece geçirdiğine hükmedebilecekti.

Janette perdeleri kapamak için pencerenin önüne gittiğinde, elinde bavuluyla ağır ağır villadan uzaklaşan Harvey'i gördü. Bir an delikanlıya acımak geldi içinden, hatta onu geri çağırmayı da düşündü. Ama sonra vazgeçti. Harvey'in çekip gitmesi çok isabetli olmuştu. Burada kalsaydı, işleri daha beter karıştıracaktı. Bu durumda Lauren'in de sırlarını paylaşacağı kimse kalmıyordu. Böylece her şey daha kolay olacaktı.

Genç kadın banyoya döndü, küvetteki sıcak suya biraz banyo şampuanı akıttıktan sonra suya girdi. Ne garip, artık kendini hiç de yorgun hissetmiyordu. En önemlisi de kafasının zehir gibi çalışmasıydı. Yapılacak pek çok iş var-

dı. Patrick henüz bilmiyordu ama Saint Tropez tatili sona ermişti.

Banyonun küvetinde uzun süre kalmaya da sabrı yoktu. Hemen bir iki dakika sonra ayağa kalkıp duşu açtı. Soğuk su vücudunu diriltmişti. Küvetten çıkıp bornozuna sarındıktan sonra yatak odasına geçti. Telefonu açarak Paris'ten Jacques'ı aradı.

Jacques'ın sesi uykuluydu. «Efendim?»

«Uyan,» dedi Janette. «Londra'ya gidiyoruz.»

«Ne dedin?»

«Londra'ya gidiyoruz. Patrick ile görüştüm.»

Jacques'ın uyku mahmurluğundan eser kalmamıştı. «Patrick, anlaşmayı yapmaya hazır mı?»

«Kendisi öyle dedi.»

«İyi ama yetkisi var mı?»

«İşte Londra'ya gitmemizin nedeni de bu... Patrick'in durumunu gözden geçireceğiz. Bu sabah Londra'ya git, Savoy Otelinde bana bir daire ayırt. Seninle akşama orada buluşuruz.»

Janette telefonu kaparken saate baktı. Sabahın sekizi olmuştu. Çalar saati on bire kurdu, sonra yatağa girip yorganı üzerine örttü. Üç saatlik uyku ona yeter de artardı bile.

Uyandığı zaman Patrick'i arayıp ona özel uçağını hazır etmesini, birlikte Londra'ya gideceklerini söyleyecekti. Eğer Patrick bazı gerçekleri anlamamışsa, bunları hemen öğrenmesinde yarar vardı. Janette'in kararı kesindi. Eğer Patrick onunla anlaşma yapmazsa, Janette de Lauren'in onunla evlenmesine izin vermeyecekti.

10

Araba Paris'e yaklaşırken, Janette bir sigara daha yaktı. Sonra camdan dışarı bakmak için hafifçe öne eğildi. Otoyol çıkışlarının her birinde dört büyük reklam tabelası

vardı. Yola hangi yönden girilirse girilsin, bu dört tabelayı görmek mümkündü. Janette'e aitti bunlar ve her birinin de ayrı bir öyküsü vardı.

Birinci tabela yolun sağ uçtaki girişindeydi. Gecenin karanlığında parlak ışıklar saçıyordu çevreye. Tabelanın üst kısmında kocaman siyah harflerle JANETTE JEAN'LERİ yazılıydı. Yazının altında da Janette'in ilginç bir fotoğrafı yer almıştı.

Bu tabelanın öyküsüyse çok basitti. Kensington Firmasıyla anlaşma imzaladıktan kısa bir süre sonra, New York'ta firmanın genel başkanı hemen konuya girmişti.

«Sizin her isteğinizi kabul ettik, madam. Size on butik açacağız, ayrıca Amerika'daki en büyük mağazalarda da mallarınızı özel bölümlerde satabileceksiniz. Ama bizim de bir sorunumuz var ve sizden yardım istiyoruz.»

«Sorun nedir?»

«Aşağı yukarı beş yüz bin metre mavi kot kumaş elimizde kaldı. Ne yazık ki, en iyi müşterilerimizden ikisini Burlington Firmasına kaptırdık. Eğer onların yerine yeni müşteri bulamazsak, bu yıl sermayeyi kediye yüklememiz işten bile değil. Şu ana dek kumaşımıza bir alıcı bulamadık.»

«Size nasıl yardımcı olabilirim?»

«Bir piyasa araştırması yaptık. Ünlü bir modacının imzasını taşıyacak jean pantolonlara iyi fiyatla alıcı bulunacağını saptadık. St. Laurent de blucin imal ediyor ama onunkiler çok pahalı. Yaptığımız maliyet hesaplarına göre, jean pantolonları yirmi beş otuz dolara satabiliriz. Şimdi bize sizin isminiz gerekli, ayrıca değişik altı pantolon modeli çizmenizi istiyoruz. İşin gerisini bize bırakın. Yeni pantolonlarımıza isim de bulduk. Janette Jean'leri adını vereceğiz.»

«Bu işbirliği aramızdaki anlaşmaya ne şekilde yansıyacak?»

«Satılan her pantolonun sağlayacağı kazancın yüzde onunu size vereceğiz. Sizin için hiçbir risk söz konusu değil. Bu işe sermaye de yatırmayacaksınız. Sadece para ala-

caksınız. Bu işten yüklü bir kâr sağlayacağınızı tahmin ediyoruz.»

«Aşağı yukarı bir tahmin yapabilir misiniz?»

«Şimdilik kimse kesin bir rakam veremiyor ama bana kalırsa, yılda iki yüz elli bin dolara yakın bir para alacağınızı sanıyorum.»

Janette gülümsedi. «Sizlere yardımcı olabilmek bana da kıvanç verir.» Adamın tahmin ettiği miktarın dörtte biri bile eline geçse, Janette bu işbirliğinden yakınmayı aklına getirmeyecekti.

Aslında olacakları hiçbiri tahmin edememişti. Janette'in jean pantolonlardan yılda sağladığı kazanç bir milyon dolara ulaşmıştı. Ve öteki girişimlerinden çok, asıl Janette Jean'leri onun Amerika'da kendini kabul ettirmesini sağlamıştı.

İkinci reklam tabelası görünmüştü. Bu kez de Janette, Air France Havayollarının bürosunda biletini bir görevliye uzatıyordu. İnce bir spor tayyör giymişti. Fotoğrafta genç kadının eldivenleri ve omzuna asılı çantası, ayakkabıları ve yanında duran bavul dikkati çekiyordu. Fotoğrafın hemen altında da TÜM DÜNYADA JANETTE DERİ EŞYASI sözcükleri yazılıydı.

Janette Jean'lerinin Amerika'da büyük ilgi görmeye başlamasından kısa bir süre sonra, Janette'in eline yeni bir fırsat geçmişti. İtalyanın en büyük deri eşya imalatçılarından biri olan Vito Montessori, Janette'e ortaklık önermişti. Genç kadın deri eşya için basit ama kullanışlı birkaç model hazırlatacaktı. Deri eşya satışından yüzde on beş kâr payı alacaktı. Sonuçta Janette, ona yılda iki yüz elli bin dolar kaznadıran, sürekli ve sağlam bir işe kavuşmuştu.

Üçüncü reklam tabelasında Janette'in bir değil, üç fotoğrafı yer almıştı. Fotoğraflar tabelaya öyle yerleştirilmişti ki, karşıdan bakılınca, tek fotoğraf olduğu sanılıyordu. Fotoğrafların birinde Janette bikini mayoyla kumsala uzanmış, kameraya bakıyordu, ikincisinde dalgıç giysileriyle ayakta duruyordu, üçüncüsündeyse vücudunu örtmekten çok gözler önüne seren tek parça bir plaj elbisesiyle poz

vermişti. Tabelada 'JANETTE MAYOLARI' sözcükleri yazılıydı. Ayrıca tabelayı boydan boya kaplayan bir başka yazı da dikkati çekiyordu: SONSUZ YAZ İÇİN...

Janette'in fikriydi bu. Güney Fransa'da iflas eden bir şirketi satın aldıktan sonra Kensington ile yeni bir anlaşma yapmıştı. Mayolar da blucinler gibi ucuz fiyatla satıldığı için kapışılmıştı. Bu işten her yıl sağladığı net kazanç yarım milyon doları geçiyordu.

Dördüncü ilan tabelası Janette'in en büyük kumarıydı. Yıllar yılı kendi adına bir parfüm imalatına girişmek istemişti. St. Laurent'in bu alanda sağladığı başarı, Janette'i de heveslendirmişti. Soie (Fransızca ipek anlamına geliyor) adını taşıyan özel bir parfüm hazırlamak istiyordu.

Aslında Janette'i bugünkü durumuna getiren de bu parfüm işi olmuştu. Genç kadın yeni parfümün sadece Amerika'da tanıtılması için televizyon şirketlerine üç milyon dolar para ödemişti. Dergi ve gazetelere ödenen ilan parasıysa bu reklama dahil değildi. Parfüm işinden ancak üç yılda kâra geçebileceklerini ummuşlardı. Sonuç umut vericiydi.

Ne var ki, hiç beklenmedik bir gelişme, Janette'in elini kolunu bağlamıştı. Bir Japon firması, Kensington Fabrikalarına ortak olmak istiyordu. Amerika'da tanınmak isteyen Japon firmasının teklifini, Kensington Fabrikalarının sahibi olan Reardon Şirketler Topluluğu da olumlu karşılamıştı. Başka zaman olsa, bu durum Janette'in Kensington Fabrikalarıyla ilişkisini kesmesi için bulunmaz bir fırsat sayılabilirdi. Ancak Kensington Fabrikalarıyla ortaklığın bozulması için on milyon dolar gerekliydi ve Janette şu sıra elindekini avucundakini parfüm işine yatırmıştı. İşte yine çaresizlik içinde kıvranıyordu. Sanki hiçbir şey değişmemişti. Özgürlük erişilmez bir hedefti.

Maurice genç kadını apartmanının kapısında karşıladı. Pek heyecanlı olduğu hemen farkediliyordu. «Ben haklıymışım,» dedi. «Bunu daha işin başından beri biliyordum zaten.»

«Kuzum, sen neler geveliyorsun ağzında? Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım.»

«İsviçre bankasındaki para... Belki de para uğruna o Yunanlının koynuna girmene gerek kalmayacak.»

«Yine bir şey anlamadım...»

Maurice genç kadının koluna girip onu kitaplığa götürürken, «Şimdi her şeyi anlayacaksın,» dedi.

Maurice kitaplığın kapısını açtı. İçerde oturan genç bir adam hemen ayağa kalktı. Maurice onları tanıştırdı. «Mösyö Thierry, kızım Madam Janette de la Beauville.» Maurice yan gözle Janette'e baktıktan sonra. «Mösyö Thierry, Cenevre'de İsviçre Kredi Bankasında çalışıyor,» dedi.

Janette elini uzattı. «Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Mösyö Thierry.»

Genç bankacı kibar bir tavırla Janette'in elini öptü. «Benim için de büyük bir onur bu, madam. Bu görüşmeyi yapmaya hazırlanırken, böylesine ünlü biriyle tanışacağımı bilmiyordum.»

«İltifatınıza teşekkür ederim, mösyö. Şimdi beni neden görmek istediğinizi öğrenebilir miyim?»

Genç bankacı Maurice'e bakarak ezile büzüle. «Özür dilerim, Mösyö le Marki,» dedi. «Ama bankamdan bana verilen emir kesin. Söyleyeceklerimi yalnız madamın duyması gerekiyor.»

Maurice hemen, «Anlıyorum,» dedi. «Tabii... Haklısınız.» Sözlerini bitirir bitirmez de, kitaplıktan çıkıp kapıyı kapadı.

Janette bankacıya dikkatle bakarak, «Buyrun, sizi dinliyorum, mösyö,» dedi.

Thierry cebinden bir kâğıt çıkarıp şöyle bir göz attıktan sonra resmi bir tavırla, «İzninizle, anlatmaya başlıyorum, madam,» dedi. «Müteveffa annenizin bankamıza verdiği direktiflerin ışığı altında, annenizin bankamızda birkaç kasa kiralamış olduğunu bildirmekle yükümlüyüm. Hanımefendinin talimatı üzerine, bu gerçeğin 10 Ekim 1944 tarihinden yirmi beş yıl sonra size açıklanması gerekiyordu. Bu bildiri iki nüsha olarak hazırlandı. Bir nüshasını sizin

imzalamanız gerekiyor. Böylece talimatın yerine getirildiği kanıtlanmış olacak. Biz de işimizi tamamlamış sayılacağız.»

Janette kâğıdı eline alıp yazılara bir göz gezdirdi. Sonra bankacıya döndü. «Hepsi bu kadar mı?»

«Evet, hanımefendi, bu kadar.»

«Şimdi bu kasaları ben açabilir miyim?»

«Eğer anahtar sizdeyse açabilirsiniz. Anahtar yoksa, bir şey yapamazsınız.»

«Kasaların anahtarı bende yok. Kimde olduğunu biliyor musunuz?»

Bankacı omuzlarını silkti. «İsviçre Bankacılık Yasası banka müşteri ilişkilerinin gizli tutulmasını öngörür. Bu konuda size bir açıklama yapmama izin verilmiyor, efendim.»

«O halde o kasaları ve içindekileri kullanma hakkından nasıl yararlanacağım? Annemin bunları bana miras bıraktığı belli...»

«İsviçre Veraset Mahkemesine başvurup hakkınızı arayabilirsiniz.»

«Mahkemenin sonuçlanması ne kadar sürer?»

«Bilemiyorum, madam. Bu tür davaların sonuçlanması yıllarca da sürebilir.»

Janette tekrar kâğıda göz attı. «Lanet olsun... Peki bu kasalarda ne var acaba? Bu konuda bir tahminde bulunabilir misiniz?»

«Hayır, madam. Müşterilerimizin kasalara ne koyduklarını bilemeyiz. Ve zaten bununla da hiç ilgilenmeyiz. Galiba size pek yardımcı olamadım. Fakat elimden bir şey gelmiyor.»

«Kâğıdı imzalamayı reddedersem ne olur?»

«O zaman bu kasalara sahip çıkmadığınız anlaşılır ve İsviçre Bankacılık Yasasına göre, biz de kasaların varlığını kimseye açıklamak zorunda kalmayız.»

Janette umutsuzluk içinde başını salladı. «Bu durumda kâğıdı imzalamaktan başka çarem kalmıyor.»

Bankacı dolmakalemini genç kadına uzattı. «Ne yazık

ki, öyle, madam.»

Janette kâğıdı hemen imzalayıp bankacıya uzattı. «Teşekkür ederim, Mösyö Thierry.»

Bankacı kâğıdın öbür kopyasını Janette'e verirken, «Bir şey değil, madam,» dedi.

Janette birden gülümsedi. «Vakit geç oldu... Bu saate kadar yemek yemeye fırsat bulamadım. Eğer sizi yemeğe davet edersem, İsviçre Bankacılık Yasasını çiğnemiş olur muyum?»

Genç adamın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. «Bu kadarına izin verileceğini sanıyorum, madam. Fakat yine de nazik davetinizi reddetmek zorundayım. Daha önceden verilmiş bir sözüm var da...»

«Sözünüzü tutmayıverin.»

«Bunu yapabilmeyi çok isterdim ama elimden bir şey gelmiyor, madam. Karım beni otelde bekliyor.»

Janette elini uzattı. «Mösyö Thierry, siz tam bir beyefendisiniz. Umarım, tekrar görüşürüz.»

Bankacı kibar bir tavırla Janette'in elini öptü. «Sizinle tekrar görüşmeyi ben de isterim, madam.»

Mösyö Thierry dışarı çıkar çıkmaz, Maurice kitaplığa döndü. Merakla Janette'in yüzüne baktı. «Ee, ne oldu?»

Janette kâğıdı Maurice'e uzatırken, «Sen haklıymışsın,» dedi. «Fakat kasaların varlığını bilmek, onları kullanma hakkını sağlamıyor.»

Maurice kâğıttaki yazıyı çabucak okudu. «Bu hak kime verilmiş?»

«Kasaların anahtarı kimdeyse ona... Bnakacı da anahtarın kimde olduğunu açıklamadı.»

Maurice genç kadının yüzüne baktı. «Bunu açıklamasına gerek yok ki. Anahtarın kimde olduğunu biliyorum. Sen de biliyorsun.»

Janette susuyordu.

«Artık bu işi çözümlemek zorundasın, yoksa yaşamın süresince ya dilencilik ya da orospuluk yapmaktan başka çaren kalmayacak.»

Janette yine sesini çıkarmadı.

«Lauren'i de işe karıştırmak zorunda kalacaksın.»

«Şart mı bu?»

«Johann'ı tanıyorsun. Elde avuçta ne varsa, yarısı Lauren'in. Lauren'in haklarının korunacağına inanmadan, Johann hiçbir şey yapmaya yanaşmaz. Ancak iki kardeş birlik olursanız, Johann'dan bir şey koparabilirsiniz.»

Janette kuşku içinde, «Bilmem ki...» diye mırıldandı. «Lauren parayı hiç önemsemiyor. Eskiden de önemsemezdi.»

«Kardeşin şimdi yirmi üç yaşında. Beş yaşında bir çocukla kuru başına California sahillerinde pineklemekten bıkmış usanmış olmalı.»

«Lauren böyle yaşamaktan hoşlanıyor ama.»

«O zaman kardeşini karşına alıp, kızı için sağlam bir gelecek hazırlaması gerektiğini anlatmak da sana düşüyor. Kendisi için para gerekli değilse bile, kızını böyle bir servetten yoksun bırakmaya hakkı yok.»

«Bilemiyorum... Bazen kardeşimin işlerine burnumu fazla soktum gibime geliyor.»

Maurice güldü. «Buna benim gibi sen de inanmıyorsun, Janette. Annenle tek ortak yanımız, bencilliğimizdi. İkimiz de her türlü fırsatı kendi çıkarlarımız için kullanmayı amaç edinmiştik.» Maurice içki dolabından bir konyak şişesi çıkardı. «Sen de yaptıklarından hiç pişman değilsin. Şimdiye kadar da istediklerini elde ettin, öyle değil mi?»

Maurice iki kadehe konyak doldurup kadehlerle genç kadının yanına gelinceye dek, Janette hiç konuşmadı. Kadehi erkeğin elinden alıp içkisini yudumlamaya başladı.

Maurice ise içkiyi bir yudumda yarılamıştı. Sonra kadehi masaya bıraktı. «Benim hiçbir zaman anlayamadığım bir şey var... Patrick'i neden Lauren'e devrettin? Onunla kendin evlenseydin, her şey daha kolay çözümlenmez miydi?»

Janette bu soruya cevap vermeden önce içkisinden bir yudum aldı. «Sardunya'dan döndükleri zaman ben de böyle yapmaya kesin karar vermiştim.»

«Öyleyse kararını neden değiştirdin?»
«Lauren bana onu sevdiğini söyledi.»
Maurice genç kadına baktı. «Lauren daha çocuk sayılacak yaştaydı. Bu ilişkiye son verebilirdin.»
«Evet, bunu yapabilirdim... Belki de öyle yapmam daha doğru olacaktı.»
Janette bu evliliğin kısa ömürlü olacağını çok önceden tahmin etmişti. Devon'daki villasının bahçesinde nikâh kıyılırken, Patrick'in karşıdan ona dikkatli dikkatli baktığı an, bu evliliğin bozulmaya mahkûm olduğunu sezmişti. Ve bu evliliğin bozulmasına da kendisinin neden olacağını tahmin etmişti.

11

Janette, Reardon Malikânesinin ikinci katında, kendisine ayrılan odanın penceresinden erkenci konukları görebiliyordu. Genç kadın saatine baktı. Sabahın onu olmuştu. Nikâh töreni öğle vakti yapılacaktı.
Janette başını kaldırıp gökyüzüne bir göz attı. Gökyüzü masmaviydi, bir tek bulut bile yoktu. Güneşli günde evlenen gelin mutlu olur... Janette bu sözleri aklına getirince, gülümsemekten kendini alamadı. Pencerenin önünden uzaklaştı. Odadaki masanın üzerinden konuk listesini aldı.
Büyük bir düğün olmayacaktı bu, sadece altmış konuk gelecekti. Ama konukların listesi, İngiliz sosyetesi ve sanayi dünyasından ünlü kişileri içeriyordu. Kraliyet ailesini Prenses Margaret ile Lord Snowdon temsil ederken, Buckingham Sarayının dinleyici locasını doldurmaya yetecek kadar da lord ve lady gelecekti düğüne. Londra Valisi de düğüne katılacaktı. Fransa'yı, Paris Kontu, Janette'in üvey babası ve Fransa'nın İngiltere Büyükelçisi temsil ediyordu. Johann ile Heidi de Amerika'dan gelmişlerdi. Ayrıca Amerika'nın Londra Büyükelçisi de konuklar arasında

olacaktı.

Janette konuk listesini bırakıp başka bir kâğıdı eline aldı. Bu da onun özel programını kapsıyordu. Alexandre sırf Janette'in hatırı için gelinin başını yapmak üzere Paris'ten gelmişti. Janette de Madam St. Cloud'dan gelini giydirmesini istemişti. Elindeki programa göre, ikisi de şu sırada Lauren'in odasında olmalıydılar.

Janette bir pantolon giyip koridordan aşağı yürüdü. Lauren'in odası ana baba günüydü. Heidi de oradaydı, zaten Janette'e kapıyı açan da o oldu. Janette, Heidi'yi yanağından öptü. Odada Lauren'i görememişti. «Gelin hanım nasıl?» diye sordu.

Heidi gülümsedi. «Sinirli tabii. Ama benim kadar kötü durumda sayılmaz. Şu anda da banyoda saçlarını yıkatıyor.»

Janette, «Güzel,» diye mırıldandı. «Demek Alexandre da geldi?»

«Evet. Alexandre iki yardımcısıyla beraber geldi. Benim saçlarımı da o tarayacakmış.»

«Harika.» Janete'in gözleri odanın karşı duvarında asılı duran gelinliğe takılmıştı. «Gelinliği nasıl buldun?»

Heidi coşku içinde, «Bayıldım,» diye bağırdı. «Bugüne kadar gördüğüm gelinliklerin en güzeli diyebilirim.»

Janette yan gözle Heidi'ye baktı. Kadının yüzündeki samimi ifade, bu sözleri içtenlikle söylediğine Janette'i inandırmıştı. «Teşekkür ederim,» dedi. «Laure'in gelinliğinin görülmemiş bir kıyafet olmasını istiyordum.»

«Gerçekten öyle...»

Janette gelinliğin karşısına geçti. Madam St. Cloud'a. «Her şey yolunda mı?» diye sordu.

«Evet, madam. Her şey yolunda.»

Janette bakışlarını tekrar gelinliğe yöneltti. Bu sabah Paris'te gelinliğin fotoğrafları basına dağıtılmış olacaktı. Yarın da fotoğraflar dünya gazetelerinin çoğunda yayınlanacaktı. Heidi'nin dediği doğruydu. «Lauren gelinliği giydiği zaman bana haber verin. Her şeyin mükemmel olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.»

Madam Cloud, «Emredersiniz, madam,» dedi.

Alexandre banyodan çıkıp da Janette'i görünce, hemen genç kadının yanına gitti, onu yanağından öptü. «Kardeşin çok sevimli.»

«Bize yardımcı olmak için buralara kadar gelmekle büyük bir dostluk gösterdin. Sana minnettarım.»

«Bir şey değil, canım. Buraya gelmek benim için de zevk oldu.»

«Lauren hâlâ banyoda mı?»

«Evet. Yardımcılarım ona manikür ve pedikür yapacaklar.»

«Ben içeriye bir göz atayım, sonra da istersen birlikte kahve içeriz.»

«Çok iyi olur.»

Lauren banyodaydı. Başı büyük bir havluyla sarılmıştı, ayakları suyla dolu büyük bir leğendeydi. Genç kız başını kaldırıp ablasına bakınca, Janette gülümsedi. «Başıma bunların da geleceğini kimse bana haber vermemişti.»

Janette güldü. «Ee, ne yapalım, başa gelen çekilir. Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?»

«Bunca insanın başıma üşüşmesi canımı sıktı. Nerdeyse fıttıracağım. Şu anda Harvey'in Altı Numaralı iksiri bana çok iyi gelirdi.»

«O dediğinden yanında var mı?»

Lauren başıyla lavabonun rafında duran sigara tabakasını işaret etti. «Orada duruyor. Ama annem yandaki odada, evin içi de karınca gibi insan kaynıyor. Bu durumda bir şey yapmak çok güç. Beni anlıyorsun değil mi?»

Janette, «Üzülme, bir çaresini buluruz,» diyerek Alexandre'ın yardımcılarına döndü. «Bizi biraz yalnız bırakır mısınız? Kardeşimle özel bir görüşme yapmam gerekiyor da.»

Kızlar bir ağızdan, «Emredersiniz, madam,» dediler.

Alexandre'ın yardımcıları banyodan çıkınca, Janette hemen kapıyı kilitledi. «Bak gördün mü, her şey ne kadar kolay hallediliyor...» Janette tabakayı açıp bir esrarlı sigara aldı. Sigarayı Lauren'e verdikten sonra, «Bir dakika sabret,» dedi. «Sen sigarayı yakmadan ben pencereyi aça-

yım. Reardon Malikânesinin koridorlarına marihuana kokusunun yayılması hiç de doğru olmaz.»

Lauren kıkır kıkır güldü. «Çok haklısın. O pinponlar neden çarpıldıklarını anlayamaz...» Sigarayı yakıp dumanını derin derin içine çekti, ağır ağır burun deliklerinden dışarı salıverirken, sigarayı da Janette'e verdi.

Ablası da sigaradan bir nefes çekti. «Gerçekten çok güzelmiş.»

«Harvey bu işleri çok iyi biliyor. Şu balçıktan kozmetik malzeme yapma işi onu pek heyecanlandırmış. Bu tasarıyı gerçekleştirmeyi ciddi ciddi düşünüyor musun?»

«Bir kez deneyeceğim.»

«Buna sevindim işte.» Lauren gülümsedi. «Harvey tatlı çocuktur.» Sigaradan bir nefes daha çekti. «Hâlâ rüyada olmadığıma inanamıyorum... Gerçekten evleniyorum ben. Bunun bir düşten farkı yok.»

Janete kardeşini süzerken, içine garip bir üzünü çöktü. «Evet... Gerçekten bir düşe benziyor, değil mi?»

Janette biraz sonra kendi odasına çekilmişti. Odanın kapısı vurulunca, «Kim o?» diye seslendi.

Dışardan bir erkek sesi, «Lord Patrick'in uşağı,» diye karşılık verdi.

Janette kapıyı hafifçe araladı. «Ne var?»

«Lord Patrick sizi görmek istiyor, efendim?»

«Ay, ben daha giyinmedim bile... Efendine söyle, onunla aşağıda görüşürüm.»

Uşağın yüzündeki ifade hiç değişmemişti. «Bana kalırsa, Lord Hazretlerini hemen görseniz iyi olur, efendim.»

Janette bir an adamın yüzüne şaşkın şaşkın baktıktan sonra başını salladı. «Pekala, hemen geliyorum.» Janette geri döndü, tekrar pantolonunu bacaklarına geçirdi ve dışarı çıktı. Uşakla birlikte koridorda yürümeye başladılar.

Uşak, «Arka taraftan gidelim, hanımefendi. Başkalarının bizi görmelerini istemezsiniz herhalde...»

Janette uşağın peşinden koridorun sonuna kadar yü-

rüdü. Koridorun sonundaki kapıdan girdiler, tekrar uzun bir koridoru geçtiler ve böylece binanın başka bir bölümüne ulaştılar. Uşak bir kapının önünde durdu. «Burası Lord Patrick'in odası, hanımefendi.»

Janette yatak odasıyla banyo arasındaki küçük soyunma odasına girmişti. Uşak, «Soldaki kapıdan gireceksiniz,» dedi.

Janette, Lord Patrick'in yatak odasına girdi. Damat beyin üzerinde külotundan başka bir şey yoktu. Elinde bir viski bardağıyla karyolanın kenarına ilişmiş, dalgın dalgın oturuyordu. Janette içeri girince, başını kaldırdı. «Düğün iptal edildi,» diye mırıldandı. «Konuklara haberi sen iletiver.»

«Sen çıldırdın mı? Evlenmekten niye vazgeçiyorsun?»

Lord Patrick içkisinden bir yudum aldı. «Fikrimi değiştirdim işte...»

Janette erkeğe şaşkın şaşkın baktıktan sonra uşağa döndü. «Bizi biraz yalnız bırakır mısın?»

«Emredersiniz, efendim.» Uşak hemen dışarı çıktı.

Janette kapının kapandığını duyduktan sonra Patrick'in karşısına geçti, buz gibi bir sesle, «Şimdi bu kararının nedenini açıkla bakalım,» dedi.

«Lauren hemen çocuk doğurmak istiyor da ondan... Evlendiğimiz gün doğum kontrol haplarını çöpe atacağını söyledi.»

«Bu evlenmekten vazgeçmek için yeterli bir neden değil ki...»

«Benim için yeterli bir neden. Çevremde viyaklayıp duran bir sürü yumurcak istemem ben.»

«Pekala.» Janette doğruca soyunma odasına gitti.

Patrick de ayağa kalkıp genç kadını izledi. «Konuklara hastalandığımı söyleyiverirsin.»

Janette hızla erkeğe döndü. «Onlara bir şey söyleyecek değilim.» Şemsiyelikten bir baston almış, Patrick'e yaklaşıyordu.

Genç adam hemen içki kadehini bırakıp elleriyle yüzünü örtmeye çalıştı. «Bu iş yürümez... Beni zorlayamazsın...»

«Öyle mi?» Janette'in sesi sertti. Bastonla damat beyin omuzlarına kıyasıya vurmaya başladı. Lord Patrick acı içinde kıvranırken, sopadan kurtulmaya çalıştı ama Janette adamın peşini bırakmadı. Acımasızca indiriyordu bastonu. Lord Patrick'in bembeyaz derisinde kırmızı kırmızı sopa izleri kalmıştı.

Genç adam can havliyle kendini yatağa attı. «Yalvarırım, yapma.»

Janette bastonunun ucunu Patrick'in omzuna dayayıp onu yatakta doğrulmaya zorladı. Bu arada Lord Patrick de elle doyuma ulaşmaya çalışıyordu. Janette öfke içinde bastonu adamın eline vurdu. «Bunu yapmana izin vermedim, köle.»

Patrick hıçkırdı. «Haklısın.»

Janette, «Şimdi ne yapacaksın?» diye sordu.

Patrick başını kaldırıp genç kadına baktı. «Annecik ne isterse, onu yapacağım. Sadece evlendim diye onun benden uzaklaşmasını istemiyorum.»

«Annen seni terketmeyecek. Her zaman burada olacak. Hadi, şimdi cici cici banyo yapıp giyin bakalım.»

Patrick sızlandı. «Ama daha işimi bitirmedim ki.»

«Eğer cici çocuk olursan, törenden sonra geri döner, işini bitirmene izin veririm.»

«Peki, peki... Annecik söz veriyor mu?»

«Annenin sözü söz. Hadi, şimdi dediğimi yap.»

Patrick yataktan kalkıp banyoya gitti. Janette de onun duşu açmasını bekledi, sonra koridora çıktı. Uşak onu kapının önünde bekliyordu.

Janette, «Lord Patrick duş yapıyor,» dedi. «Şimdi içeri girip giyinmesine yardım edebilirsin.»

«Peki, hanımefendi... Teşekkür ederim, efendim.» Uşak bir an duraladı. «Düğün yapılacak mı, efendim?»

«Evet.»

Uşağın bu habere sevindiği yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. «Eksik olmayın, hanımefendi. Düğün ertelenseydi, çok büyük bir skandal olacaktı. Prenses Margaret ve diğer ünlü konuklar ne derlerdi kimbilir...»

«Haklısın.»

«Yolunuzu bulabilecek misiniz, hanımefendi?»

«Tabii bulurum. Sen odaya dön, Lord Patrick ile ilgilen.»

Patrick genç kadınla ancak bir buçuk saat sonra, yani nikâh töreni tamamlandıktan sonra göz göze gelebildi. Lauren'in yüzünü örten duvağı kaldırıp gelini öpmeye hazırlanırken, Lord Patrick'in yüzünde garip bir gülümseme belirmişti. Konuklar yeni evlilerin çevresini sardılar, kutlamalar birbirini izledi. Janette de nedimelik görevini bırakıp yana çekildi.

«Sen kendini aşmışsın, Janette. Çoü güzel bir gelinlik bu.» Fransızca konuşan kadının sesi arkadan geliyordu.

Janette başını sesin geldiği yöne çevirdi. Bu sözleri söyleyen **International Herald Tribune** gazetesinin ünlü yazarlarından Hebe Dorsey'di. Kara gözlü, kızıl saçlı, çekici kadın, dünyanın en önemli moda yazarlarından biriydi ve pek çok gazeteyle anlaşması vardı. Ayrıca Fransa'da yayınlanan **Vogue** dergisine de her ay bir makale yazıyordu. Reardon ailesi düğünde basından temsilci bulunmasını istememişlerdi, fakat Hebe Dorsey, Janette'in yakın arkadaşı olduğu için ona bir ayrıcalık tanınmıştı.

Janette, «Teşekkür ederim, Hebe,» dedi.

«Kuzum bu modeli nasıl buldun? Ben şimdiye dek hiç böyle bir gelinlik görmemiştim. Eteklerdeki fırfırlar, gelin hanım yürüdükçe, denizin köpüklü dalgalarını anımsatıyor.»

Janette gülümsedi. «Ben de gelinliğe bu havayı vermek istemiştim. Birkaç ay önce California'ya gittiğim zaman tasarladım bu modeli. Lauren'in sörf yapışını izlerken, zihnimde bir şimşek çaktı.»

Hebe, «Gelinliğin bir fotoğrafı var mı?» diye sordu.

«Belki de şu anda bürona fotoğraf gönderilmiştir.»

«Çok iyi.» Hebe gelinle damadın çevresini saran kalabalığa baktıktan sonra Janette'e döndü. «Ben duygusal bir

kadınım,» diye mırıldandı. «Gelinle damadın geçen yıl senin defilende tanıştıkları ve bu ilk karşılaşmada birbirlerine âşık oldukları doğru mu?»

Janette güldü. «Evet, doğru.»

Hebe içini çekti. «Yazımın başlığı da hazır galiba.»

«Başlık ne olacak, bana da söylesene.»

Hebe genç kadına baktı. «Bir peri masalı... gerçekleşti...»

Lauren şaşkına dönmüştü. Balayı hiç de ona vaat edildiği gibi geçmiyordu. Her şey güzel bir düş gibi başlamıştı. Düğünden sonra Patrick'in uçağıyla Mikonos'a uçmuşlardı. Yeni evlileri yata götürecek olan helikopter de Mikonos'da hazır bekliyordu. Bu yolculuk romantik bir film gibiydi. Balayı gezisi bir ay sürecek ve bu süre içinde Yunan adalarını gezeceklerdi. Fakat daha Devon'da küçük jet uçağına adımlarını attıkları anda bir tersliktir başlamıştı.

Uçak havalanır havalanmaz, kabin memuru bir şişe şampanyayla iki kadeh getirmişti. Adam kadehleri doldurduktan sonra uçağın öbür ucunda perdeyle ayrılan bölmeye gitti.

Lauren kadehlerden birini kocasına verdikten sonra öbürünü de kendisi aldı. «Mutluluğumuza... Ne harika değil mi?»

Patrick şampanyasını içmeye niyetli görünmüyordu. Lauren içerken, o da hiç konuşmadan karısını seyretti. Sonra kadehi masaya bırakıp başını pencereden yana çevirdi.

Lauren, «Hey, şampanyadan bir yudum bile içmedin,» dedi.

Patrick başını çevirmeden aksi aksi homurdandı. «Bu sidik gibi şeyden o kadar çok içtim ki, bundan sonra ağzıma koymasam bile içtiklerim bana yeter.» Patrick düğmeye bastı. Kabin memuru hemen yanlarına gelmişti. «Bana adam gibi bir viski getir.»

«Emredersiniz, lordum.» Kabin memuru birkaç dakika sonra viski dolu bir bardağı küçük bir tepsiye koyup pat-

ronuna getirdi.

Patrick tepsiye bir göz attı. «Viski istediğim zaman dolu şişe getirmenizi kaç kez tembih ettim, yine bildiğinizi okuyorsunuz.»

Kabin memuru, «Bağışlayın, lordum,» dedi. «Hemen şişeyi getireyim.» Adam yıldırım gibi gitti, elinde viski şişesiyle geri döndü.

Patrick bardaktaki içkiyi bir dikişte bitirmişti. Karısına hiç bakmadan bardağını tekrar doldurup dudaklarına götürdü.

Lauren merakla, «Ne oldu?» diye sordu. «Yanlış bir şey mi yaptım, yoksa ağzımdan hoşa gitmeyecek bir söz mü çıktı?»

Patrick karısının sorusuna cevap vermeden önce bardağındaki içkiyi bitirip yeniden doldurdu. Sonra «Hayır,» diye kestirip attı.

«Pek de mutlu görünmüyorsun.»

Patrick kin dolu bakışlarla Lauren'i süzdü. «Peki, ne yapmamı bekliyorsun?» Ortaya çıkıp şıkır şıkır oynamam mı gerekiyor yani?»

«Hiç değilse, balayı gezisine çıkmış bir çift gibi davranabiliriz.»

«Bunlar orta hallilere özgü saçmalıklar.»

«Her şeyi sen düzenledin. Ben böyle bir geziye çıkmamızı önermedim ki...»

Patrick içkisini bitirip bardağını tekrar doldurmaya başlamıştı. Lauren erkeğin kolunu tuttu. «Daha fazla içme... Bu kadarı yeter.»

Patrick şaşkın şaşkın karısına baktı. «Burada içki içmekten başka ne yapılır?»

«Arka taraftaki kanepede rahatça sevişebiliriz. Uçakta sevişmek nasıl olur diye hep merak etmişimdir.»

«Ben denedim. Hiç de senin sandığın gibi harika değil.»

«Ama ben hiç denemedim. Önce seni biraz okşarım. Sonra da sen beni okşamaya başlarsın...» Lauren gülümseyerek erkeğin elini tutup bacaklarına götürdü. «Bak, ben hazırım. Sevişmeyi düşünmek bile beni heyecanlandırma-

ya yetiyor.»

«Adi sokak kadınları gibi konuşma...» Patrick sert bir hareketle elini geri çekti. «Bundan sonra kim olduğunu da unutma sakın.»

Lauren, «Kim olduğumu biliyorum,» dedi kırgın bir ifadeyle. «Adım Lauren... Sen kim olmamı bekliyordun?»

Patrick yine bardağını içkiyle doldurup bir yudumda boşalttı. «Lady Reardon'sun. Bu kadarcık bir şeyi hatırda tutmak da güç mü gelecek sana?»

Lauren hiçbir şey söylemeden kocasına bakakaldı. Boğazında düğümlenen hıçkırıkları tutmaya çalışıyordu. Gözleri de yaşlarla dolmuştu. Hemen ayağa kalktı, uçağın arka bölmesindeki kanepeye gitti.

Yeni evliler yolculuğu hiç konuşmadan tamamladılar. Uçak Mikonos'a indiği zaman Patrick iki şişe viskiyi bitirmişti. Uçaktan helikoptere de ancak adamlarının yardımıyla binebildi. Yata vardıklarındaysa, Patrick'i yatağa yatırmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Lauren soyunup kocasının koynuna girdi. Bir elini yavaşça erkeğin omzuna değdirdi. Ama Patrick çoktan sızmıştı. Karısının elinin dokunuşunu farketmedi bile. Aradan bir saat geçmesine rağmen Lauren hâlâ uyuyamamıştı. Sonunda direnmekten vazgeçti. Harvey'in Dört Numaralı sigarasından birkaç nefes çekti. Gözlerinin kapandığını bile hissetmeden uykuya daldı.

Sabahleyin Lauren uyandığında, Patrick karısına arkasını dönmüş, pantolonunu giymeye çalışıyordu. Lauren'in gözleri faltaşı gibi açıldı. «Aman Tanrım, Patrick... Sırtına ne oldu?» diye dehşet dolu bir sesle sordu.

Patrick aynadan karısına baktı. «Dün malikânenin taş merdivenlerinden inerken ayağım kaydı, düştüm.»

Lauren yatağın içinde doğruldu. «Geçirdiğin kazadan tek kelimeyle bile sözetmedin. Kimbilir nasıl da canın acıyordu... Durumunu bana biraz çıtlatsaydın keşke...»

Patrick sesini çıkarmadı, aynadan Lauren'i incelemeye devam ediyordu.

«Dün neden o kadar çok içki içtiğini şimdi anladım.»

Lauren yataktan kalkıp kocasının yanında durdu. «Bana her şeyi anlatmalıydın... O zaman seni mazur görürdüm.»

Patrick dalgın dalgın karısına baktı. «Canını sıkmak istemedim.»

Lauren parmaklarının ucunda yükselip kocasını öptü. «Çok üzgünüm, sevgilim. Yaralarını tedavi etmeye çalışalım bari.»

Patrick cesur İngiliz erkeği gibi gülümsemeye çalıştı. «Boşuna telaşlanıyorsun, sevgilim. Basit birkaç sıyrık sadece. Hem artık dünkü kadar ağrım sızım da yok.»

İki hafta sonra Korfu Adası açıklarında demirlemişlerdi. Lauren, Patrick'in sabah telefonlarını bitirmesini beklerken, güverteye çırılçıplak yatmış güneşleniyordu. Patrick sabah ve akşam olmak üzere günde iki kez bürosuna telefon ediyordu. Lauren güneşten adamakıllı ısınan vücuduna serinletici bir sprey sıktı. Patrick elini çabuk tutsa iyi olacaktı, çünkü biraz sonra bu kızgın güneşe dayanmak olanaksız hale gelecekti.

Lauren eline biraz su sıktıktan sonra parmaklarını Harvey'in ona verdiği «Güneş Toprağı» kavanozuna daldırdı. Harvey'in ünlü güneş yağına bu adı Janette vermişti. İlaca cicili bicili bir ambalaj hazırlanır hazırlanmaz, piyasaya çıkarılacaktı.

Lauren merdivenlerden ayak seslerinin geldiğini duyunca, başını o yana çevirdi. Güverteye çıkan merdivenlerde Patrick'in önce başı göründü, ama güverteye çıkmadan yarı yolda durdu.

«Ben bir içki ısmarladım. Sen de ister miydin?»

«Hayır, istemem. Sağol. Ama tam zamanında geldin. Sırtıma güneş yağı sürüver.»

Patrick karısının yanına diz çökerken, Lauren de dönüp güverteye yüzüstü uzandı. Kocasının eline biraz su sıktı. Patrick kavanozdan ilacı alıp karısının omuzlarına ve sırtına sürmeye başlarken Lauren, «Bu sabah, hayatından memnun görünüyorsun,» dedi.

«Öyleyim... O köpoğlu köpek yönetim kurulu üyelerine, ne yaptığımın farkında olduğumu sonunda kabul ettirdim.»

«Bak, işte bu çok iyi...» Lauren kocasının şirket yöneticilerine kendini kabul ettirmekte güçlük çektiğini biliyordu. Patrick'in her önerisi uzun uzadıya inceleniyor ve her fırsatta istekleri geri çevriliyordu. «Adamlar nasıl yola geldiler?»

«Birkaç neden vardı... Ama en önemlisi Janette ile yaptığım anlaşma oldu.»

«Bu haber sevincimi bir kat daha artırdı.» Lauren dönüp kocasını yanağından öptü. «Seninle övünüyorum.»

Patrick genç kadına baktı, «Şirketin pazarladığı ürünler arasında en fazla satış yapanın Janette Jean'leri olduğunu biliyor musun? Birinci yıl Amerika'da net kazancımız iki milyon doları geçti. Üstelik sekiz aylık bir dönemde sağladık bu kazancı. Gelecek yıl altı milyon dolar kazanacağımızı tahmin ediyoruz. Janette'in kot kumaşa sentetik iplik katma önerisi de olumlu karşılandı. Bu sayede iri popolu kadınlar da bu pantolonları rahatça giyebiliyorlar. Hepsinden önemlisi, Janette'in bu yıl düzenlediği defile çok başarılı oldu. Ablanın bu yıl hazırladığı modeller herkesi büyüledi.»

«Aptalın tekiyim ben... Düğünden başka hiçbir şeyle ilgilenmedim. Defile mevsimine girdiğimizi bile unutmuştum. Ablam bana gücenmiştir.»

«Janette'in seni mazur gördüğünden kuşkum yok.»

«Defile yine Lido'da mı yapıldı?»

«Hayır. Bu kez sirk dekoru içinde sergilendi modeller. Defile Monmartre'a kurulan bir sirk çadırında yapıldı. Sunucusuyla, soytarılarıyla, akrobatlarıyla, aslanları, filleriyle tam bir sirk yaratılmıştı. Bu kez Janette sadece kendi modellerini sergiledi. Böylece Philippe Fayard ya da başka herhangi bir desinatörün desteğine gereksinmesi olmadığını da kanıtladı. Kimsenin yardımı olmadan St. Laurent, Givenchy, Bohan ve diğer ünlü moda yaratıcılarının yanında yer almayı başardı. Defileden üç gün sonra gelen sipa-

rişlerin tutarı bir milyon doları geçiyor.»

Lauren sevinçle güldü. «Bahse girerim Carroll domuzu saçını başını yoluyordur.»

Patrick de güldü. «Herhalde...»

«Sahip...» diye Afrikalı merdivenlerden seslendi. Adam elinde içki tepsisiyle güverteye çıkarken, Lauren çarçabuk havluyla örtünmeye çalıştı.

Patrick içkiyi aldı. Karısına, «Fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin, sevgilim?» diye sordu.

Lauren havluya iyice sarınmaya çalışırken, «Hayır, içki istemiyorum,» diye karşılık verdi.

«Pekala, başka bir isteğimiz yok, Noah.»

«Peki, sahip...» Afrikalı arkasına dönüp merdivenlerden aşağı indi.

Patrick portakal suyu ve votkayla hazırlanan içkisinden bir yudum aldı. «Çok güzel olmuş...» Bardağı karısına uzattı. «Sen de tadına baksana...»

Lauren başını iki yana salladı.

Patrick dikkatli dikkatli genç kadını süzdükten sonra, «Aman Tanrım,» diye mırıldandı. «Bizim Noah gibi simsiyah olmuşsun.»

Lauren havluyu omuzlarına atarak, «Şu Noah'a yol versen ne kadar iyi olacak,» dedi. «Adam huzurumu kaçırıyor.»

«Amerikalı kompleksi bu.» Patrick güldü. «Sizler karaderililerden hoşlanmazsınız.»

«Onunla bir ilgisi yok. Adam gözlerini benden hiç ayırmıyor. Bakışlarıyla beni yiyecekmiş gibi bir havası var.»

Patrick tekrar güldü. «Sen de gün boyunca teknede çırılçıplak dolaşırsan, adamın başka türlü davranmasını bekleyemezsin. Gemide çalışan öbür adamlar ne yapıyorlar sanıyorsun? Aynı şeyi. Sadece öbürleri Noah gibi değil, bu işi sana çaktırmadan yapıyorlar.»

«Bu adamın hayvandan farkı yok. Ona külot falan giymesini söylemen gerekir. Daracık pantolonundan takım taklavat, nesi varsa hepsi belli oluyor.»

Patrick'in yüzündeki gülümseme kayboldu. «Adamın

orasına burasına bakmak zorunda değilsin.»

«Zaten bakmıyorum. Ama insan bakmasa da ister istemez görüyor.»

Patrick içki bardağını bıraktı, elini Lauren'in bacaklarına uzattı. Sonra yukarı kaldırıp parmaklarını yaladı. «Gerçeği gizlemeye çalışma, Noah'ın organından sözetmek cinsel isteğini uyandırıyor.»

«Budalalık etme. Sırtımı sıvazlamaya başladığın zaman oldu her şey...»

«Canım seni çıtır çıtır yemek istiyor...»

«Öyleyse ne duruyorsun? Gevezeliği bırak da, dediğini yapmaya başla.»

Lauren yatın makinelerinin çalışmaya başladığını duyduğunda, yatağa uzanmış, kocasının soyunuşunu seyrediyordu. Hafifçe doğrulup Harvey'in sigaralarını sakladığı kutuyu aldı. «Şimdi nereye gidiyoruz?»

«Hydra'ya...»

«Yine bir adaya mı gideceğiz?»

«Evet. Hydra Adası, buradan yüz elli mil kadar uzakta. Sabahleyin adaya varmış oluruz.»

«Yunan adası mı bu Hydra?»

«Evet.»

«Ne özelliği var?»

«Bilmiyorum. Çok güzel olduğunu söylediler.»

«Bana sorarsan, bu Yunan adalarının hepsi birbirine benziyor. Aralarında bir fark göremiyorum. Yunanlılar gibi dansedeceğim diye ayaklarım nasır içinde kaldı. Bir de şu 'Pazarları Asla' filminin müziğini dinlemekten bıktım usandım. O parçayı bir daha dinlemektense sağır olmayı yeğlerim.»

«Senin sinirlerin bozulmuş... Ne arıyordun?»

«Harvey bana yeni bir tür esrarlı sigara bırakacağını söylemişti.» Lauren çantasını karıştırmaya başlamıştı. Sonunda, «İşte buldum,» dedi. «On Altı Numara bu...»

«Harvey On Altı Numaraya ne ad vermiş acaba?»

«Fantazi Harmanı...»

Patrick, «Fantazi ha,» diye mırıldandı. Düşünceli bir tavırla yatağın kenarına oturdu. Lauren'in esrarlı sigarayı sarışını merakla seyretti. «İşte her balayı da böyle olmalı... Fantaziler içinde yaşama dönemi olmalı.»

Lauren sigarayı yakarken, «Halimden yakınmıyorum,» dedi. Sigaradan iki nefes çektikten sonra kocasına uzattı. «Sen de denesene... Şimdiden kafam daha iyi çalışmaya başladı.»

Patrick sigaradan birkaç nefes çekti. «Sen hiç olmayacak düşler kurar mısın?»

«Hangi konuda?»

Patrick sigaradan bir nefes daha çektikten sonra, «Örneğin, şu önündeki tüyleri traş etmeyi hiç düşlemedin mi?» diye sordu. «Küçük bir kızınki gibi olsun istemez misin?»

Lauren sigaradan bir nefes çekti. Beyni uğulduyordu. Harvey yine her zamanki gibi haklı çıkmıştı. Bu sigara insanın dünyasını değiştiriyordu. Kıkır kıkır güldü. «Beni traş etmeyi denemek ister miydin?»

Patrick başıyla evetledi.

Lauren sigarayı kocasına verdi, sonra banyoya koştu. Geri döndüğü zaman bacaklarının arası bembeyaz köpükle örtülmüştü. Genç kadının bir elinde ustura vardı.

«Hadi, başla işe.»

Biraz sonra Lauren'in önündeki kıllardan eser kalmamıştı. Genç kadın, «Nasıl beğendin mi?» diye sordu.

«Beğenmek de söz mü bayıldım.» Patrick sigarayı karısına uzattı. «Senin düşlediğin bir şey yok mu?»

«Var ama söylersem hoşuna gitmez.»

«Hele söyle bakalım, neymiş...»

«Senin sakalsız halini düşlemeye çalışıyorum. Ne komik... Seninle evli olmama rağmen yüzünün şeklini bile doğru dürüst bilmiyorum.»

Patrick bir an için duraladı. Kafasını toplamaya çalışıyordu ama esrar zihnini iyice bulandırmıştı. Kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. «Sakalsız da olsam, yüzüm değişmez,» diyebildi.

«Nasıl yani?»

«Canım, senin gibi olurum demek istedim.» Patrick güldü. «Ne komik değil mi? Senin gibi olmak...»

«Öyle...»

«Ne demek istediğimi sana göstereceğim.» Patrick banyoya girdi. Lauren de kocasının peşinden gitti. Patrick yüzünü traş kremiyle güzelce sabunladıktan sonra sakalının yarısını traş etti. «Gördün mü? İşte yine aynıyım.»

«Patrick, sen gerçekten çok güzelsin.»

«Bunu daha önce sana söylemiştim.»

«Bu işi yarım bırakamazsın.»

«Neden bırakamazmışım?»

«Yüzünün yarısı sakallı, yarısı sakalsız dolaşamazsın da ondan... Herkes güler sana.»

Patrick dönüp aynaya baktı. «Çok haklısın. Böyle pek komik olacağım...» Çabucak yüzünün öbür yarısını da sabunladı ve sakalını traş etti. Daha sonra düşünceli bir tavırla yüzünü sıvazladı. «Çok tuhaf oldum. Tam sekiz yıldır sakal bırakıyordum. Yüzümün sakalsız halini unutmuştum...»

«Daha genç görünüyorsun şimdi.»

«Beni gerçekten beğendin mi?»

«Beğendim ya... Doğrusu senin bu kadar yakışıklı bir erkek olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi huzurum kaçacak. Kızların hepsi peşine düşecek... Şimdi yanıma gel. O yakışıklı yüzü benimkiyle tanıştırmak istiyorum.»

Birkaç dakika sonra Lauren, «Daha fazla dayanamayacağım,» dedi. «Bana sahip olmanı istiyorum... Her zamankinden daha çok istiyorum...»

«Bir şartla ama, üste sen çıkacaksın.»

Patrick sonunda sevişmekten yorgun düşmüştü. Bir sigara yaktı. Düşünceli bir tavırla, «Galiba bu Yunan adalarından iyice gına getirdin,» dedi.

Lauren bir baş işaretiyle bu tahmini doğruladı.

Patrick bunun üzerine telefonu açıp kaptan köprüsünü aradı. Kaptana, «Hydra Adasına gitmiyoruz,» dedi. «Rotayı değiştir. Saint Tropez'e döneceğiz.» Telefonu kapadıktan

sonra karısına baktı. «Bu kararımı nasıl buldun?»

Lauren güldü. «Düşler seni iyiden iyiye etkilemeye başladı.»

«Saint Tropez'e dönmek istediğini düşündüm. Bir aksilik çıkmazsa, üç gün sonra oradayız. Janette yıllık büyük balosunu pazar gecesi veriyor. Bizim oraya gitmemiz, ablan için büyük bir sürpriz olacak.»

Saat sabahın üçü olmak üzereydi ve parti bütün hızıyla devam ediyordu. Lauren'in kafası gürültüden davul gibi olmuştu. Esrarla kokainin etkilerine alışıktı, ama partiye gelir gelmez Patrick'in zorla içirdiği şampanya aklını başından almıştı. Kocasına şampanyanın ona ağır geldiğini anlatmaya çalışmış, fakat Patrick bu sözlere gülüp geçmiş, üstelik genç kadının kadehi boşaldıkça doldurmaya dikkat etmişti. İşte şimdi Lauren'in başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Kalabalığın arasında kocasını bulmaya çalıştı. Yata dönüp yatmak istiyordu.

Ağustos, Saint Tropez'de parti ayıydı ve Janette de bu partiye büyük bir hevesle hazırlanmıştı. Terasta kurulan büfe her çeşit yiyecekle tepeleme doluydu. Yemekten önce garsonlar ağzına kadar en iyi cins havyarla dolu tabakları konuklar arasında gezdirmişlerdi. Her masada birer şamdan vardı. Bahçede ağaçların dallarına Çin işi fenerler asılmıştı. Los Paraguayanos orkestrası yemekten önce ve yemek sonrasında flamengolar çalmış, yemekten sonraysa, iki rock grubu konukları dansa heveslendirmişti.

Dans pistine dönüştürülen büyük salonun ortası öyle kalabalıktı ki, bir ucundan öbür ucuna geçmek olanaksızdı. Lauren salonun kenarından güçlükle yol açıp, Janette'in o gece hemen hemen hiç ayrılmadığı köşeye gitmeye çalıştı. Janette'in bulunduğu yerden partide olup biten her şeyi izlemek mümkündü.

Genç kadın çevresini saran kalabalık bir grupla tatlı tatlı sohbet ediyordu. Partinin pek parlak geçtiğini kimse-

nin ona belirtmesine gerek yoktu. Monte Carlo'nun kalburüstü sakinleri tuvaletler ve smokinlerle partiye sökün edince, Janette bu işi de başardığını anlamıştı. Eğer bu insanlar partinin önemli olduğuna inanmasalardı, iki saatlik araba yolculuğuna katlanıp buraya gelmezlerdi. Dahası da vardı : Fransız **Vogue**'nun fotoğrafçısı Jack Nysberg de fotoğraf çekmek için partiye gelmişti. Onun varlığı partinin Avrupa sosyetesinde benimsendiğini kanıtlıyordu.

Lauren ablasının dikkatini çekmek için koluna hafifçe dokundu. Janette hemen kardeşine döndü. «Ne var, şekerim?»

«Patrick'i gördün mü?»

Janette salona şöyle bir göz gezdirdi. «Hayır, görmedim. Belki terasa çıkmıştır. Birini gönderip onu aratmamı ister misin?»

«Hayır. Senin işin başından aşkın. Kocamı ben arar bulurum.»

«Sen bilirsin.»

Lauren terasa çıkınca, masalarda oturup yemek yiyen konuklara şöyle bir göz atması, Patrick'in orada olmadığını anlamasına yetti. Bu sırada havuzdan gelen çığlıklar ve şen kahkahalar Lauren'in dikkatini çekmişti. Bahçeye çıktı. Havuzu evden ayıran ağaçların arasından geçerken otların üzerinde sarmaş dolaş sevişen çiftlere rastladı. Dünya umurlarında değildi.

Lauren havuzun kenarına geldi. Aşağı yukarı yirmi çift vardı havuzda. Hepsi de çırılçıplaktı. Ama Patrick havuzdaki çıplakların arasında da yoktu. Havuzun öbür ucuna doğru yürüyünce, kocasını gördü. Sekiz dokuz kişilik bir grupla beraberdi Patrick. Bir elinde şampanya şişesi, öbür elindeyse bir kadeh vardı. Lauren kocasına arkadan yaklaşıp koluna dokundu.

Patrick hemen arkasına döndü. Lauren'i görünce gülümsedi. «Ben de seni bekliyordum.» Şampanya kadehini karısına uzattı. «Hadi içsene... Sonra da gösteriyi izleriz.»

«Daha fazla içki içecek halim yok. Sana da bu kadar içki yeter sanırım.»

«Oyun bozanlık etme. Dur da şunları seyret.»

Lauren önce çıplak üç kızın yerde yuvarlandığını sanmıştı. Ama sonradan, arada başka birinin daha olduğunu farketti. Belki de adamın teni kapkara olduğu için alacakaranlıkta onu görememişti. Ya da çıplak kızlar adamın üzerine üşüşünce, başkalarının onu görmesine olanak kalmamıştı.

Lauren öfkeyle Patrick'e döndü. «O mendebur arap buraya nasıl geldi?»

«Ben getirttim. Zencilerin de biraz eğlenmeye hakları var...»

Lauren kocasının yanından uzaklaşmak istedi, ama Patrick genç kadını kolundan kavramıştı. Gülerek, «Şuraya baksana,» dedi. Kızlardan biri Noah'ın üzerine çıkmıştı. «Bizimki seksen kilo... Kız onun ağırlığını çekemeyeceğini anlayınca, yöntem değiştirmek zorunda kaldı. Noah o kıza göre fazla iri kıyım...»

Patrick, «Sen de onlara katılsana,» dedi karısına.

Lauren öfkeyle kolunu çekti. «Ben yata dönmek istiyorum. İyi geceler...»

Patrick şaşkın şaşkın karısına baktı. «Arabayla şoför orada. Sen istersen geri dön ama ben kalacağım. Bir aydan beri ilk kez biraz eğleniyorum.»

Lauren göz pınarlarında toplanan yaşları tutmak için gözlerini kırpıştırarak eve koştu. Ön taraftaki park yerine gidebilmek için içeri girmek zorundaydı. Eve girince, gürültü ve sıcak hava gönlünü bulandırdı. O kalabalığın arasından geçmeye kalkışırsa, arabaya kadar gidemeden kusacağını anlamıştı. Merdivenlerden yukarı çıktı. Bir yıl önce kaldığı odaya girdi. Doğruca banyoya daldı. Yere diz çöküp lavaboya sıkı sıkı tutundu, sonra kusmaya başladı. Son bir hafta içinde ne yediyse hepsini çıkarıyordu sanki. Sonunda kusması kesildi. Genç kadın bitkin bir halde yere boylu boyunca uzandı.

Biraz bekleyip kendini toparladıktan sonra ayağa kalktı. Aynanın karşısına geçti. Yüzü berbat bir haldeydi. Makyajı bozulmuş, beti benzi sararmıştı. Soğuk su musluğunu

açıp yüzünü yıkadı. Sonra küçük bir havluyla ensesini ovuşturdu.

Bitkin olmasına aldırmadan, çantasından makyaj malzemelerini çıkarıp yüzünün makyajını tazelemeye çalıştı. Ama kolunu kıpırdatacak hali kalmadığından, boyanması da uzun sürüyordu. Dizlerinde derman kalmamıştı. İçtiği şampanya dokunmuş olmalıydı. Hiç bu denli hastalanmamıştı. Dudaklarına ruj sürmek bile ona güç geliyordu.

Makyajını tamamlayıp banyodan çıkmaya hazırlanırken, adım atacak gücü olmadığını farketti. Vücudu hâlâ titriyordu. Yatak odasına gitti. Bir iki saniye karyolaya baktı. Biraz yatıp dinlenirse, kendini daha iyi hissedecekti.

Yatağın kenarına ilişip ayakkabılarını çıkardı, sonra yatağa uzanıverdi. Yanılmamıştı, daha şimdiden iyileşmeye başlamıştı işte. Gözlerini kapadı. Biraz sonra vücudunun titremesi kesilmişti. Çok daha iyiyim, diye düşündü içinden. Sonra uyuyakaldı.

Lauren yandaki odadan gelen gürültülerle uykudan uyanmıştı. Bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı. Oda hâlâ karanlıktı ama pencerelerden gün ışığı sızmaya başlamıştı. Ağır ağır yataktan kalkıp banyoya geçti. Yüzünü tekrar soğuk suyla yıkadı ve aynaya baktı. Yüzüne biraz renk gelmişti. Uyuması iyi olmuştu. O kadarcık da olsa dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Lauren çantasını açtı. Şimdi onu harekete getirecek bir şey gerekliydi. İlaç kutusunu yatta bıraktığını, kokain şişesini de Patrick'e verdiğini anımsadı. Yandaki odadan gelen sesler yine dikkatini çekti. Janette hâlâ uyanıktı. Belki ondan, biraz kokain alabilirdi.

Lauren ayakkabılarını giydikten sonra kapıyı açıp koridora çıktı. Evde garip bir sessizlik vardı. Merdivenlerin sahanlığına gidip aşağıya baktı. Salon yangın yerine dönmüştü, kimsecikler yoktu.

Janette'in odasından yine sesler gelmişti kulağına. Odanın kapısına gidip hafifçe tıklattı. İçerdekiler tıkırtıyı duymamışlardı. Lauren kapıyı hafifçe aralayıp içeriye baktı. Janette'in yatak odasının duvarları ve tavanı aynalarla kap-

lıydı. Odada olup bitenleri Lauren bulunduğu yerden rahatça görebiliyordu. Aynaya üç çıplak vücut yansımıştı. Patrick, Afrikalının önünde diz çökmüş, hem Afrikalıyı, hem de hendini doyuma ulaştırmaya çalışıyordu. Stephane elindeki kamçıyı Patrick'in sırtına indirdikçe, adam acı içinde kıvranıyordu.

Lauren bir an oracığa düşüp bayılacağını sandı. Sonra yüreğinde kabaran öfke nasılsa ona güç verdi. Kapıyı yavaşça kapayıp arkasına yaslandı. Birden pek çok şeyi anlayıvermişti. Düğünden sonraki gece Patrick'in sırtında gördüğü yara izleri... Patrick'in aşk oyunlarında neden hep Lauren'in üstte kalmasını istediğini de biliyordu artık. Afrikalıyı yanından ayırmak istememesinin nedenini de anlamıştı. Şimdi her şey su yüzüne çıkmıştı. Lauren bunları daha önce anlamamakla ne büyük aptallık etmişti.

Genç kadın birden büyük bir düş kırıklığına uğradığını düşündü. Gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. Ağır ağır merdivenlerden indi, sokak kapısına yürüdü.

Lauren tam kapının tokmağını çevirmek üzereyken, kapı açıldı, Janette içeri girdi. Lauren'i görünce şaşırmıştı. «Kahvaltı etmek için Le Gorille'e gitmiştim, şimdi döndüm. Senin de yata gittiğini söylediler bana.»

Lauren birden utancından ne yapacağını bilemedi. Başını öne eğdi. «Gitmedim.»

«Peki, neredeydin?»

«Eski odamda uyuyakalmışım.» Lauren gözlerini hâlâ yerden kaldırmamıştı.

«Yaaa...»

Lauren ablasının yüzüne baktı. «Patrick'in senin odanda o Afrikalı ve kız arkadaşınla beraber olduğunu biliyor musun?»

Janette hiç gözünü kırpmadan yalan söyledi. «Hayır.» Oysa bu beraberliği kendisi hazırlamıştı. Janette merdivenlere doğru yürüdü. «Şimdi hepsini dışarı atarım.»

Lauren ona engel oldu. «Zahmet etme. Bu bir şeyi değiştirmez ki...»

Janette, «O halde ne yapmamı istiyorsun?» diye sor-

du.

«Beni yata götür. Eşyamı toplayıp ülkeme döneceğim.»

İki kardeş hiç konuşmadan park yerine gidip arabaya bindiler. Kasabaya giden dar yola saptıkları zaman gün ışımaya başlamıştı.

Lauren ablasına baktı. Janette güneşten rahatsız olduğu için boyuna gözlerini kırpıştırıyordu. «Patrick'in sapık olduğunu neden bana söylemedin?»

Janette gözlerini yoldan ayırmadan, «Değişeceğine dair söz vermişti,» dedi. «Eh, verdiği sözü de tuttu sayılır, çalışmaya başladı.»

Lauren sessizce ağlıyordu. Şimdi üzüntüsü, kırgınlığı bir kat daha artmıştı. «Yine de bana her şeyi anlatmalıydın. Aptal yerine konmak hoşuma gitmedi. Benden başka herkes gerçeği biliyordu. Bahse girerim, herkes beni dünyanın en aptal kızı sanıyordur.»

«Herkes seni kıskanıyor... Şu anda bile, seninle yer değiştirmek istemeyecek bir kişi gösteremezsin.»

Lauren ağlamaklı bir sesle, «Aklım almıyor bunları,» diye mırıldandı.

«Biraz daha yaşlanınca, her şeyi aklın alacak.» Janette yan gözle Lauren'e baktı. «Böyle şeyler her zaman olur. Erkekler garip yaratıklardır, anlaşılmaz işler yaparlar, ama zamanla derlenip toparlanırlar.»

Lauren, «Patrick, düzelmez,» diye kestirip attı. «Onda her türlü sapıklık var. Böyleleri asla düzelmez.»

Janette, «Avrupalı kadınlar, erkeklerin ara sıra sapık ilişkilere girmelerine karşı koysalardı, yarısı evlenemezdi, inan. Patrick'in babasıyla büyük babası da yaşadıkları dönemin en ünlü oğlancısıymışlar. Karıları bunu biliyordu ve her şeyi kabullenmişlerdi. Bu gerçek onların mutlu birer yuva kurup çocuk yetiştirmelerine engel olmadı.»

Lauren ağlamayı kesmiş, dalgın dalgın yola bakıyordu.

«Belki de Patrick babasından çok, onun benliğinde taşıdığı kişiliğinden nefret ediyordu. Patrick hiç değilse, bir geleneği bozmaya çalıştı. Onunla evlenmek için tam bir yıl

bekledin. Boşanmaya bu kadar çabuk karar vermekle hata etmiş olmayasın?»

«Onunla evli kalmamı mı istiyorsun yani?»

Janette bir an bocaladıktan sonra, «Evet,» dedi.

«Neden?»

«Sizinkisi başarılı bir evlilik olabilirdi. Patrick'in ailesi İngiltere'nin en iyi ailelerinden biri. Annesi öldüğü zaman Patrick de dünyanın en zengin kişilerinden biri olacak.»

«Peki, madam Patrick böylesine parlak bir damat adayıydı, neden onunla sen evlenmedin? Biliyorsun, Patrick önce seninle evlenmek istemişti.»

Janette kardeşine bir bakış fırlattı, sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. Alçak bir sesle kardeşinin sorusunu yanıtladı. «Bu evliliğin başarılı olması için gereken şeyi Patrick'e veremeyeceğimi biliyordum. Yani ona bir vâris kazandıramayacaktım. Genç kızken bir kaza geçirdim, bu nedenle çocuğum olmuyor.»

Lauren ablasının eline dokundu. «Bunu bilmiyordum, Janette. Çok üzüldüm.»

Janette omuzlarını silkti. «Hayat bu işte... Ama sen bana benzemiyorsun. Seçeneklerin var. İstersen bu evliliği yürütebilirsin.»

Lauren ablasıyla göz göze geldi. «Belki pek toy ya da budala olduğumu düşüneceksin. Ama ben paraya da, unvana da hiçbir zaman değer vermedim. Böyle şeyler benim için hiçbir anlam taşımıyordu. Hâlâ da öyle...» Araba limana giden dar yola girerken, Lauren sözlerine ara verdi. «Galiba sandığımdan daha fazla Amerikalıyım. Siz Avrupalıların oynadığınız oyunları ben oynayamam. Benim gözümde, aşksız evliliğin hiç bir değeri yoktur.»

Lauren, Nice'den sabah yedi buçukta kalkan uçakla Paris'e gitti, oradan da saat onda California'ya kalkan uçağa bindi. İki aylık hamile olduğunuysa aradan ancak altı hafta geçtikten sonra, Santa Monica Mahkemesinden boşanma ilamını aldıktan iki gün sonra öğrenebildi.

Maxim lokantasının kapıcısı, Rolls Royce arabanın kapısını açtı. Elini kasketine götürerek, «Günaydın, madam,» dedi, sonra hemen koşup lokantanın kapısını açtı. Janette içeri girdi, şef garsonun ona doğru telaşlı telaşlı geldiğini görünce, duraladı.

Şef garson eğilip genç kadını selamlarken, «Madam de la Beauville,» dedi. «Mösyö Caramanlis sizi bekliyor. Lütfen beni izleyin.»

Janette koridoru geçip yemek salonuna girdi. Dışarının aydınlığından sonra loş salona gözlerini alıştırmaya çalıştı. Maxim Lokantasında öğle yemeği yemek, akşam yemeği yemekten çok farklıydı. Öğle yemeğinde önemli müşterilerin hepsi de öndeki salonda oturuyorlardı, çoğu her gün aynı masada yemeğini yiyordu. Turistler ve gelip geçici müşterilere de arka salonda servis yapılıyordu. Geceleri dans salonu olarak kullanılan bu bölüme öğle yemekleri için masalar eklenmekteydi. Geceleriyse bu uygulamanın tam tersi oluyordu. Yani önemli müşteriler arka salonda orkestraya yakın bölümlere oturtuluyorlardı. Ötekilereyse ön salondaki masalar veriliyordu.

Caramanlis, Maxim'in sürekli müşterilerinden biriydi. Salonda bir köşesinde pencere yakınındaki büyük yuvarlak bir masaya tek başına oturmuştu. Onun masası, her zaman orta masada oturan **Vogue** dergisinin genel yayın müdürü Robert Caille'inkine yakındı. Robert Caille birkaç kişiyle hararetli hararetli konuştuğu için Janette'in yanından geçtiğini farketmemişti. Genç kadın masaya yaklaşırken, Caramanlis de hemen ayağa kalktı. Janette'in elini öptükten sonra, şef garsona döndü. «Şampanyayı şimdi açabilirsin.»

Janette gülümseyerek şef garsonun çektiği koltuğa oturdu. Hiç konuşmadan Caramanlis'e dikkatli dikkatli baktı. Doğrusu, bir gece önce aralarında geçenlerden sonra, Caramanlis'ten bir daha haber alacağını hiç ummamıştı.

O sabah evde kahvaltıya oturmaya hazırlanırken, bek-

lenmedik olaylar dizisi başlamıştı. Tam saat sekizde sokak kapısının çalındığını duymuştu. Birkaç dakika sonra uşak elinde bir gül buketiyle salona gelmişti. Janette bukete iliştirilen kartı alınca, üzerinde el yazısıyla yazılmış Caramanlis adından başka bir şey görememişti.

Daha sonra tam saat onda, genç kadın bürosundaki masasının başına geçip çalışmaya başladığı sırada, sekreteri Robert içeri girmişti. Onun elinde de kırmızı gül dolu bir kutu vardı. Bu kez kutuya karttan başka bir de mücevher kutusu iliştirilmişti. Janette önce mücevher kutusunu açmıştı.

Kutunun içinde siyah ipek kumaş üzerine konmuş, kare biçiminde zümrüt ve elmaslarla süslü bir gerdanlık vardı. Janette dalgın dalgın gerdanlığı inceledi. Sonra kutuyu şak diye kapatıp karta baktı.

Robert hayret dolu bir sesle, «Madam bu gerdanlığı takamayacak mı?» diye sordu.

Janette. «Hayır,» diye kestirip attı. «Fazla Yunan işi bu...»

Bu kez karta bir de not eklenmişti. «Maxim'de öğle yemeği. Saat birde» Ama yazının altına isim yazılmamıştı. Sadece C harfi vardı.

Janette başını salladı. Bir an bir not bile yazmadan gerdanlığı adama geri göndermeyi düşünmüştü. Fakat bu adam da öyle inceliklerden etkilenecek göz yoktu. Janette öğle yemeğinde onunla buluşup mücevheri sofra başında geri vermeyi kararlaştırmıştı. Adamın o anda yüzünün alacağı ifadeyi merak ediyordu.

«Öyle aptal aptal bakınıp durma. Gülleri bir vazoya koy.»

Robert, Janette'in sert bir sesle söylediği bu sözler üzerine hemen, «Emredersiniz, madam,» diyerek bürodan dışarı çıkmak istemişti.

Janette genç adamı kapıda durdurmuş, «Çiçekleri, dışarda danışma masasına koyun,» demişti. «Onları burada görmek istemiyorum.»

Şef garson soğutulmuş şampanya kadehlerini önlerine bıraktıktan sonra Caramanlis'in kadehine tadımlık şampanya koydu. Caramanlis şampanyayı tatmadan, beğendiğini belirten bir baş işareti yaptı. Şef garson da eğilip kadehleri doldurdu.

Caramanlis kadehini kaldırdı. «Sana bir özür ve açıklama borçluyum.»

Janette kadehine elini sürmedi. «Bana hiçbir borcun yok,» diye mırıldandı, sonra mücevher kutusunu çantadan çıkarıp masaya koydu ve Caramanlis'in önüne itti. «Özellikle böyle incik boncuklarla beni etkileyemezsin.»

Caramanlis şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. «Ama sen anlamıyorsun,» diye geveledi. «Dün geceden sonra sana gücenik olmadığımı anlatmaya çalışmıştım.»

«Bunu anlatmana da gerek yok. Dün gece yeterince başarılı olamadınsa, bu benim hatam değildi.»

Caramanlis'in gözlerine sanki bir peçe inmişti. «Gidi sürtük,» diye mırıldandı.

Janette adama iyi bir ders verdiğini anlamıştı. Masadan kalkarken tatlı tatlı gülümseyerek, «Hoşçakalın, Mösyö Caramanlis» dedi ve hemen oradan uzaklaştı.

Caramanlis kadının arkasından bakmak için başını çevirmedi. Olanca kanının beynine hücum ettiğini biliyordu, yüzü boynuna kadar kıpkırmızı kesilmişti. Başını öne eğip masada duran mücevher kutusuna baktı. Lokantaya çöken ani sessizliğin, Janette ile arasında geçen konuşmayı diğerlerinin duyduğuna işaret olduğunu düşündü. Öfkeden tir tir titreyerek şampanya kadehini alıp dudaklarına götürdü.

Salonda konuşmalar yeniden başlamış, her şey normale dönmüştü. Caramanlis pencereden Janette'in Rolls Royce arabaya binişini gördü.

Hemen bir garson gelip Janette'in kadehini kaldırdı. Daha sonra da şef garson masaya yaklaştı. «Mösyö Caramanlis yemek siparişini vermeye hazır mı acaba?»

«Dover usulü piliç ızgara istiyorum. Yağ ve patates istemem. Bir de limonlu yeşil salata getirin.»

Şef garson siparişi aldıktan sonra, Caramanlis mücevher kutusunu cebine yerleştirdi. O adi orospunun «incik boncuk» dediği gerdanlık tam iki yüz elli bin dolara malolmuştu. Janette lokantadan ayrıldıktan sonra, Caramanlis de ilk kez başını kaldırıp salona göz gezdirdi.

Hiç kimse onunla ilgilenmiyordu, herkes kendi âlemindeydi. Ama Caramanlis gerçeğin hiç de öyle olmadığını çok iyi biliyordu. Akşama kalmadan, tüm Paris ondan sözedecek, Caramanlis'i alaya alacaktı.

Şampanya birden ağzına acı geldi. Kadehi masaya bıraktı. Bu Janette de öbür Fransız sürtükleri gibiydi. Oyununu kalabalık bir seyirci topluluğu önünde oynamaktan zevk alıyordu. Hem başkalarının önünde yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını düşünürdü bu sürtükler.

Fakat bu karı yanıldığını anlayacaktı. Caramanlis'in doğduğu küçük Yunan kasabasında erkekler, kısmetlerini tepen fahişelerle nasıl başa çıkılacağını çok iyi bilirlerdi. Bu öyle bir dersti ki, karılar yaşadıkları sürece etkisinden kurtulamazlardı.

Janette karşıdan Jacques'a bakarak, «Sen yaşlanmaya başladın, dostum,» dedi. «Bir ara işleri genişleteyim diye durmadan beni fişekliyordun. Şimdiyse ağzından 'ağır ol'dan başka bir söz çıkmıyor. Yaptığımız işlerden sağlanan kazancın sadece bize kalmasını istemek kötü bir şey mi?»

Jacques genç kadının sözlerine ne kadar alındığını belli etmemeye çalıştı. «Senin böyle düşünmene üzüldüm, Janette... Her şeye sahip olmak elbette güzel bir şey. Ama bu uğurda on milyon dolar harcamaya değer mi, bir de bunu düşünmelisin. Şu sırada hiçbir yatırım yapmadan yılda dört beş milyon dolar kazanıyoruz. Paranın büyük bir bölümü de, isimlerin kullanılması gibi çeşitli anlaşmalarla sağlanıyor. Biliyorsun, mağazalarda satış bölümlerinin açılmasını, malların sevkini ve reklam işlerini hep Kensington Firması üstlendi. Biz sadece ismimizi ve modellerimizi verdik onlara.»

Janette sert bir sesle, «Benim adımı ve benim modellerimi verdik,» dedi.

«Haklısın. Bizim yatırımımız da bunlar. Bana kalırsa, durumumuzu değiştirmeye kalkışmamalıyız. Şu Soie parfümünü satışa çıkarmak bize kaça patladı, bir düşünsene. Binbir güçlükle kazandığımız paranın yirmi beş milyon frankını bu işe harcadık. Parfümün satışından kâr sağlamak için de en az üç yıl beklememiz gerekecek. Sözde bu da başarılı bir girişim sayılıyor... Modaevini ele alalım. Tahminimizden çok daha büyük bir iş alanı kurduk. Dior, St. Laurent ve Givenchy kadar başarılıyız. Fakat yine de imalat masrafı, kazandığımız parayı olduğu gibi götürüyor. Eğer harcadığımız parayla kazancımız denk olursa, bayağı büyük başarı elde etmiş sayılırız.»

Janette sesini çıkarmadan dinliyordu.

«Aslında ben sadece şu anda elimizde olmayan on milyon doların harcamasına karşı değilim, Janette. Beni düşündüren, tedbirli olmak gerektiğine inandıran şey, bundan sonra olacaklar. Kensington'un bizim adımıza yaptığı işleri üstlenirsek, daha çok para gerekecek bize. Belki on milyon dolar daha harcamak zorunda kalacağız. Elimizde yirmi milyon dolar bulunsa bile, bu kadar işin altından kalkacak nitelikte bir kadromuz var mı? Güney Amerika ve Asya'da iş yapmak kolay mı sanıyorsun? Amerika'daki ucuz satış mağazalarının nasıl yönetildiklerini biliyor musun? Hayır, hiçbir şey bilmiyorsun. Kendi başımıza iş yapmaya kalkışırsak, amatörlerden daha beter yüzümüze gözümüze bulaştırırız. Yıllarını bu işlere veren profesyoneller bile hiç beklenmedik durumlarla karşılaştıkları zaman ne yapacaklarını şaşırıyorlar.»

Janette soğuk bir sesle, «Konferansın bitti mi?» diye sordu.

«Hayır. Daha bitmedi. Sana her şeyi açık açık anlatmak istiyorum. Beni dinleyeceksin. Yaşlanmaya başlayıp başlamadığıma da ondan sonra karar ver. Her işi kendimiz yapmaya kalkışırsak, yılda iki milyon dolar daha fazla kazanacağız. Yirmi milyon dolar borcu ödememiz de en iyi

koşullarla tam on yıl sürecek. Biz o adamlar gibi fabrikalara ve şirketlere sahip değiliz. Onların kolayca başardıkları işleri biz yine başkalarına yaptırmak zorunda kalacağız. Ve belki de bu yüzden bir çıkmaza gireceğiz... Ben senin dostunum. Seninle birlikte uzun yıllar büyük mücadeleler verdik. Sana beslediğim dostça duyguları ve sana olan bağlılığımı kanıtlamama da gerek olduğunu sanmıyorum. Senin küçücük, savunmasız bir kız çocuğu olduğun günleri geride bırakıp güçlü ve başarılı bir iş kadını oluşunu büyük bir hayranlıkla izledim. Ama şimdi sana bir uyarıda bulunmayı da görev bildim. Bu dünyada hiç kimse her şeye birden sahip olamaz. Daima başkalarına da yapılacak işler bırakmak zorunluluğu vardır. Başkaları çalışıp kazanırlarsa sen de kazanırsın. Bencilliğin ve sınırsız ihtirasının seni mahva sürüklemesine izin verme.»

Uzun bir süre ikisi de konuşmadan birbirlerini süzdüler. Sonunda Janette, «Kutlarım,» dedi. «Harika bir söylevdi bu.»

«Öyleydi... Bunu neden ve nasıl yaptığımı bilmiyorum ama oldu işte. Böyle bir söylev vereceğimi sanmıyordum.»

«Ben de...» Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Janette adamın gözlerinin içine baktı. «Dediklerin doğru mu?» Yani bencillik ve sınırsız ihtirasımla ilgili sözlerin?»

Jacques utangaç bir tavırla, «Bilmiyorum,» diye mırıldandı. «Herhalde doğru olsa gerek. Seni bu yollara iten nedenin başka bir şey olabileceğini hiç sanmıyorum. Bol para kazanıyoruz. Şimdiye kadar yaptığımız her iş bize zevk verdi ve sonunda hep biz kazançlı çıktık. Fakat birdenbire işin tadı kaçıverdi.»

«Sana şirketin yüzde on hissesini daha versem ne dersin?» Jacques'ın şirkette yüzde beş hissesi vardı. «Acaba o zaman çalışmak sana zevk verecek mi?»

«Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum, Janette.» Jacques ağır ağır başını salladı. «Daha fazlasını istemiyorum. Bana yetecek kadar param var. Deminki sözlerimi de seni düşündüğüm için söyledim. Amacım kendime biraz daha fazla kazanç sağlamak değildi.»

«Senin öğütlerine ve uyarılarına karşın bu işi yapmaya kararlı olduğumu söylersem, ne dersin?»

Jacques dikkatle genç kadına baktı. «O zaman da 'şansın açık olsun, Janette,' derim.»

Janette erkekle göz göze geldi. «Hepsi bu kadar mı?»

Jacques ağır ağır ayağa kalktı. «Hayır, Janette, hepsi bu kadar değil... Bu işlerde benden çok daha yetenekli ve tecrübeli birini bulman gerektiğini de sözlerime eklerim.»

Birden Janette öfkeleniverdi. «Haklıymışım. Sen sadece yaşlanmakla kalmamışsın, Jacques. Aynı zamanda korkağın teki de olmuşsun. Mücadele etmekten korkuyorsun.»

Bu kez Jacques kırgınlığını gizleyemedi. Yüzündeki ifadeden olduğu kadar sesinin tonundan da kırgınlığı farkediliyordu. «Böyle düşünmene üzüldüm, Janette.» Jacques başka bir şey demeden kapıya yürüdü. Böylece gözlerinde biriken yaşlari genç kadının görmesine engel olmuştu.

Jacques kapıdan çıkmadan önce dönüp arkasına baktı. Janette hiç konuşmadan onu süzdü. Jacques üzgün üzgün başını salladı. Keşke Janette'in ağzından tek kelime çıksaydı... Beraberliklerinin bu şekilde sona ermesini istememişti Jacques. Ama Janette susuyordu. Her şey bitmişti.

Jacques gözlerini genç kadından ayırmadan kapıyı açtı. Janette adama sanki bir yabancıymış gibi boş gözlerle bakıyordu. «Elveda, Janette...» Jacques başka bir şey söylemeden dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Janette kapalı kapıya bakakalmıştı. Lanet olsundu bu herife... Karşısına geçip fikir yürütmeye ne hakkı vardı? Genç kadının öfkesi geçmeye başlamıştı aslında. Jacques'ın peşinden koşup onu geri getirmeyi düşündü bir an. Fakat erkeklerin istedikleri hep bu değil miydi? Bir kadını peşlerinden koşturmak, geri dönmeye razı etmek için yalvartmak...

Janette bunu yapmayacaktı. Bekleyecekti sadece. Jacques geri dönecekti. Salim kafayla her şeyi düşünecek ve ertesi sabah da sanki hiçbir şey olmamış gibi büroya gelip

çalışmaya koyulacaktı.

Fakat Jacques'ın onunla vedalaşırken, sesinin tonundaki kararlı ifade de aklından bir türlü çıkmıyordu. Eski dostunun geri dönmeyeceğini hissetmişti. Birden yalnızlık ve ayrılık acısı tüm benliğini sardı. Jacques onun tek ve gerçek arkadaşıydı. Her zaman yanında olmuştu. Şimdiyse Janette kelimenin tam anlamıyla yalnız kalmıştı.

13

Lauren arabanın kornasını California kıyısındaki plaj evinin mutfağından duymuştu. Korna sesi evin her yanından duyuluyordu zaten. Kahve fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. Sokak kapısına gitmeden önce, pencereden dışarıya bir göz zattı. Anitra çırılçıplak, kumların üzerinde oynuyordu. Dadısı Josefina ise güneş şemsiyesinin altına kurulmuş, bir yandan yün örüyor, bir yandan da çocuğa gözkulak oluyordu.

Lauren mutfaktan evin ön kısmına koştu, bahçeye çıkıp bahçe kapısını açtı. Araba da kapıya gelmişti zaten. Harvey sörf tahtasını arabanın üzerinden indirmeye çalışıyordu. Lauren gülerek genç adamın yanına gitti. Ona yardım edecekti. Harvey'de arabasının dışında hiçbir değişiklik yoktu. Şimdi Volkswagen yerine Porsche 918 kullanıyordu. Yirmi bir yaşında milyoner olma hayalini gerçekleştirememişti ama şimdi, yirmi beş yaşına geldikten sonra milyonerliğe doğru ilk adımını atmıştı. Delikanlı daha önce kararlaştırdığı gibi uyuşturucu madde satıcılığıyla servet yapmaya kalkışmamıştı. Son derece namuslu bir işadamıydı artık. 'Güneş Toprağı' Harvey için sağlam bir gelir kaynağı olmuştu.

Lauren yanına gelince, Harvey dönüp genç kadına hayranlıkla baktı. Lauren'in teni güneşten bakır rengini almıştı. Mavi gözleri mutluluktan pırıl pırıl parlıyordu. «Se-

ni çok iyi gördüm.»

«Sen de ne kadar soluk görünüyorsun.»

Harvey güldü. «Bazı insanlar geçimlerini sağlamak için çalışmak zorunda kalıyorlar. Herkes gün boyunca kumların üzerinde yan gelip yatamıyor, küçük hanım.»

«Sen eskiden böyle konuşmazdın. Artık her şey çok değişti...»

Harvey sörf tahtasını büyük bir dikkatle aşağıya indirdi. «Bunu nasıl buldun?»

«Fena değil.»

«Denemek için sabırsızlanıyorum. Ne zamandır sörf yapmaya fırsat bulamamıştım.»

«Tam bir buçuk ay oldu.»

Harvey genç kadının peşinden avluya yürüdü. «Anitra nasıl?»

Lauren güldü. «Onu tanıyamayacaksın. Çok çabuk büyüyor. Senin ona armağan ettiğin yavru köpeklerle oynuyor. Anitra hayvanların ondan daha çabuk büyüdüklerini henüz farketmedi.»

Lauren evin yanından kumsala giden dar patikada yürümeye başladı. Harvey de onu izliyordu. Terasa geldiklerinden, Harvey tahtayı korkuluklara dayadı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, sonra da denizin dalgalarını seyre koyuldu. «Çocukken düşlediğim yer burası olmalı... İnsanların eğlenceden başka bir şeyle ilgilenmek zorunda kalmadan günlerini geçirdikleri yer yani. Sörf yapıp pırnik çekeceksin, canın isterse biraz da güneşte kestirirsin...»

«Bu dediklerini yapan pek çok insan var. Çocuklar hâlâ aynı programı uyguluyor.»

Harvey kumların üzerinde oynayan Anitra'yı görmüştü. Elini sallayarak, «Hey Anitra!» diye bağırdı.

Ama çocuk oralı olmamıştı, yanındaki köpeklerle oynamaya devam etti.

Harvey tekrar, «Hey Anitra!» diye bağırdı. «Bak Harvey Amcan geldi.»

Çocuk Harvey'in sesini duyduğunu belli edecek en küçük bir hareket yapmamıştı. Hâlâ köpeklerle oynuyordu.

Harvey yüzünde gücenik bir ifadeyle Lauren'e döndü. «Anitra benimle ilgilenmiyor. Başını kaldırıp bakmadı bile.»

Lauren gülümsedi. «Ee o da kadın... Elde edilmesi güç bir yaratık yani. Besbelli sana naz yapıyor. Biraz da haklı tabii. Sen de uzun zamandır onu görmeye gelmedin.»

«Yaa...» Harvey gülümseyerek yanından hiç eksik etmediği torbaya elini daldırıp bir kutu çıkardı. Kutuyu havada başının üzerinde tutarak çocuğa yeniden seslendi. «Hey Anitra. Harvey Amcan seni çağırıyor. Bak, sana ne getirdim.»

Çocuk başını kaldırıp kutuya baktı. Ve bir saniye sonra da o küçücük bacaklarının olanca gücüyle Harvey'e doğru koşmaya başladı.

Harvey yüzünde bir zafer gülümseyişiyle Lauren'e baktı. «Anitra gerçekten bir kadın. Bir kadını elde etmenin en emin yolu, ona bir armağan vermektir. Bu yöntem hiç şaşmaz, her zaman iyi sonuç verir.»

O gece yemekten sonra salona geçtiler, şöminenin karşısına, elde dokunmuş Meksika kiliminin üzerine yan gelip yattılar. Çocuk çoktan uyumuştu. Josefina da mutfaktaki işini bitirmek üzereydi.

Harvey yüzükoyun dönerek yere kadar inen camdan okyanusa baktı. Dalgaların gümbürtüsünü duyuyordu ama denizi göremiyordu. Az önce sis bastırmıştı.

«Vay canına, sis bastırıyor,» diye mırıldandı.

Lauren, «İnsan zamanla ona da alışıyor,» diyerek şömineye bir kütük attı. Bir süre odunun ateş alışını seyrettikten sonra ikinci bir kütük daha yerleştirdi. «Bugün hava sıcaktı ama kasım ayında geceleri çok soğuk oluyor.»

«Yaaa.» Harvey cebinden bir tabaka çıkarıp sigara sarmaya başladı.

«Yeni bir harman mı?»

Harvey başını iki yana salladı. «Artık yeni bir şey yok. Johnny çamur toplamaya kendini öylesine kaptırdı ki, ar-

tık yeni bir şeyler yetiştirmeye zaman bulamıyor. Şimdi herifin yanında tam yirmi kişi çalışıyor. Annesi bizim oğlanın lahana ekmesine bile izin vermiyor. Kadıncağız işlerin tıkırında gitmesinden çok memnun. Bir hata yapıp yasaları karşısına almak istemiyor. Johnny komşularından esrar bulabilirse bana veriyor.»

Harvey sigarayı sarmıştı. Parmaklarının arasında yuvarlayıp düzelttikten sonra yaktı, kendisi iki nefes çekti, sonra Lauren'e uzattı sigarayı. «Bunu beğendim. Bak, senin de hoşuna gidecek.»

Lauren sigaradan derin bir nefes çekti, sonra dumanları ağır ağır dışarı verdi. «Eh, fena sayılmaz,» diye mırıldandı. «Ama Harvey'in özel harmanıyla bunun arasında dağlar kadar fark var.»

«O günler, çoktan geride kaldı.»

«Ne kötü... Çok güzel günlerdi onlar.»

«Öyle mi?» Harvey sigarayı Lauren'den aldı. «Galiba bugün güneşten epey yanmışım.»

Lauren şaşkın şaşkın genç adama baktı. «Sahi, adamakıllı yanmışsın. Çok kötü... Güneş Toprağı Firmasının genel müdürü pazartesi sabahı ıstakoz gibi kızarmış bir halde büroya gidince, herkes ne diyecek? Hiç kimse bu ilacın güneş yanıklarına iyi geldiğine inanmak istemeyecek.»

«Çok haklısın... Ama kıyıda öyle iyi vakit geçiriyordum ki, güneşi falan unuttum.»

«Bir daha sefere sakın unutma. Birinci kural: Doktor önce kendini tedavi etmeli.»

«Bari şimdi biraz ilaç süreyim. Hiç değilse, yanıkları iyileştirir, sabaha da düzelirim.»

Harvey ayağa kalkıp Güneş Toprağı kutusunu aldı. «Sırtıma sen sürüver şunu.»

Lauren elini kutuya daldırırken, «Janette işini çok iyi biliyor,» dedi. «Ambalajın çok önemli olduğunu söylemişti.»

«Hiç kimse de onun fikirlerine karşı çıkmıyor zaten...» Harvey omzunun üzerinden Lauren'e baktı. «Haa, sahi, az kalsın unutuyordum. Jacques'ın artık ablanla çalışmadığını

biliyor musun?»

«Hayır. Bunu şimdi senden duydum. Ablamla aylardır konuşmadım. Ne oldu?»

«Bilmiyorum. Yeni kozmetik türlerimiz için Janette ile görüşmem gerekiyordu. Bu görüşmeye Jacques katılmadı. Ablan beni yeni müdüre havale etti.»

«Kimmiş bu yeni müdür?»

«Adamı tanımıyorum. Ama müthiş biriymiş. Fransa'da Revlon Firmasında çalışırmış eskiden. Çok da anasının gözü bir herif ha. Konuşmamı bitirmemi bile beklemeden, gelecek yıl kendi firmalarının bu işe el atacağını belirtti.»

«Peki, sen Janette ile görüşmedin mi?»

«Hayır. Müdür bana hanımefendinin bir reklam kampanyası için seyahate çıktığını, ama kasım ayı ortalarında Amerika'da olabileceğini söyledi. Belki o zaman dağıtım işleri için yeni bir anlaşma imzalayabilecekmişiz.»

«Elindeki anlaşmanın nesi var?»

«Bir şeyi yok tabii. Ama bu anlaşma üç yıl için geçerliydi. Aralık ayının sonunda süresi doluyor. Müdür bey belki de fiyatı iki katına çıkarmak zorunda kalacaklarını söyledi. İmalat masrafları artmış, bu işten zarar ediyorlarmış.»

«Peki, onlara mal vermeyeceğini söylersen ne olur?»

«Adam onların da bazı girişimleri olduğunu ve yakın bir gelecekte kendilerinin imalata geçeceklerini anlattı. Pek anasının gözü bir herif bu...»

«Dediklerini yapabilirler mi?»

«Tabii yaparlar. İlacın formülünü öğrendiler mi, tamam.»

«Ya ilacın ismi? Onu da kullanabilecekler mi?»

«Hayır, o kadar uzun boylu değil... İsim konusunda kazığı yediler. İsme dokunamazlar.»

«Güzel. Sen de pek endişeli görünmüyorsun zaten.»

«Endişeli değilim ki... Doğrusunu istersen, anlaşmayı yenilemeseler diye dört gözle bekliyorum. O üçkâğıtçının yanından ayrılır ayrılmaz, Squibb Firmasına başvurdum. Kozmetikler için onlarla bir anlaşma yaptım. Eğer Güneş

Toprağı'nı da onlara kaydırabilirsem, Squibb Firmasıyla çok daha iyi bir anlaşma yapabileceğiz.»

Lauren, «Jacques'a üzüldüm,» diye mırıldandı. «Ben kendimi bildim bileli Jacques bizimle beraberdi. Acaba ne oldu?»

Harvey esrarlı sigarayı Lauren'e verdi. «Ablanı gördüğün zaman sorarsın. Eğer o üçkâğıtçı yalan söylemediyse, ablan bu ay Amerika'da olacak. Buraya geldiği zaman onunla görüşebiliriz. Şükran Günü'nde ne yapmayı düşünüyorsun? Ona da iki hafta kaldı...»

«Bizimkilere tatili onlarla birlikte geçireceğimi söyledim. Anitra'yı ellerine geçirip kızı şımartmak için bahane arıyorlar. Onlarla kapı komşusu olmadığım için de bana çok kızıyorlar. Tatilde sen ne yapacaksın?»

«Hiç... Babam emekliye ayrılınca, annemi bir dünya seyahatine çıkarmaya söz vermişti. Dünya seyahati hâlâ sürüyor. Ancak Ocak ayının sonunda buraya dönecekler.»

«Annem de öyle tahmin etmişti. Seni davet etmemi istedi.»

«Hey, harika bir haber... Acaba annenin sonunda benim aklı başında bir adam olduğuma karar verdiğini mi kanıtlıyor bu?»

Lauren güldü. «Eğer annem böyle düşünüyorsa, seni benim tanıdığım kadar iyi tanımamasından kaynaklanıyor demektir.»

*
**

Sofrada sıra tatlı ve kahveye gelmişti. Johann başını kaldırıp Lauren'e baktı. «Sana haber vermeyi unuttum. Janette burada, Beverly Hills Otelinde kalıyor. Yoksa haberin var mıydı?»

Lauren başını salladı. «Ablam beni hiç aramadı.»

Johann, «İşte buna şaştım,» dedi. «Janette senin burada olacağını biliyordu. Onu yemeğe davet ettiğim zaman, başka bir sözü olduğunu ve saat altıya doğru bize uğrayacağını söyledi. İkimizle konuşmak istiyormuş. Senin burada olacağını nasıl öğrendi acaba?»

Harvey, «Belki de benden öğrenmiştir,» dedi. «Dün otelde onunla görüştüm.»

Lauren, Harvey'e döndü. «Görüşme nasıl geçti? Bir karara vardınız mı?»

«Vardık sayılır... Ocak ayının başından itibaren Güneş Toprağı'nın dağıtımını Squibb üstlenecek.»

«O halde Janette ile aranızdaki anlaşmayı yenilemediniz, öyle mi?»

«Öyle.» Harvey gülümsedi. «Janette artık yeni bir düzen kurmuş. İşlerle kendisi ilgilenmiyor. Her şeyi yeni müdüre bırakmış. Janette ile ayaküstü havadan sudan konuştuktan sonra, müdürün odasına gittim. Adam da bana ne istediklerini açıkladı. İleri sürdükleri koşulların bana uygun olmadığını söyledim onlara. Müdür de bu durumda anlaşmayı bozmaktan başka seçenekleri kalmadığını belirtti. Sonra Janette'in dairesine gidip ona da durumu anlattık. Galiba ablan biraz şaşırdı. Onlara birden sırt çevireceğimi düşünmemişti besbelli. Herhalde beni kıskıvrak bağladıklarını sanıyorlardı.»

Johann güldü. «Buna hiç şaşmam. Janette'in işlerine bakan yeni müdürü tanıyorum. Adam önüne gelene dünyayı nasıl ele geçireceklerini anlatıyor.»

«Belki dünyayı ele geçirebilirler ama Güneş Toprağı'nı asla.»

Lauren merakla sordu. «Janette nasıl?» Genç kadın ablasını yıllardır görmemişti.

Harvey, «Harika,» dedi. «Ama Janette'i bilirsin. Onun başka türlü olduğunu gören var mı?»

«Ablam yalnız mıydı?»

«Yanında bir kız arkadaşı vardı. Siyah saçlı, Fransız mankenlerine benzeyen bir kız... Bizi tanıştıran olmadı, onun için kızın adını öğrenemedim. Janette ile ilk kez karşılaştığımda kız yanında değildi. Daha sonra müdürle birlikte oteldeki dairesine döndüğümüz zaman oradaydı.»

Lauren, Johann'a baktı. «Doğrusu Janette'in ikimizi birden görmek istemesi beni meraklandırıyor.»

Johann yan gözle Heidi'ye baktı, sonra Lauren'e dön-

dü, «Ben bir tahminde bulunabilirim. Ama en iyisi biraz daha sabredelim. Bakalım, küçük hanım neler diyecek.»

Tam saat altıda kapının zili çaldı. Gelen Janette'di. Yalnızdı, Lauren onu görür görmez, kafayı bulmuş olduğunu anladı. Harvey'e baktı, o da durumu anlamıştı. Fakat Johann ile Heidi işin farkında değildiler.

Salona geçip oturdular. Havadan sudan konuştular. Janette, Anitra'nın kocaman bir kız olmasına pek şaşmıştı. Beş yaşında bir çocuk için boyu hayli uzun sayılırdı. Lauren Amerikan çocuklarının Fransız çocuklarından daha iyi olduklarını belirtti. Janette de çocuklara uygulanan değişik beslenme yönteminin buna neden olabileceğini söyledi ve bu arada Patrick'in de çok uzun boylu olduğuna dikkatlerini çekti.

Daha sonra Lauren, Jacques'ın şirketten ayrıldığına dair bir haberin kulağına çalındığını söyleyerek neler olup bittiğini öğrenmek istedi. Janette, Jacques'ın işten bıktığını ve ilk aşkına, yani yazarlığa dönmeye karar verdiğini utana sıkıla açıkladı. Jacques'ın, Fransız **Vogue**'u için yazılar yazacağını ve Fransız modasını içeren bir kitap hazırlayacağını sözlerine ekledi.

Heidi kibar bir ev sahibesi olduğunu kanıtlamak için Janette'e yemek yiyip yemediğini sordu. Eğer yemek yememişse, ona hemen bir şeyler hazırlatacaktı. Ama Janette yemek yemişti. Genç kadın o sırada saatine baktı. Vakit hayli ilerlemişti. Daha sonra bir başkasıyla buluşması gerekiyordu. Janette çok özel bir konuyu görüşmek için gelmişti.

Johann ayağa kalkarak, «Tabii,» dedi. «İstersen kitaplıkta rahat rahat konuşabiliriz.» Harvey'e baktı. «Bize izin verir misin?»

«Siz işinize bakın. Ben **TV**'den günün futbol karşılaşmalarını izlerim.»

Johann çalışma masasının başına oturdu. Heidi de masanın kenarına ilişmişti. Lauren ile Janette de masanın önündeki koltuklara geçtiler. Johann başıyla Janette'e işaret etti. «Lütfen, başla.»

Janette çantasından bir mektup çıkardı. «Birkaç ay önce Cenevre'deki İsviçre Kredi Bankasından bu mektubu aldım. Senin de okumanı istiyorum.»

Johann gözlüklerini takıp mektubu çabucak okudu, sonra kâğıdı Heidi'ye uzattı. «Sen okuyunca, Lauren'e ver, o da bir göz atsın.»

Lauren mektubu okuyuncaya kadar kimse konuşmadı. Lauren başını kaldırıp, «Bu ne demek oluyor?» diye sordu.

Janette gözlerini kardeşine dikti, «Besbelli annem yıllar önce o kasalara çok değerli bir şey saklamış ve yıllar yılı da bizim bundan haberimiz olmamış.»

Lauren, «Kasalarda ne var acaba, biliyor musunuz?» diye sordu.

Janette, «Kesin olarak bilmiyorum ama bir tahminde bulunabilirim.»

«Peki, neden doğruca bankaya gidip kasaya bakmadın?»

«Bunu yapabilmek için kasanın anahtarına sahip olmak gerekir,» dedi Janette. «Ne yazık ki, anahtar bende değil.»

«Anahtar kimde?»

Johann birden atıldı. «Anahtar bende.»

Lauren, «Şimdiye dek böyle bir şeyden hiç sözetmedin ama,» dedi.

«Kasayı açmanın gerekli olduğuna karar verinceye dek sizlere bir açıklamada bulunmak zorunda değildim.» Johann masasının gözünden bir dosya çıkardı. Dosyadan Tanya'nın ona bıraktığı mektubun fotokopisini aldı. Mektubu Janette'e uzattı. «Sanırım, bu mektup her şeyi açıklamaya yetecektir.»

Janette mektubu çarçabuk okuyup Lauren'e verdi. Genç kadın mektubu okuduktan sonra başını kaldırdı. «Ama ben kasada muhafaza edilen şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamadım.»

Janette, «Kasada altın var,» dedi. «Bir servet yani...»

Lauren, «Sen nereden biliyorsun?» diye sordu.

«Bana Maurice haber verdi. Altının yarısı ona aitmiş ama savaş sona ermeden, General von Brenner annemin

altınları Fransa'dan çıkarıp bir İsviçre bankasında kasaya koymasını istemiş.»

Johann, Janette'e baktı. «Sen Maurice'in anlattıklarına ne zamandan beri inanmaya başladın?»

«Maurice neden yalan söylesin? Bana her şeyi anlattı. Generalin ondan şirketleri nasıl çaldığını ve her şeyi anneme devrettiğini birbir açıkladı.»

Johann üzgün bir tavırla başını salladı. «Yalan bu. Hepsi yalan. Maurice'in bugün sahip olduğu her şey, hatta marki unvanı bile satın alındı. Kimini general sağladı, kimini de annen.»

«Niye daha önce bize her şeyi açıklamadın?»

«Mektubu okudun. Bunları açıklamanın gerekli olduğunu düşünmedim.»

Janette soğuk bir sesle, «Belki de hiçbir zaman buna gerek görmeyeceksin,» dedi. «Yoksa paranın tümünü kendine saklamayı mı planlıyordun?»

«Utanmaz...» Heidi'nin sesi öfkeliydi. «Eğer Johann olmasaydı, beş parasız sürünecektin, sokaklarda fahişelik yapmaktan başka çaren kalmayacaktı. Maurice annenin varını yoğunu çalıp çırpmasın diye büyük çaba harcayan ve ona engel olmayı başaran da yine Johann'dı. Çocukluğunda ve genç kızlık döneminde seni her türlü tehlikeden koruyan, malına sahip çıkmanı sağlayan da Johann'dı.»

Johann elini havaya kaldırdı. «Sinirlenme, hayatım,» diye yatıştırıcı bir sesle konuştu. Sonra Janette'e döndü. «Şimdi ne yapmamı istiyorsun?»

Janette, «Anahtarı bana ver,» dedi.

«İşte bunu yapamam. Kasadakilerin yarısı kardeşine ait.»

Janette, «Maurice haklıymış,» dedi. «Kasada bir şey kalmamış. Hepsini kendine harcamışsın.»

Johann dik dik Janette'e baktı. «Hakkım olanın dışında hiçbir şey almadım.»

«Benden şirketi satın almak için kullandığın para kasadan alınmıştı.»

Heidi yine söze karıştı. «Hayır.» Kocasının onu sustur-

mak için yaptığı işaretleri görmezlikten gelerek sözlerini sürdürdü. «Artık bazı gerçekleri öğrenmenin zamanı geldi, küçük hanım. Para bankaya annenin adına yatırılmıştı ama annenin parası değildi. Generalin parasıydı. Generalin dul eşiyle oğulları Paris'e gelip annenle senin aleyhine dava açmaya kalkıştıkları zaman, Johann o paradan kendisine düşen hisseyi çekip generalin vârislerini devreden çıkarmayı başardı. Yoksa generalin eşiyle çocukları babalarından kalan malları, şirketleri sizden geri alacaklardı.» Heidi kocasına baktı. «Von Brenner'lerin imzaladıkları belgeyi göstersene.»

Johann dosyadan başka bir kâğıt alıp Janette'e uzattı. Janette kâğıda göz gezdirdikten sonra, «Bunun sahte olmadığını nereden bilebilirim?» diye sordu.

Lauren dehşet dolu bir sesle, «Babamın yalan söyleyebileceğini herhalde aklına getirmezsin, değil mi?» dedi.

Janette'in sesi nefret ve kin doluydu. «Herkes böyle bir belge hazırlayıp imzalayabilir. Bence bu belgenin hiçbir değeri yok... Çocukluk etme, Lauren. Milyonlarca dolar söz konusu...»

«Benim için paranın değeri yok. Nedense sana bunu bir türlü kabul ettiremedim. Benim parayla ilgilenmediğimi anlayamadın.»

«Sen de artık bu düşüncelerinden vazgeçmiş olmalısın. Bir çocuğun var. Onu korumak zorundasın.»

Lauren öfkeyle, «Çocuğumu kendi yöntemlerimle koruyacağım,» diye bağırdı. «Söylediğin sözlerden de, yaptığın işlerden de hoşlanmıyorum.»

Janette, «Bu para bana gerekli,» dedi, «Hem de şimdi. Bu uğurda da her şeyi yapmayı göze alabilirim. Mahkemeye başvurup Johann Schwebel'in kumandanıyla birlikte Fransa'daki Nazi işgal ordusunda çalıştığını ve çaresiz kalan zavallı Fransızların mallarını gaspettiklerini dünyaya açıklayabilirim.»

Lauren başını salladı. «Duyduklarıma inanamıyorum. Bu korkunç şeyleri gerçekten söylediğini düşünmek bile istemiyorum. Para uğruna bu kadar kişinin yaşamını mah-

vetmeyi göze alamazsın.»

Janette sesini çıkarmadan kardeşini süzdü.

Lauren bu kez de Johann'a döndü. «Anahtarı ona ver, baba. Eğer istediği buysa, alsın, tepe tepe kullansın.»

«Kasadakilerin yarısı senin, yavrucuğum.»

«Umurumda değil.» Lauren ağlamaya başlamıştı. «Kan ve nefrete bulanmış kirli para bu... Artık o paranın tek kuruşunu bile istemem.»

Johann soran gözlerle Heidi'ye baktı. O da Lauren'in sözlerini onayladığını belli etti. «Lauren haklı. Kanlı para o... Anahtarı Janette'e ver.»

Johann bir an duraksadıktan sonra. «Hayır, bunu yapmayacağım,» diye kararlı bir sesle konuştu. «Janette ne derse desin, umurumda değil. Paranın yarısı Lauren'e ait. Lauren parayı ne yapacağına karar verinceye kadar da kasada kalacak.» Johann başını Janette'e çevirdi. «Gelecek hafta Cenevre'de bankanın önünde seninle buluşalım. Payına düşen parayı sana teslim edeyim. Tamam mı?»

Janette başını salladı. «Tamam demek zorundayım. Başka bir seçeneğim yok değil mi?»

«Kesinlikle yok.»

Heidi ayağa kalktı. Öfkeli bir sesle, «Şimdi evimden defol git,» dedi. «Seni bir daha görmek istemiyorum.»

Janette de ayağa kalkmıştı. Lauren'e baktı. «Bunları sadece kendim için değil, biraz da senin için yaptım.»

Lauren başını kaldırdı. Gözlerinden boşanan yaşları elinin tersiyle kuruladıktan sonra, alaycı bir sesle, «Bahse girerim ki,» dedi. «Kendi çıkarın olmadıkça, kimse için hayatta parmağını onyatmamışsındır... Ben de anneme katılıyorum. Bir daha yüzünü görmek istemem.»

«Ama...» Janette'in istediği bu değildi. Lauren'in de onunla birlik olacağını düşünmüştü.

Lauren'in sesi birdenbire güçlenivermişti. Janette daha önce de kardeşinin böyle güçlü bir sesle konuştuğuna tanık olmuştu. Patrick'i terkettiği zaman... «Aması falan yok. Elveda Janette.»

Janette bir an kardeşine baktı, sonra kapıya yöneldi.

Lauren, Patrick'i terkedeceğini söylediği zaman kararı kesindi. Şimdi de dediğini yapacağı anlaşılıyordu.

14

Janette bankaya geldiğinde, Johann onu bekliyordu. Genç kadın taksiden inip bankanın kapısına koşarken, parkasının kürkle çevrili başlığını başına geçirmesine rağmen, soğuk iliklerine işledi. Aralık ayında Cenevre'den hiç eksik olmayan dondurucu yağmurun soğuğundan korunmaya olanak yoktu.

Paris'te ona bankanın mektubunu getiren genç adam Janette'i kapıda karşıladı. «Madam de la Beauville, sizi tekrar gördüğüme çok sevindim.»

Janette adamın adını anımsamak için zihnini yokladı. Sonunda, «Mösyö Thierry, merhaba,» diyerek gülümsedi.

«Herr Schwebel benim odamda bekliyor. Lütfen, beni izleyin.»

Mösyö Thierry, Janette'i bankanın arka bölümündeki kapısında ÖZEL yazılı bir odaya buyur etti. Johann pencerenin önünde durmuş, yağmuru seyrediyordu. Onların içeri girdiklerini duyunca, arkasına döndü.

Janette, «Günaydın, Johann,» dedi.

Johann onun selamına karşılık vermedi. Damdan düşer gibi, «Aşağıya inmeden bir kasa kiralasan iyi edersin,» diye salık verdi.

Janette bir saniye kadar düşündükten sonra Thierry'ye döndü. «Evet, iyi bir fikir bu... Rica etsem, bana bir kasa kiralar mısınız, Mösyö Thierry?»

«Tabii, madam.» Genç adam masasından birkaç kâğıt aldı. «Eğer bu formları lütfedip doldurursanız, işi hemen bitiririz.»

Janette adamın gösterdiği koltuğa oturdu ve formları çarçabuk doldurdu. Kâğıtları bankacıya doğru itti.

Mösyö Thierry formlara bir göz attıktan sonra, «Sizin

ölümünüz halinde kasanın bir vârisinize devredilmesini istiyorsanız, bir form daha doldurmanız gerekecek,» dedi. «Bu formu iki tanığın huzurunda doldurup imzalamalısınız. Tabii İsviçre Bankacılık Yasasına göre, her şey gizli kalacak.»

Janette, «Pekala,» dedi. «Veraset işini de bitirelim,»

«Yalnız bankada görevli iki kişinin tanıklık yapması şart. Gidip iki arkadaş çağırayım.»

Johann, «Ben dışarda beklerim,» dedi.

Janette bankacıya sordu. «Bankadan birilerini çağırmanız şart mı? Herr Schwebel ile siz tanıklık yapamaz mısınız?»

«Kuşkusuz bu dediğinizi yapmak da mümkün, ama bu durumda bankamız gizlilik konusunda size güvence veremez. Herr Schwebel bankanın elemanı değil çünkü.»

«Önemi yok.»

«Pekala. O halde vârislerinizin adlarını ve sizinle akrabalarının derecesini yazın.» Mösyö Thierry başını kaldırdı. «Herr Schwebel, lütfen buraya gelip madamın el yazısını inceler misiniz?»

Johann geldi, Janette'in yanında durdu. Genç kadın kız kardeşi Lauren Reardon ile yeğeni Anitra Reardon'u kendine vâris tayin etmişti.

Biraz sonra bankacıyla Johann da kâğıdın altını imzaladılar. Mösyö Thierry, «Bana bir dakika izin verin,» dedi. «Kasa dairesine gidip sizin için boş bir kasa ayırtayım. Sonra da anahtarı getiririm.»

Mösyö Thierry dışarı çıktıktan sonra, Johann ile Janette bir süre konuşmadan birbirlerini süzdüler. Janette bir sigara yaktı. Johann da tekrar pencerenin önüne gitti. Sonra başını arkaya çevirmeden, «Her seferinde seni anladığımı sanıyorum, ama yine de beni şaşırtacak bir şey yapmaktan geri kalmıyorsun,» dedi.

«Şimdilik ölmeye hiç niyetim yok.»

Thierry büroya dönmüştü. Elindeki anahtarı Janette'e verdi. «Şimdi lütfen benimle gelir misiniz?»

Kasa dairesine gittiler. Bankacı, Johann'ın anahtarının

üzerindeki numaraya baktı, sonra kendisi bir anahtarı kilide soktu. Johann da kendi anahtarını ikinci kilide sokup döndürünce, kasanın kapısı açıldı. Thierry aynı işlemi Janette'in kasası için de yineledi. Yan yana duran iki kasanın kapısı açılmıştı. «Sizi yalnız bırakacağım. Buradan çıkmak istediğiniz zaman kapının yanındaki düğmeye basın, gelir sizi buradan çıkarırım.»

Johann, «Teşekkür ederim,» dedi. Kasa dairesinin kapısı kapandıktan sonra Janette'e döndü. Bir baş işareti yaptıktan sonra kasadan büyücek bir torba çıkardı. Az ilerde duran masaya yaklaştı. Torbayı masanın üzerine boşalttı.

Janette, «Aman, Tanrım,» diye fısıldadı. «Nedir bunlar?»

«Napolyon altınları.»

«Kaç para tutar bu altınlar?»

«Senin hissene otuz üç bin üç yüz otuz üç altın düşüyor. Napolyon altınının bugünkü değerine göre yaklaşık beş milyon dolar eder.»

«Beş milyon dolar ha?» Maurice ona oyun oynamıştı. Genç kadına kasadaki altınların Kensington Firmasına olan borçlarını ödemeye yeteceğini söyleyerek onu bu işi yapmaya zorlamıştı.

Johann, «Oldukça büyük bir servet sayılır,» dedi. «İkinci kasadaki altınları da saymak ister misin?»

Janette başını salladı. «Hayır, buna gerek yok. Sana güveniyorum.»

Johann kuru bir sesle, «İşte oldu...» dedi. «Altınlarını kendi kasana yerleştirirsen iyi olur.»

Janette hâlâ altınlara bakıyordu. «Evet,» diye mırıldandı.

«Sana yardım edeyim mi?»

«Lütfen.»

Altınları torbaya yerleştirmeye başladılar. Sonunda masanın üzerinde iki altın kalmıştı. Janette bunları da torbaya koymaya hazırlanırken, Johann da karşısına geçmiş onu seyrediyordu. «Sana bir şey soracağım. Ama cevap vermek zorunda da değilsin. Janette, bu para neden böyle birden-

bire senin için gerekli oldu?»

«Kensington'la ortaklığı bozmak istiyorum,» diye Janette alçak bir sesle karşılık verdi. Johann'a bu paranın özgürlüğünü satın almaya yetmeyeceğini söylemenin bir anlamı yoktu.

Johann pek şaşırmıştı. «Peki ama neden? Kensington Firması sana çok büyük olanaklar sağladı. Yılda en azından dört milyon dolar net kazancın olmalı.»

Janette susuyordu.

«Sana öğüt vermek zorunda değilim ama yine de düşüncelerimi açıklamak istiyorum. Uzun yıllar senin her şeyinden ben sorumlu olduğum için, işlerine karışmak da vazgeçilmez bir alışkanlık oldu. Altının değeri her gün biraz daha artıyor. İki yıl önce şu kasadaki altınlar ancak bir milyon dolar ederdi. Bugünse altının değeri aşağı yukarı beş katına çıktı. Amerikan hükümetinin piyasayı yükselteceğini, sonra da hazinedeki altınların bir bölümünü satışa çıkaracağını duydum. Belki de gelecek yıl bu zamanlar altınların değeri bugünkünün beş katına fırlayacak.»

Janette şaşkın şaşkın Johann'ın yüzüne bakıyordu. Ani bir kararla elindeki torbanın ağzını kapadı.

Johann, «Benden seni uyarması,» dedi. «Altınları elinde tutmaya bak. Kensington'la ilişkini kesme işini de şimdilik unut. Bu altınlar bir yıl sonra yirmi beş otuz milyon dolar edecek. Kensington'la ilişkini kesmenin sana bu kadar büyük kazanç sağlayacağını sanıyorsan aldanıyorsun. Bu parayı biraraya getirmeye ömrün yetmez.»

Janette yine hiç konuşmadan torbayı kasaya yerleştirip kapağını kapadı. «Altınların ne zaman satılması gerektiğini nasıl anlayacağım?»

«Altının otuz bir gramının fiyatı sekiz yüz doların üzerine çıktığı an, elindeki altınları satmaya bak. Fiyat bin dolara da çıkabilir ama önemi yok. Sekiz yüz dolar fiyat biçilir biçilmez Lauren'in altınlarını satmayı düşünüyorum.»

Janette ağır ağır başını salladı. Aslında Jacques da ona beş aşağı beş yukarı aynı şeyleri söylemişti. Kensington'la

ilişkisini kesmesi ona yıllarca bir kazanç sağlamayacaktı. Artık uzun yıllar sıkıntıya katlanacak gücü de kalmamıştı. Jacques yine haklı çıkmıştı. İnsana zevk vermedikten sonra çalışmanın ne anlamı vardı?

Johann düğmeye bastı. «Kaldığım otel hemen biraz ilerde. Benimle bir kahve içmek ister miydin?»

«Teşekkür ederim ama gelemem. Bu sabah Paris'ten geldim. İki uçağıyla da geri döneceğim. Hemen havaalanına gitmek zorundayım.»

Thierry anahtarıyla kasa dairesinin kapısını açtı. Janette ile Johann da adamın peşinden yukarıya çıktılar. Kapıda adama teşekkür ettiler. Thierry de onlara bir hizmette bulunabildiği için kıvanç duyduğunu belirtti.

Sokağa çıktılar. Yağmur yüzlerini kamçılamaya başlamıştı. Janette başlığını geçirdi. Johann yoldan geçen bir taksiyi durdurdu, kapıyı açıp Janette'in binmesini bekledi.

Janette taksinin kapısından Johann'a baktı. «Çok üzgünüm, Johann... Ama... neyse her şey için teşekkür ederim.»

Johann, «Ben de üzgünüm...» dedi. «Elveda, Janette.» Sonra kapıyı kapayıp doğruldu. Taksinin yoldan aşağı gidişini seyretti. Sonra dönüp oteline doğru ağır ağır yürümeye başladı. Gözlerinin bulanık görmesinin yağan yağmurdan mı yoksa göz pınarlarında biriken yaşlardan mı ileri geldiğini anlayamamıştı. Fakat yürüdüğü kadar, hep annesinin kucağında uyuyan minik bebek canlandı gözlerinin önünde. Generalin Varşova'daki evine ilk kez geldikleri gün, annesinin kucağında mışıl mışıl uyuyan güzel bebeği hiç unutamayacaktı.

***

Janette, Paris'e vardığında, hava yağmurluydu ama hiç değilse Cenevre'deki gibi şakır şakır yağmıyordu hava da oradaki kadar soğuk değildi. Havaalanının kapısından çıktığı zaman René'nin onu beklediğini gördü. Şoför hemen arabanın kapısını açıp hanımının binmesine yardım etti. Sonra da yerine geçti. Araba alanın park yerinden çıkar-

çıkmaz René. «Nereye gideceğiz, madam?» diye sordu.

Janette saatine baktı. Dördü birkaç dakika geçiyordu. «Büroya gidelim, René.»

«Emredersiniz, madam.» Janette dikiz aynasından şoförle göz göze geldi. «Yolculuğunuz iyi geçti mi, madam?»

«Evet, teşekkür ederim,» Janette sözlerini bitirir bitirmez, şoför mahallini arka kısımdan ayıran cam bölmenin düğmesine bastı. Cam yavaş yavaş yukarı kalktı. Genç kadının canı konuşmak istemiyordu. Kanepeye yaslanıp gözlerini kapadı. Ne kadar da yorulmuştu. Yaşamı hep bir uçaktan inip ötekine binmekle geçmiş gibiydi. Ve Janette şimdi yılların getirdiği yorgunluğu iyiden iyiye hissetmeye başlamıştı.

Eskiden kendine ayıracak zamanı olurdu ama şu sıralarda kendine bir dakika bile ayıramıyordu. Jacques'ın onun sırtından ne kadar çok yük aldığını şimdi anlamaya başlamıştı. Yeni müdür de işini çok iyi biliyordu, servislerin hepsi de yeni müdürün yönetiminde eskisinden çok daha verimli olmaya başlamıştı. Ama yine de bir aksaklık vardı. Eskiden Jacques ile görüşmeyi yeğleyen önemli müşteriler, şirket müdürleri şimdi hep Janette ile temas kurmak istiyorlardı. Tabii bu yüzden de Janette kendine ayıracak zaman bulamıyordu.

«Büroya geldik, madam.» Şoförün sesi Janette'i şaşırttı. Arabada uyuyakalmıştı. René büronun önünde arabayı parkettikten sonra kapıyı açmıştı. Janette arabadan inerken gülümsedi. «Teşekkürler, René. Saat yedide gelip beni alabilirsin.»

Kapıcı genç kadına şemsiye tutup kapıya kadar ıslanmadan yürümesini sağladı. İçeri girince de asansörün düğmesine bastı.

Janette'i büronun kapısında Robert karşıladı, paltosunu alırken, «Yolculuğunuz iyi geçti mi?» diye sordu.

«Çok iyi geçti, sağol, Robert.» Janette masasının başına geçti. «Son eskizler geldi mi?»

«Birazdan gelmeleri gerek, madam. Ben ilgilenirim.»

«Teşekkür ederim.» Janette koltuğuna çöktü.

«Telefon notları masaıızın üzerinde, madam.»

Janette masaya bir göz attı. En aşağı yirmi telefon notu bırakılmıştı. Ama genç kadın bunları incelemeye üşendi. «Önemli bir not var mı, Bobby?»

«Pek yok. madam. Yarın sabah da ilgilenseniz olur.»

«Güzel. Şu modellerin eskizlerini incelemek için zamana ihtiyacım var.»

Robert dışarı çıkar çıkmaz, Janette dolaplardan birini açıp kokain şişesini çıkardı. Burnunun iki deliğine birer tutam kokain çektikten sonra arkasına yaslanıp etkisini göstermesini bekledi. Biraz sonra zihni açılmaya başlamıştı ama yeterli değildi. İlaç kutusundan bir uyarıcı hap aldı. Tabletle kokainin bileşimi harika olmuştu. Janette'in gözleri parıl parıl parlıyordu. Saat altıya kadar hiç ara vermeden çalıştı.

Dosyaların sonuncusunu da kapadıktan sonra başını koltuğun arkalığına yasladı. Jacques haklıydı. Çalışmak ona zevk vermiyordu artık. Kensington'la ilişkiyi kesmek için yeterli parayı bulamadığı için sevinmeye başlamıştı. Kensington Firması ona her konuda büyük bir destek olduğu halde, genç kadın işlerin altından kalkamayacağını hissediyordu. Bir de o firmanın işlerini üstlenmek zorunda kalırsa ne olacaktı?

Robert içeri girdi. «Mösyö Marki dışarda, efendim.»

Janette telefon notlarına baktı, sonra da randevu defterine bir göz attı. Maurice'in adına hiçbir yerde rastlayamamıştı. «Marki daha önce telefon etmiş miydi?»

«Hayır, madam. Ama sizi mutlaka görmek istediğini söyledi. Çok önemli bir mesele varmış.»

Janette bir an düşündükten sonra, «Onu içeri al,» dedi.

Maurice kapıdan girerken gülümsüyordu. Janette onu görünce ayağa kalkmadı. Erkek masanın başına gidip genç kadını yanağından öptü. «Merhaba, Janette.»

Janette de yorgun bir sesle, «Merhaba,» dedi.

Maurice hâlâ gülümsüyordu. Janette'in konuşmasını bekledi, aradan birkaç saniye geçince, «Ee, ne oldu?» diye

sordu.

«Ne, ne oldu?»

Maurice, «Sevgili babana numara yapmaya kalkışma,» dedi. «Meraktan çatlayacağım. Bu sabah saat on birde Johann ile Cenevre'deki bankada buluştuğunuzu biliyorum. Saat birde bankadan çıktınız. Johann seni bir taksiye bindirip havaalanına yolladı.»

Janette afallamıştı. «Beni takip mi ettiriyordun?»

«Tabii. Benim yerimde sen olsan, aynı şeyi yapmaz mıydın? Hafta başında California'dan döndün ve beni hiç aramadın. Geçen perşembe Johann ve Lauren ile buluştuğunu da biliyorum. Hadi canım, anla. Merak beni öldürecek. Kaç milyonu paylaşacağımızı ortağına açıklayıver.»

Janette dalgın dalgın erkeğin yüzüne baktı. Bankada kasa dairesindeki masanın üzerine yayılan çil çil altınlar gözlerinin önünden gitmiyordu. İşte özgürlüğün anahtarı bunlardı... Kensington'dan ayrılmak özgürlüğe kavuşmak demek değildi. Dahası, birkaç milyon frankı bu adamla paylaşmaya da hiç niyeti yoktu. Çocukluğundan beri ona yaptığı kötülükleri düşündükçe, kararı daha da kesinleşmişti. Bu adam olmasaydı, belki Janette de Lauren gibi mutlu olurdu, belki o da bir çocuk doğurabilirdi... Birden bu adamdan nefret ettiğini düşündü. Kin ve intikam duyguları tüm benliğini sarmıştı.

«Paylaşacak bir şey yok...»

«Ne demek bu?»

«Kasadan hiçbir şey çıkmadı. Sen o haberi kimden aldın bilmiyorum, ama söylenenlerin gerçekle bir ilgisi yok. Kensington'dan ayrılma işi de suya düştü. Devam ettiği sürece güzel bir düştü bu ama artık her şey bitti.»

«Sana inanmıyorum.» Maurice sesini yükseltmeye başladı. «O kasada mutlaka bir şeyler vardı. Yalan söylüyorsun.»

«Evet, kasa boş değildi tabii. Generalin anneme saklaması için verdiği bazı belgeler vardı. Satın aldığı ve anneme devrettiği şeyleri belirleyen bazı belgeler... Annemle evlenebilmen için sana marki unvanını satın aldığını gösteren

belge de kasadaydı.»

«Doğru değil bu,» diye cırtlak bir sesle bağırdı Maurice. «Kasada sadece para vardı.»

Janette güldü. «Unutma general bir Almandı. Onları bilirsin. Yaptıkları her işi ayrıntılı olarak belgelemeyi unutmazlar. Başlarına dert açacağını bilseler de bunu yapmaktan geri kalmazlar. Savaş suçluları yargılanırken de aynı şeye tanık olmuştuk.»

«Yalan söylüyorsun... Beni kandırmaya çalışıyorsun... Kasada para vardı ama sen şimdi bu parayı sadece kendine saklamaya çalışıyorsun.»

Janette birdenbire bu adama duyduğu nefreti, kini kusmak istedi. Ona ne kadar acı çektirirse çektirsin, onun kendisine yaptıklarının yanında bunlar hiç kalacaktı. «Belki de sana yalan söylüyorum,» dedi. Janette. «Ama bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Elinden de hiçbir şey gelmez.» Janette ayağa kalktı. «Şimdi defol buradan.»

«Hiçbir şey mi?» Maurice ayağa fırlamış, Janette'i kolundan tutmaya çalışmıştı.

Ama Janette adamdan daha atik davrandı. Hemen geri çekildi. Masanın üzerinde duran keskin uçlu mektup açacağını kavradı. Maurice genç kadının karşısında durunca, Janette de mektup açacağının sivri ucunu adamın gırtlağına dayayıverdi. Nefret dolu bakışlarla birbirlerini süzdüler. Maurice'in dudakları kasılmıştı. Yılan gibi tıslıyordu. Janette'in sesiyse vahşi bir hayvanın homurtusunu andırıyordu. «Durma, Maurice. Annemin başladığı işi bitirmeme fırsat ver.»

Maurice derin bir soluk alıp geri çekilirken, büronun kapısı açılmış, içeriye bir sürü insan doluşmuştu. Maurice yine cırtlak bir sesle, «Bu yaptıkların yanına kâr kalmayacak,» dedi. «General beni kazıklamaya çalıştı ama öldü. Annen de aynı şeyi yaptı. Ve o da öldü. Sen de elimden kurtulamayacaksın.»

Janette kapının önünde birikenleri görmüştü. Birden yorulduğunu hissetti. «Çık dışarı, Maurice... Ben seni buradan karga tulumba attırmadan, sen adam gibi yürü git.»

Maurice de kapıdaki kalabalığı farketmişti. Kendine hâkim olmaya çalışarak, «Bu iş bu kadarla bitmeyecek,» dedi. «Bir gün, hiç ummadığın bir zamanda yaptıklarının cezasını ödeyeceksin. Bunu sakın unutma.» Maurice sözlerini bitirdikten sonra kendini zorlayıp hiç renk vermemeye çalışarak odadan çıktı. Kapıda birikenler ona yol vermek için sessizce kenara çekildiler, sonra yine eski yerlerini aldılar.

Robert hemen Janette'in yanına koştu. «Bir şeyiniz yok ya, madam?»

«İyiyim, iyiyim.» Janette kapıdan kendisini izleyen, korkudan bembeyaz kesilmiş yüzlere baktı. «Hepiniz işinizin başına dönün,» diye bağırdı. «Saat daha yedi olmadı.»

Bir anda kapının önünde kimse kalmamıştı. Janette başını kaldırıp Robert'e, «Kapa şu kapıyı,» dedi. «Sonra da bana bir kadeh konyak ver.»

«Emredersiniz, madam.» Robert biraz sonra elinde konyak dolu kadehle geri gelmişti. Janette'in bir yudumda içkiyi bitirişini hayretle seyretti. «Başka bir emriniz var mı, madam?»

Janette boğazından aşağı akan alkolün genzini alev alev yaktığını hissetti. «Hayır, şimdilik bir ricam yok, Robert. Sağol. Bir süre beni yalnız bırak. Kendimi toparlamam için buna ihtiyacım var.»

Janette sekreterinin dışarı çıkıp kapıyı kapamasını bekledi. Sonra bitkin bir halde kendini koltuğa attı. Bütün vücudu titriyordu. Eğer koltuğa oturmamış olsaydı, bacaklarının onu daha fazla taşıyamayacağını sezmişti.

Çocukluğundan bu yana hiçbir şey değişmemişti. Maurice ona sert davranmaya başlar başlamaz, Janette de doyuma ulaşacak noktaya geliyordu. Bacaklarının dermanı kesiliyor, içinden ılık ılık bir şeylerin aktığını hissediyordu hep... Erkeğin onu cezalandırmasından aldığı zevki kelimelerle anlatmasına olanak yoktu. İşte yine bacaklarının arası ıslanmıştı.

Janette masasının gözünden bir kutu kâğıt mendil al-

dı. Bacaklarının arasını kuruladı. Elbisesinin eteği de ıslanmıştı. Hemen üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Ağır ağır yerinden kalkıp banyoya girdi. Hemen duş yapacaktı. Islaklık kokusu midesini bulandırıyordu.

O yıl ikinci kez Paris'teki partilerin bir numaralı dedikodu kaynağı olmuştu Janette. Önce Yunanlı yüzünden dile düşmüştü. Bu kezse üvey babası devreye girmişti.

15

Nasıl o kış dondurucu soğuklar Parislileri canlarından bezdirdiyse, defilelerin başladığı dönemde, yani temmuz sonu ve ağustos başında da herkes bunaltıcı sıcaklardan yakınıyordu. Ville Otelinin büyük balo salonunda sıcak dışardakinden daha da bunaltıcıydı. Fransa'daki devlet malı binalarda henüz havalandırma sistemi uygulamasına geçilmemişti.

Yüz kişiyi bile zorlukla barındırabilecek büyüklükteki salona tam iki yüz kişi doldurulmuştu. Şampanya doğru dürüst soğutulmamıştı bile. Mezeler sıcaktan yumuşamış, bayatlamıştı. Fotoğrafçılarla muhabirler salonun sonundaki küçük platformun çevresine doluşmuşlardı. Kalın siyah takım elbise içinde buram buram terleyen bir adam platforma çıkınca, kalabalıktan heyecan ifadesi sayılabilecek bir iç çekiş yükseldi. Tören başlamak üzereydi. Birazdan herkes bu havasız, sıcak yerden kurtulacaktı.

Adam mikrofona, «Hanımlar ve beyler,» dedi. Ne var ki, hoparlörlerden ses çıkmadı. Adam mikrofona birkaç kez vurdu. Hiç ses yoktu. Tekrar vurdu. Yine bir sonuç alamadı. Sonunda sunucu omuzlarını silkip uğraşmaktan vazgeçti. Sonunda avazı çıktığı kadar bağırarak, «Hanımlar ve beyler, karşınızda Paris Belediye Başkanı,» dedi.

Belediye Başkanı, bürosundan salona açılan kapıdan

içeri girerken bir alkış koptu. Adam sakin ve rahat görünüyordu. Eh, tabii onun odasında havalandırma sistemi çalışıyordu çünkü. Belediye Başkanı kalabalığı susturmak için elini havaya kaldırarak gülümsedi.

«Hanımlar ve beyler,» diye söze başladı. Sesi çok gürdü, mikrofonsuz da salonda rahatça duyulabiliyordu. Başkan bu işlerin ustasıydı. Kalabalığı kendine bağlamasını gayet iyi biliyordu. «Hepinizin bir an önce buradan çıkıp işlerinizin başına dönmek için sabırsızlandığınızı biliyorum. Birçoğunuz bazı davetlere katılmak zorundasınız, birçoğunuzunsa yapılacak bir sürü işi var. Bu nedenle konuşmamı kısa kesmeye çalışacağım. Öncelikle buraya gelmek zahmetine katlandığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Paris'in moda dünyasının en ünlü kenti olarak kalmasını sağlayan hanımefendiyi onurlandırmak için burada toplanmanız gerçekten büyük bir değerbilirlik örneği... Bu kentte doğmuş ve büyümüş olan genç bir kadın, dünyanın en büyük moda yaratıcılarından biri olmayı başardı. Coco Chanel ve Elsa Schiaparelli gibi, o da moda dünyasında daha uzun yıllar adından sözettirecektir. Bu nedenle, bu yıl Paris Kenti Onur Madalyası'na layık görülen kişiyi alkışlarınızla salona çağırmak istiyorum. Hanımlar ve beyler, karşınızda Madam Janette Marie de la Beauville.»

Başkanın çalışma odasının kapısı tekrar açıldı ve Janette dışarı çıkıp platforma geldi. Genç kadın sakin ve rahat görünüyordu. O da Belediye Başkanının havalandırma sistemiyle soğutulan odasından geliyordu çünkü. Janette platformu geçip Belediye Başkanının yanında durdu.

Bir görevli kadife bir yastık üzerine yerleştirilmiş olan geleneksel kırmızı, beyaz ve mavi kurdeleyi getirdi. Belediye Başkanı kurdeleyi aldı, Janette'in başından geçirip boynuna taktı. Bunu yaparken, gazetecilerin de rahatça onları izlemelerini ve diledikleri gibi fotoğraf çekmelerini sağlamıştı.

Belediye Başkanı işini bitirdikten sonra yüzünü salondakilere dönerek, «Madam Janette,» dedi. «Arkadaşlarını-

zın ve meslektaşlarınızın size bu adla hitap ettiklerini bildiğim için burada da Madam Janette diyorum size. Paris ve Fransa için yaptıklarınıza karşılık minnet duygularımızı ifade etmek amacıyla size bu madalyayı veriyorum. Sizin adınız tarihimize ayrı bir değer verecek.» Belediye Başkanı sözlerini bitirdikten sonra Janette'i yanaklarından öptü, bu arada kulağına da, «Sözü kısa kes,» diye fısıldadı.

Janette Başkana gülümsedi, sonra salondakilere döndü. «Sayın Başkan, hanımlar ve beyler.» Konuşmasına kısa bir ara verdikten sonra yüksek sesle, «Ben de konuşmamı kısa tutmaya özen göstereceğim,» dedi. Yine bir sessizlik oldu. Janette iki elini birden dudaklarına götürüp konuklara öpücük gönderdi. Sonra kollarını iki yana açtı. «Teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum. Sağolun, varolun.»

Fotoğrafçılar Janette'le Belediye Başkanının fotoğraflarını çekmeye devam ederlerken, konuklar salonu terketmeye başlamışlardı. Bu iş de bitmişti. Fotoğrafçılar işlerini bitirince, Belediye Başkanı Janette'in elini öpüp salondan ayrıldı. Başkan için de tören sona ermişti.

Janette, Rolls Royce arabanın arka kanepesine yığıldı. René dikiz aynasından ona bakıyordu. «Sizi kutlarım, madam. Çok güzel bir madalya bu.»

Janette birden madalyayı hâlâ boynundan çıkarmamış olduğunu farketti. Hemen kurdeleyi boynundan çıkardı. Sonra madalyayı inceledi. Bakır üstüne altın kaplamaydı madalya. Düşünceli bir tavırla, «Evet, gerçekten çok güzel,» diye mırıldandı. «Teşekkür ederim.»

«Şimdi nereye gidiyoruz, madam?»

Janette şaşırmıştı. Ah, ne büyük bir budalalıktı bu. Aslında halkla ilişkiler bölümü madalya töreninden sonra bir yemek daveti düzenlemeliydi. Nasıl atlamışlardı bu işi?.. Yüz bin dolarlık reklamı göz göre göre elden kaçırmışlardı. Zaten böyle şeyleri Janette akıl etmezse, kimse umursamıyordu. Jacques burada olsaydı, bu aksaklıklara asla meydan vermezdi. Janette sıkıntılı bir sesle. «Eve gidelim,» dedi. «Tabii eve...»

Janette soyunup sabahlığını giydikten sonra akşam yemeğini televizyonun karşısında yemek istedi. Üç kanaldan da son haberleri izleme olanağını bulmuştu. Haber programlarının hiçbirinde madalya töreni yer almıyordu. Bu iş burada bitmişti. Sabahleyin Janette'in ilk işi, kendine yeni bir reklam müdürü bulmak olacaktı. Bu müdür işin püf noktasını bilmiyordu.

Televizyonda son kanalın da gece programı sona erince. Janette TV'yi kapadı. Öyle öfkelenmişti ki, gözüne uyku girmiyordu. Yatak odasında sıkıntılı sıkıntılı gezinmeye başladı. Uyuması olanaksızdı.

Sonunda telefonu açıp René'yi aradı. «Mini arabayı kapının önüne getir, René. Ben dışarı çıkıyorum.»

«Arabayı benim kullanmamı ister misiniz, madam?»

Janette, «Hayır,» dedi. «Arabayı ben kullanacağım.»

Genç kadın pamuklu bir bluzla blucin giydi, omzuna bir kaşmir kazak aldı. Pantolonun paçalarını çizmelerin konçlarına soktu. Tuvalet masasının gözünden birkaç bin frank alıp pantolonun cebine soktu. Dışarı çıkmadan, küçük kokain şişesiyle kaşığını bluzunun cebine yerleştirdi. Son olarak da aynaya baktı. Gülümsüyordu. Onu bu kılıkta görenler, moda dünyasına büyük yenilikler getiren kadının o olduğuna kesinlikle inanmazlardı. Janette yukarda daha fazla oyalanmadı. René küçük arabayı kapının önüne getirmişti. Janette arabaya atladığı gibi, motoru çalıştırdı.

İki saat sonra Sol Yaka'daki sevicilerin toplandıkları barlardan birinde, bir masaya tek başına oturmuş, konyağını yudumluyordu. İki kadın barın önündeki taburelere tünemiş, içki içiyorlardı. Bir başkası yorgunluktan ayağını kıpırtacak hali kalmamış zavallı bir garson kızla dansediyordu.

Janette barmenlik yapan kadına işaret etti. Kadın ayaklarını sürüye sürüye yanına geldi. «Ne istiyorsun, Janette?»

«Kuzum, bu kente ne oldu böyle? İki saat içinde tam üç bara uğradım. Hepsi de burası gibiydi. Sıfıra sıfır yani...»

«Ağustos ayındayız, üstelik hava da çok sıcak... İşe yarar elemanların hepsi güneye göçetti.»

«Boş ver... Ben de eve dönsem iyi olacak.»

Kadın gülümsedi. «Haklısın. Zaten ben de burayı kapamak üzereydim. Bira içen iki üç müşteri için koca barı açık tutmanın bir anlamı yok.»

Janette cebinden yüz frank çıkarıp masanın üzerine bıraktı. «İyi geceler.»

Kadın paraları alıp önlüğünün cebine yerleştirdikten sonra, «Sana da iyi geceler,» diye mırıldandı. Janette'in dışarı çıkmasını bekledi. Sonra, «Hadi, hanımlar içkilerinizi bitirin artık,» dedi. «Dükkânı kapıyoruz.»

Janette arabasını evin önündeki kaldırıma parkedip dışarı çıktı, evin kapısına doğru yürümeye başladı. Bu sırada, karanlığın içinden iki adam belirdi. Biri, «Madam Janette de la Beauville siz misiniz?» diye sordu.

Janette duraladı. «Evet, benim,» dedi. Sonra birden büyük bir korkuya kapıldı. Evinin kapısına koşmak istedi.

Fakat o bir saniyelik duralama adamları harekete geçirmeye yetmişti. Adamlardan biri genç kadını kolundan tutup geri çekti. Janette karanlıkta adamın yüzünü görmeye çalışıyordu. Korkudan soluğu kesilmiş bir halde, kısık bir sesle, «Eğer istediğiniz paraysa, size istediğiniz kadar para veririm. Paramın hepsi pantolonumun arka cebinde.»

Adam alaycı bir sesle, «Biz senin paranı istemiyoruz,» dedi. «Sana eski bir dostundan haber getirdik.»

Bunlar Janette'in duyabildiği son sözler oldu. Aynı anda yüzüne şiddetli bir yumruk indi. Janette burnuyla elmacık kemiklerinin çatır çatır kırıldığını hissetti. Yoo hayır, olamaz, diye düşünürken, ağzına kan doldu ve yere düştü.

Daha sonra yalnızca acı çektiğini farkedebildi. Zaman zaman kulağına acı iniltiler geliyordu. İnleyen kişinin kendisi olduğunun da farkında değildi. Yüzüne ve vücuduna indirilen yumrukların sanki hiç sonu gelmeyecek gibiydi.

İmdat istemek için bağırmaya çalıştı ama sesi gırtlağında boğulup kalmıştı. Tam kendini kaybetmemişti ama bilinci bulanıktı. Vücuduna indirilen her yumruğun çektiği acıya yenisini kattığını farkediyordu. Sonra beton kaldırım üzerinde yattığını ve bu kez de kalçalarının tekmelendiğini duydu. Ve sonra birdenbire yumruklar ve tekmelerin sonu geldi.

İki adamın üzerine eğildiğini görmedi de, onların varlıklarını hissedebildi. Adamlardan biri gülerek, «Bu kadarı yeterli sanırım,» dedi. Adamın garip bir şiveyle konuştuğunu farketmişti. Sonra hoyrat bir elin bluzunun cebini karıştırdığını farketti. Adama paranın orada olmadığını, pantolonunun arka cebine bakmasını söylemek istedi. Ama adam o sırada genç kadının yanından uzaklaşmıştı. Giderken gülerek, «Elveda, Janette,» dedi.

Biraz sonra Janette yerden kalkmaya çalıştı. Vücuduna bıçak gibi bir ağrı saplanmıştı, can havliyle haykırdı. Ancak onun haykırmalarını duyan olmamıştı. Yerde sürüne sürüne evin kapısına yaklaşmak istedi. Oraya varmak sanki yıllar sürmüştü... Sonunda kapının ziline elini uzattı. Kapının açılmasıysa milyonlarca yıl sürmüştü sanki.

Janette sadece uşağın dehşet dolu bir sesle, «Madam,» diye bağırdığını duyabildi. Sonra gecenin sonsuz karanlığına gömüldü.

***

Aradan altı hafta geçmişti. Janette odasında oturmuş, televizyonda saçma sapan bir film izliyordu. Kapı vuruldu, uşak içeri girdi.

«Ne var?» diye sordu Janette.

«Mösyö Jacques geldi, sizi görmek istiyor, madam.»

Janette sert bir sesle, «Onu geri gönder,» dedi. «Kimseyle görüşmek istemiyorum.»

Jacques, «Geri gönderemezsin, çünkü içeri girdi bile,» dedi.

Janette hemen televizyonun uzaktan kumanda aygıtını eline alıp düğmeye bastı. Ekran birden kararıverdi. Uşak da odadan çıkıp kapıyı kapamıştı. Jacques genç kadına yaklaştı. Janette hemen tekerlekli koltuğunu erkekten uzaklaştırdı.

Jacques, «Benden kaçmaya çalışma,» dedi.

Janette kısık bir sesle, «Beni görmeni istemiyorum,» diye mırıldandı. «Yüzümün bakılacak hali kalmadı.»

«Yüzünün bakılacak hali kalmış, kalmamış beni ilgilendirmiyor. Bugün günlerden ne, biliyor musun?»

Janette, «Diğerleri gibi bir gün işte... Şu gün olmuş, bu gün olmuş ne farkeder?»

«Yoo, bugün diğerlerinden çok farklı. Senin doğum günün çünkü. Sana çiçek getirdim.»

Janette acı bir sesle, «Çirkinleştiğim yetmiyormuş gibi, bir de kırk yaşına geldim desene...»

«Bana hiçbir zaman çirkin görünemezsin. Üstelik zamanla her şey düzelecek. Doktorlar artık mucizeler yaratıyorlar.»

«Bana yardımcı olabilmeleri için bir değil, pek çok mucizeye ihtiyaçları olacak.»

«Sen onlara inanırsan, doktorlar da mucizeleri yaratacaklar. Onlar seni tedavi etmeye başlamadan önce, senin iyileşmeyi istemen gerekiyor.»

Janette susuyordu.

«Sen korkak bir kadın değilsin, Janette,» dedi Jacques. «Senin mücadeleden kaçtığını hiç görmedim.»

Janette sessizce ağlamaya başladı. «Korkunun ne demek olduğunu bilmiyordum da ondan. O iki adam beni dövmeye başladığı zaman öyle korktum ki... Beni korkutan sadece acı çekmek değildi, dayağın sonu gelecek diye korkuyordum. Çünkü adamlar işlerini bitirdikleri zaman hiçbir şey hissetmeyecektim, ölmüş olacaktım yani.»

Jacques genç kadının elini tutarak, «Bunu sana kim yaptı, Janette?» diye yumuşak bir sesle sordu. «Polis hiç-

bir ipucu bulamamış. Acaba Maurice'in işi mi bu? Eğer öyleyse, bana her şeyi anlat, gidip o herifi geberteyim.»

Janette başını iki yana salladı. «Hayır, Maurice'in işi değil.»

«Maurice olmadığını nereden biliyorsun?»

«Beni dövdürenin kim olduğunu biliyorum...» Janette adamların cebinde para aradıklarını düşünürken, bluzunun cebine bıraktıkları kartı anımsadı. Bembeyaz bir karttı bu. Üzerinde sadece bir ad yazılıydı. Nico Caramanlis.

Janette, «Artık bu işi kimin yaptığının da önemi kalmadı,» dedi. «Her şey bitti. Ben de olanları unutmak istiyorum.»

Jacques bir iki saniye süren sessizlikten sonra pencerenin önüne gitti. Hemen perdeyi çekti, güneş ışığının odaya dolmasını sağladı. Janette de o anda eliyle yüzünü kapamıştı.

Jacques genç kadının yanına geldi, yere diz çöküp Janette'in bileklerini tuttu, ellerini yavaş yavaş yüzünden çekti. «Bırak, gün ışığı girsin bu odaya, Janette,» dedi. «Yaşamının sonuna kadar karanlıkta gizlenemezsin ki...»

Janette soran gözlerle erkeğe baktı.

«Senin daha yapılacak çok işin var. Bak, aydınlık odada oturmak hiç de kötü olmuyor, değil mi?»

Janette tekrar sessizce yanaklarından yaşlar süzüle süzüle ağlamaya başladı. Jacques yavaşça genç kadını kendine çekti, başını göğsüne dayadı.

«Bilseydim, çok daha önce gelirdim. Ama Çin'deydim. Üç gün öncesine kadar da Fransız gazetelerini okumaya fırsat bulamadım. Gazeteleri görür görmez de buraya dönmem gerektiğini anladım. Biliyor musun, Janette, aslında ben de gizleniyordum.»

Janette, «Jacques, ah Jacques,» diye fısıldadı.

Jacques genç kadının başına bir öpücük kondurdu. «Evet,» dedi. «İşte geri döndüm. Bundan sonra yine ikimiz el ele verip çalışacağız. Sen ve ben... Yine eskisi gibi eğ-

leneceğiz, eskisi gibi güleceğiz ve eskisi gibi sevişeceğiz.»

«Evet, Jacques, evet...» diye fısıldadı Janette. «Tekrar söyle bunları...»

Jacques genç kadının yüzüne bakarken, göz pınarları yaşlarla dolmuştu. «Bunları sana tekrarlamaktan hiç vazgeçmeyeceğim.»

SON

300 Lira